

Lơng Đơng

Nghiêm Lệ Quân

Mục lục

<u>Chương 1:</u>	
<u>Chương 2:</u>	
<u>Chương 3:</u>	
<u>Chương 4:</u>	
<u>Chương 5:</u>	
<u>Chương 6:</u>	
<u>Chương 7:</u>	
<u>Chương 8:</u>	
<u>Chương 9:</u>	
<u>Chương 10:</u>	
<u>Chương 11:</u>	
<u>Chương 12:</u>	
<u>Chương 13:</u>	
<u>Chương 14:</u>	
<u>Chương 15:</u>	
<u>Chương 16:</u>	
<u>Chương 17:</u>	
<u>Chương 18:</u>	
<u>Chương 19:</u>	
<u>Chương 20:</u>	
<u>Chương 21:</u>	
<u>Đoạn Kết -</u>	

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 1:

Gió lạnh kéo mây đen nghịt khắp bốn phương trời.

Anh hai cung vác cuốc lên vai định ra đi, nhưng mới bước qua khỏi thềm thì mưa trút ào xuống, anh liền quay trở vào ném cây cuốc dưới sàn ván, vừa nói lầm bầm:

- Mới mở mắt ra là mưa r ầm. Hết ngày mưa hay sao mà nhè bữa nay mình tính lên v ềng lại mưa.

Chị Cung ắm con Nương thả xuống chiếc chõng tre gần phía trong bếp, đoạn nhìn ch ờng buồng tiếng bất bình:

- Mình không sợ tội... với trời đất! Ông mưa mà mình biểu phải mưa mấy ngày mình nghỉ sao.

Anh Cung vẫn còn lầm bầm:

Vậy chứ... mới mở con mắt ra là mưa r ầm. Ai còn làm ăn gì được.

Chị Cung múc cháo đút cho con, vừa cười nhẹ:

- Ông trời mà ở còn chưa vừa lòng người, đừng nói chi ai.

Anh Cung làm thỉnh, đi thẳng vô bếp ôm một khúc củi mít đem ra chui vào bếp un trước thềm. Chị Cung nói với theo:

- Nay mưa thì nghỉ, mai làm, có gì đâu mà cần nhần.

Đành đầu hàng hoàng cảnh, anh Cung ng ồi luôn bên bếp un, mở bì thuốc rê quần lấy một điếu, vừa lặng nhìn giọt mưa giăng giăng ngoài

hiên.

Thình lình, chị Cung hỏi chồng:

- Đất bên cườn, mình dọn hết chưa?

Mãi lửa xong, anh Cung dán điều thuốc lên đầu lưỡi, mấp mấp mấy cái, đoạn hít một hơi khói thật dài. Đôi môi anh lép nhép trong khói thuốc mịt mù:

- Đã dọn đâu mà dọn. Mình tính bữa nay ở nhà cuốc cho rỗi mấy vùng đất đang cắm mấy cây mè, xong bên nay mới đi qua cườn luôn. Mưa như vậy là phải bỏ một ngày nữa.

Dứt lời; anh lại ngẩng im lặng phì phà khói thuốc, ngấm bong bóng nước nổi lêu bêu bên thềm. Chiếc bong bóng này vỡ tan lại có chiếc bong bóng khác nổi lên như hy vọng trong lòng anh.

Bỗng đôi mắt anh rực sáng lên. Anh cúi đầu thấp xuống xem kỹ một dấu chân giày in rõ trên lớp tro của bếp un. Rồi từ dấu chân đó, anh tìm thấy thêm những dấu chân khác rải rác từ ngoài hàng ba vào tận ngưỡng cửa.

Liếc thấy vợ đang lo đun cháo cho con Nương, không để ý đến anh, anh vụt đứng dậy bước theo từng vết giày, nhưng qua khỏi ngưỡng cửa một chút, anh không còn thấy dấu chân lạ nữa. Anh lại ngẩng xuống quan sát thật kỹ khắp mặt đất.

Thấy vậy chị Cung hỏi chồng:

- Mình kiếm cái gì vậy?

Qua một lúc lúng túng, anh Cung mới đáp được:

- Kiếm... cái nút áo.

- Nút áo gì?

- H ồ h ồ m; làm đứt r ốt cái nút áo tại đây mà r ồ đ ầu m ất.

- Cái nút áo bà ba đen phải h ồ n?

Th ấ y ch ồ n g còn lom khom m ấ i, chị Cung bảo:

- Th ồ i, để lát n ữ a q ừ t nhà, tôi th ấ y tôi l ượ m kết lại cho

Vì có mưa nên bên trong lò m ờ t ố i, anh ch ắ n g tìm th ấ y gì hết. Anh tức ấ m ức muốn đốt đèn lên soi coi dấu giày kia đi t ớ i đ ầu cho biết, nhưng sợ v ợ h ặ c h ỏi l ồ i th ồ i.

Anh đứng lên trở ra ng ồ i bên bếp un, thỉnh thoảng lại liếc sang v ợ bằng tia m ắ t dò xét, hoài nghi... B ầ y giờ anh mới th ấ y da thịt của v ợ anh tươi m ắ t..., đôi mắt đ ầ t tình... và đôi má luôn luôn ứ n g h ồ n g... Tất cả những gì trên thân th ể v ợ anh đ ề u có một sức quyến rũ m ắ n h liệt

Anh lại đếm từ dấu giày, v ừ t ự h ỏi:

- Ai bước chân vào đây? Dấu giày n ầ y của ai?

Nếu không phải là chủ ấ p Hiệ u đã đ ề n đây hay không? H ắ n đến đây làm gì mà cứ lui t ớ i hoài v ậ y?

Anh vừa nghĩ đến đây thì chị Cung ấ m con N ườ n g đi ra. Chị kéo áo lau miệng con lia l ặ a, đoạn thả nó xuống vai anh: - M ồ i n g cho tôi gửi con n ườ n g một chút.

Anh b ặ c d ọc: - Chi v ậ y?

Chị Cung n ồ n n cười với ch ồ n g:

- Đ ặ n g toi quét nhà với giặt m ấ y cái q ầ n của con nhỏ đ ắ i d ầ n h ồ i h ồ m.

Anh Cung đ ư a tau lên đ ỗ con, nhưng vẫn nh ắ n nh ớ:

- Không có tôi ở nhà thì lấy ai mà x ề x ề?

Chị xịu mặt buồn:

- Thì... có mình ở nhà, tôi gởi con cho mình một chút. Không có mình tôi phải thả nó xuống đất đặng làm công việc, chớ đeo đeo nó trên canh tay hoài rồi ai làm cho đây.

Anh Cung hất hàm: - Làm gì thì làm mau đi.

Chị Cung quay lưng, vừa nói thêm:

- Sáng sớm, trời mưa lạnh, bỏ nó bò dưới đất tội nghiệp nó.

Dứt lời, chị xách chổi đi quét nhà. Lòng anh càng nghi là chị có ý muốn xóa những dấu giày kia đi, không cho anh xoi mói những chuyện... thẩn lén của chị.

Anh muốn chạy lại giật cây chổi trên tay chị ném đi, nhưng chẳng biết ăn nói với vợ thế nào cho xuôi, nên anh đành ngời yên luôn.

Bé Nường nghịch ngợm chồm lên nắm tóc anh và kề miệng gặm cằm anh, nhưng anh không chút quan tâm đến nó, không nựng nịu nó như thường khi.

Những dấu hỏi đang nhảy múa rối loạn trong đầu óc anh:

- Có phải con Ngà đã tư thông với thằng chủ ấp Hiệu hay không? Tiếng đồn của xóm làng có đúng hay không, hay là họ thù ghét gì vợ mình, nên họ đi nói xấu vợ mình như vậy?

Anh tự hỏi rồi anh cũng tự trả lời:

- Chắc đúng như vậy. Chắc quả là con Ngà có lấy thằng chủ ấp Hiệu. Không có lửa sao lại có khói chớ.

Nghĩ đoạn, anh nghe máu sục sục sôi lên trong tim. Anh gọi vợ giật ngược:

- Mình à! Mình!

Chị Cung dừng cây chổi, nhìn chồng: - Mình kêu tôi hả?

Anh gắt giọng: - Ừ, bộ điếc sao mà còn hỏi?

Chị Cung giảng giải bằng lời hàm hồ:

- Bị trời mưa ầm ầm nên tôi không nghe rõ, tôi mới hỏi mình. Có gì đâu mà mình mắng nhiếc tôi. Tôi coi bộ lúc này mình sanh tật... Mới có ba mươi mấy tuổi mà cũng sanh tật nữa hả?

Anh gạt ngang, gạt ngựa: - Sanh tật gì?

Chị Cung tiếp tục quét dầm ra phía chồng:

- Hở ra một chút gì mình cũng nặng nhẹ với tôi.

- Tôi có nói gì đâu mà nặng nhẹ? Tôi tính hỏi mình chuyện... này mà...

- Chuyện gì?

Tự nhiên, anh Cung lại đâm ra lúng túng sau câu hỏi của vợ. Anh không biết dùng câu gì để mở đầu, để tháo trút đôi chút ảm ức trong lòng. Anh xoáy nhìn vợ mà chẳng thốt được lời nào.

Thấy anh nín thinh, chị hỏi vặn:

- Mình tính hỏi chuyện gì?

Không đi ngay vào vấn đề được, anh Cung loang quanh:

- Chiều hôm qua, tôi đi cõng với Tư Luông, ở nhà có... ai tới kiếm tôi hôn?

Nghe chồng hỏi vậy, chị Cung đứng ngay lưng ra dáng cố đào bới trí nhớ, đoạn đáp:

- Có ai kiếm đâu.

Anh còn gạn hỏi:

- Từ chiều tới tối, không có ai kiếm hả?

Chị lắc đầu:

- Không, chi vậy?

Anh Cung ấp úng:

- ờ... ờ... Nhớ kỹ lại coi.

Chị quả quyết:

- Không có. Nhà này có khách khứa gì đâu mà không nhớ.

Anh Cung rào đón:

- Sao nghe nói... Chủ ấp Hiệu có kiếm tôi?

Sau câu hỏi của anh Cung, chị Cung nhìn sững chừng một lúc, rồi ngoảnh:

- Tôi có biết gì đâu.

Như chưa hẳn tin nơi lời vợ, anh còn gạn mãi:

- Chủ ấp Hiệu có kiếm tôi mà... Thằng chả có... lại đây mà.

Chị Cung ra dáng như chợt nhớ ra:

- ờ... ờ... có, chủ ấp Hiệu có lại đây, nhưng ổng lại hời sáng chóe đâu phải chiều.

Anh Cung ẵm con, vụt đứng dậy thật mạnh, giọng anh hơi hằn học:

- Lại sang hay chiều gì cũng vậy. Chủ ấp Hiệu có tới thì nói là có tới phút cho rồi, còn nói lòng vòng lo vo nữa.

- Tại mình hỏi buổi chiều ông hiệu có tới hay không? tôi chẳng trả lời không.

Anh Cung ngắt lời vợ: - Mà thằng chả tới đây chi vậy?

- Không phải ông đi kiếm mình...

Anh cố dằn nén tức tối:

- Không phải kiếm tôi vậy chứ kiếm ai?

Chị Cung ngáp ngừng đáp:

- Ông đi... đi kiếm... mua mủng cầi.

Chụp ngay câu nói của vợ, anh cung phản tới:

- Đi mua mủng cầi hả? Mủng cầi... gì mà mua?

Chị Cung tỏ vẻ bất bình: -Thì... mủng cầi... chứ gì. Mình hỏi nghe lạ.

Nỗi nghi ngờ cứ lớn lên mãi trong đầu óc anh. Anh nhìn vợ từ đầu đến chân, như cố tìm trên mắt, trên môi.... và trên khắp thân thể của vợ anh xem còn chút dấu vết... nào lưu lại trên đó hay không.

Chị Cung lo quét nhà, không để ý đến cử chỉ lạ lùng của chồng.

Thế rồi, sự ghen tức không tháo trút ra được, anh chửi gió mắng mây:

- Tổ mẹ! Thằng chả có vườn, có trờng cây trái đủ thứ, chứ phải không có hay sao mà lại đây hỏi mua mủng cầi làm gì? Tể mồ, tể tổ thằng chả chắc?

Chị Cung nhẹ cau mày:

- Mình kỳ cục! nói như vậy, người ta nghe được rồi phải mịch lòng. Người ta mua làm gì mặc người ta. Mình có mình bán, không bán thì thôi...

Anh Cung nạt ngang:

- Tôi nói sao mà kỳ cục?

Chị Cung thấy ch ờng lộ sắc giận nên đấu dịu:

- Tôi nói vậy mà có gì đâu mình lại tiếng nặng, tiếng nhẹ với tôi.

Anh Cung vẫn chưa hết hậm hực. Anh bắt từ cái chuyện mua mảng c ầu của chủ ấp để truy vợ tới tấp:

- Bộ mình sợ thằng cha Hiệu hả? Mình muốn binh nó hả? mình muốn... mình... mình

Anh lấp bắp r ồi chẳng nói được gì, đành ngậm câm luôn. Chị Cung quét rác đến gần chân anh, anh cũng chẳng thềm tránh. Chị nhẹ đẩy anh qua một bên, anh mượn cớ đó mà sừng sộ:

- Mình... Mình coi thằng cha Hiệu còn trọng hơn tôi.

Chị xoáy mắt nhìn ch ờng:

- Mình nói cái gì lạ vậy....?

Môi anh lấp bắp:

- Mình... mình... không coi... trọng nó, chớ sao tôi nói động tới nó một chút... cái mình sợ mịch lòng?

Chị Cung gom rác vào bếp un, vừa phân tr ần:

- Thì... chủ ấp Hiệu là người lối xóm. Khi không mình lại chửi bới m ồ tổ người ta, là tôi phải sợ lọt vào tai người ta r ồi mịch lòng, chớ tôi nào có gì đâu mà mình cho rằng tôi coi trọng thằng chả.

Anh Cung đem con Nường ném trên chõng, đoạn anh ng ồi ghé nơi đầu chõng lằm bằm:

- Tôi không ưa cái bộ mặt... của thằng Hiệu thì tôi đào mả cha nó cũng còn được. Tôi nói với mình lần chót, nó có tới hỏi mua cái gì, cứ nói không bán.

Chị Cung buông xuôi:

- Không bán thì thôi.

Anh đe dọa:

- Tôi mà còn thấy nó còn léo lánh lại đây, tôi phang cây lên đầu nó à.

Chị trố mắt nhìn chồng ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy?

Anh Cung rần giọng nói úp mở:

- Nó là thằng... ăn trộm...

- Người ta là chủ ấp, liệu hồn mà nói bậy nghe cha.

Anh Cung trợn mắt:

- Mình lại muốn hăm he tôi nữa hay sao?

Và anh lồng lộn đứng lên vỗ ngực:

- Thằng Hiệu là chủ ấp mà nó làm gì tôi?

Nhưng anh Cung càng giận dữ bao nhiêu, chị lại càng đổi bằng dịu ngọt bấy nhiêu, mong xoa dịu bức tức cô lý của chồng:

- Thôi mình ơi! Có chuyện gì đáng đâu mà mình cãi qua cãi lại với tôi, gây xào xáo trong nhà.

Chị nói đến đó thì con Nương bò ra đầu chổng hõn nào mà hai vợ chồng không hay, nó té nhào xuống đất cái phịch như trái mít rụng. Con bé

khóc ngất lên, anh Cung mới chịu gác lại chuyện chủ ấp Hiệu, và lật đặt cúi xuống đỡ con. Chị Cung hốt hải chạy đến ẵm con Nương. Chị vừa xoa đầu con, vừa trách ch ồng:

- Còn lo gây lộn nữa thôi? Chuyện nhỏ mà cố xé ra to, để cho con nó bò ra nhào đầu dưới đất mà cũng không hay.

Con bé còn khóc điên không thôi. Chị Cung vạch áo, vạch tóc con xem xét và xuých xoa:

- Đau chết con nhỏ.

Anh Cung có vẻ hơi hối hận:

- Coi nó có u không?

Chị hơi gắt:

- B ầm xanh cái trán đây nè.

- Lấy muối đắp cho nó.

Chị Cung ẵm con Nương quay vào bếp, vừa lăm bằm trách ch ồng thêm nữa:

- Cũng may, không thì nó gãy cổ? Phải h ồi này tôi thả nó bò la bò lết dưới đất mà nó không sao. Gởi nó cho mình một chút mà cũng không xong.

Biết lỗi nơi mình nên anh Cung làm thinh. Anh bỏ đi lên nhà trên ng ả lưng nằm dài trên bộ ván, vắt tay qua trán ra dáng nghĩ suy nhi ều. Chốc chốc anh lại xua tiếng thở dài. Chốc chốc anh lại khẽ cau mày, mím môi như cố dằn nén một tâm trạng còn lăm bí ẫn của anh.

Bỗng anh bật dậy lệ làng như có lò so dưới lưng, đoạn đi thẳng vào buồng. Anh khởi sự quan sát từ ngoài cửa buồng vào tận bên trong.

Anh đến đứng bên cạnh giường, chống nạnh hai tay, đưa mắt lục soát từng khoảng chiếu, từng cái quăn, cái áo của chị Cung vắt dưới chân giường... Vậy mà cũng chưa hết, anh liếc chừng xuống phía nhà dưới, rồi chồm lên giường rút cái gối của vợ anh đem lên mũi ngửi, anh ngửi luôn cả cái gối của anh nằm, cố tìm một chứng tích để kết tội người đàn bà ngoại tình.

Thình lình, anh trợn tròn đôi mắt vì anh vừa bắt gặp một sợi tóc dài chừng một gang tay bám trên áo gối. Anh vội vàng nhặt sợi tóc kéo thẳng ra, vừa nghĩ thầm:

- Đây rồi! Bằng cớ đây rồi! Quả đúng rồi... Tóc này là tóc của thằng Hiệu...

Anh nghĩ là phải vì đầu tóc anh hớt ngắn, tua tủa như cái bàn chải thì làm gì có được sợi tóc dài một gang như vậy.

Sợi tóc bị coi là... thủ phạm trong vụ thông gian, bắt đầu run rẩy trên tay anh. Tim anh muốn đứng máu! Cổ họng anh muốn nghẹt thở! Anh nói lẩm bẩm:

- Trời ơi! Quả đúng là con Ngà đã trai gái... với chủ ấp Hiệu đây mà. Thằng hiệu đã thường lui tới đây. Thằng Hiệu đã nằm chõn này... Thằng hiệu đã ôm ấp con Ngà... Rồi thằng Hiệu... thằng hiệu..., hai đứa nó đã nói gì với nhau và chúng nó đã làm cái gì... làm gì...?

Anh không có cam đảm nghĩ xa hơn nữa, anh không dám tưởng tượng đến những hình ảnh dâm động giữa gian phu và dâm phụ. Anh vừa nghe như có một mũi dao cắm phập vào tim anh. Đôi mắt anh mờ đi, tay chân anh rã rời...!

Anh ôm đầu quay ra, đoạn hét lên một tiếng trong niềm đau quằn quại và ghen tức tột độ:

- Ngà!

Từ dưới nhà bếp, chị Cung gất giọng lên:

- Cái gì mà kêu giựt ngược vậy?

Anh nghiêng ng`âm:

- Lên đây biểu.

- Biểu... biểu cái gì?

Chị Cung vừa đi lên bu`ông, vừa lằm bằm:

- Bộ muốn kiếm chuyện gây nưã hay sao? Mới gây gổ đó, làm con nhỏ tẻ muốn gây cở đó.

Anh trợn mắt g`âm gừ:

- Đàn bà hư...

Chị Cung ngờ ngác và bu`ông giọng bất bình:

- Khi không mà mình mắng tôi là đàn bà hư. tôi làm gì mà kêu tôi là đàn bà hư?

Anh Cung định tuôn ra hết bao nhiêu ghen tuông, tức tối của mình, nhưng anh kịp nghĩ lại rằng một sợi tóc đó cũng chưa đủ bằng cớ để buộc tội vợ anh, nên anh sợ nói ra rồi vợ anh cho là đàn ông ghen bóng, ghen gió. Như vậy, anh sẽ bị vợ khinh thường mà anh lại thêm hổ thẹn với vợ anh nữa.

Nghĩ đoạn, tự nhiên anh đâm ra lúng túng:

- Ủ, hư... thì tôi nói hư...

Chị Cung hơi tái mặt giận:

- Mà hư chỗ nào?

Anh ấm ức:

- Cũng chưa biết hư... hư... chỗ nào nữa hả?

Chị Cung hơi tái mặt giận:

- Mình đã gặp chuyện gì đâu mà từ h ồi sang tới giờ mình cứ kiểm chuyện này, chuyện nọ với tôi hoài vậy? Mình nói tôi hư thì phải cho tôi biết tôi hư ở chỗ nào.

Anh nghiêng răng, chỉ tay lên giường:

- Coi kia...

Anh còn muốn nói nữa, anh muốn buộc vợ anh phải nhìn nhận những chứng tích của tội lỗi còn lưu lại trên chiếu, trên chăn kia, nhưng không hiểu vì sao, anh mới thốt được hai tiếng r ồi nghe như bàn tay ai bóp nghẹt cổ anh lại.

Chị Cung nhìn khắp giường, r ồi phải ngạc nhiên:

- Coi cái gì đâu?

Anh Cung lại nghiêng răng:

- Bộ mình đui r ồi hả?

Chị Cung hiểu l ầm:

- Thì... con Nường đã đái dầm trên chiếu, chớ có gì đâu. Tôi tính đem giặt, mà r ồi nó nhào đầu xuống đất, tôi phải lo đỡ nó đây nên chưa kịp giặt. Như vậy r ồi mình mắng tôi hư hay sao?

Anh Cung hậm hực sấn bước đến trước mặt vợ:

- Chống con mắt lên coi.

Chị Cung chẳng chút nao núng vì chị tự xét rằng chị chẳng có lỗi gì đối với chồng hết. và đã mấy phen nhường nhịn r ồi, chị không thể dần uất ức nữa được. Chị vênh mặt khiêu khích:

- Ăn tươi, nuốt sống đi chứ làm cái gì nữa vậy.

Chị chưa kịp dứt lời thì anh Cung thẳng tay giáng vào mặt chị một cái tát xiềng liềng. May là chị kịp gượng bám vào cây cột trước mặt, không thì đã chúi đầu vào tấm vách rồi.

Cái tát đó làm chị nghe đau điếng, đầu óc và thấy tóe lửa chung quanh. Chị bật khóc ò lên khiến cho con Nường giật mình, không hiểu chuyện gì, nó cũng ré khóc theo. Chị tức tử:

- Mình làm gì đánh tôi? Tôi tội gì mà đánh tôi?

Đã lỡ tay, anh thấy hối hận lắm rồi, nhưng anh còn điểm mặt vợ làm oai:

- Tao đánh mày thấy mẹ mày nữa.

Chị Cung lờn lộn:

- Đánh thấy mẹ hả? Đâu, đánh thấy mẹ thử coi.

Vừa nói chị vừa xông tới, nhưng trên tay chị vẫn ôm khư khư con bé Nường không chịu buông xuống. Cái thế của chị chỉ là cái thế ngửa mặt hứng đòn mà thôi. Chị cũng biết vậy, thế mà chị không nao, chị cúi đầu vào ngực chùng:

- Đây nè....đánh đi... đánh đi...

Anh Cung khuyển đôi canh tay, nhưng chỉ đe dọa:

- Tao đánh bể đầu bây giờ...

Chị vẫn húc đầu tới:

- Thì đầu nè, đánh đi.... Đánh thử coi.

Phần con Nường khóc, anh Cung đã mềm lòng rồi, nhưng chẳng lẽ anh phải xuống nước nhỏ võ về chị, xin lỗi chị. Lòng tự ái không cho phép anh

làm như vậy. Anh cứ giả bộ giận dữ, hăm dọa cầm chừng:

- Thiệt hôn? Tao đánh cho chết mẹ.

Nghe ch ồng nói như vậy, chị Cung thêm hần học, chị thở hển hển:

- Mẹ nó chết cả chục năm nay rồi, còn đòi đánh chết mẹ nó một lần nữa sao được.

Anh Cung lặng thinh, đưa tay gạt nhẹ chị, định bước ra ngoài, nhưng chị đứng chặn lại trước mặt không cho anh đi. Biết anh đang hối hận, chị càng ra dáng điệu khiêu khích.

Bây giờ thì chị lật ngược tình thế, truy trở lại ch ồng:

- Tôi hư chỗ nào? Mình phải chỉ đi.

Anh Cung bối rối nên gạt phăng:

- Hồng biết.

Chị trố mắt và to tiếng hơn:

- Ủa! Nói vậy mình muốn đánh tôi thì đánh hay sao?

Thấy mình đã túng thế, anh Cung vừa sản, vừa dụ:

- Thôi mà

Chị núng nẩy ngắt ngang:

- Đâu được. Bạt tai người ta thấy tám ông trời vậy đó, rồi nói thôi. Thôi sao được.

Chị nín áo ông ch ồng và tiếp bằng giọng kẻ lẻ:

- Mình phải biết, d ầu mình có chun lăm tay bùn cực khổ, thì tôi ở nhà cũng phải lo cho ch ồng cho con, chứ bộ tôi sung sướng, bộ tôi ăn no rồi

trèo võng hay sao mà mình cứ kiếm chuyện này chuyện nọ mắng nhiếc tôi hoài như vậy. Mình đã mắng tôi hư..., thì mình phải chỉ cho tôi biết tôi hư cái gì đâu, chớ không phải đánh đầi, đánh óc tôi, dằn dặt tôi đã đòi rầi muốn êm ngang được đâu.

Anh cố gỡ tay ra và còn làm bộ gầi gừ:

- Tao hầi... rầi à ghen

Chị quyết không buông mà còn nắm chặt áo chồing giật giật:

- Hầi cái gì? Ai làm cái gì mà hầi?

- Dỗ con nhỏ kia kìa.

Chị gạt phăng:

- Kệ nó. Tôi hỏi, mình phải trả lời đây nè.

Anh Cung trợn mắt:

- Buông.

- Không buông.

- Tao đánh chết... chết mồbây.

- Ủ, mình cứ đánh cho tôi chết đi. Tôi không sợ đâu, đừng có hăm he tôi.

Anh Cung bóp chặt cổ tay vợ:

- Có chịu buông hay không?

Chị luôn luôn rắi rỏi

- Tôi nói không buông. Mình phải chỉ cho tôi thấy cái hư hèn của tôi đi, rầi tôi mới buông.

Anh Cung trở lại hần học, anh đánh bật cánh tay chị thật mạnh khiến cho hai cái nút áo dưới cuối của anh phải đứt phăng ra. Anh thoát luôn ra cửa buồng:

- Đó... hãy coi giường chiếu đó thì biết.

Chị Cung tức tối dậm chân đành đập và rống khóc càng lớn tiếng hơn.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 2:

Anh Cung buông đũa, đoạn cúi xuống vốc nước rửa miệng và kéo vạt áo quệt ngang lấy lệ. Anh vội vàng bưng chai nước ngửa cổ ực một ngụm, rồi đắm đắm nhìn Tư Luân:

- Hồi nãy, anh tính nói với tôi chuyện gì, anh Tư?

Tư Luân sửa bộ ng ỡ vòng tay bó gối, mắt nhìn sóng nước lăn tăn vỗ nhẹ vào be xu ồng ra dáng suy nghĩ một lúc, đoạn đáp:

- Chuyện của.... mà...

Nghe Tư Luân bỏ lửng câu nói tại đó, anh Cung sốt ruột:

- Sao, anh Tư?

Tư Luân hạ giọng ngập ngừng:

-Tao nói thiệt, tao muốn nói... cho mà nghe mấy lần rồi, nhưng mà... tao thấy...

Đoán biết người bạn mình còn ái ngại đi ầu gì nên chưa dám nói, anh Cung nóng nảy giục:

- Anh cứ nói đại đi mà. Ngại nỗi gì.

Tia mắt Tư Luân xoáy ngay vào mặt anh Cung như muốn dò xét tâm trạng của anh hiện giờ, rồi đi vào câu chuyện bằng một câu úp mở, không ầu, không đuôi:

- Vụ... con vợ mà....Tao thấy tội nghiệp cho mà quá!

Lòng anh Cung tự dưng đâm ra nghi ngờ... Anh ng ỡ xê tới g ần Tư Luông chẳng nháy mắt:

- Vụ con vợ tôi? Sau đó, anh Tư?

Tư Luông hỏi gạn:

- Mà chưa biết gì hết hay sao?

Nét mặt anh Cung d ần biến sắc:

- Không. Bộ quan trọng lắm sao, anh Tư?

Tư Luông nhẹ cau mày:

- Mà có nghe lối xóm nói gì v ề thằng cha chủ ấp Hiệu hay không?

Anh Cung tái mặt hẳn r ồi vì anh thấy những đi ều anh nghi ngờ từ bấy lâu nay, nó thành sự thật đau bu ồn. Miệng anh lắp bắp hỏi d ần:

- Sao? Chủ ấp Hiệu làm sao? Lối xóm họ đã nói gì,

Lời nói của Tư Luông vấp vấp, ngượng ngại:

- Lối xóm họ nói rùm tai là... vợ mày lấy... chủ ấp Hiệu.

Anh Cung cảm thấy như bổ mạnh xuống đ ầu anh. Đau đớn, tử nhục trào dâng lên mắt, lên môi anh. giọng anh run run:

- thiệt... hả, anh Tư:

Tư Luông thở dài:

- Còn thiệt hay giả gì nữa.

Đôi mắt anh Cung ứa lệ:

- Trời đất ơi! Nhục nhã cho tôi quá, anh Tư. Nếu quả như vậy thì...

Nói đến đây, anh nghiêng răng:

- Tôi chém bay đầu thằng chủ ấp Hiệu cho anh coi

Tư Luông khoa tay:

- Đứng, đứng! Mày làm như vậy thì khổ cho mày, cho vợ con mày tới suốt cả đời. Mày phải bình tĩnh nghe lời tao. Mày cứ làm lơ như chẳng có vụ gì xảy ra hết vậy.

Anh Cung chận hỏi:

- Họ đồn vợ tôi lấy trai... Mà có bằng cứ gì chắc chắn hôn, anh Tư?

Tư Luông gật đầu một cách quả quyết:

- Có chớ saolại không. Có đủ bằng cứ nên tao mới dám cho mày biết. Mà tao nói cho mày nghe đây là tao đã suy tới tính lui không biết bao nhiêu lần rồi. Tao coi mày như em út của tao, nên tao không thể làm ngơ được trước cái chuyện... t ối bại của con vợ mày. Nói ra thì mày buồn, còn làm thinh thì cũng tội nghiệp cho mày.

Anh Cung đón lời bạn:

- Anh đã nghe thấy những gì, anh cứ nói thiệt cho tôi biết, tôi đội ơn anh lắm, anh Tư.

- Tao nói hết cho mày nghe, rồi mày đừng có làm gì... bậy bạ à, nghe hôn.

Anh Cung gật nhanh:

- Thằng em của anh hứa sẽ nghe lời anh mà.

-Ờ, đây nè...

Mặc dù chung quanh vắng vẻ, trên là bãi hoang, dưới là sông dài, Tư Luông k ềmiệng bên tai anh Cung như sợ ai nghe những lời thì thào của

anh:

- Những gì lối xóm họ đồn đãi, tao không thấy, không biết thì tao không nói. Còn đây là... chứng cứ sờ sờ trước mắt tao. Hôm trời mới bắt đầu sa mưa, bữa trưa đó tao qua màu vườn cải nộm đang về bắt cặp cá lóc dưới cái vũng đằng sau hè tao đó. Cũng nhờ tao nhảy xuống đi ngã hậu, nên mới bước vô bếp, tình cờ tao bắt gặp con vợ mày đang nằm trên võng đỡ con Nương ngủ, còn chủ ấp Hiệu thì ng ẩ một bên... Hai người giỡn cợt với nhau... như con nít mà không hay tao vô. Chừng nghe động tiếng chửi, chủ ấp Hiệu lật đật đứng dậy làm bộ hỏi mua mận với vợ mày.

Tự nãy giờ chăm chỉ nghe tư Luông kể chuyện tác tộ của vợ mình, chừng Tư Luông ngừng lại đó, anh Cung sốt ruột phản tởi:

- Vợ tôi với chủ ấp Hiệu... giỡn cợt làm sao?

Tư Luông hơi ngượng ngừng đáp:

- Mày bắt tao phải nói huých toẹt ra thì mày đừng có giận tao à.

Anh Cung rần giọng:

- Tôi mà có chút gì giận anh, cho thánh thần này vật tôi trào máu...

Tư Luông gật li ền mấy cái và khẽ nhú mày như cũng xót xa dùm hoàn cảnh của bạn mình. Giọng anh ngập ngừng:

- Nhi ều cái... nói ra thiệt kỳ cục quá! Con vợ mày thì đang phạch ngực cho con Nương bú. Còn thằng chủ ấp Hiệu lại gục cái mặt xuống... làm... như đứa con nít đang chết đói, chết khát... Con vợ mày đẩy cái mặt nó ra, nó lại chúi vào... Hai người cười cà khúc, cà khích, làm tao thấy tao phải bất nhẫn mày à. Nhưng mà lỡ bước trở vô r ồi, tao quày ra cũng không kịp.

Đợi Tư Luông dừng lời, anh Cung hỏi:

- Bữa đó tôi đi đâu?

Tư Luông đáp:

- Tao không biết mày đi đâu, tao không có hỏi con vợ mày. Tao chụp lấy cái nơm rồi tao về luôn.

Anh Cung hỏi nhanh:

- Còn thằng cha chủ ấp Hiệu, nó về hay còn ở lại...?

Lời đáp của Tư Luông như hàm chút pha trò trong đó:

- Bị... hồi ỏnên thằng Hiệu cũng về luôn, nhưng nó ra sau tao. Tao đi tới cái mả đá sau hè nhà mày, tao để ý mới thấy nó thoát ra ngõ trước, mà vừa đi vừa chạy.

Anh Cung nghiêng răng:

- Quân chó chết! Khốn nạn thiệt!

Tư Luông mở bì thuốc ra quấn một điếu, vừa nói tiếp:

- Bao nhiêu đó cũng chưa đủ bằng, đủ cớ để nói rằng vợ mày lấy thằng chủ ấp Hiệu. Còn nữa...

Anh Cung thúc giục:

- Anh nói hết cho tôi nghe cho tôi nghe đi anh Tư...

Tư Luông điềm điềm điếu thuốc trên không:

- Sau cái vụ đó không lâu, chừng nửa tháng sau hà, tao lại... đụng đầu thằng Hiệu với vợ mày nữa. Bữa đó tao đi c ần về cũng vừa chạng vạng, tao tính đi tắt qua bờ quít của mày cho mau, nào ngờ gặp vợ mày đang vác cây l ồng ra hái gì không biết, thằng chủ ấp Hiệu theo kè kè một bên. Nó lợi dụng chỗ vườn vắng rồi... bốc hốt... con vợ mày.

Anh Cung ngây ngô như trẻ con:

- Bốt hốt... là bốt hốt làm sao?

Tư Luông cười khịt mũi:

- Cái gì thì tao nói trắng ra được, còn cái đó thì mày tự tìm hiểu đi, đừng bắt tao phải nói.

- Vợ tôi có thấy anh hay không?

Tư Luông lắc đầu:

- Không ai thấy tao hết, vì tao vừa thấy nhấp nhá như vậy, tao liền dội ngược trở lại, xẹt qua hướng khác.

Anh Cung còn gạn thêm:

- R-éi vợ tôi làm thình à?

Tư Luông phát mạnh lên vai bạn:

- Vậy chứ la lối cái gì? Mày ngu quá! Con vợ mày nó đã... như vậy... chứ phải thằng chủ ấp Hiệu hốt ầu hay sao mà la.

Đau đớn trào lên khò mắt anh Cung, giọng anh ghen ngào:

- Tôi không ngờ...

Tư Luông ng ẩ lạng thình nhìn mây bay, vừa hít một hơi thuốc thở dài. Chờ đợi mãi, nhưng không nghe Tư Luông nói thêm gì nữa, anh Cung hỏi:

- Theo anh biết, thì vợ tôi lén lút... ăn nằm với thằng Hiệu hay không, anh Tư?

Tư Luông để một phút nghĩ ngợi, đoạn đáp bằng giọng trở nên nghiêm trọng hơn:

- Có... chứ sao lại không. Đã có gì rồi nên hai người mới giỡn cợt với nhau quá lè như vậy chứ. Còn vụ này nữa..., tao mới dám quả quyết rằng có...

Anh Cung mở tròn đôi mắt không nháy trong lúc Tư Luông ng ỡ nghiêng hẳn qua phía anh:

- Vụ này là chính mắt chị Tư mày thấy, chứ không phải tao. Tao nhớ hình như hôm đó mày đi đám ma dì Bảy mày dưới Giao Hòa tới hai ba ngày liền. Mày đi h ể sáng thì tối lại tao có sai chị Tư mày đem qua cho con Nương một hộp sữa. Sữa đó là sữa của bà con trên Sài gòn gửi về cho chứ không phải của tao nữa.

Chị Tư mày qua tới thấy nhà thì mở cửa, đèn để lu lu, chị tư mày tưởng đâu vợ mày chạy đi đâu đằng sau, nên mới cất tiếng kêu tên con Nương ời, Nương ời... Kêu hoài cũng chẳng nghe ai trả lời. Chị Tư mày vừa tính quay lưng ra về thì lại nghe tiếng con Nương ư... e... trong buồng, r ể như có bàn tay bụm miệng con nhỏ lại.

Lúc đầu, chị Tư mày nó nói nó cũng tưởng là vợ mày có ý giỡn nên nín khe không lên tiếng. Nói đúng ra, chị Tư mày ý y rằng đàn bà với nhau, chị em lối xóm với nhau, nên nó mới xông xáo vô buồng kiểm con Nương.

Nhưng trời đất quỷ thần ời! Chị tư mày mới vô tới cửa buồng thì nó bắt gặp vợ mày với thằng Hiệu đang lụp chụp bận quần, bận áo vô... Không nói năng gì được hết, chị Tư mày hết h ần, hết vía, bắn lùi ra cửa như tôm, đi luôn về nhà một nước. R ể từ ngày đó tới nay, chị Tư mày không dám bước chùn tới nhà mày nữa.

Mấy ngày sau, chị Tư mày mới thủ thỉ kể cho tao nghe tự sự. Nó còn dặn tao đừng nói lại cho m ầy nghe.

Tư Luông vừa dứt lời, anh Cung cảm tức đá mạnh một cái làm bật ngã chai nước ọc ọc đổ ra khoang xu ồng. Tư Luông vội vàng chụp lấy chai nước dựng lên trong lúc anh Cung nghiêng r ể:

- Trời ời! Vợ tôi không khác nào là con đĩ r ể.

Nghe anh Cung nói vậy, Tư Luông th ầm lo ngại:

- Hai! Mày đừng nóng nảy quá như vậy, không được.

Anh Cung to tiếng như cãi lộn với Tư Luông:

- Vậy chớ nó làm nhục tôi quá, mà tôi chui sao được. Trên đời, người ta cưới đi làm vợ, chớ ai cưới vợ để làm đi. Thà rằng tôi không nghe, không thấy thì thôi. Tôi nói thiệt với anh, nếu tôi mà bắt gặp thằng hiệu bước chùn tới sân là tôi giết con Ngà chết liền tức khắc.

Tư Luông tắc lưỡi:

- Mà làm vậy thành ra tao đi phá gia cang mà.

Anh Cung lắc đầu lia lịa:

- Không, không khi nào tôi nghĩ vậy đâu, anh Tư. Anh cho tôi biết, tôi cảm ơn anh không hết mà. Tôi xin lỗi anh, tôi thí dụ như anh đứng vào hoàn cảnh của tôi, thì anh sẽ đối với chị Tư thế nào?

Câu nói chót bị anh nghiêng trong răng:

- Vợ lấy trai thì cứ bêu đầu nó cho rồi!

Tư Luông cau mặt, hồi hận:

- Tao mà biết trước tánh mày như vậy, thì có cạy miệng, tao cũng không thèm nói. sở dĩ, tao nói riêng cho mày rõ đây là vì tao thương mày như em ruột của tao...

Anh Cung hốt ngang:

- Đầu thai lên trăm kiếp, tôi cũng còn đội ơn anh.

Tư Luông phát nhẹ lên vai bạn:

- Khoan! mày phải để cho tao nói hết đã. Ơn ơn nghĩa nghĩa nời gì. Tao không nỡ làm ngơ nhìn cảnh tan nát của gia đình mày trong nay mai, nên tao buộc lòng phải hải tị của con vợ mày ra. Mà tao hải tị của nó ra đây á, là không phải tao biểu mày đánh đập con vợ mày.

Giọng anh Cung gằn gừ:m

- Thứ đàn bà hư như vậy, đánh đập mà ăn thua gì nó, nó đâu có ngán.

Tư Luông phát lên vai Cung một lần nữa và nhăn mặt:

- Mà sao... kỳ cục quá! Nghe tao nói hết đây nè, Bớt nóng một chút đi.

Rồi Tư Luông vừa gật gù, vừa tiếp bằng giọng nghiêm nghị:

- Ý tao là tao muốn mày phải suy nghĩ cho cẩn kẻ. Có giận bằng núi, bằng non đi nữa cũng phải cố dằn xuống, để tìm cách xây dựng lại gia đình, tìm cách dạy dỗ lại con vợ mày sao cho nó biết thương mày.

Dang điệu anh Cung như chẳng nguôi thịnh nộ được chút nào. Anh tiếp theo câu nói của Tư Luông:

- Cai thứ đó mà còn dạy dỗ gì được nữa, anh. Đầu óc nó là thành đá rồi, nó không biết xấu hổ với bà con lối xóm, thì có chẻ óc nó mà nhét lời nói vô nó cũng không nghe.

Tư Luông bất bình ra mặt:

- Mày cũng còn chận họng, nhận hậu tao nữa. bây giờ, tao hỏi thiệt mày, mày có còn coi tao như là thằng anh của mày nữa hay không?

- Tôi đối với anh ra sao, anh cũng thấy biết rồi.

- Nếu như mày còn nghĩ đến tao, thì mày phải nghe lời tao.

Nói đến đây, Tư Luông khoa tay lên trời:

- Bằng như mày cãi lời tao, thì tao với mày từ biệt luôn.

Anh Cung chớp mắt cảm động:

- Thôi, tôi xin nghe lời anh.

- Mà phải hứa chắc đi.

Anh Cung gật mạnh để thay cho lời đáp, rồi anh ngẩng yên lặng cố dần nén tâm trạng sục sôi.

Tư Luông hạ giọng nói tiếp:

- Biết thì để bụng. Tao khuyên mày không nên dẫn vật con vợ mày. Đã biết rằng nó phản mày rồi đó, nhưng mà mày cứ đối xử hoà dịu với nó đi.

Anh Cung cười chua chát, nhưng lần này anh cũng dịu giọng như Tư Luông:

- Như vậy thì con Ngà, nó lại càng khinh khi tôi. Anh xét có phải như vậy hay không?

Tư Luông khều nhẹ lên cánh tay anh Cung và giảng giải:

- Không, dần dà rồi nó phải từng phục mày chớ.

Chưa hiểu ý bạn, anh Cung xoay nhìn thẳng vào mặt Tư Luông:

- Nó từng phục tôi?

- Ừ.

Anh Cung nhếch môi héo hắt:

- Nó từng phục tôi hay là nó càng lộng hành hơn?

Tư Luông hăm dọa:

- Thằng chủ ấp Hiệu là cái thằng chết vợ. Bây giờ, nó với vợ mày lại tăng tị với nhau như vậy đó, nếu mày nặng nhẹ với vợ mày là nó cuốn gói trốn theo thằng Hiệu luôn à.

Anh Cung trở lại xẵng giọng:

-Tôi chém nó trước chớ, tôi đâu có để nó theo thằng hiệu.

Tư Luông rần giọng:

- Đây, mày chém tao trước đi,, rồi hãy về chém con vợ mày sau, chớ mày đừng để tao phải chứng kiến cái cảnh cha con, chồng vợ ly tán. Chém đi! Mày còn tính chém con vợ, mày cứ chém dùm tao trước đã. Tao nói thiệt đó mày.

Tư Luông dứt lời, thì anh Cung cúi xuống kéo vạt áo lau nhanh qua mắt. Anh khóc thật rồi. Anh xúc động đến không còn cầm được giọt lệ vì những lời lẽ quá chân thành của bạn anh:

Anh nói mếu máo:

- Thôi, thằng em... của anh xin... nghe lời anh...

Tư Luông thở dài:

- Bây giờ, tao tính cho mày như vậy đây, nghe hôn? Mà mày không được cãi tao à.

Anh Cung khẽ gật, rồi gục đầu luôn trên vòng tay bố gối.

Tư Luông thông thả quấn thêm một điếu thuốc rê nữa. Anh hít dài một hơi, đoạn nhả khói ra mù mịt. Anh mượn những phức tạp im lặng đó để suy tính.

Thình lình, anh Cung ngẩng đầu lên:

- Anh tính sao, anh Tư?

Tư Luông búng tàn thuốc xuống sông, đoạn đáp bằng giọng nghiêm trọng:

- Mày phải dời nhà đi nơi khác làm ăn.

Anh Cung giương tròn đôi mắt, thanh thốt:

- Tôi phải dời nhà?

- Ừ, bỏ đất Phú Thành đi. Không phải đi lên sản gì ở đó mà luyến tiếc, núng nịu.

Nghe nói đến chuyện bỏ xứ sở mà đi, anh Cung bùi ngùi:

- Biết đi đâu bây giờ?

Tư Luông úp mở:

- Mảnh đất có thể nuôi sống vợ con mày, không phải đâu xa hết, ngay trước mặt mày đó

Anh Cung ngờ ngác:

- Qua Châu Thành ở?

- Ở Châu Thành đặng tui mày chết đói cho sớm.

- Vậy chớ dời đi đâu?

Tư Luông hất hàm:

- Cần Rừng đây nè.

Ánh mắt anh Cung vụt sáng rực niềm tin:

- Anh nhắc tới tôi mới nhớ.

Tư Luông tiếp giải bày:

- Bây giờ, đất của mày đã lên bờ hết rồi. Trước hết, mày phải hạ xuống đó vài trăm gốc chuối đi. Đám chuối đó sẽ nuôi sống vợ con mày sau này, chớ đừng mong vào thứ trái cây nào khác, còn lâu lắm. Nay mai, mày coi chỗ đất nào vừa ý, dọn cỏ, đắp nền sẵn đi. Cất một cái chòi nho nhỏ vậy, không cần chi lớn lao, ăn thì nhiều chớ ở có bao nhiêu.

Anh Cung đưa mắt dọc theo bờ xanh biếc cây lá hoang vu, vừa nói mắt nhắm:

- Ở bên này thì chỉ lều tèo có hai ba cái nhà, có biết sống nổi hay không.

Tư Luông buông giọng nửa đùa, nửa thật:

- Vậy chớ mấy ông tu núi, tu non, họ ở một mình trong hang đá với thú rừng, mà họ có chết đâu. Mày yên trí, nếu mày ở luôn tại đây, khai khẩn làm ăn được, rồi thế nào cũng có người bắt chước mày, bồng bế vợ con qua c ãn mà ở.

Anh Cung hỏi:

- Theo ý anh Tư, thì anh thấy nên dời đi li ền hay nên chờ qua mùa mưa?

Tư Luông đáp nhanh:

- Phải dời đi li ền chớ. Nhưng mà mày khoan cho con vợ mày biết sớm. Độ chừng còn vài ngày nữa dọn đi thì hãy cho nó hay. Cho nó biết trước, e có những chuyện không hay, biết hôn?

Anh Cung chép miệng:

- Dựng lên xong cái mái nhà che nắng, che mưa, cũng phải mất hết bốn năm ngày công.

Tư Luông hăng hái:

- Mấy ngày thì mấy, tao sẽ phụ với mày

- Nếu vợ tôi nó không chịu dời đi thì tính làm sao?

Tư Luông giảng giải:

- Mày tìm cách bắt buộc nó phải nghe lời mày. Nếu mày còn ở đó thì nó vẫn còn đi đi lại lại với thằng chủ ấp Hiệu. Mày về bên này, cũng như mày

bút rời thằng Hiệu với con vợ mày ra r ồi đó. Có vậy mày mới uốn sửa tánh tình con vợ mày lại được.

Anh Cung ng ồi lặng ra dáng suy nghĩ ghê lắm. Chốc chốc, anh lại thở dài. Chốc chốc, anh lại tắc lưỡi.

LONG ĐÔNG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 3:

Tiếng ngáy vang như sấm của Tư Luông càng làm cho anh Cung thêm khó chịu. Từ đầu hôm đến giờ, anh cứ nằm trằn trọc mãi, không sao nhắm mắt yên được với cái cảnh dâm loạn của một người vợ bất chánh luôn luôn hiện lên trước mắt anh.

Anh hé miệng núp nhìn ra ngoài thì thấy mảnh trăng đã treo ngay khoảng trống của mái nhà mới lợp còn bỏ dở dang nửa mái. Một ý định chợt nảy ra trong đầu óc anh, anh tung núp bật ngẩng dậy lẹ làng.

Anh nghiêng đầu qua chiếc nóp của Tư Luông gọi nhỏ:

- Anh Tư à.

Tư Luông chỉ đáp lại bằng những tiếng ngáy kéo dài dài.

Anh Cung khẽ hỏi một lần nữa:

- Anh ngủ thức, anh Tư?

Tư Luông vẫn làm thinh. Tin chắc Tư Luông đã ngủ mê lắm, anh Cung liếc nhìn bước đi dần xuống mé bãi. Rồi anh dừng chân ngoảnh nhìn lại trong chòi một lần nữa, rồi mới chịu nhảy xuống xuồng nhỏ sào.

Anh cong lưng nhắm hướng đông bơi thật nhanh. Đôi tay anh cứ bỏ giằng dằng, không nghỉ giây phút nào. Gió khuya phớt lạnh, mà chiếc áo đen của anh đầm mồ hôi như tắm.

Đến khi trăng xế, chiếc xuồng mới rẽ mũi vào một khe nhỏ. Buộc dây vào góc cây cau bên mé mương xong, anh Cung nhẹ tay gỡ ván khoang rút cây mái cần tay, đoạn nhảy vọt lên bờ. Đứng đảo mắt quan sát quanh một

h ồi, anh mới dò dẫm từng bước, ẩn mình theo những bóng cây tiến dần vào sân.

Nhưng, anh không vào cửa trước, anh bọc vòng ra sau hè, đến ngay chỗ buồng chị Cung, r ồi áp tai vào vách lắng nghe. Bên trong hoàn toàn im lặng, không có được một động nhỏ. Qua một lúc lâu mà anh chẳng nghe thấy khả nghi gì hết. Anh th ần nghĩ:

- Có lẽ hàng xóm họ nói xấu vợ mình?

Anh vừa định đập vào vách lên tiếng gọi vợ, bỗng nghe bên trong có tiếng vật giường nghiêng kèn kẹt, tiếp theo giọng đàn ông thì th ăm:

- Em à! Em...!

L ồng ngực anh Cung tự nhiên đập mạnh, anh nín thở cúi mình xuống, k ề tai thật sát vách.

Tiếng đàn ông lạ lại gọi tiếp:

- Em à! Ngủ r ồi hả?

Rõ ràng giọng vợ anh lè nè:

- Cái... gì vậy?

- Ngủ r ồi sao?

Chị Cung như hơi cúi:

- Người ta dỗ con Nương đây nè.

Tiếng nói của người đàn ông lớn hơn một chút giúp cho anh Cung nhận ra ngay là chủ ấp Hiệu:

- Sao nằm làm thình quay mặt vô vách hoài vậy?

Chiếc giường khua động một cách quái đản kèm theo giọng gắt nhỏ của chị Cung:

- Làm cái gì vậy? Con Nương nó thức dậy khóc um bây giờ.
- Dậy nói chuyện nghe.
- Nói chuyện gì?

Chủ ấp Hiệu ngập ngừng:

- Nói chuyện... ơ...

Chị Cung gạt ngang:

- Thôi, buồn ngủ thấy m ồ

Thừa lúc chiếc giường khua động anh Cung li ền lấy mũi mác rạch một đường dài trên tấm vách lá để nghe rõ những lời trao đổi của gian phu và dâm phụ.

Tiếp theo, chủ ấp Hiệu hỏi:

- Hôm nay, thằng Cung đi đâu mà ngày đêm không về?
- Đi c ần.
- Đi c ần làm gì ở bên?
- Lên bờ tr ồng chuối.
- Chùng nào nó mới về?
- Ai biết gì thằng chả.
- Em có nhớ nó hôn?

- Khỉ mốc! Tôi còn trông cho thằng chả đi luôn nữa à. Về tới nhà là thằng chả dẫn vật, chịu không nổi đời.

Vật giường lại nghiêng như có sự lôi kéo, giằng co giữa hai người, khiến anh Cung đứng bên ngoài mà phải nghệt thở:

- Xít lại đây, quay mặt ra đây nói chuyện. Làm gì cứ đưa cái lưng vô mặt người ta hoài vậy.

Giọng chị Cung gắt:

- Khoan, để cho con Nường ngủ mê đã. Tôi nằm như vậy, muốn nói gì thì nói đi. Đợi tới quay mặt ra mới nói được hay sao?

- Em chịu theo tôi hôn?

- Cứ nhắc đi, nhắc lại câu đó hoài.

- Hai đứa mình đi.

- Đi đâu?

- Đi đâu miễn sống được thì thôi. Ở đây có kỳ đà cứ cản mũi hoài làm ăn mẹ gì được

Chị Cung đáp nhanh:

- Đi thì đi chứ, sợ gì. Mà anh tính chừng nào đi đây?

- Nội trong tháng này.

- Thiệt hôn?

- Ai nói giỡn với em làm chi. Sợ chừng hô đi mà em còn núng nịu thằng Cung là hư bột, hư đường hết.

- Tôi cũng muốn đi đây mà. Ở cái đất này, thấy thiên hạ, tôi chán ghét. Họ kiếm chuyện này, chuyện nọ xoi mói đủ thứ. Như vậy, thử hỏi làm sao

tôi yên thân được với thằng cha Cung. Hễ anh tính đi thì thu xếp cho sớm đi.

- Chắc à ghen.

Chị Cung cười khịt mũi:

- Còn chắc hay bỏ gì nữa.

- Xít lại đây, em....

Bên ngoài tấm vách, điệu bộ của anh Cung trong lúc này nếu có ai trông thấy, cũng tưởng là anh đang đứng giữa một ở kiến vàng. Cái mũi mác của anh càng vạch rộng cái lỗ vách rách thêm ra, mà anh chẳng thấy được gì bên trong hết, vì trong buồng chỉ để ngọn đèn dầu leo lét, còn bên ngoài thì ánh trăng quá sáng tỏ.

Tiếng vạt tre khua động trở nên man rợ! Bỗng có một vật gì rớt xuống giường cái rần, dường như là một bắp chân bị hất mạnh xuống, kèm theo giọng cần nhần của chị Cung:

- Hồng kịp sao mà dữ vậy? Con Nương nó giựt mình thức dậy nữa bây giờ.

Tiếng đàn ông lì lợm:

- Nó ngủ mê r ấ. Xít ra đây coi...

- Người ta nói khoan đã. Quay ra cái nó thức dậy bây giờ.

- Lấy cái gối nằm tấn một bên cho nó ôm.

- Đợi một chút r ấ chết hay sao.

- Nói nhỏ cái này... cho nghe đây nè.

- Nằm như vậy cũng nghe được r ấ.

- Em nằm như vậy rồi em nhắm mắt... ngủ luôn, tôi nói tôi nghe một mình hay sao?

Giọng chị Cung đã bức dọc:

- Ngủ đâu mà ngủ.

Im lặng mấy phút, thành linh, chủ ấp Hiệu quay trở lại câu chuyện lúc đầu:

- Hồi này, tôi tính đi... mà đi thiệt à em.

Chị Cung chận lời:

- Biết rồi cha nội ời!

- Em hứa đi theo tôi, chắc à, há,

- Bộ chưa tin tôi được hay sao mà còn vặn đi vặn lại nữa. Anh biểu tôi chết, tôi cũng chết vì anh được kia mà.

Chủ ấp Hiệu khẽ dặng hắng một tiếng, đoạn hỏi:

- Còn con Nương làm sao?

- Làm sao cái gì,

- Bỏ nó lại hay đem nó theo?

Chị Cung đáp nhanh:

- Mẹ đâu thì con đó chớ.

Hiệu rần giọng:

- Không được.

Chị Cung hỏi gạn:

- Tại sao lại không được?

- Đem nó theo thêm rắc rối... chứ chẳng ích lợi gì hết.

- Con nhỏ có bậy lớn mà rắc rối nỗ gì? thí dụ, ngày sau nó lớn lên, nó có đủ trí khôn, nó cũng biết anh là cha ruột của nó, chứ nó biết tới thằng cha Cung là gì đâu.

Hiệu ngập ngừng:

- Đã biết vậy nhưng mà...

- Sao?

- Nó không phải là con ruột của tôi.

Giọng chị Cung như hơi ghen ngào:

- Rồi anh không thương nó phải hôn?

Chủ ấp Hiệu lúng túng:

- Ờ.. thương... thì thương... Nhưng, tôi muốn em bỏ nó lại cho thằng Cung, vì nó là máu mủ của thằng Cung, bắt nó theo, e thằng Cung đi tìm kiếm.

Lời chị Cung cương quyết:

- Thôi, hồng được đâu. Tôi nhớ nó lắm. Anh đừng dứt rời mẹ con tôi ra. Anh biểu tôi chuyện gì, tôi cũng nghe lời hết, nhưng có đi đâu đó thì...

Chị Cung bỏ lửng câu nói tại đó. Đợi một lúc không nghe chị tiếp, Hiệu mới hỏi:

- Em không thể bỏ nó được phải hôn?

- Tôi thử hỏi anh, nếu anh là mẹ nó, rồi có ai bắt buộc anh phải lìa xa nó, anh có chịu được hay không?

Hiệu buông xuôi một cách chán chường:

- Vậy thì thôi.
- Hồng đi... hả?
- Đi, nhưng mà tôi đi một mình?
- Làm cái gì mà đi một mình,

Hiệu gạt ngang:

- Thây kệ tôi, hỏi làm gì. Em không bỏ con Nương được thì em cứ ở lại với nó, với thằng Cung đỡ ấm hơn.

- Đừng nói giỡn à ghen.

- Nói thiệt đó chứ giỡn gì. H ồi nào tới giờ, em có thấy nói chuyện đùa giỡn lần nào chưa? Tôi nói sao là tôi làm vậy hà. Em đi hay không, tùy ý em, tôi không ép buộc.

Anh Cung lại nghe hai người nín lặng một lúc thật lâu và trong buồng cũng không có một tiếng nào cả. Anh đoán biết vợ mình đang đắn đo, suy tính về vấn đề đem con Nương theo hay bỏ lại cho anh.

Nhớ lại cái chòi đã cất g ần xong, anh sắp sửa đưa vợ con qua bên c ần, để lo tìm cách xây dựng lại gia đình, thì đúng lúc vợ lại toan tính trốn ch ồng, bỏ con ra đi với tình nhân, tự dưng niềm đau đớn từ trong đáy tim anh trào dâng lên khoé mắt.!

Anh cắn môi dần nén niềm đau đó đến g ần rướm máu môi mà anh cũng chẳng hay. Tại anh chẳng lúc nào dám rời lỗ vách, lắng nghe, chờ đợi một quyết định của vợ anh sắp thốt ra.

Bỗng vật giường khua động mạnh, tiếp theo chị Cung hỏi:

- Đi đâu đó,

Giọng đàn ông cộc lốc như đã chán nản:

- Về

Lại có vật gì ngã r ãn xuống giường, dường như chủ ấp Hiệu bị câu cổ vật xuống:

- Nằm đây, người ta chưa kịp nói gì hết mà v ãn

-Còn nói gì nữa?

- Tôi sẽ theo anh...

- Theo mà mang cả con Nương theo là bằng đeo oan báo.

Chị Cung nói nhanh như đã cân phân trước r ãn:

- Không, tôi ráng mà chịu theo ý anh.

- Nghĩa là bỏ nó lại cho thằng Cung, phải hôn?

- Ừ.

- Nói là phải nhớ à.

- Nhưng mà chừng mình đi, phải bỏ con Nương lại bằng cách nào? Nếu phải chờ lúc cha nó có ở nhà, r ãn mình mới đi là không thể được.

- Đem gửi nó cho lối xóm. Đến khi mình đi biệt tích r ãn, họ phải đem giao trả cho thằng Cung.

- Cũng không xong.

- Sao lại không xong.

Chị Cung phân bày:

- Mình đi là phải đi ban đêm. Nửa đêm, mà đem gửi nó cho ai?

Chủ ấp Hiệu nói nhanh như chẳng cần suy nghĩ:

- Nếu không gởi nó cho ai được thì mình cứ bỏ nó nằm đây, rồi mình đi êm.

Giọng chị Cung như chìm vào đau buồn, luyến thương:

- Tội nghiệp...

Hiệu sản giọng:

- Cái gì mà tội nghiệp

- Chừng nó thức dậy, không thấy mẹ đâu, nó lại bò đi kiếm, nó té nó cũng chết...

- Thì cứ lấy dây buộc nó vô chận giường, nó có bò đi đâu được.

Hình như chị Cung vừa thở dài:

- Chắc thế nào nó cũng khóc dữ lắm.

Chủ ấp Hiệu cười nhạt:

- Chết chóc gì mà sợ. Nó có khóc thì hàng xóm họ mới hay, họ sẽ tới ẳm nó đi, chờ thằng cha nó về giải quyết....

Anh Cung nghe vợ mình lặng thinh, không nói gì nữa hết. Anh đoán biết chị chỉ quyến luyến một

chút vì con Nương đó mà thôi, chớ đối với chồng, chị chẳng còn phải vướng víu gì nữa cả.

Đôi tay anh Cung run rẩy đến lúc không còn kềm hãm nữa được. Vì vậy mà mũi mác gây nên những tiếng động khẽ trong vách lá.

Bên trong, chủ ấp Hiệu lắng nghe được những tiếng động kỳ lạ đó, nên ngạc nhiên hỏi chị Cung:

- Gì vậy, em?

Chị Cung thanh thốt:

- Gì đâu?

Anh Cung giật mình, vội rút mũi mác ra một cái rẹt. Có lẽ chủ ấp Hiệu đã nao lo, nên nói nhanh:

- Đó, đó... Rèn rẹt đó...

Chị Cung thản nhiên cười khì:

- Chuột chạy ngoài hè chớ gì, ông.

- Làm người ta hết h ồn!

Chị Cung đú đờn:

- Cui vậy mà nhát còn hơn thỏ đế!

- Tưởng... thằng Cung nó lò mò về

Chị Cung cắc có hỏi:

- Nếu thằng cha Cung về thì anh làm sao?

Chủ ấp Hiệu nhanh miệng đáp bằng lời nửa đùa, nửa thật:

- Còn có nước trở đầu xông.

- Leo lên đầu xông rồi anh làm sao xuống đất?

- Ôm ngọn chuối chuy ền qua, rồi tuột xuống đất, để ợt chớ có gì đâu em.

Chị Cung khúc khích, mà trong những tiếng cười dâm động đó khiến anh Cung cảm thấy đau như cắt xé trong tim:

- Bộ đã có tính trước rồi là trở đầu xông, ôm ngọn chuối mà tuột, phải hôn?

- Chớ sao. Qua đây ngủ... mà không tính trước con đường thoát thân, rủi thằng Cung nó chặn cửa, thì tiên tổ cũng phải thấy!

Chủ ấp Hiệu vừa dứt lời, lại có tiếng tay đập một cái bốp, mà anh Cung biết chắc là vợ mình phát lên đùi thằng cha Hiệu, tiếp theo, giọng chị đủ đờn hơn:

- Cai thằng cha này thiệt mưu mô quá trời.

- Phục hôn?

- Phục.

- Phục thì... nằm xít ra đây biểu...

- Khoan, quạt cho con nhỏ một chút đã.

- Đưa đây tôi quạt nó cho.

- Đây nè, có giỏi thì quạt đi.

Thừa lúc hai người đang thì thào, anh Cung liếc lách mũi mác vạch vách như trước. Anh ấn sâu mũi từ từ cho đến lúc đụng vách mừng, phía chỗ con Nương nằm. Lỗ vách càng toạch lớn ra, ước chừng nghiêng bàn tay chui vào lọt mà không đụng lá, vậy mà anh cũng chẳng thấy được gì bên trong hết.

Anh thừa sức để bứt phăng một khoảng lá, để nhảy vọt vào, nhưng anh ráng chờ đợi... định bắt quả tang... gian phu và dâm phụ đang lúc chia ân xẻ ái với nhau!

Bỗng chị Cung cần nhần

- Nhẹ nó chớ. Quạt cái gì mà như bão vậy? Thôi, đưa đây. Ông làm con nhỏ thức dậy bây giờ.

Hiệu lì lợm:

- Được mà. Rút cái gối để cho nó ôm. Nằm lên cánh tay nhười ta đây nè.

Anh Cung nghe vợ mình làm thỉnh, nhưng anh vẫn đoán biết giữa lúc này vợ mình đang lấy cánh tay của thằng đàn ông lạ làm gối kê đầu, rồi cánh tay dầm ô đó bắt đầu thu hẹp lại dần dần....

Thình lình, anh nghe cái quạt rớt xuống giường. Anh Cung chợt thấy khắp người toát mồ hôi giữa lúc trong buồng có tiếng hôn hít dầm dấp, mà không biết ai hôn ai.

Sau đó, chị Cung buông giọng trách móc:

- Làm cái gì dữ vậy cha?

Lời của chủ ấp Hiệu đứt nối trong khát vọng:

- Người ta... thương...

Tiếng vật nghiêng không ngừng, như trên đó đang xảy ra một cuộc giằng co. Chị Cung gắt nhỏ:

- Thôi đi.

- Làm bộ hoài...

Tiếng động làm cho con Nường giật mình ư ử mấy tiếng trong cổ như sắp khóc.

- Buông ra coi. Làm như quỷ vật..., con nhỏ thức dậy rồi kia.

Chủ ấp Hiệu gạt ngang:

- Kệ cha nó.

- Kỳ cục quá! Con Nường nó la um lên bây giờ à.

- Kệ nó.
- Buông ra... cho người ta quạt nó cái.
- Nó ngủ lại rồi mà.

Dường như chủ ấp Hiệu bị tát một cái.

- Cái thằng cha này lì ghê.
- Thì lì lắm mới gặp em...
- Coi kìa! làm cái gì... kỳ vậy?

Giọng đàn ông bốn cột:

- Làm chủ ấp lâu rồi mà em chưa biết à?

Tiếng đàn bà nhí nhảnh, lả lơi:

- Chỉ giỏi có cái tài... đó hà.

Gã đàn ông vớ câu nói đó để tray trua:

- Chớ ai ngu ngốc như thằng Cung.

Rồi sau đó, tiếng nói của hai người thì thào như hơi gió, làm cho anh Cung chẳng còn nghe được tiếng nào nữa, chỉ còn lại những tiếng động hâm hờ một cách quá man rợ! Anh Cung cảm thấy tất cả các mạch máu trong châu thân đều đứng hẳn lại. Anh nghiêng răng ken két, vừa rút mũi mác ra, rón những đầu ngón chân chạy ra phía cửa nhà bếp.

Anh chen mũi mác vào khe cửa, hát bật cái móc lên, đoạn lách mình bước ngay vào trong. Nhờ ánh trăng bên ngoài nên bên trong lò mờ tối vừa có thể nhận ra những vật gì gần trước mặt. Anh run lập cập dò dẫm từng bước đi lại phía cửa buồng có để đèn lu lu, anh phải quỳ xuống chống hai tay bò theo kiểu con vật bốn chân!

Anh bò đến sát bên chân giường mà tiếng vật tre vẫn khua động một cách thản nhiên như khiêu khích anh. Lúc này, anh nghe khắp da thịt đầu toát lạnh.

Đến ngay chỗ cạnh giường, phía chủ ấp Hiệu đang nằm, anh rít chặt hàm răng, bóp chắc cán mác, đoạn vụt đứng dậy nhanh như chớp.

Một tay anh khoát mừng, một tay hờm ngọn mác anh thét to:

- Ai nhúc nhích là bay đầu. Nằm yên...

Giọng chị Cung kêu lên hốt hoảng:

- Trời...! Minh...!

Chủ ấp Hiệu lóp ngóp định ng ồi dậy, nhưng bị anh Cung lẹ tay k ề lưỡ i mác lên sau gáy và anh nghiêng rằng:

- Tao biểu hai đứa nằm yên. Đứa nào nhúc nhích là bỏ mạng. Nghe rõ chưa?

Sợ ngọn mác không thương xót cho cái cổ, nên cả chủ ấp Hiệu và chị Cung đều nằm ngay đo như khúc cây, mà cũng chẳng thốt được lời nào.

Anh Cung thụt bàn tay lại nắm đặng chót cán mác, còn một tay vói lên vách bu ồng vịn thật tỏ ngọn đèn lên như ngọn đuốc, đoạn anh bứt cả hai góc mùng phía ngoài ném vào bên trong.

Bây giờ, anh mới thấy rõ chủ ấp Hiệu và vợ anh đang nằm l ỏa l ồ, chẳng còn một mảnh vải nhỏ che thân. Gương mặt của chủ ấp Hiệu và chị Cung đều tái xanh như tàu lá và tay chân họ run rẩy cũng không khác gì anh Cung bao nhiêu.

Chủ ấp Hiệu gục mặt úp xuống mặt chị Cung, không dám ngẩng lên, sợ lưỡ i mác của anh Cung cửa vào cổ.

Dường như anh Cung cũng mất hết bình tĩnh, anh run giọng:

- Hiệu...! Đến ngày mày tới số rồi... Hiệu ơi!

Đôi hàm răng chủ ấp Hiệu đánh lập cập:

- Chú Cung ơi! Tôi xin chú tha cho tôi một phen.

Anh Cung rít giọng gắt lờ:

- Tha cho mày hả?

- Trăm lạy chú, ngàn lạy chú... Chú tha cho tôi, tôi nguyện ăn năn hối cải suốt đời.

- Mày có biết mày tội gì hay không?

- Dạ... biết.

Anh Cung cắc có vắn:

- Tội gì?

Chủ ấp Hiệu xấu hổ qua nên đáp ấp úng:

- Tội... tội.. lấy vợ chú.

Đã nói được vài câu, anh Cung bính tững trở lại, anh nhẹ gật đầu:

- Ủ, cái tội đó có đáng ăn dao hay không?

Chủ ấp Hiệu mếu máo:

- Dạ... đáng... Nhưng tôi lạy chú, chú hãy nghĩ tình anh em lối xóm, tha thứ cho tôi lần này, rồi tôi quyết chừa chú ơi.

Chất vấn tên gian phu xong, anh Cung mới nhìn lại vợ mình. Chợt thấy chị Cung đang len lén kéo chéo chăn đắp mặt lại, anh liền giật mảnh chăn ném xuống chân giường:

- Ngà! Tốt đẹp cho mày quá mà sao mày đậy mặt lại làm gì.

Chị Cung khóc òn lên:

- Mình...! Tôi biết tôi có tội với mình rồi, mình làm... chi vậy...Mình nhớ nào... bắt tôi nằm như vậy... Tôi lạy mình...

Vừa nói, chị vừa quờ quạng bàn tay tìm lại y phục. Một tay anh Cung giữ lưỡi mác trên chủ ấp Hiệu, còn một tay anh gom hết hết đồ đạc của dâm phu và dâm phụ ném xuống đất.

Lúc nào anh cũng giữ giọng đe dọa:

- Tao đã cho biết trước, hề đứa nào nhúc nhích là bay đầu.

- tôi xin dập đầu lạy mình.

Anh Cung gạt phăng lời van cầu của vợ:

- Hồng có lạy lạy gì hết. tao không cần hai đứa bây phải lạy tao, mà tao chỉ cần hai đứa phải khai thiệt.

Chủ ấp Hiệu tưởng khai cả sự thật rồi anh Cung sẽ tha tội nên hăn nhanh miệng:

- Dạ..., tôi xin khai thiệt với chú. Chú cho tôi ngẫm dậy rồi tôi nói hết...

Anh Cung hét:

- Không, cứ nằm yên đó mà nói.

Vừa ra lệnh, anh Cung vừa nhẹ ấn lưỡi mác xuống một chút khiến cho chủ ấp Hiệu rụt cổ:

- - Trời đất...! Chết tôi chú Cung ơi! Tôi khai đây nè, tôi nói hết đây nè. Chú hãy giở lưỡi dao lên một chút. Tội nghiệp tôi mà chú.

Giọng anh Cung dần trở nên đồng dạng:

- Không, tao cứ để như vậy đó. Mà có chịu khai hay không thì nói.

và anh bảo sang vợ:

- Còn con đàn bà trặc nết kia, mà phải câm miệng lại, không được khóc. Nếu mà còn cố rống lên một tiếng là lưỡi dao này sẽ rạch miệng mà tước mép tai.

Chị Cung liền nén ngay tiếng khóc trong cổ họng. Cùng lúc đó, chủ ấp Hiệu van lơn:

- Chú Cung ơi! Chú làm ơn, làm phước gỡ lưỡi dao lên trên một chút đi chú Cung. Chú không chịu gỡ lên thì làm sao tôi tỉnh trí được mà khai... với chú.

Anh Cung cũng gạt phăng:

- Không, lưỡi dao này còn cứa xuống sâu thêm nữa chứ không thể gỡ lên được. Mà chịu khai hay không, tùy ý mà.

Hai chân của chủ ấp Hiệu giãy tê tê:

- Dạ... Dạ... Tôi khai đây nè. Chú muốn hỏi gì thì hỏi đi, tôi khai cho chú nghe.

Anh Cung dặng háng ra vẻ kẻ đắc thắng:

- Mà lén lút ăn nằm với vợ tao đã bao nhiêu lần rồi?

Tên gian phu lấp bắp:

- Dạ... dạ..., hai ba lần rồi...,

Anh Cung liền ngắt ngang:

- Láo! mà đừng láo!

Vừa nói, anh vừa ấn mũi mác xuống một chút nữa, khiến cho chủ ấp Hiệu cuống lên:

- Chú... chú... nường tay một chút, chú Cung ời

- Mấy lần, hả?

Chủ ấp Hiệu rên rỉ:

- Dạ... nhiều, nhiều lần...

- Nhiều lần là mấy lần?

- Tôi không nhớ được, chú Cung à. Chú hỏi như vậy, tội nghiệp cho tôi, làm sao tôi trả lời được.

- Mà đi đi, lại lại với vợ tao đã bao nhiêu lâu rồi?

- Gần... một năm.

- Thiệt hôn?

- Tôi không dám nói láo với chú.

- Còn con Nường là con của ai? của mà phải hôn?

Chủ ấp Hiệu chối bai bãi:

- Không phải, không phải đâu chú. Con Nường là con của chú mà. Con Nường đã giáp thôi rồi mà làm sao là con của tôi được. Chú tính lại coi phải vậy hôn.

Anh Cუნh nhìn vợ hất hàm:

- Còn cái bào thai mấy tháng trong bụng con Ngà kia là... của ai tạo ra?

Chủ ấp Hiệu lúng túng:

- Ờ.. ờ... tôi đâu có biết.

Anh Cung trở sống mác chặt lên cổ chủ ấp Hiệu một cái, khiến cho hắn hoảng hốt khóc rống lên như bò rống. Chị Cung cũng tưởng là anh chặt đầu chủ ấp Hiệu thật, nên chị rú lên một tiếng kinh hoàng và nhắm chặt đôi mắt lại.

Anh Cung cười gằn:

- Hiệu! Cái bào thai đó là con của ai?

Hắn vừa khóc, vừa nói:

- Chú hỏi... thím mới biết.

- Không, tao hỏi mày, mày phải trả lời. Còn chối một lần nữa là tao chặt bằng lưỡi, chớ tao không chặt bằng sống đâu. Liệu mà giữ cái đầu!

Chủ ấp Hiệu tức tử như trẻ con:

- Dạ... con tôi...

- à...! Con của mày..., con của mày...

Không hiểu anh Cung vừa nghĩ sao mà anh lặp lại những tiếng đó đến hai ba lần.

Nghe chủ ấp Hiệu còn nói năng được, chị Cung mới tỉnh hốt, từ từ mở mắt ra để cho đôi giòng lệ trào tuôn xuống gối. Chị buông câu trách chủ ấp Hiệu:

- Anh Ba, anh đừng nói bậy...

Anh Cung tức mình nghiến răng:

- Con đi! Tao chưa hỏi tới mày. Mày cứ nằm im mà suy tính trước đi, rồi trả lời cho tao.

Chị Cung nói qua tiếng nấc:

- Tôi là vợ của mình, nó là con của mình chứ con ai mà mình hỏi.

Anh Cung nạt ngang:

- Không ai ch³ờng ai, chẳng ai vợ ai nữa hết. Tao biếu câm miệng.

Đoạn anh trở lại hỏi chủ ấp Hiệu:

- Mày nhìn nhận là cái bào thai đó là của mày tạo ra, phải không Hiệu?

Hắn lại trố:

- Chưa chắc chú à.

- Sao lại chưa chắc?

- Làm sao phân biệt được nó là con tôi hay của chú. Chú g³ần gửi thím nhiều hơn là tôi mà chú.

Tức muốn trào máu mà nghe chủ ấp Hiệu nói vậy anh Cung cũng muốn tức cười trong bụng. Và anh thầm nghĩ rằng lời lẽ của chủ ấp Hiệu cũng hữu lý lắm. Làm sao phân biệt được ai là tác giả cái bào thai trong bụng chị Cung. Phải chi chị Cung sanh sản r³ồi thì còn có thể mượn nét mặt của đứa bé giống ai mới phân minh nó là con của anh Cung hay con chủ ấp Hiệu.

Hết gạn chủ ấp Hiệu, anh Cung lại sang qua vợ:

- Còn mày, mày vừa toan tính cuốn gói, bỏ con Nương đang đi theo thằng Hiệu, phải hôn?

Chị Cung rưng rưng nước mắt:

- Tôi không hề có toan tính gì hết. Mình đừng nghi oan cho tôi.

Anh Cung cướp lời vợ:

- Mày đừng chối. Tao đứng ngoài hè từ nãy giờ, tao nghe hết. hai đứa bây muốn bỏ con Nương lại đây bằng cách nào, rồi hai đứa ra đi bằng cách nào, tao biết hết.

Nghe chồng nói vậy, chị Cung biết không thể che giấu đi đâu nữa được, chị van lơn:

- Tôi ngu dại, tôi lỗ lã... Tôi xin mình nên nghĩ chút tình chồng, nghĩa vợ mà tha thứ cho tôi...

Anh Cung buông tiếng cười lạnh, lạnh như thanh sắc bén ngót trên gáy của chủ ấp Hiệu:

- Tha cho mày hả, Ngà?

- Tội nghiệp tôi mà mình.

- Mày thử hỏi cái lưỡi mác này coi nó có chịu tha cho mày hay không?

Nghe chồng nói đến đó, chị Cung càng run rẩy như mèo ướt. Chị khóc thút thít:

- Tôi biết ăn năn tội lỗi của tôi rồi mình à. Mình nở nào xuống tay hay sao, mình? Mình tha cho tôi một phen, rồi mình có đày đọa tôi thế mấy, tôi cũng vẫn giữ một dạ thờ mình.

Bỏ chị Cung, anh trở lại chủ ấp Hiệu. Anh vừa nghiêng răng, vừa cửa nhẹ một cái, làm cho cái óc của chủ ấp Hiệu bắt đầu rướm máu:

- Hiệu!

Thảm thương cho chủ ấp Hiệu, hắn nằm cứng đờ trên mình chị Cung, chẳng dám nhúc nhích, mà đôi chân thì giẫy dụa như con cá bị đập đầu. Có lẽ tâm thần của hắn đã bấn loạn rồi.

Giọng hắn run rét:

- Dạ... Nói nói tay...chú Cung ơi! Tội nghiệp tôi...chú Cung ơi...! Chú giết tôi chết..., tôi phải bỏ lại một mẹ già với bầy con nheo nhóc. Tội nghiệp tôi lắm, chú Cung ơi. Chú tha tôi, cũng bằng chú cất mấy chục kiếng chùa.

- Sao hồi này mày tính dắt vợ tao trốn đi, mà không nghe mày nhắc tới bà già với mấy đứa con mày?

Miệng hần méo xệch đến bu òn cười:

- Tại hồi này tôi ngu.

- Bây giờ, mày đã biết khôn chưa?

- Tôi đã sáng mắt ra rồi chú à.

- Mày muốn chết hay muốn sống?

Nỗi sợ hãi của hần làm cho hần trở nên ngây ngô:

- Dạ muốn sống.

- Tha chết cho mày chẳng khác nào thả cạp vờrưng, mà mày lại còn kiếm cách ám hại tao. Tao đâu có đại gì.

Hần khóc kể như đưa ma:

- Tôi xin thề độc với chú... Nếu tôi mà...

Anh Cung lại nạt ngang:

- Thôi, hồng có thề thốt gì hết. tao cũng không muốn dài dòng chi nữa. Mày về đi.

Anh Cung chưa kịp dứt lời thì hần mừng quýnh:

- Dạ... dạ... Tới ngày nhắm mắt, tôi cũng còn đội ơn chú.

Hắn chưa định nhõm người dậy thì anh Cung li ền hét:

- Chưa, trước khi mày ra về, mày phải để cái đầu lại đây cho vợ tao, vì tao biết vợ tao nó vẫn còn thương mày.

Nghe lời lẽ của anh Cung cương quyết quá, chủ bắp Hiệu biết không thể năn nỉ suông mà được. Kịp nghĩ ra một cách chuộc tội, hắn li ền nín khóc, đổi giọng nghiêm trọng:

- Nè, chú Cung à! Chú tha thứ cho tôi, Tôi quyết chữa mà. Chú thả tôi về đi, rồi tôi sẽ cho chú...

cho chú....

Dường như hắn còn tiếc th ăm hay đắn đo đi ều gì nên ngập ngừng tại đó.

Anh Cung chận hỏi:

- Mày sẽ cho tao cái gì?

- Tôi sẽ cho vợ ch ồng chú nhà ngói đó. Tôi sẽ ra mình không và tôi đi biệt xứ luôn.

Anh Cung cười nhạt:

- Bộ mày tưởng tao ham cái nhà của mày lắm hả?

- Nếu chú chưa vừa ý thì tôi cho vợ ch ồng chú luôn miếng vườn. Tôi sẵn sàng đi sang bộ cho chú li ền ngày mai đây. Tôi nói thiệt à chú.

Anh Cung g ăm lên:

- Hiệu! Mày đừng coi tao là con nít. Mày đừng gạt tao.

- Nếu tôi nói gạt chú cho... cho trời đánh tôi chết một cách thảm thiết đi. Bằng như chú chưa tin thì chú lấy tờ giấy đem đây, tôi ng ỗ ký giấy bán nhà, bán vườn cho chú tức khắc đây. Chú đi lấy giấy ra đây đi. Như

chú có sợ tôi chạy thì để tôi đi trước, chú đi sau giữ tôi. Giấy trắng để đâu, chú chỉ tôi lấy cho.

- Nhà không có giấy trắng.

Nghe anh Cung nói vậy, chủ ấp Hiệu tưởng rằng anh đã ưng chịu các điều kiện rồi, hẳn tính trí được một chút. Hắn nói nhanh:

- Giấy gói trà, trở bìa trắng viết cũng được nữa chú. còn viết tôi có sẵn, cây viết (kalô) tôi vắt trên miệng túi áo của tôi á chú.

Anh Cung lắc đầu:

- Nhưng tao không ham vườn đất, nhà cửa, tao chỉ ham... cái đầu của mày thôi.

Anh Cung gỡ ngọn mác lên một chút, đoạn bảo tiếp:

- Thôi, khỏi phải nói dan ca. Thằng gian phu và con dâm phụ hãy nhìn mặt nhau lần chót đi.

Đoán biết cái chết đang kề bên, cả chủ ấp Hiệu và chị Cung lại rống khóc ò lên.

Bàn tay chị Cung quờ quạng định níu lấy vạt áo chồng, nhưng không được. Đôi môi chị nhợt nhạt

- Tôi lạy mình trăm ngàn lạy. Nếu mình không còn thương tôi, xin mình hãy thương con Nương. Mình hãy nghĩ tới cái ngày mà con Nương bơ vơ mất mẹ... Mình ơi mình! mình hãy nhìn con kia kìa. Mình nỡ nào giết tôi đành đoạn hay sao hả mình? Tôi cũng biết tội lỗi của tôi đối với mình bằng non, bằng núi. nên mình nên rộng lượng tha thứ cho tôi phen này, rồi tôi nguyện làm thân trâu ngựa cho mình suốt kiếp. Mình ơi! mình! Trăm lạy mình! ngàn lạy mình! Xin mình thương tôi, thương con...

Đứng chết lặng nghe vợ kể lễ một hồi, anh Cung cảm thấy đã mềm lòng. Những giọt nước mắt của vợ làm cho cánh tay cấn mác của anh rã

rời.

Thấy anh có vẻ nghĩ ngợi, chị liền tiếp:

- Tự nãy giờ như vậy... mình xử sự với tôi như vậy... coi như là tôi đã đền tội tôi với mình rồi đó.

Coi thân thể... của tôi đây mà mình không xót đau hay sao, mình?

Anh Cung hạ thấp giọng:

- Khoan, Tao chưa cho phép mày ng ẩ dậy. Mày phải chống mắt mà coi tao xử cái thằng khốn nạn này

Nghe lưỡi dao đã rời khỏi cái ót rồi, chủ ấp Hiệu nghiêng đầu nhìn anh Cung:

- Tội nghiệp tôi chú à. Tôi biết tội của tôi rồi, chú tha tôi làm phước. Tôi hứa một lời, bao nhiêu gia sản của tôi, tôi sẽ ký giấy sang cho chú hết, rồi vợ chồng chú ở đây làm giàu, tôi bỏ làng mà đi cho chú coi. Nếu tôi nói sai lời, thì chú xách dao tới nhà, xử tôi bằng cách nào tôi cũng chịu.

Thấy anh Cung ra dáng suy nghĩ, chủ ấp Hiệu liền tiếp:

- Chú tha tôi về, nghe chú. Tội nghiệp tôi lắm chú à. Tôi đã hết lời năn nỉ chú. Chú coi, tôi đã khóc lóc với chú tự nãy giờ. Chú thấy hôn? Tôi còn phải lạy chú nữa mà. Chú cho tôi ng ẩ dậy bận quần áo vô, nghe chú.

Biết chủ ấp Hiệu đã biết sám hối, anh Cung thấy cũng không nỡ xuống dao. Hơn nữa, anh nghĩ rằng, giết hẳn thì được rồi, nhưng anh phải sa vào vòng tù tội, đưa gia đình anh đi đến chỗ tan nát, vợ chồng, con cái ly tán...! Cái cách trừng trị gian phu, dâm phụ như vậy, cũng đủ làm cho hai người tỉnh ngộ rồi.

Nghĩ đoạn, anh Cung tỏ ra quảng đại:

- Lần đầu, tao tha chết cho mày đó.

Anh Cung chưa kịp nói dứt lời, thì chủ ấp Hiệu mừng quỳnh lên, chống hai tay định ng ồi dậy, miệng vừa nói nhanh:

- Chú rộng lượng quá! Tôi sẽ đội ơn chú cho đến ngày tôi nhắm mắt và tôi th ề từ nay về sau tôi không dám tái phạm... Nếu tôi còn... bây bạ, khi ngọn đèn này tắt cho tôi... tắt theo!

Nhưng anh Cung nhanh nhẹn nắm lấy vành tai chủ ấp Hiệu kéo đầu hấn gục xuống, k ề lưỡi dao lên mép tai:

- Gia sản của mày, tao chẳng thèm lấy một món nào hết, mà tao chỉ muốn trước khi mày ra về, mày cho tao xin hai cái lỗ tai của mày.

Nghe anh Cung nói vậy, chủ ấp Hiệu kêu lên khủng khiếp:

- Trời! Chú tha tôi thì tha luôn. Chú còn đòi xẻo lỗ tai tôi làm gì?

Dường như anh Cung muốn kéo dài cái giây phút khủng khiếp của chủ ấp Hiệu, anh cửa qua vành tai của hấn một cái, làm cho máu rướm ra. Tay chân chủ ấp Hiệu run rẩy còn hơn thần lẫn đứt đuôi.

Hấn khóc kể thảm thiết:

- Chết tôi...! Chết tôi...chú ời! Chú đừng cắt... làm cho cái đầu của tôi trụi lủi...

Anh Cung cười ngạo nghễ:

-Tao muốn để một chút vết tích gì reên mặt mày cho mày phải nhớ... đời đời, sau này đừng lấy vợ ai nữa hết.

- Tôi đã th ề độc với chú là ngọn đèn tắt, tôi tắt theo kia mà. Tôi nào có dám lấy vợ ai nữa đâu. Chú buông dao đi chú. Chú liệng cái dao đi, đừng tôi tuột xuống qùy lại chú bây giờ đây nè.

Giọng anh Cung cương quyết:

- Tao quyết lấy hai cái lỗ tai của mày. Mày đừng năn nỉ mất công. Từ nay, mày phải rút đầu vào xó kẹt mà trốn đi, đừng chường cái mặt chó trâu của mày ra mà nhìn ai nữa.

Sắp dứt lời, anh Cung rít răng và cứ lưỡi dao sâu xuống vành tai chủ ấp Hiệu, vừa bảo vợ:

- Mày hãy mở rộng mắt ra mà coi đây nè, Ngà.

Chị Cung nhắm mắt rú lên:

- Mình...!

Vì đau đớn quá không chịu đựng được, chủ ấp Hiệu giãy giụa và liều mạng tận dụng hết lực tung bàn tay cần mác của anh Cung ra.

Bởi quá khinh địch, nên anh Cung bị sống dao chém ngược vào trán anh nghe cái bốp khiến anh nghe đau điếng. Cầm hận trong lòng anh vừa lắng dịu được đôi chút lại bùng sôi lên.

Không cần phải nghĩ suy gì nữa, anh Cung chụp nắm cổ chủ ấp Hiệu vật nằm xuống mình chị Cung như cũ, rồi anh nghiêng răng chém mạnh xuống...

Nhưng chủ ấp Hiệu, đoán trước mọi phản ứng của anh Cung, nhanh như chớp, hấn lẩn một vòng vào phía trong chỗ con Nương đang nằm ngủ. Lưỡi dao chém xuống không trúng ngay cổ hấn, mà lại... trúng người nằm dưới! Anh Cung không tài nào dừng tay lại cho kịp.

Chỉ nghe chị Cung nức lên một tiếng "ực" và tay chân của chị giật lên một cái, rồi chị nằm yên cho máu bắn vọt lên nóc mùng, trông thật ghê rợn!

Anh Cung liền ném cái mác, ôm vợ kêu lên náo nức

- Trời ơi! Tôi giết vợ tôi...!

Anh chỉ thốt được có mấy tiếng đó rồi khóc rống lên.

Khi người vợ biết sám hối thì đã muộn mất rồi. Khi anh Cung hối hận thì vợ anh đã nằm xuôi tay, khép mắt.

Chừng anh nghe máu từ trên giường nhỏ lộp độp xuống mấy tấm l&chằm để dưới g&ân giường, anh mới giật mình nín khóc. Anh đảo mắt nhìn quanh mới hay ra chủ ấp Hiệu đã thoát mất từ lúc nào.

Anh cố định th&ân đặt tay lên mũi, r&ồi lên ngực chị Cung. Bất giác anh rùng mình lùi lại mấy bước, đ&ầu óc anh càng thêm bấn loạn như người điên. Đôi mắt anh mở thao láo nhìn những giòng máu từ trên cổ chị Cung chảy loang xuống chiếu.

Con Nương vừa trở mình quay qua phía mẹ. Bàn tay nhỏ của nó quờ quạng như muốn tìm vú mẹ, nhưng vì mê ngủ nên nó cũng nằm yên luôn.

Trong lúc này, anh Cung chẳng còn nhớ chút gì đến bé Nương nữa cả. Và có lẽ anh cũng không còn biết đang đứng ở đâu đây, chuyện xảy ra trước mắt anh là mộng hay thật?

Gió từ bên ngoài lùa nhẹ vào buồng làm cho ngọn đèn d&ầu chao động, khiến anh thấy mọi vật chung quanh càng trở nên quái đản, kinh tởm!

Thình lình, anh quay lưng tuông chạy ra cửa sau. Vấp phải gạch cửa, anh té xấp xuống như một đứa bé. Anh run rẩy lóp ngóp ng&ồi dậy và d&ậm đ&ầu chạy thẳng ra chỗ buộc chiếc xu&ồng ba lá.

Anh nhảy xuống xu&ồng làm cho chiếc xu&ồng tròn thành g&ân lật úp. Anh quên mở dây, cứ để nguyên vậy, rút d&ần cong lưng bơi ào ào mà chẳng đến đâu hết, mũi xu&ồng găm một chỗ, còn lái thì quay tròn. Chừng thấy mũi xu&ồng còn cắm ngay gốc cây cau, anh Cung mới chợt nhớ ra, bò đi mở dây, chèo nhanh ra khỏi xẻo, chẳng dám ngoảnh mặt nhìn vào nhà.

Anh cứ chèo mãi mà chẳng biết mình phải đi đâu. Cái thi thể t&ồi tàn của chị Cung luôn luôn hiện lên nằm chận trước mũi xu&ồng. Thỉnh thoảng, đôi mắt chị lại trừng lên xoáy nhìn anh như cắn hận. Nước lao chao trong khoang mà anh tưởng rằng đó là máu từ trên cổ của vợ anh phọt ra đọng lại thành vũng đó.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân

dtv-ebook.com

Chương 4:

Tư Luông chạy ra khỏi cửa thì bắt đầu lết từ hàng ba ra đến sân, vờ ứ ớ:

- Ớ.. ớ... bó... bó... làng xóm...

Lú lười la được vài tiếng, tư Luông mới kêu lớn lên được:

- Bớ làng xóm... làng xóm ơi...!

anh cứ giương gân cổ la làng mãi cho đến khi hàng xóm chạy đổ tới anh cũng vẫn còn la làng

.Người ta đến bu quanh tư Luông, mỗi người một tiếng:

- Gì vậy, tư Luông?

- Việc gì? Nín cho người ta hỏi đây nè.

Tư Luông giật mình ng ỡ nhìn trần trối từng người một, mà chẳng nói được tiếng nào hết.

- Vụ gì mà ng ỡ trước sân hai Cung mà la làng vậy?

- Vụ gì, anh Tư? Sao mặt anh mày anh tái xanh vậy?

Bây giờ tư Luông mới hoàn hồn, anh chỉ vào nhà, vừa hỏn hễn thờ:

- Vô trông...coi...

Mọi người ngơ ngác:

- Cái gì ở trông?

- Vợ chồng hai Cung đâu rồi?

Tư Luông cũng chỉ tay vô nhà:

- Mấy cha... vô trông coi...

Cả đám bảy tám người đàn ông đều bỏ mặc tư Luông ng ẩng đó, họ chen nhau chạy vào nhà anh Cung, kẻ thì xuống bếp, người thì lên nhà trên, mỗi người lục soát một nơi một nơi xem vụ gì cho biết. Bỗng một người hét lên:

- Á, trời đất ơi!

R ồi tất cả đều d ẫn vào cửa buồng, mỗi người một câu thành hỗn loạn:

- Gì đó năm Ngâu?

Giọng đáp run lập cập:

- Coi... Vợ hai cung kia... máu me...

- Úy! thánh thần ơi! Cái gì kỳ vậy?

Người lại chạy tháo trở ra ngoài:

- Vợ hai Cung bị cắt cổ!

- Chết chưa hay còn sống?

- Không biết.

Có người lại bịt mũi:

- In là hơi máu xông ra tới ngoài, tanh quá.

- Ừ, tanh máu.

Thế rồi vì tính hiếu kỳ và tình thương thân, thương ái của láng giềng, kẻ trước, người sau, họ dò dẫm từng bước với vẻ sợ sệt trở vào cửa buồng, nhưng chưa ai dám vào bên giường.

Những giọng thanh thốt kêu lên:

- Mình mẩy xanh lét hết rồi!
- Chắc vợ hai Cung đã chết cóng rồi.
- Sao quần áo lại bỏ một đống dưới đất kia?
- Ai biết.

Còn con nhỏ nằm sấp trên ngực vợ hai Cung sao mình mẩy cũng máu me không vậy, mà không thấy nó nhúc nhích....?

Một người đàn ông bước tới một bước, rồi lui nửa bước, đứng ngóng cổ, giương mắt nhìn thật kỹ,

đoạn nói:

- Con Nương còn thở.
- Đâu ai làm gan vô đại coi sao đó.

Sau câu nói đó, những người đứng hàng đầu liền rùng mình thụt lùi:

- Í... ị...!
- Ai mà dám vô cha nội.
- Máu tanh, khó chịu quá!
- Mấy chú đang ra coi.

Nghe giọng nói đầy cam đảm, ai này đầu quay lại. Chợt thấy một ông già mặc một bộ đồ bà ba đen, đầu quấn khăn vải, tất cả mọi người đầu tỏ

ra kính nể, đứng vệt ra hai bên nhường lối cho ông, vừa buột miệng:

-Bác Sáu!

- Bác mau vô, vợ con hai Cung sao đó bác sáu.

Chính ông già đó là ông sáu Long, cha của anh Tư Luông. Ông bước thẳng vào buồng vợ hai Cung, chẳng chút sợ sệt. Gần đến bên giường, ông liền kéo chéo khăn bị đầu, bị cả miệng, mũi lại, đoạn cúi xuống xem xét thi thể của chị Cung.

Thấy ông già bạo dạn như vậy, có vài người đàn ông cũng bước theo đứng nép sau lưng ông sáu Long. chỉ có mình tư Luông bò vô tới thềm nhà rồi ngẩng đầu thở dốc, mặt mày còn tái ngắt như cái xác chết trong kia.

Người đàn ông đứng sát bên lưng ông sáu Long kêu lên kinh ngạc:

- Cuốn họng đứy lìa rồi! Ủa! Còn con Nường...in là nó đang ôm vú mẹ mà bú vậy, ông sáu. Ông coi con nhỏ có sao hôn, ông sáu?

Ông sáu Long lầm bầm:

- Con nhỏ còn sống.

Nói dứt lời, ông sáu Long liền đưa tay nắm ngang nách bé Nường giật ra, khiến cho nó khóc thét lên và chới với hai tay vì mất vú mẹ.

Ông vội vàng rút áo con bé xem xét khắp mình mẩy, tay chân, nhưng chẳng tìm thấy một vết tích nào cả. Ông ôm con Nường chạy ra ngoài hối thúc:

- Mấy chú! Đánh mõ hồi một lên, mấy chú. Còn ai lạng chùn thì chạy đi báo cho chủ ấp với hương quản dùm mau mau đi.

Ông sáu Long chưa dứt lời thì đã có ba bốn người đàn ông túa chạy. Chỉ một chốc sau thì tiếng mõ tre, ván ngựa, thùng thiếc đánh loạn xẹt lên như có cướp vào làng.

Đàn bà, con nít trong làng rất sợ tiếng mõ h ồi một, vì điều mõ báo động cho một vụ cướp bóc hay sát nhân, mặc dù mặt trời đã lên cao quá nửa cây dừa, mà đàn bà, con nít rúc cả trong nhà. Chỉ có đàn ông, trai tráng vác roi, vác đôn đồ chạy về hướng nổi mõ h ồi một.

Sân nhà hai Cung mỗi lúc đông nghẹt người. Nhưng sau khi nghe kể phốt qua vụ án mạng xảy ra trong nhà, ai nấy đều khựng cả lại ngoài thềm

Giữa b ầu không khí xôn xao, có giọng ông già hỏi to:

- Có ai chạy đi kêu chủ ấp Hiệu chưa?
- Không có chủ ấp Hiệu ở nhà bác sáu ời.

Ông sáu Long vẫn còn ôm con Nương trên tay, con bé ngơ ngác nhìn mọi người, ông đứng trên thềm nhà ngóng cổ nhìn ra trước sân, vừa hỏi tiếp:

- Vậy chớ chủ ấp Hiệu đi đâu?

Một thanh niên đứng ngay trước mặt ông sáu Long, đáp:

- Tôi hỏi bà già ổng, bà già ổng nói hông biết ổng đi đâu từ chi ầu hôm qua tới bây giờ mà chưa

thấy về

Ông sáu Long cau mặt:

- Như vậy r ồi có ai đi báo cho hương quản Thìn biết chưa?
- Có r ồi.
- Thầy hương quản tới đây nè.

Một người đàn ông đứng tuổi mặc bộ quần áo bà ba lụa Lèo đang rẽ đám đông tiến tới đến trước mặt ông sáu Long, vừa đồng dục hỏi:

- Vợ hai Cung nằm đâu?

Ông sáu Long vội vàng trao con Nường cho tư Luông ẵm, đoạn vội vàng chấp tay, cúi đầu:

- Thừa thầy bảy Xác vợ thằng Cung nằm ở trong buồng đây.

Hương quản Thìn ngoảnh lại bảo:

- Thôi, anh em ở ngoài đừng đánh mõ nữa. Còn ai trong nhà, hãy đứng lui xa ngoài sân một chút đi, để cho tôi dễ làm việc.

Sau lệnh truyền của thầy hương quản, tiếng mõ hễ một lần tắt bật và những người đang đứng dọc ngoài hàng ba đều tháo lui cả ra sân.

Hương quản Thìn quay lại nói với ông sáu Long:

- Bác đưa tôi vô buồng coi.

Ông sáu Long hăm hở tiến vào trước, hương quản Thìn nối gót theo sau. Nhưng mới tới cửa buồng thì hương quản Thìn cũng phải khựng lại như ai, tay bụm mũi, mặt mày biến sắc.

Gần đến cạnh giường, ông sáu Long mới đứng lại chỉ cái xác vợ hai Cung:

- Đó, thầy bảy.

Hương quản Thìn run rẩy, nhưng vì sợ đám tráng đinh trong thấy rồi họ cười thầy, nên thầy phải đánh bạo bước tới một bước, nhìn mặt:

- Vợ hai Cung nằm chết lả lờn như vậy à?

Ông sáu Long gật đầu và giảng giải:

- Tôi chạy tới đây thì thấy con hai nó nằm chết như vậy đó, mà con nhỏ của nó còn đeo trên ngực nút vú.

Hương quản Thìn đảo mắt quanh và hỏi nhanh:

- Hai Cung đâu?

Ông sáu Long lắc đầu:

- Nó đi bên c ãn với thằng nhỏ tôi, từ h ãi sáng tới giờ sao không thấy nó về

Hương quản Thìn ra vẻ ngạc nhiên:

- Ủa! Tôi mới thấy ai đứng ngoài như là chú Luông về ẽi còn hai Cung đâu?

Ông sáu Long đáp:

- Dạ phải, thằng nhỏ tôi về ẽi, còn thằng Cung không biết đi đâu?

- Đâu bác kêu chú Luông vô cho tôi hỏi coi.

Ông sáu Long li ẽn bước lại cửa buồng đứng ngóng cổ gọi với ra:

- Luông à! Luông!

Tư Luông lấp bắp:

- Dạ..., chi... ba?

- Vô đây thầy bảy hỏi...

Tư Luông ngập ngừng không muốn bước:

- Hỏi chi đó, ba?

Ông sáu Long nóng nảy vẫy tay:

- Thì cứ vô đây cho thầy bảy hỏi.

Nghe nói hương quán Thìn kêu mình vào buồng là tư Luông đã thấy ớn lạnh chạy dài vào xương sống rồi, nhưng anh không dám cãi lệnh.

Như đoán hiểu được tâm trạng của Tư Luông, hương quán Thìn lùi lại một bước khỏi cửa buồng, đoạn bắt đầu đi đầu tra:

- Chú về đây rồi nào?

Đã sợ mà tư Luông cứ liếc chừng vào phía trong vừa lập cập đáp:

- Thưa thầy, tôi về rồi sáng sớm.

- Còn hai Cung đâu?

- Hôm nay, hai đứa trẻ núp nằm ngủ gần nhau. Vì mỗi một quá nên tôi đánh một giấc cho tới khi đêm mây ngang mới giật mình thức dậy, giờ núp ra thì tôi thấy thằng Cung đi đâu mất. Tôi mới xuống bãi thăm chiếc xuồng, lại thấy chiếc xuồng cũng không còn. Chừng đó tôi mới sanh nghi là thằng Cung lén lấy xuồng về.. thăm vợ con nó.

Hương quán Thìn chặn hỏi:

- Rồi về đây, chú có gặp hai Cung không?

Tư Luông lắc đầu:

- Tôi đón xuồng câu, mượn người ta đưa về bên này, bước vô sân kêu Cung ơi, Cung hỡi, mà chẳng thấy mặt mày nó đâu. Tôi đập cửa kêu hoài cũng không nghe ai lên tiếng.

- Rồi ai phát giác ra vợ hai Cung nằm chết đây?

tư Luông đáp:

- Nghe phía trong buồng có mùi máu tanh tanh hắt ra, tôi mới đập cửa vô đại. Trời đất quỷ thần ơi! Vô tới buồng, thấy tận mắt như vậy..., tôi vừa bò lết, vừa là làng, tri hô cho lối xóm người ta biết...

Hương quán Thìn liệ̀n quay lại ông sáu Long:

- Ủa! Sao kỳ lạ vậy? Cửa nẻo thì đóng chặt mà ai vô đây cắt cở vợ hai Cung? Không lẽ tên sát nhơn trở nóc nhà?

Vừa nói, hương quán Thìn vừa ngửa mặt lên nóc nhà tìm kiếm dấu vết thủ phạm.

Ông sáu Long nắm tay hương quán Thìn kéo đi sâu vào buồng, đoạn ông phân bày:

- Đây, thầy bầy coi kìa, cái cửa buồng ăn thông xuống nhà bếp bị mở ṛ̣ĩ kia mà, chắc là hung thủ ra vô bằng lối đó à thầy.

Đứng gần bên xác chết quá ghê tởm, dù có phải hung thủ ra vào lối đó hay không, hương quán Thìn cũng cứ gật đầu bừa:

- à... phải ṛ̣ĩ, đúng ṛ̣ĩ!

Hương quán Thìn lại tháo lui ra. Thành linh, chân thầy vướng phải đồng quần áo bỏ dưới đất, khiến thầy hốt hoảng nhẩy nai:

- Úy! Trời ơi! Cái gì vậy? Ai nằm đây vậy?

Ông sáu Long lẹ tay chụp vai thầy hương quán đỡ cho thầy khỏi chúi đầu vào cạnh giường:

- Có ai nằm đâu? Đồng quần áo thầy à.

Hương quán Thìn tái xanh mặt mày chẳng còn chút máu:

- Quần áo của ai vậy? Sao lại có cái áo bi da ma đàn ông? Bác c̣̣ần lên cho tôi coi.

Ông sáu Long vâng lời xách lên từng cái quần, cái áo cho hương quán Thìn xem xét. Giọng hương quán Thìn thành thốt:

- Lạ ha! Trong xóm này, ngoài chủ ấp Hiệu ra, có ai bận đờbi da ma đâu. Bác móc trong túi ra coi có giấy tờ gì hôn?

Lục soát hai cái túi áo, ông sáu Long lôi ra một tờ giấy trao cho hương quản Thìn. Thầy hương quản liền mở ra đọc, thì ra đó chỉ là tờ thông tri của xã gửi về ấp cách đây mấy bữa, truyền lệnh cho dân làng, mỗi nóc gia phải nộp năm cái đuôi chuột...

Tờ giấy đó vừa giúp cho hương quản Thìn phăng ra manh mối của vụ sát nhân, thầy gật đầu liền mày cái một cách bí ẩn, đoạn gấp tờ thông tri lại bỏ vào túi áo của thầy.

Thầy tiếp hỏi ông sáu Long:

- Hử này có ai đi báo cho chủ ấp Hiệu hay vụ này hay không, bác sáu.

Ông sáu Long gật đầu:

- Có, nhưng mà ông hồng có nhà.

Hương quản Thìn lại gật đầu lia lịa, nhưng chẳng nói sao, hết. Những bằng cứ trước mắt thầy, vợ anh Cung nằm chết lữa thê, một bộ quần áo đàn ông có mang một tờ thông tri của xã, với một bộ quần áo chị Cung bỏ dưới chân giường, sự vắng mặt của anh Cung cùng với chủ ấp Hiệu, đủ tố cáo cho thầy biết những bàn tay nào đã gây nên tội ác quanh vụ án mạng này rồi.

Hương quản Thìn định trở ra ngoài, nhưng mới được mấy bước thì chân thầy nghe dẫm phải một vật cứng như sắc thép. Thầy liền cúi xuống chọt thầy cây mác vấy đầy máu đã đông đặc. Đôi mắt thầy rực sáng:

- Tên sát nhơn còn bỏ lại cái mác đây nè.

Ông sáu Long định nhặt cây mác lên xem, hương quản Thìn liền ngăn lại:

- Bác cứ để nguyên đó cho tôi. Bác ra ngoài mượn vài anh trai nào có gan, lấy vớng khiêng cái xác đó xuống nhà việc liền bây giờ đi.

Ông sáu Long vâng dạ, bước ra khỏi buồng, nhưng hương quản Thìn nhanh chân giành đi ra trước ông.

Ông sáu Long lên giọng bật trưởng thượng hỏi đám trai làng:

- Vài ba chú nào đó, làm ơn lấy vớng khiêng dùm cái thầy theo thầy hương quản xuống làng, nghe mấy chú.

Sau câu nói của ông sáu Long, ai nấy đều thụt lùi dãn, chẳng ai chịu nhảy ra tình nguyện làm công việc đó cả. Có người vì quá yếu bóng vía nên lén vờ mê mất, sợ ở lại rồi ông quản Thìn bắt vớng thầy ma.

Thấy chẳng ai lên tiếng hết, ông sáu Long hỏi:

- Có chú nào chịu đi dùm hôn?

Người này núp sau ót người kia, chẳng nghe ai nói gì nữa hết.

Thấy những người đứng đằng sau từ từ rút êm hương quản Thìn liền dùng uy quyền ra lệnh:

- Khoan nghe, không ai được ra về hết nghe.. Cha nào bỏ đi thì tôi biên tên phạt làm cỏ đình ba ngày à.

Nghe hương quản Thìn dọa như vậy, chẳng thấy ai nhúc nhích nữa, nhưng ai cũng cúi mặt, không dám nhìn lên, sợ hương quản Thìn thấy mặt rồi kêu tên chỉ định khiêng thầy ma!

Hương quản Thìn nghiêm nghị tiếp:

- Anh em nào khỏe mạnh bước ra đi, tiếp tay dùm tôi một chút, rồi tôi thưởng công cho anh em.

Hương quản Thìn vừa dứt lời, thì có một người gù lách đám bước thẳng đến trước mặt thầy, giơ thẳng tay lên trời:

- Ai hồng đi, tui đi.

Vừa thấy mặt người gù, hương quán Thìn mỉm cười:

- à! Chú Gọn! say như tử tối ngày mà còn nhờ được việc, Tôi hứa thưởng cho chú một lít rượu đế nghe.

Gọn gù gãi đầu nói lẽ nè:

- Khiêng thầy ma mà thầy thưởng có một lít rượu hè.

- Còn những cái khác nữa mà.

Không muốn cho Gọn Gù đòi hỏi thêm, hương quán Thìn liềnh nhìn ra đám đông:

- Ai tình nguyện đi nữa? Hai người nữa thôi..

Tất cả đều lặng im. Hương quán Thìn cau có:

- Không lẽ bắt một mình chú Gọn vác cái thầy? Cả đám mấy chục mạng như vậy mà tôi mượn vài người không được hay sao?

Cũng không ai chịu ra lãnh việc khiêng xách chết. Không biết làm thế nào hơn, hương quán Thìn ngóng cổ nhìn mặt từng người để chỉ định. Thầy cố tìm những cái đầu đang hụp xuống:

- Kia! Lưu! Thằng Lưu ra đây mày.

Gã thanh niên mình trần mà bị hương quán Thìn gọi đích danh, ngược mặt lên lấp bắp:

- Thừa thầy bầy..., tôi bị... bị...

Hương quán Thìn chặn ngang:

- Bị..., bị..., bị cái gì?

Anh Lưu bối rối khoanh tay, com róm:

- Thừa thầy bầy tôi bị nóng lạnh.

Hương quán thìn vắn:

- Nóng lạnh thiệt hoi?

- Dạ thiệt...

Hương quán Thìn nạt ngang:

- Thôi, nóng lạnh thì nhả ra khiêng... cho đỡ m ồ hôi, hết nóng lạnh li ền. Ra đây chú mày.

Anh Lưu không còn cách nào thoái thoát hơn là phải riu riu vâng lệnh hương quán, bước ra khỏi đám đông.

Hương quán Thìn li ền đảo mắt lục soát trong đám trai tráng vừa bảo bằng giọng nửa đùa, nửa

thật:

- Còn một người nữa, một người thôi. Ai tự thấy mình đẹp trai, có hoa tay, hoa chân thì ra đây đi, đừng để tôi phải kêu tên mời.

Tất cả đều đứng trơ trơ, vừa th ần van vái th ần làng cho mình thoát nạn. Thấy chẳng có ai tình nguyện hết, hương quán Thìn buộc lòng phải gọi tên một gã thanh niên đang đứng rùn chân hụp đầu xuống cố dấu cái mặt:

- Thằng Tảo kia! Ra đây cậu hai.

Tảo run lập cập:

- Thừa... thầy bầy, chắc tôi khiêng...hổng nổi.

Hương quán Thìn hất hàm:

-Tại sao lưng bằng tấm thốt đình mà cậu mày nói khiêng hồng nôi?

Tảo lúng túng:

- Dạ... tại....bị...

- Tại với bị cái gì?

Tảo nhanh miệng:

- Thừa thầy bầy, tôi bị bệnh tê...,

Hương quán Thìn hét vang:

-H ấ nầy, tao thấy mày chạy qua mặt tao một cái vù đây, mà bây giờ mày nói là tê bại...

Nét mặt anh Tảo tái xanh:

- H ấ nầy tôi còn chạy được là vì chân tôi chưa tê đó thầy, Chứng bệnh tê của tôi nó hay phát thành linh, chớ không phải tê lu bù.

Nghe lời nói của anh Tảo, ai cũng bu ồm cười, nhưng chẳng ai dám cười hết.

Hương quán Thìn hỏi gạn:

- Bây giờ, mày đang bị tê đó phải hôn?

Tảo gật đầu lia lịa:

- Dạ phải.

Hương quán Thìn vặn bằng một câu hăm dọa:

- Cái churen nào tê, xỏ nó vô còng được hôn? xỏ nó vô còng r ấ nằm nghĩ cho hết tê, nghe cậu?

Nghe nói đến cái còng, anh Tảo càng sợ quính lên:

- Dạ...Dạ... thầy bầy...Tội nghiệp tôi, thầy bầy.

Hương quản Thìn hét lên:

- Chú trùm đầu r ấi, Kéo thẳng Tảo về nhà việc còng nó lại cho tôi.

Thấy hết phương trốn tránh, Tảo liền vệt đám đông chạy ra trước mặt hương quản và miệng thì nói như bấp rang:

- Dạ thôi, thôi, thầy bầy đừng biếu còng, để cho tôi khiêng cái thầy của vợ thẳng Cung đem về cho thầy...

Thấy anh Tảo đã chịu lãnh nhiệm vụ, ai nấy đều thở phào một cái mừng thoát nạn tai.

Hương quản Thìn liền phân công, phần Gọn gù với anh Tảo thì khiêng xác chị Cung, còn anh Lưu thì mang các tang vật có liên hệ đến vụ án mạng.

Phân công cho ba người r ấi, hương quản Thìn giao phó cho ông sáu Long chỉ huy việc tải thầy ma nhà việc, chớ thầy cũng không dám bước vào buồng hai Cung một lần nữa.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân

dtv-ebook.com

Chương 5:

Xác chị Cung được hàng xóm, bà con đem về chôn cất sau khi được khám nghiệm. Cái mả của chị chỉ cách nhà bếp bằng hai bờ đất. Cái nhà đó cũng bỏ hoang luôn, ngày cũng như đêm, không ai dám đi ngang qua trước cửa.

Sau ngày khai mộ cho chị Cung, tối lại, nếu có ai để ý trông ra phía gò mả, sẽ thấy một cái bóng đen quẩn quít bên mả chị cho đến khi trăng lặn thì bóng ấy cũng biến mất.

Qua ngày hôm sau, trời vừa nhá nhem thì cái bóng đen bí mật như ma quái lại xuất hiện, đến ng ửi trước đầu mộ chị Cung. Lần này có người trông thấy được, r ồi một đ ội mười, mười người nói truyền lại cho cả trăm người biết rằng chị Cung chết oan nên thành ma, thành quỷ hiện hình về bên mả.

Riêng ông sáu Long đã suy nghĩ rất nhiều về việc đ ội đãi đó. Ông không tin rằng vợ anh Cung thành quỷ, mà ông sinh nghi trong bụng về một việc khác.

Sang đêm thứ ba, khi nhà vừa lên đèn thì ông lên ra khu vườn có ngôi mả chị Cung, r ồi leo lên cây dâu ng ửi vắt vẻo trên ngọn chờ đợi xem chuyện thực hư thế nào.

Ông sáu Long ng ửi yên chưa được tàn điều thuốc thì quả thật, trước mắt ông có một bóng đen xuất hiện từ phía đầu xông nhà anh Cung, nhảy qua muơng, tiến lại bên mộ chị Cung.

Ông sáu Long thản nhiên, ôm cành dâu, mở mắt thao láo theo dõi từng cử chỉ của cái bóng đen quái đản kia.

Bóng đen đưa mắt nhìn quanh, đoạn ng ồi xuống trước đầu mộ chị Cung, gục đầu trên gối như để tưởng nhớ đến hình vóc của người đã xa lánh cõi trần.

Màn đêm hải hùng d ần đậm đặc để xoá nhoà cái bóng đen ma quái kia đi. Ông sáu Long phải tuột xuống ng ồi nơi nhánh cây phía dưới để dễ theo dõi cái bóng đen hơn.

Thình lình, ông nghe có tiếng khóc khẽ nhỏ, dường như tiếng khóc đó là của bóng đen. Ông sáu Long cố lắng tai nghe, nhưng tiếng nói lơ lơ trong lệ, nên ông chẳng nghe được gì hết.

Ông sáu Long cứ ng ồi mãi như vậy cho đến khi trăng vừa lên, ông mới nhẹ nhàng tuột d ần xuống gốc dâu. Cái bóng đen vẫn còn gục đầu trên gối khóc khẽ thảm thương.

Bàn chân của ông sáu Long vừa chấm đất, ông rón bước, nhưng lá khô vẫn khua động. tiếng động ấy làm cho cái bóng đen giật mình ngẩng đầu lên. Chợt thấy ông sáu Long, cái bóng đen vụt d ậm đầu chạy. Ông sáu Long đuổi theo, và lên tiếng gọi:

- Đứng lại! Đứng lại! Tao đây nè. Tao là sáu Long đây nè.

Nhưng cái bóng khỏe chân hơn ông già, chạy ra đến đầu bờ đất, cái bóng đen li ền nhảy vọt qua một hơi ban bốn cái mương, biến mất trong cây cối rậm rạp

Ông sáu Long dừng lại lắc đầu tỏ ra thiếu nảo, chán chường. Ông trở về đem những đi ều mắt thấy, tai nghe kể cho con cháu ông nghe. Ông còn cẩn thận dặn dò

- Tụi bây nghe sao thì hay vậy, đừng nói đi nói lại với ai. Bà con lối xóm họ đang đồn rằng vợ thằng Cung thành quỷ thành tinh gì đó, cứ để họ hiểu sao thì hiểu, tụi bây cũng đừng cãi lại

Thế r ồi, không biết ai phanh phui chuyện bí mật của ông sáu Long, mà để thấu đến tai ông quản Thìn.

Buổi chiều ngày hai mươi bảy, nhằm lúc tối trời, hương quán Thìn quy động cả chục tráng đinh, mà được thầy coi như là đám em út, tay chân bộ hạ của thầy, người nào cũng sẵn sàng dây, roi tầm vong, kéo ra mai phục quanh ngôi mộ của vợ anh Cung.

Trong số người này có Gọn gù. Gọn gù luôn luôn ở bên cạnh thầy hương quán. Thấy hành động lạ lùng của hương quán Thìn, Gọn gù theo thì thầm hỏi:

- Bộ thầy tính cho tụi này đánh lộn với vợ thằng Cung hả, thầy bảy?

Hương quán Thìn nhếch môi cười nhẹ:

- Chú nói cái gì kỳ cục vậy?

Gọn gù phân bua:

- Vợ thằng Cung đã thành tinh, nó hiện hình đi ngờ ngờ, ai cũng thấy hết mà. Nó chết oan nên nó phá làng, mà thầy cũng nghe người ta đồn như vậy chứ gì?

Hương quán Thìn khẽ gật đầu:

- Có

Gọn gù liền cướp lời hương quán:

- Thầy muốn coi vợ thằng Cung hiện hình, nhưng thầy không dám đi một mình, nên mới dắt tụi này theo, phải hôn?

Hương quán Thìn khoa tay:

- Thôi, chú cứ nằm im đi, đừng nói chuyện...

Gọn gù vẫn chưa chịu thôi:

- Tối chút nữa, vợ thằng Cung hiện hình đi khỏi ngọn cỏ cho thầy coi.

Hương quán Thìn nhăn mặt:

-Tôi biết rồi.

Gọn gù vỗ ngực; hắt hơi men ra miệng:

- Chút nữa, Gọn gù một người một ngựa xông ra đánh với con tinh cái đó cho thầy bảy coi, cần gì đi cả chục mạng như vậy.

Hương quán như đã bực mình vì Gọn gù, nên thầy ngắt lời:

- Tôi đâu có mượn chú đánh với con tinh, Hỡi này, trước khi đi, tôi dặn làm sao, chú có nhớ hay không?

Gọn gù cụt hứng đáp:

- Thì... thầy dặn tất cả anh em, đâu có thấy gì đi nữa cũng phải nằm nguyên chỗ của mình, đợi lệnh thầy, không ai được cãi.

Hương quán Thìn hất hàm:

- Ủ, tôi có biểu chú xông ra đánh với con tinh cái đâu mà chú hăng quá vậy.

Gọn gù xiu bu ồm và chép miệng như thêm rượu, phải là ly rượu thưởng công của thầy hương quán cho mới hãnh diện. Thế mà thầy hương quán lại ngăn cản không cho ra tay, Gọn gù đành nuốt ực nước bọt:

- Thầy hồng cho tui đánh với nó thì thôi.

Hương quán Thìn kề miệng bên tai Gọn gù:

- Chú đã tỉnh rượu chưa?

Gọn gù nửa đùa, nửa thật đáp:

- Khi nào thầy muốn tỉnh thì nó tỉnh, khi nào thầy muốn say thì nó say.

Hương quán Thìn nghiêm giọng:

- Chú đừng bỡn cợt với tôi, Tôi hỏi thì chú phải trả lời đàng hoàng. Bây giờ chú say hay tỉnh

Tôi hỏi thiệt.

Gọn gù đáp cộc lốc:

- Tỉnh.

- Chú còn nhớ những gì tôi đã dặn à há?

- Nhớ.

- Chú không được cại lệnh tôi nghe chưa.

- Dạ nghe.

- Lát nữa, nó có hiện hình đi ngang trước mặt chú, chú cũng phải nằm im, không được nhúc nhích....

Gọn gù nhanh miệng nói nhanh:

- Dạ, Dạ, nhớ mà thầy.

Hương quán Thìn còn hăm dọa:

- Nếu như mà chú cãi lời tôi đó há, tôi sẽ đóng trảng chú, bắt chú nằm trên miệng cối giã gạo...

Hương quán Thìn chưa dứt lời thì Gọn gù cười khì:

- Bộ thầy tính nhét cái cục gù của tui vô miệng cối, phải hong?

Thầy hương quán rần giọng:

- Ủ, chú liệu hồn đó. Chú làm ầu cái thì biết tôi.

Gọn gù biết hương quản Thìn nói đùa cho vui vậy thôi, chớ làm gì có chuyện đóng trăng, bắt nhét cái lưng gù vào miệng cối, nên gù mỉm cười thản nhiên:

- Tôi đợi thầy hô lên tui mới ra tay. Nhưng mà thầy bầy nhớ nhen, thầy cứ kêu tên một mình thằng Gọn gù này thôi, khỏi cần tới mấy cha nội kia.

Hương quản Thìn thản nhiên đắc chí với sự hăng hái của Gọn gu, thầy gạt liềm mấy cái:

- Được rồi, tôi sẽ nhờ một mình chú thôi, nhưng mà chú phải bắt sống nó cho tôi.

Nghe thầy hương quản nói chuyện lạ tai, Gọn gù nhìn gần sát vào mặt thầy:

- Bắt sống con tinh?

- Ủ, bắt sống, chú không được đánh nó.

Dường như Gọn gù hơi nao núng, gù vặn hỏi:

- Thí dụ như nó đánh tui, tui làm sao tui đỡ, tui phải đánh cho nó ngã chớ.

Quản Thìn giảng giải:

- Nếu nó đánh chú, chú quất ngang giò cho nó quy. Chú nhớ, tôi chỉ cho chú được quỳên quất ngang giò nó mà thôi, chớ tôi không biểu chú đánh chết. Chú phải nhớ nghe hôn?

- Thầy không biết nó là ma, là quỷ hay sao, mà biểu phải bắt sống? Bắt sống sao được mà bắt?

Hương quản Thìn nói nhanh:

- Tôi biểu sao, chú phải nghe vậy.

Tâm trí Gọn gù chưa được tỉnh táo cho lắm, nên anh ta chép miệng một cái rồi làm thinh, không cần tìm hiểu về ý định hơi kỳ quái của hương quán Thìn.

Gọn gù ngửa mặt tìm sao, rồi lóp ngóp ngửi dậy lộn lưng quần lấy bì thuốc rê mở ra định quấn một điếu phì phà cho đỡ buồn, nhưng bị hương quán Thìn lẹ tay giật phăng gói thuốc.

Hương quán Thìn nhét trả gói thuốc vào lưng quần Gọn gù, vừa hỏi:

- Tôi mới dặn chú hồi chiều, chú không còn nhớ gì hết hả?

Gọn gù cười nhe răng:

- Nghiền thuốc quá mà, thầy bầy.

Hương quán Thìn gạt phăng:

- Hồng có hút. Tôi cấm chú hút.

Tội nghiệp, Gọn gù buông xuôi:

- Thầy hồng cho tui hút thì thôi.

Bỗng hương quán Thìn phát vào vai Gọn gù, thì thào:

- Suyt! Câm miệng!

Gọn gù ngơ ngác:

- Hả?

Hương quán Thìn liền bịt ngay miệng Gọn gù, một tay thì chỉ cho Gọn gù thấy một cái bóng đen hiện lên lơ mờ, từ sau hè nhà anh Cung dè dặt tiến ra phía mộ chị Cung. Cái bóng nhảy qua mương nghe một cái phịch.

Khoảng cách từ hương quán Thìn với Gọn gù đến cái bóng đen kinh dị kia thu ngắn dần dần, cho đến khi chỉ còn cách nhau một khoảng dũa, cái

bóng đó mới đứng lại. Cái bóng ngoáy cổ quan sát bốn hướng, đoạn phục trước đầu mộ.

Thình lình, hương quán Thìn nghe tay chân Gọn gù ngó ngoáy như muốn nhôm dậy, thầy liền vắt chân, vắt tay lên lưng Gọn gù, đè anh ta nằm xuống. Gọn gù như bực tức lắm:

- Thầy để tôi...

Hương quán Thìn nhanh miệng dùng những ngón tay kẹp hai cái môi Gọn gù lại, có ý bảo hắn phải câm miệng, vừa chu miệng sát bên tai Gọn nói khẽ như hơi thở:

- Để coi...

Đến đây, hương quán Thìn để ý đến những lùm cỏ chung quanh đang lay động một cách khác thường. Thầy sợ đám trảng đình ngựa tay, ngựa chân, rồi xông ra...thì hồng cả việc sắp đặt trước. Nhưng qua mấy phút, tất cả đều hoàn toàn im lặng, cây cỏ đứng yên. Thầy hương quán chỉ còn lo nỗi Gọn gù chưa hẳn tỉnh táo. Thầy ôm xiết lấy Gọn gù, không cho gù nhúc nhích.

Đáng thương cho Gọn gù, anh ta cũng cứ nằm yên mà chịu trận. Anh không dám cãi lệnh thầy hương quán, chớ khi mà anh muốn vùng dậy thì chưa chắc mòi hương quán Thìn có thể kềm anh nổi.

Hương quán Thìn đang sốt ruột dõi từng hành động của cái bóng đen, nhưng cái bóng cứ ngẩn chết lặng. Qua một lúc lâu, bỗng cái bóng gục đầu lên mộ bật tiếng khóc thê thảm:

- Mình ơi...! Vong hồn mình ở đâu đây, mình hãy về đây chứng tri cho lòng tôi. Tôi còn thương mình.

Lời than thở của cái bóng tắt nghẹn tại đó, để nhường cho tiếng khóc ngất lên vô cùng đau thương.

Gọn gù thúc nhẹ khuỷu tay vào nách hương quản Thìn và hất mạnh bàn tay của quản Thìn ra:

- Hồng phải ma...

- Suyt!

Hương quản Thìn lật đật chụp lên miệng Gọn gù như trước, làm cho câu nói của anh ta tắt phụt tại đó. Nếu không bị tiếng khóc át mất thì cái bóng đen kia đã nghe được tiếng nói của Gọn gù rồi.

Hương quản Thìn kéo vành tai Gọn gù ra lệnh:

- Cấm! Thấy sao hay vậy.

Gọn gù đành ngậm câm mà trong lòng hậm hực.

Đằng ngòi mộ, cái bóng đen tiếp tục kể lể:

- Đã biết rằng mình có lỗi, nhưng tôi không bao giờ cố ý xuống tay hạ sát mình. Cắt cổ một con gà để giỗ cha, giỗ mẹ mà con đau lòng, tay nào nỡ đành cứa dao giết mình... mình ơi! Tôi tính giết cái thằng Hiệu khốn nạn kia, chứ đâu phải tôi muốn giết mình. Mình sống khôn, thác linh, tôi đã sắp tính những gì cho vợ chồng mình, chắc vong hồn mình cũng biết cho tôi rồi. Khi tôi ăn năn thì đã muộn rồi mình ơi...! Mình xa chồng, xa con đời đời, không bao giờ mình trở về nữa! Tôi còn thương mình lắm! Tôi tính tìm thăm cho được con Nương một lần chót, rồi tôi sẽ tự vận chết theo mình.

Mình ơi! Nếu mình có linh thiêng thì mình dẫn dắt cho tôi đi tìm con Nương nội trong đêm nay đi mình. Từ ngày mình nhắm mắt xuôi tay đến nay, tôi không biết con Nương ở đâu, ai nuôi dưỡng nó.

Như mình cũng biết thương tôi, thương con, tôi xin mình tha tội cho tôi, mình đừng oán hờn tôi, mình đưa đường cho tôi đi thăm con, nghe mình.

Cái bóng đen dừng lời, kéo vạt áo lau mặt, đoạn uể oải đứng dậy hít mũi:

- Vong hồn mình theo tôi đi mình. Mình đưa tôi đi thăm con Nương đi mình. Tôi nhớ nó lắm!

Mình ơi...! Mình ơi...!

Cái bóng đen loạng choạng bước đi được mấy bước, bỗng hương quán Thìn đứng phắt dậy hét to:

- Anh em bắt nó!

Đám trắng đình từ các lùm cây túa chạy ra bao vây lấy cái bóng đen vào giữa. Kê la, người hét vang trời:

- Thằng Cung mà!

- Ủ, thằng Cung mà, chớ đâu phải ma quỷ gì.

Hương quán Thìn bấm đèn "" pin "" rơi ngay mặt cái bóng đen mà mọi người tin chắc là anh Cung. Vệt sáng chọc thẳng vào mặt anh Cung, khiến cho ai nấy phải thảng thốt:

- Quả là nó mà!

Gọn gù cầnn cây tầnn vong xốc tới:

- Thằng Cung hả? Thằng Cung đây hả? Phải mày cắt cổ vợ mày hôn, Cung?

Hương quán Thìn vội vàng giật roi và gắt Gọn gù:

- Chú làm cái gì vậy? Ai biểu chú?

gọn gù xịu mặt làm thinh. Hương quán Thìn bước đến gần anh Cung. Hai người đang đối diện, bốn tia mắt xoáy nhau dữ dội. Mặc dù đang đứng

giữa vòng vây khép tròn, anh Cung vẫn thản nhiên, chẳng tỏ chút sợ hãi. Đôi mắt anh càng ngầu đỏ, như đang cầm hờn trước tất cả mọi người.

Ánh đèn "" pin "" của hương quản Thìn vượt dài từ đầu đến chân anh Cung như để khám xét anh có mang dao mác chỉ trong tay hay không, rồi ánh đèn trở lên soi chọc vào mắt anh. Anh vẫn mở mắt thao láo không nháy.

Hương quản Thìn tiến thêm một bước, đoạn rần giọng:

- Cung!

Anh Cung cứ đứng chết trân không nhúc nhích. Có người đứng ngay sau lưng anh Cung nói lầm bầm:

- Trốn thì trốn luôn, trở về làm chi cho bị bắt.

Hương quản Thìn tiếp:

- Mà liệu có trốn khỏi tay tao hôn, Cung.

Anh Cung nghiêng rằng:

- Đừng hỏi. Mấy người bắt được tôi thì cứ trói lại đi.

Anh Cung vừa dứt lời thì hương quản Thìn đồng dặc ra lệnh:

- Trói thúc kẻo nó lại.

Gọn gù lạnh lẽo tháo cuộn dây trên đầu cây tằm vong của người đứng bên cạnh, rồi đem trói thúc kẻo hai cánh tay anh Cung lại. Anh Cung vẫn đứng yên lặng với nét mặt lạnh như đồng, không giãy giụa, không kêu than.

Hương quản Thìn làm oai nắm lấy ngực áo của anh Cung, cái áo đã bám nhiều lớp đất cát lâu ngày; thầy giật qua, giật lại:

- Chính mày cầm dao chém chết vợ mày phải hôn?

Anh Cung liếc nhìn mộ vợ:

- Tự nãy giờ tôi đã khóc kể với vợ tôi, mấy người cũng đã nghe hết rồi. Mấy người cứ coi đó như là lời tự thú của tôi, khỏi phải hỏi thêm gì nữa hết.

Hương quán Thìn đưa mắt qua đám tráng đinh hất hàm:

- Dắt nó về nhà việc.

Ai nấy đều đứng chết trân như đang san sẻ nỗi niềm của anh Cung, như cũng đau xót cho hoàn cảnh của anh Cung, chỉ có mình tên Gọn gù xông ra nắm cánh tay anh Cung kéo đi.

Anh Cung ghì lại, nhìn hương quán Thìn bằng tia mắt van lơn:

- Khoan! Trước khi tôi ra chịu tội, tôi xin mấy người một điếu này...

Hương quán Thìn gằn hỏi:

- Muốn gì nữa mậy?

Anh Cung đổi giọng với quán Thìn:

- Thầy bầy! Thầy có biết con Nường của tôi bây giờ ở đâu hay không? Ai nuôi nấng nó? Tôi xin thầy vui lòng cho tôi thấy mặt con tôi lần chót, rồi dẫu cho tôi phải chịu án chung thân khổ sai, hay tử hình, tôi cũng vui lòng nhắm mắt.

Hương quán Thìn hỏi gọn:

- Mà muốn thăm con mày hả?

Anh Cung gật gật đầu như muốn lay:

- Trăm lay thầy, ngàn lay thầy! Tôi không còn mong muốn gì hơn là được gặp mặt con tôi, bồng ẵm con tôi một chút thôi. Xin thầy xót thương dùm tình cảnh của tôi, vì ai mà vợ chồng, cha con tôi phải ly tan như vậy!

Thấy hai giọt nước mắt của anh Cung chảy dọc xuống má, hương quần Thìn cũng phải xúc động. Thấy chớp mắt:

- Con của mày, đã có người nuôi nấng đàn ông hoàng.

Nghe hương quản Thìn nói đến đó, ánh mắt anh Cung bỗng rực sáng, sáng hơn tia sáng của chiếc đèn bấm luôn luôn soi thẳng vào mặt anh. Anh liền chân hỏi:

- Ai nuôi con tôi vậy, thầy bảo?

Lời của hương quản Thìn cũng trở dịu:

- Tao thấy ông sáu Long b ằng ắm nó, có lẽ là vợ ch ồng Tư Luông nuôi nó.

Anh Cung liên thúc hối:

- Thầy đưa tôi qua nhà ông sáu Long đi thầy. Tôi nhớ con tôi nôn ruột, nôn gan...

Hương quân Thìn liễn tắt đèn bấm, vừa ra lệnh:

- Gọn gù, Dắt thẳng Cung đi trước.

Nãy giờ chờ đợi có bao nhiêu đó, nên khi nghe hương quả bảo vậy. Gọn gù liền kéo lôi anh Cung tuông bờ, tuông bụi. Anh Cung đang sốt ruột muốn thấy mặt con nên anh chẳng hề mở miệng than van lời nào hết.

Ra khỏi vườn rằm, hương quả Thìn dẫn Gon gù:

- Tao giao nó cho mày à, nghe Gọn gù. Nếu mày để thằng Cung chạy thoát thì mày phải thế...

Anh Cung ngoảnh lại:

- Thử thầy mở trời cho tôi, tôi cũng không chạy nữa thầy bầy à. Nếu tôi muốn thoát thân thì khi này không dễ gì thầy trời tôi như vậy. Tôi có còn

ham sống nữa đâu mà phải chạy trốn đi đâu.

Gọn gù dắt anh Cung đi trước, hương quản Thìn và đám tráng đinh lúp xúp theo sau mà không muốn kịp. Ánh đèn nhà ông sáu Long vừa hiện lên trước mặt. Anh Cung càng rảo bước như chạy, không để Gọn gù phải lôi kéo.

Vừa đến sân nhà, anh Cung liền cất tiếng gọi lớn:

- Bác sáu ơi! Bác sáu! Con Nương ngủ hay thức đó, bác?

Trong nhà, ông sáu Long và vợ ch ồng Tư Luông đều rộ lên khi nghe tiếng gọi.

Giọng ông sáu thành thốt:

- Ai? Tiếng ai in thằng hai Cung vậy bây?

- Thằng Cung!

- Rõ ràng tiếng chú hai Cung.

Anh Cung vụt kéo Gọn gù chạy:

- Tôi, tôi là thằng Cung đây nè.

Cánh cửa lá chằm kéo vệt qua một bên và giữa vệt sáng ng ầu đỏ của ngọn đèn d ầu, bóng của ông sáu Long hiện ra với giọng kinh ngạc:

- Trời đất! thằng Cung về ề Ủa! Còn ai đi lỡ nhỡ đằng sau nữa?

Vợ ch ồng Tư Luông định chạy ra sân, nhưng chừng thấy có một đám đông đi theo anh Cung, hai vợ ch ồng liền khựng lại trước th ềm. Dường như vợ ch ồng Tư Luông đã đoán hiểu vụ gì r ồi nên không dám hỏi gì với anh Cung hết.

Hương quản Thìn quét ánh đèn b ấm qua sân, đoạn lớn tiếng bảo đám đinh:

- Một mình Gọn gù đi theo thằng Cung thôi. Còn bao nhiêu đứng lại ngoài sân đây, đừng đứng chùm nhum một chỗ, bao vòng lại đi. Coi chừng nghe chưa.

Dứt lời, hương quản Thìn theo anh Cung bước thẳng vào nhà ông sáu Long. Anh Cung dừng lại giữa vợ chồng Tư Luông và ông sáu Long đang há hốc mồm.

Anh đảo mắt tìm quanh nhà:

- Con Nường có ở đây hôn, anh tư, chị Tư?

Chị Luông nhẹ gật và đỡ lời chồng, bằng giọng nghen ngào:

- Có, chú. Ba tôi đem nó về đây từ bữa đó...

Anh Cung nói nhanh:

- Nó đâu? Chị đem nó ra cho tôi thấy mặt nó một chút.

- Nó mới ngủ, để tôi vô ẵm nó ra.

Vừa nói chị Luông vừa chạy vô buồng. Tất cả mọi người đang chờ đợi chứng kiến một tấn bi kịch thứ hai của cái xã hội ngập tràn nước mắt này, mà chẳng ai buồn chào hỏi ai hết. Chỉ có mình hương quản Thìn là còn giữ được chút thần nhiên. Ngoài ra, ai cũng ứa lệ nuốt nấc nghẹn

Anh Cung tiến lại gần cửa buồng. Chợt thấy đôi tay anh Cung còn bị trói, hương quản Thìn liền bảo Gọn gù:

- Gọn! Mở trói cho thằng Cung đi Gọn.

Gọn gù hấp tấp mở trói cho anh Cung, trong lúc chị Luông vừa ẵm con Nường đi ra. Con Nường còn ngây ngủ, nên bị ánh đèn chói nên nhắm mắt, rút đầu vào ngực chị Luông.

Chị Luông mếu máo:

- Ba con... kìa con...

Anh Cung thốt lên tiếng tha thiết gọi con mà nghe như tiếng nấc thoát ra từ niền đau cực điểm của anh:

- Nương...!

Như nhận ra giọng nói của cha, con Nương liền ngoảnh nhìn anh Cung, rồi bỏ tay đòi ẵm.

Anh Cung đưa tay ẵm con, Đoạn anh ôm chặt nó rồi bật khóc nức nở:

- Con ơi...! Ba đây nè con!

Thấy cha khóc, con Nương ngỡ ngác một hồi rồi cũng òa khóc theo khiến cho tất cả những người hiện diện chứng kiến cảnh đau lòng đó phải xúc động hít mũi, lau nước mắt. Cho đến hương quản Thìn mà còn phải ứa lệ.

Dường như hương quản Thìn hơi hối hận về việc làm của ông, nên ông quát Gọn gù đang đứng xó rợ bên lưng anh Cung:

- Gọn gù!

Gù giật mình quay phắt lại:

- Dạ, chi đó thây bậy?

Hương quản Thìn xua tay:

- Mày đi ra ngoài chơi.

Đoạn thây bảo sang anh Cung:

- Hai Cung à! Mày ráng cầm nước mắt, đừng khóc nữa. Mày khóc rồi con mày nó khóc theo tội nghiệp. Mày ngẩng xuống ván đó đi.

Anh Cung nghe lời hương quản Thìn, ghé ng ửi nơi cạnh v án, nhưng hai cha con vẫn còn ôm nhau mà khóc ròng, anh chẳng nói được lời nào nữa.

Vợ ch ồng tư Luông khóc, còn ông sáu Long thì thỉnh thoảng quay mặt vào bóng tối quệt nước mắt, trông như trong nhà vừa có người mới chết.

Hương quản Thìn đưa mắt nhìn ông sáu Long. Ông sáu Long nhìn ông quản Thìn như oán hận. Quản Thìn lắc đầu r ồi thở dài buông tiếng ứ hự!

Ông sáu Long k ết tai hương quản Thìn hỏi nhỏ:

- Th ầy bắt được thằng Cung ở đâu vậy?

Hương quản Thìn thì th ăm:

- Ngoài m ả vợ nó.

Ông sáu Long bắn khoăn chớp mắt:

- Bắt h ỡ nào?

- Mới đây nè.

- Ai báo cho th ầy biết?

Hương quản Thìn úp m ỏ:

- tôi nghe người ta đ ồn..., tôi nghi...

Nghe hương quản Thìn nói vậy, ông sáu Long cúi đầu thở dài:

- Trời có thấu, hỡi trời!

Hương quản Thìn phân bua:

- Vì phận sự tôi phải thi hành, ch ớ tôi có muốn tìm kiếm bắt b ớ thằng Cung làm chi.

Hương quán Thìn vừa dứt câu thì anh Cung nén tiếng bi ai, hỏi sang hương quán Thìn:

- Thầy còn cho tôi ẵm con tôi được bao lâu nữa, thầy bầy?

Hương quán Thìn đáp nhanh:

- Tùy ý mày. Mày muốn nói gì với con mày, với anh em ở đây, thì mày cứ nói đi.

Anh Cung kéo chéo áo con Nương lên lau nước mắt cho con, vừa vỗ về

- Thôi con, nín đi con.

Và anh hôn lên tóc con Nương, anh mượn cơ hội đó để chạm lệ thấm lên tóc con thơ:

- Con ơi! Con có biết má con ở đâu hay không con? Ba đã giết má con rồi. Con biết gì không?

Anh Cung nói đến đó thì rống khóc lên mà anh tưởng chừng như máu của anh bắt đầu trào ra ra khéo mắt. Anh kể lễ tiếp:

- Con ơi! Nương ơi! Vì ai....? Vì ai mà con mất mẹ? Vì ai mà ba một nơi, con một ngã...? Chắc ba phải chết con ơi! Ba phải chết theo má con, con ơi....!

Tư Luông bước lại nắm vai anh Cung lay lay:

- Cung! Hai Cung! Thôi mày dẫn đi, đừng kể lễ nữa. Trời phật sẽ che chở cho người hiền lành. Mày không nói ra thì ai cũng hiểu thấu cái hoàn cảnh nát lòng của mày rồi. Thôi, nghe lời tao, mày nín đi. Nín đi để tao hỏi chuyện mày một chút.

Anh Cung ngẩng xếp bằng trên ván, bỏ con Nương ngẩng trong lòng, đoạn anh đưa cánh tay bên này, đưa cánh tay bên kia gạt nước mắt:

- Cũng bởi tôi không nghe lời anh Tư.

Tư Luông bắt cái ghế đầu ng ồi ngay trước mặt anh Cung, đoạn hỏi:

- Thì tao đã tính cho mày... như vậy, mọi việc kể như yên ổn r ồi, mà sao mắc chứng gì nửa đêm mày lại lấy xu ồng, lên tao tốc v ề bên này cho có có sự?

Anh Cung xoa lưng con Nường, vừa đáp:

- Vì... tôi quá thương vợ tôi.

Tư Luông nhăn mặt:

- Mày còn biết thương vợ mày mà sao mày nỡ xử nó... bằng cách tàn nhẫn như vậy?

Thình lình, tiếng khóc của anh Cung tắt bặt và anh rít răng:

- Cũng vì thằng hiệu. Tôi tính chém thằng Hiệu bay đầu, mà r ồi nó vượt khỏi, để cho vợ tôi phải lãnh lấy lưỡi dao..., chứ không phải tôi quyết chém vợ tôi.

Anh Cung quay sang hương quán Thìn và tiếp:

- Th ầy bầy! Đây cũng như là lời cung khai của tôi à th ầy. Th ầy bắt mình tôi cũng chưa đủ. Th ầy phải bắt cho được thằng chủ ấp Hiệu nữa mới được. Chính nó đã làm cho gia đình tôi tan nát. Tôi chỉ nói vậy..., mà chắc th ầy hiểu...?

Hương quán Thìn khẽ gật:

- Tao biết chứ. Bây giờ làng xã đang truy t ầm để chợ đầu thằng Hiệu. Không biết cả nửa tháng nay nó trốn chui, trốn nhủi ở đâu mà tìm chưa ra.

Tư Luông tắc lưỡi:

- Phải chi mày nghe lời tao, với mày nguôi tánh một chút, thì chắch bữa nay là mày đã dọn qua bên c'ần xong xuôi hết rồi, đâu có chuyện gì xảy ra.

Anh Cung hạ thấp giọng:

- Khi mà tôi biết ăn năn, thì vợ tôi đã nhắm mắt xuôi tay. Bây giờ, tôi không muốn sống chút nào hết anh Tư à. Đêm nay, chắc là đêm chót, tôi ghé đây thăm bác sáu với vợ chồng anh, sau là tôi gửi gắm con Nương cho anh chị..., tôi theo... vợ tôi...

Lời anh Cung nghẹn ngào, rồi tắt lịm trong cổ.

Chị Tư Luông bước lại trước đầu ván và miệng chị méo xệch, khuyên anh Cung:

- Thôi chú à! Bè nào thì thím hai cũng đã mất rồi. Số phần của chú thím chỉ có bao nhiêu đó mà thôi. Chú khóc lóc lắm, thím hai cũng không sống lại được. Chú cũng đừng nghĩ t'âm bậy.... t'âm bạ...

Anh Cung cương quyết:

-Tôi nói thiệt à, chị Tư. Tôi nhứt định tự tử chết theo vợ tôi à chị.

Chị Luông giảng giải:

- Tôi nói mà nghe, nếu chú nhứt quyết tự vận, chết theo thím thì được rồi, nhưng còn con Nương... chú phải thương con Nương chớ. Chú bỏ con Nương lại bơ vơ, tội nghiệp nó.

Anh Cung vẫn còn khư khư giữ ý định:

- Tôi sống sao được, sao yên mà sống, chị tư. Sống mà tôi đứng đâu, ngồi đâu, cũng thấy vợ tôi hiện về, tiếng oán than của vợ tôi lúc nào cũng văng vẳng bên tai tôi, tôi đâu có chịu đựng nổi. Thà là tôi chết, đừng tôi được gặp mặt vợ tôi... Anh chị thương tôi, anh chị cho tôi gửi gắm con Nương. Ngày sau, nó lớn lên, nó sẽ đền đáp công ơn dưỡng dục của anh

chị. Còn tôi, tôi nguyện đầu thai lên làm trâu ngựa để trả chút ơn sâu, nghĩa nặng đó.

Anh Cung còn muốn nói nữa, nhưng bị chị Tư Luông chặn ngang:

-Dù cho chú không nói tiếng gỏi gắm, vợ chồng tôi cũng phải bảo bọc nó, cũng phải nuôi dưỡng nó như con ruột. Nhưng mà chú phải biết rằng, vợ chồng tôi còn sống ngày nào thì nuôi dưỡng con Nương ngày đó. Rồi mà hai đứa tôi có theo ông, theo bà, con người ta sống nay chết mai mà chú, chừng đó biết có ai bảo bọc cho con Nương no ấm hay không? Hay là nó phải đói, phải rách, lang thang như ăn mày? Như vậy thì tội nghiệp cho nó biết bao nhiêu.

Đến đây, tư Luông xen thêm:

- Đó, mày nghe chị tư mày nói nãy giờ đó, rồi mày phải xét cho rộng, nghĩ cho xa, khi mà máu mủ của mày chỉ còn có một mình con Nương đó.

Anh Cung ngẩng rưng rưng nước mắt mà chết lặng, chẳng thốt được lời nào cả, Bàn tay anh luôn luôn xoa dầu trên lưng con Nương làm nó thiếp ngủ tự lúc nào cũng không ai hay.

Tư Luông đổi giọng rắn rỏi tiếp:

- Mày mà tự tử cũng bằng mày giết luôn con Nương đó.

Anh Cung đưa mắt về phía hương quán Thìn:

- Tôi sống, tôi cũng lìa xa con tôi.

Tư Luông hỏi nhanh:

- Sao vậy?

Anh Cung đáp như thần oán trách ai:

- Anh quên rằng tôi sắp xỏ chân vào còng hay sao? Thứ nhứt là tôi phải lãnh án tử hình. Thứ hai là người ta đẩy tôi biệt xứ.

Tư Luông tìm lời trấn an:

- Thì để coi quan trên xử làm sao.

Anh Cung cố nén một tiếng nấc cho chìm trở vào cổ họng, đoạn buông tiếng náo nức

- Còn coi gì nữa? Còn coi người ta đem cái thằng sát nhọn này ra mà chém... bởi vậy, tự nãy giờ tôi đã nói gì với bác sáu, với anh chị, anh chị coi như là những lời trấn an của tôi.

Chị tư Luông cứ để cho nước mắt, nước mũi tèm lem, chị nói nhanh:

- Đừng nói tằm xàm, chú hai! gì mà trối trăn.

Anh Cung cúi xuống cong tròn cái lưng để tạo hơi ấm trong vòng tay ôm chặt con Nương và anh lại nức nở như lúc nãy:

- Tôi trối đó à, anh tư, chị tư. Trời ơi... là trời! Trời có biết cho tôi hay không? Tôi chỉ còn gầy gù con tôi, còn ôm ấp con tôi một chút nữa mà thôi.... Rồi cha con tôi phải chia lìa suốt đời...

Anh áp má vào má con Nương và kể tiếp:

- Nương ơi...! Con ơi...! Con lớn lên, con không biết má con là ai, con không biết cha con ở phương trời nào.... Ba không còn được nghe tiếng nói, tiếng cười của con... Khi con ốm mình sốt mảy, ba không được biết.... Con ơi...! Nương ơi...! Sao con không thử dậy kêu bập bẹ mấy tiếng... ba ba.... cho ba được nghe một lần chót đi con....

Tiếng khóc kể thảm thiết của anh cung khiến cho mọi người đang chứng kiến cùng khóc ò lên một lần nữa. Cho đến Gọn gù mà cũng không cần được giọt lệ. Gọn gù còn bước lại thì thăm phân bua với ông sáu Long:

- Từ hồi tôi có trí khôn tới bây giờ, tui chưa biết khóc là gì hết bác, mà rồi bữa nay tui phải khóc đây thì bác biết....

Ông sáu Long khẻ gật:

- Thấy tình cảnh của thằng Cung, ai cũng phải tím ruột bần gan hết chú Gọn à.

- Gọn gù liếc sang hương quán Thìn, đoạn tỏ ra hối hận:

- Phải chi tui mà biết trước như vậy, thì tui hù thằng cha hương quán một cái là biệt giờ thằng chả dám ra rình ngoài mả vợ hai Cung. Hổng biết ai đi mạch với thằng chả, thiệt là ác.

Ông sáu Long thở dài và kè bên tai Gọn gù:

- Ói! Phận sự của ông thì ông thẳng tay thi hành, mình trách sao được chú ời!

Anh Cung khóc kể mặc anh Cung, con Nương cứ nằm khoanh tròn trong lòng cha mà ngủ ngon lành. Nó biết gì đâu, nó có hay gì đâu. Với cái đầu còn mềm mủ ác đó, trời chưa cho nó trí khôn để tìm hiểu mọi sự việc xảy ra chung quanh nó.

Khóc kể một lúc chán, anh Cung ngẩng đầu lên nhìn hương quán Thìn van lơn:

- Thầy bảy vui lòng cho phép tui được ẵm bồng con tôi một chút nữa thôi, nghe thầy bảy.

Hương quán Thìn quay mặt đi hướng khác như không dám nhìn vào đôi mắt sầu thảm anh Cung nữa:

- Thì mày muốn ng ỡ với con mày tới chừng nào thì ng ỡ, tao đâu có cấm cản gì.

Anh Cung sang hỏi chị Luông:

- Quần áo của con Nương, chị có đem dùm về bên đây đủ hôn chị tư?

Chị tư Luông gật:

- Có hết, có quần áo của chú nữa. Để lát nữa tôi gói lại cho chú đem theo thay bận. Còn đồ đạc của má con Nương thì tôi để lại cho người ta liệm hết rồi.

- Từ hôm đó tới nay, con Nương nó có ốm đau hôn chị?

- Hồng có. mấy đêm đầu về đây, nó hơi cần nhằn lúc đầu hôm một chút rồi cũng ngủ. Nó dễ lắm. Thấy tội nghiệp hết sức.

Anh Cung chép miệng:

- Hồi nào tới giờ, chị không có con nít, chị được rảnh tay, rảnh chân, chị đi làm lụng việc này, việc nọ còn được. Bây giờ, tôi gửi con Nương cho chị, tôi biết nó làm mất công ăn, việc làm của chị nhiều lắm. Nhưng không gửi nó cho anh chị thì còn biết gửi nó cho ai đây. Nội ngoại nó không còn, bà con hai bên có mà cũng như không, họ thấy mình nghèo khổ, họ không dám nhìn bà con.

Chị Tư Luông nói:

- Ôi, Có gì đâu mà mất công ăn, việc làm. Khi nào tôi có phụ ruộng rẫy với anh Tư chú, thì tôi gửi nó cho Ba tôi, Ba tôi cũng thương con Nương lắm. Ở nhà, ông bồng, ông cõng nó suốt ngày, nên con Nương đã mến ông rồi.

Câu chuyện đến đây, bỗng ngoài sân có tiếng thúc giục:

- Thôi, đi thày bảy ơi. Khuya rồi...

Hương quán Thìn ngóng cổ nói với ra:

- Khoan, Đợi một chút mậy.

Anh Cung vội vàng tuột xuống đất:

- Vậy là xong, thầy bảy cho người trói tôi lại dắt về nhà việc. Thầy cho tôi thăm con tôi một chút như vậy là tôi mãn nguyện rồi. Tôi không muốn ngồi lâu mà bắt anh em phải chờ chực lâu.

Hương quán Thìn khoa tay:

- Không, không mà cứ ng ẩ nói chuyện đi mà, Chừng nào tao hô đi là đi.

Anh Cung nhìn thầy hương quán bằng ánh mắt biết ơn:

- Thầy bầy thương tôi, tôi đội ơn thầy bầy. Nhưng tôi thấy ng ẩ lâu chỉ thêm bận bịu....

Nói đoạn, anh Cung kéo vạt áo lau nước mắt và hôn con Nương khắp mặt mày, tay chân, vừa nói như dặn dò:

- Ba đi..., con ở lại với bác Tư và ông sáu, nghe con. Ông sáu cũng như ông nội của con, còn bác Tư cũng như ba má của con. Nếu đến ngày con lớn khôn rồi mà ba không trở về, thì con cũng đừng tìm hiểu cha mẹ để con ở đâu, thêm đau lòng cho con, nghe con. Ngày sau, con phải làm lụng để nuôi lại ông Nội với ba má con đây, để đền đáp công ơn dưỡng dục con nên người, nghe con.

Con Nương, vẫn say sưa nhủ trong vòng tay ấm áp của người cha bất hạnh sắp đi vào ngỏ cụt, tối tăm của cuộc đời. Dù nó có thức đi nữa, nó nào có hiểu cha nó đang nói với nó những gì.

Cùng lúc đó, những con người đã từng san sẻ nỗi niềm với anh Cung, họ lại ngoảnh mặt vào bóng tối như không còn đủ cam đảm chứng kiến phút chia ly của cha con anh Cung...

Ông sáu Long nghiêng đầu gần bên tai hương quán Thìn nói thì thầm:

- Thầy bầy! Có thể nào thầy chăm chế cho thằng Cung được hay không, thầy bầy? Thấy tình cảnh của nó, tôi phải đứt ruột, đứt gan vậy, thầy à.

Hương quán Thìn tắc lưỡi, lắc đầu:

- Tôi đâu có quyền hạn gì mà chăm chế cho thằng Cung. Phận sự của tôi là tôi phải thi hành, còn việc xét xử là do quan trên. Nhưng xin bác cứ yên

lòng, chừng lập "" ăng kết "" , tôi sẽ tìm cách che chở cho nó được nhẹ tội.

Nghe quản Thìn nói vậy, ông sáu Long nói nhanh:

- Thầy nhớ, ghen thầy bảy. Thầy che chở cho nó được nhẹ tội thì tôi đội ơn thầy lắm. Thầy coi đó, cũng tại thằng cha chủ ấp Hiệu phá gia cang của nó mà ngày nay cha con chia lìa. Thiệt là không có gì đau lòng cho bằng.

Hương quản Thìn phân bua:

- Như bác đã thấy, tự nãy giờ tôi cũng phải khóc theo thằng hai Cung. Tôi thương nó lắm chứ, mà không biết làm sao thả nó ra. Còn thằng Hiệu, không thể nào nó thoát khỏi tay tôi đâu bác. Trời cao có mắt mà.

Cả ông sáu Long và hương quản Thìn đều trở lại im lặng để nghe anh Cung thốt những lời từ biệt.

Lòng thương con, anh Cung thấy hôn hít đến bao nhiêu cũng không vừa, anh đành bút ruột để ra đi chứ không thể đứng lại mãi được. Anh ẵm con Nương ngấp ngừng bước tới trước mặt chị Tư Luông đoạn trao con Nương cho chị:

- Tôi không còn biết nói sao nữa. Bây giờ, tôi phải đi.... Tôi xin gửi con Nương lại cho anh chị và bác sáu, xin anh chị thương nó.....

Dường như anh Cung còn muốn nói nữa, nhưng lời anh bị tắt nghẽn tại đó. Anh quay lại nói với hương quản Thìn:

- Thầy bảy! Thầy cho người trói tôi lại đi, thầy bảy.

Anh Cung vừa dứt lời, Gọn gù đã cầm dây nhảy vào. Gọn gù định mở cuộn dây trói anh Cung lại, nhưng hương quản Thìn nạt dội:

- Ai sai mày đó Gọn? Tao có biểu mày hôn?

Anh Cung liền dỡ lời cho Gọn gù:

- Thầy nên để cho anh Gọn trói tôi. Thầy thương tôi, tôi biết.... Nhưng tôi là người có tội, tội sát nhân, thầy không nên thả lỏng tôi như vậy, rồi sẽ có người nghĩ không tốt về thầy.

Hương quán Thìn làm thỉnh, không nói sao hết.

Thấy vậy, anh Cung liền chìa hai tay ra trước mặt Gọn gù:

- Anh cứ trói tôi đi.

Gọn gù không dám trói, gù đưa mắt nhìn sang hương quán Thìn như chờ lệnh mới dám thi hành.

Anh Cung giục:

- Gọn gù, Trói đi chứ.

Gọn gù bối rối, chưa biết phải nghe ai. Gọn nheo mắt hỏi nhỏ:

- Sao đây, thầy bầy?

Hương quán Thìn bước tới trước mặt anh Cung và bảo khẽ bên tai Gọn gù:

- Trói lấy có thôi mà.

Gọn gù nghe lời hương quán Thìn, Gọn quấn dây qua hai cườm tay anh Cung mấy vòng cho có hình thức, rồi vắt mỗi, chứ không thêm cột, mà cũng không phải trói thúc kè như lúc nãy.

Anh Cung bảo Gọn:

- Buộc chặt lại chứ, đi một hồi nó sút ra à.

Gọn gạt ngang:

- Kệ! Thầy bầy biểu trói lấy có thôi mà.

Hương quần Thìn bảo Gọn:

- Buộc sơ hai mối dây lại, cho nó đừng sút dây thôi.

Gọn gù riu ríu vâng lệnh hương quần Thìn. Trong lúc anh Cung sắp chào mọi người, thì chị Luông ôm ra một gói đồ bọc ngoài bằng cái khăn vải, đem lại trao cho anh Cung và lời chị lúc nào cũng nghẹn ngào:

- Chú đem theo thay bạn... Bộ đồ trong mình đã dơ quá rồi...

Anh Cung lắc đầu một cách chán chường:

- Thôi, kệ nó, chị. Ôm quần áo theo chi?

- Chú tính bạn miết một bộ cho lên nước hay sao? Cần theo đi chú.

Giọng anh Cung như hàm chút ần ức:

- Đem theo mất công. Có người khám thì người ta phát quần áo của tù cho mình bạn, lo gì.

Anh Cung quay lưng:

- Thôi, bác sáu, anh Tư, chị Tư ở lại mạnh giỏi, tôi đi...

Dứt lời, anh Cung cúi mặt bước thẳng ra thềm giữa những tia mắt tiễn đưa nhòa lệ.

Ông sáu Long và hai vợ chồng tư Luông đầu bước theo sau anh Cung. Đôi má hóp của ông sáu Long phều phào:

- Ở nhà, tao cầu trời khấn phật cho mày tai qua nạn khỏi...

Vợ chồng tư Luông tiếp theo:

- Chú đi... mạnh giỏi, nghe chú hai.

- Mày đừng buồn, đừng lo gì hết nhen Cung. Thế nào trời cũng che chở cho người mắc họa. Mai, một tao với chị tư mày ẵm con Nương đi thăm mày.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 6:

Thấy vợ vừa về tới nhà, Tư Luông liền buồm cuốc chạy vào hỏi dồn:

- Sao, mình? Bộ mình không gặp thằng hai Cung hay sao mà giỏ đồ ăn còn nguyên vậy.

Ông sáu Long ở nhà dưới cũng chạy lên hỏi con dâu:

- Hương quán Thìn còn giam thằng Cung ngoài làng hôn con?

Chị Luông thả con Nường ngồi xuống ván, đặt cái giỏ xách dưới chân bò, rồi tự nhiên đôi mắt chị rướm lệ; chị lắc đầu thiểu não:

- Không gặp được chú hai...

Nói đến đó, chị muốn mếu máo nên làm thinh.

Tư Luông đứng phúi tay đất, vừa sốt ruột:

- Sao lại không gặp?

Ông sáu Long cũng nóng nảy:

- Người ta không cho con vô thăm thằng hai Cung hay sao mà con không gặp nó?

Chị Luông ghé ngồi bên cạnh con Nường, thở dài thường thượt:

- Làng giải chú xuống quận hồi trưa này rồi.

Tư Luông thảnh thốt:

- Ủa! Sao mới đây mà giải đi xuống quận r ấ? Có phải giải đi thiệt hay không, hay là họ không muốn cho mình thăm.

Chị Luông đáp:

- Ai biết... Người ta nói vậy thì tôi hay vậy.

Tư Luông hỏi gạn:

- Mình hỏi ai mà người ta nói giải hai Cung đi r ấ?

- Tôi gặp hương hào Thông, tôi hỏi hương hào Thông.

- Mình không gặp hương quản Thìn hay sao?

- Không. Tôi không thấy ổng ở đâu, tôi cũng không dám hỏi.

Ông sáu Long xen vào:

- Cai điệu n ầy chắc giải đi thiệt r ấ, hương quản Thìn phải đi theo xuống quận r ấ đó. Thằng hương hào Thông nó tử tế lắm, không phải nó làm khó dễ gì mình đâu.

Tư Luông ng ấ bẹp xuống đất, vòng tay bó gối, lẩm bầm:

- Bây giờ mới biết làm sao đây? Nó bị giải xuống quận r ấ thì việc vô thăm viếng lại càng khó khăn hơn nữa, chớ không phải dễ dàng như ở làng xã.

Cả ba người đều lặng thinh ra dáng suy tính ghê lắm. Một lúc sau, tư Luông tắc lưỡi than thở:

- Thiệt là khổ hết sức. Phải khi trước khi giải đi, hương quản Thìn sai ai đó, chạy lại cho mình hay, đăng mình đi theo cho biết chỗ giam c ần r ấ đem đồ ăn vô cho nó.

Ông sáu Long nói:

- Hễ giải nó xuống quận thì nó bị giam ở dưới chớ đâu.

Chị Luông vọt miệng:

- Hay là để sáng mai tôi ẵm con Nường đi nữa, ghen mình?

Tư Luông xoáy mắt nhìn vợ:

- Mình đi xuống quận hả?

- Ừ.

- Mình biết quận ở chỗ nào hay sao?

Chị Luông đáp:

- Tôi đâu có biết.

- Vậy rồi còn phải lần quẩn cả ngày nữa, mà chưa chắc gì gặp được thằng hai Cung.

Chị Luông giảng giải:

- Thì... Tôi đi theo xe xuống Bến tre, rồi hỏi thăm người ta. Đường đi ở trong miệng mình mà, lo gì.

Tư Luông ra dáng suy tính một lúc, đoạn gật đầu cương quyết:

-Mai tôi đi với mình mới được.

hỏi nhanh:

- Mai mình có kệt công việc gì hay không?

- Dẫu có cũng phải đình lại đó. Thế nào tôi cũng phải đi thăm thằng Cung, để tôi không đi rồi nó buồn, tội nghiệp.

Ông sáu Long gật đầu tán đồng:

,

- Ủ, mai mày đi với vợ mày đi, r ấ ít bữa nữa tới phiên tao đi. Còn mấy v ềng mì cứ bỏ đó, tao ở nhà, tao giờ cho.

Tính toán việc đi thăm anh Cung xong, chị Luông cúi xuống xách cái giỏ đem lên ván, gỡ lớp lá đậy bên trên, đoạn sắp ra ván từng gói, từng bọc, vừa phân bua với ch ềng:

- Công xách đi r ấ xách v ề Tôi bó cái mo cơm nh ấ thiệt là ngon mà chú hai chẳng ăn được miếng nào. Mấy món n ầy, bây giờ mình phải đem ra ăn, chớ đâu có để mai được.

Ông sáu Long bảo:

- Sáng mai, con dậy sớm, nấu gạo mới, nh ấ cái khác đem cho thằng Cung. Tôi nghiệp nó, đ ờ ăn, đ ờ uống trong khám, nó đâu có nuốt nổi. Nó ng ấ ở trong, nó cũng trông đợi mình lắm.

Tư Luông chép miệng và thốt những lời chìm sâu vào buồn thảm:

- Mới h ấ nào anh em còn đi làm chung với nhau hằng ngày, chia sớt với nhau từng miếng cơm, chén nước... Bây giờ, mỗi đứa một nơi, đứa ng ấ ngoài thở dài, than vắn, đứa nằm trong khám khóc lể vợ con...

Tư Luông ứa nước mắt nói tiếp:

- Nhắc tới thằng Cung chừng nào, tôi còn muốn rơi nước mắt chừng nấy. Khi nào hai anh em đi làm rầy còn, nó cũng nh ấ đem theo một mo cơm, nó bắt tôi phải ăn chung cho vui.

Nó còn gấp bỏ vô chén tôi từng miếng cá bóng kho... Nhớ tới bao nhiêu đó mà tôi nó đứt ruột, đứt gan. Biết mấy ngày nay nó cũng thèm cơm nh ấ, cá bóng kho, tôi biểu mình làm, xách lên cho nó ăn, mà chẳng tới tay nó được miếng nào!

Chị Luông lầm bầm:

- Vái khuất mặt, khuất mày phò hộ cho Chú, xui khiến sao cho người ta giam chú chừng vài ngày, rồi thả chú về..

Ông sáu Long nhanh miệng:

- Dễ giam vào ngày hôn! Cái tội của thằng Cung, tao sợ kêu án... nặng lắm, mà khi nó có mặt ở đây, tao không dám nói đó chứ.

Thế rồi đêm đó, không hiểu trong mình con Nương ra sao mà nó khóc mãi không chịu ngủ. Hết đưa võng ru hát, lại vác lên vai đi tới, đi lui, chị Luông dỗ dành cách nào nó cũng không nín. Cả nhà cũng phải thức thêm nó.

Thấy vậy, tư Luông bảo vợ:

- Hay là nó đau bụng, đâu mình lấy dầu xức cho nó coi.

Chị Luông nghe lời chồng, lấy dầu thoa bụng, thoa lưng cho con Nương, nhưng rồi nó cũng còn khóc. Càng khuya chừng nào, nó lại càng khóc ngất lên chừng nấy, khiến cho vợ chồng Tư Luông và ông sáu Long phải nóng ruột. Cả ba người phải chuyền tay nhau, bồng ẵm nó mà hát ừ ơ... ví dầu...

Nhà không sản thuốc men, ông sáu Long mới bảo chị Luông lấy gừng với vỏ quít treo nhà bếp lâu năm, đem sắc lấy nước đổ cho con Nương uống. Gừng cay, vỏ quít đắng làm cho con Nương mửa hết cơm cháo trong bụng ra, nó càng khóc dữ hơn, khóc đến mình mẩy ướt

mồ hôi như tắm.

Nét lo âu hằn đậm trong nét nhăn nheo trên vầng trán rộng của ông sáu Long. Ông lặng lẽ đi đốt ba cây nhang, ra đứng giữa sân khấn vái lần thầnmột lúc rất lâu.

Khi ông trở vô nhà, Tư Luông liền hỏi:

- Ba vái gì vậy?

Ông sáu Long nghiêm nghị đáp:

-Tao vái vợ thằng Cung.

Tư Luông lấy làm ngạc nhiên:

- Sao ba lại vái vợ thằng Cung?

Ông sáu Long giảng giải:

- Tao sợ vong hồn vợ thằng Cung về đây thăm con Nường, làm cho con Nường phải khóc hoài như vậy đó, nên tao muốn vái vợ nó coi nó có nín hay không.

Nghe ông sáu Long nói vậy, chị Luông tỏ vẻ tin tưởng:

- Ba nói con mới nhớ.... Chắc vậy rồi đó...

Và chị tiếp khẩn vái mà nghe như chị nói chuyện với vợ hai Cung:

- Thím hai! Thím sống thì khôn, thác thì linh. Tôi biết thím về thăm con Nường rồi đó. Thôi, thím vuốt ve cho con Nường nó nín đi, đừng để nó khóc hoài, nó mệt tội nghiệp...

Chốc chốc, chị Luông lại lâm râm lại những lời van vái đó, nhưng con Nường vẫn chưa chịu nín. Mãi đến lúc gà trong xóm bắt đầu gáy nó mới lịm dần trên vai chị Luông.

Vợ chổng Tư Luông với ông sáu Long cũng không ngủ lại. Dem con Nường vào giường xong, chị Luông trở ra nhà ngoài, rồi cha con cùng bàn tính quanh câu chuyện bi thương của gia đình anh Cung.

Đến lúc chuông chùa vắng đưa trong đêm khuya, chị Luông lo đi nấu cơm nhai, bó thành đòn đẽo sáng đem cho anh Cung.

Mờ sáng, phần Tư Luông thì xách giỏ đồ ăn, còn chị Luông ẵm con Nường, vợ chồng lên lộ Chùa đón xe ra ngã tư, rồi từ ngã tư sang xe đi qua Bến tre.

Xuống bến xe, vợ chồng Tư Luông ngỡ ngác, chưa biết phải đi đường nào tới trại giam. Hai vợ chồng đi bộ được một quãng thì Tư Luông dừng lại hỏi thăm người qua lại, kẻ chỉ đi hướng này, người bảo rẽ về hướng khác.

Hai vợ chồng loay quanh mãi cho đến khi mặt trời lên gần ngay đầu mà cũng chưa gặp được anh Cung, chưa thấy quận đường ở đâu cả. Tư Luông tức mình mới đánh bạo chặn hỏi một viên cảnh sát, đang dắt xe đạp đi ngược chiều lại phía anh. Anh co ro, cóm róm:

- Bẩm thầy, xin thầy vui lòng chỉ dùm... dinh quan quận.

Viên cảnh sát dừng lại nghiêm giọng:

- Ông hỏi dinh quận làm chi vậy?

Tư Luông luống cuống:

- Hồng nói dấu gì thầy, tôi đi thăm một người bà con... ở tù, mà hồi sáng tới giờ đi lần quần hoài kiếm chưa ra.

Viên cảnh sát dựng chiếc xe đạp dựa bờ lề, đoạn nhìn tư Luông từ đầu đến chân:

- Người bà con của ông tội gì mà ở tù?

Tư Luông ấp úng:

- Thừa... chém chết... vợ...

Viên cảnh sát kêu lên kinh ngạc:

- Trời đất! Chém vợ chết hả?

- Dạ...

Viên cảnh sát hỏi phẫn:

- Tại sao ông đó lại chém vợ?
- Thưa... hồng biết nữa.
- Ở đâu?
- Thưa thầy, ở Phú thành.
- Rồi làng xã bên đó mới giải lên quận phải hôn?

Tưởng đâu viên cảnh sát biết rõ chỗ giam anh Cung, Tư Luông mừng thầm, nên gật đầu lia lịa:

- Dạ, dạ phải. Làng mới giải lên quận hôm qua đây hà. Thầy biết giam ở chỗ nào, thầy làm ơn chỉ dùm.

Viên cảnh sát mỉm cười:

- Nếu ở bên Phú Thành giải đi thì đâu có đưa qua đây, mà ông kiếm cho mất công.

Gương mặt vợ chồng Tư Luông vụt sa sầm. Giọng Tư Luông hàm đắng thất vọng, chan chường:

- Ủa! Vậy chớ giải đi đâu?

Viên cảnh sát chỉ tay:

- Tội nhơn của Phú Thành là giải về An Hóa chớ, Hai ông bà đi xe đò xuống An Hóa mà kiếm chắc gặp.

Nghe viên cảnh sát bảo vậy, hai vợ chồng Tư Luông đứng chết lặng một hồi mới chào viên cảnh sát rồi quay trở lại bến xe. Dọc đường, Tư Luông hỏi vợ:

- Mình liệu còn đủ tiền đi An Hoá hôn?

Chị Luông vác con Nường lên vai, đoạn đưa tay mò túi:

- Còn... dư đủ.

Tư Luông lắc đầu, tắc lưỡi:

- Đi lòng vòng cái kiểu này thì chết cửa tứ r'ồi! Tiền bạc xe ăn hết mà không biết gặp được thằng Cung hay không nữa, hay là đi không về r'ồi.

Thấy chồng năn chí, chị Luông tìm lời an ủi:

- Theo như thầy đội đó nói thì chắc là chú hai ở dưới An Hoá à mình. Tại mình không hỏi cho kỹ trước khi đi nên mới l'ần qu'ần.

Tư Luông l'âm b'âm:

- Mẹ! từ h'ồi nào tới giờ mình có tới quan quy'ền, có tìm thăm tù tội gì đâu mà biết. Mà cũng b'ậy! Làng xã nói giải đi r'ồi mà mình không nhớ hỏi giải đi đâu. Gần hết nửa ngày mà chẳng ra con mẹ gì hết r'áo...!

Chị Luông cau mày:

- Thì... người ta nói giải xuống quận...

Tư Luông ngắt lời vợ:

- Quận... quận...mà quận nào mới được ch'ớ.

Chị lại đổ lỗi cho chồng:

- Mình là đàn ông, mấy việc đó đáng lẽ mình đi hỏi phải hơn tôi. Hương hào Thông nói giải xuống quận, là tôi hay vậy, ch'ớ tôi nào có biết ở đây lại có nhiều quận như vậy.

Tư Luông đổ lỗi lại vợ:

- Tại mình mù mờ quá đi.

Chị Luông cười nhạt:

- Tôi mù mờ, còn mình đó thông thạo lắm à.

Tư Luông còn nhăn nhây:

- Đây rồi xuống An Hoá, đi lần quẩn một hồi nữa tới tối, e cũng chưa gặp được thằng Cung.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân

dtv-ebook.com

Chương 7:

Tai họa đưa đến cho gia đình ông sáu Long một cách bất ngờ. Sau khi đi thăm anh Cung trở về nhà, tối lại, cả vợ chồng tư Luông phát bệnh dịch tả.

Lúc đầu, ông sáu Long còn cho con trai với dâu ông uống rượu thuốc hạ thổ lâu năm, cùng với cá thứ thuốc nam sẵn có trong nhà. Chừng ông thấy cơn bệnh không chận đứng được, mà lại càng tăng thêm nặng, ông mới nhờ người hàng xóm đi gọi ban cứu cấp xã đến chữa bệnh cho vợ chồng tư Luông.

Họ đã dùng mọi phương pháp cấp cứu dịch tả theo cổ truyền, nhưng căn bệnh của vợ chồng Tư Luông chẳng thấy giảm được chút nào. Họ cho là vì dịch bệnh lạm quá nên khó chữa trị.

Đến lúc trời vừa mờ sáng thì vợ chồng Tư Luông xuôi tay nhắm mắt, sau khi để lại cho ông sáu Long mấy lời troi trăn:

- Ba! Ba cho thằng Cung gọi lại con Nương. Ba nên bảo bọc con Nương đến ngày thàng Cung mãn tù, nghe Ba.

Từ phút bệnh, phát nặng, chị Luông không được gần gũi con Nương, nên trước khi chị tắt hơi thở cuối cùng, chị tức tưởi với ông sáu Long:

- Ba à! Ba ráng nuôi con Nương dùm cho chú hai Cung nghe Ba.

Thế rồi, ông sáu Long phải vợ vét hết tiền bạc trong nhà, cộng với chút ít của hàng xóm, bà con chung đậu, ông lo gói gém yên mồm mả cho vợ chồng tư Luông.

Quá đau lòng, ông sáu Long gần như người mất trí. Tối ngày, ông cõng con Nường trên vai, hết ra ng ửi khóc bên mã vợ ch ồng Tư Luông, ông lại đi lang thang ngoài vườn mà hát lý nhêu ngao.

Mấy lúc ông hát, ông lý như vậy, con bé Nường tưởng là ông đùa giỡn với nó, nó cười ngặt nghẽo. Mà hể nó cười thì ông cũng cười. Ông cười không phải vì ông tìm thấy niềm vui sướng bên cạnh con Nường, mà chính vì nỗi thống khổ dần vạt nát tâm trí ông.

Thấy thế, hàng xóm cũng xót thương cho hoàn cảnh của ông sáu Long. Đến bữa cơm thì người ta gọi ông đến ăn. Nhưng ông chỉ cần xin rượu uống để tìm quên hơn là ăn. Miễn là con Nường được no lòng thì ông cõng con Nường đi than vắn thở dài với gió với mây!

R ồi trong một đêm nọ, trong lúc ông sáu Long đang ng ửi trên ván quạt cho con Nường ngủ, bỗng có một người đàn ông mặc đồ đen với một người đàn bà mặc bộ bà ba trắng bước vào nhà. Ông sáu Long ngạc nhiên vội vàng bỏ chân xuống đất, xoáy mắt nhìn người đàn ông:

- Ủa! Chú...

Người đàn ông tươi cười:

- Thưa cậu sáu.

Sau câu chào hỏi của người đàn ông, thiếu phụ cũng bước tới một bước khẽ cúi đầu. Ông sáu Long liền đi lại bàn vắn tỏ ngọn đèn lên, vừa mời khách:

- Chú Năm, cô... ng ửi đi.

người đàn ông mà ông sáu Long gọi bằng chú Năm lẹ tay rút chiếc ghế đầu bắc ngay trước mặt thiếu phụ:

- Thím ng ửi đi thím.

Thiếu phụ tỏ vẻ ái ngại:

- Dạ được.

- Thím cứ ng ồi đi r ồi nói chuyện... với cậu sáu tôi.

Thiếu phụ khép nép ng ồi xuống ghế, vừa đưa mắt nhìn sang con Nương đang nằm ngủ mê.

Do sự hiện diện của thiếu phụ, ông sáu Long đoán biết hai người đến đây phải có việc gì quan trọng lắm. Nhưng, ông vẫn thản nhiên mở bì thuốc vắn một điếu

Đợi chờ mãi mà ông không nghe chú Năm giới thiệu thiếu phụ kia là ai hết. Ông buộc lòng hỏi chú Năm:

- Cô đây là...?

Kịp hiểu ý ông, chú Năm đón lời:

- Thừa cậu sáu nó là bà con với tôi, tôi ncon nhà cô,nó con nhà cậu.

Ông sáu Long gật đầu:

- Vậy ha? vậy mà tôi đâu có biết.

Chú Năm nhanh miệng:

- Bị nó làm ăn ở Sài gòn, lâu lắm nó mới về đây thăm vợ chồng tôi một lần, nên bà con lối xóm ít ai biết nó.

Bây giờ, ông sáu Long mới gươngng cười:

- Hai anh em qua đây chơi, hay có chuyện chi hôn?

Chú Năm ngập ngừng:

- Dạ... cũng có chút chuyện.

Ông sáu Long với rút bình trà rót ra hai bát, có lẽ trà đã nguội lắm rồi nên không thấy bốc khói. Đoạn ông nhếch môi phân bua:

- Hai anh em uống tạm miếng nước. Uống tạm vậy nghe, vì tôi buồn rầu... quá nên không có lo trà nước gì hết.

Thiếu phụ nhoèn miện cười, nụ cười hàm chút vẻ đả kích:

- Dạ được, bác để cho con bác sáu.

Ông sáu Long kéo ghế ngồi ngang với chú Năm, rồi bắt đầu gạn hỏi:

- Chuyện gì đó chú?

Chú Năm đưa mắt nhìn thiếu phụ, ra vẻ suy nghĩ một lúc, đoạn hỏi lại ông sáu Long bằng giọng nghiêm trọng:

- Cậu có nghe tin tức gì về anh hai Cung hôn, cậu sáu?

Ông sáu Long lắc đầu và rướm nước mắt:

- Vợ chồng thằng Cung chết nay đã đúng cái tuần trăm ngày rồi, là thằng Cung bị giải về quận hơn ba tháng. Từ ngày đó tới nay, tôi không biết người ta giam nó ở đâu mà đi thăm. Nghe mấy ông ngoài làng, nói nó đã bị giải luôn lên Sài Gòn lâu rồi.

Chú Năm ngoảnh lại nhìn con Nương và hỏi:

- Bay giờ, cậu phải nuôi con nhỏ của hai Cung?

Ông sáu Long chép miệng thở dài:

- Chớ giòng họ của thằng Cung còn ai đâu. Vợ chồng thằng Cung không phải ruột thịt gì của tôi, nhưng thấy hoàn cảnh nó như vậy, mình làm ơn không đành

Chú Năm ra vẻ băn khoăn:

- Cậu ôm con nhỏ đó cậu nuôi. r ồi mấy khi cậu đau ốm, cậu làm sao? Cậu già yếu r ồi.

Ông sáu Long buông xuôi:

- Thì phải ráng, vậy chớ biết làm sao chú.

Chú Năm lắc đầu:

- Từng tuổi đó mà phải chắt chiu con nít nhỏ cũng khổ lắm.

Ông sáu Long phân bua:

- Phải chi thằng Cung còn bà con gì ở đây, thì tôi đem giao con nhỏ cho giòng họ nó nuôi. Nhưng mà, chú thấy chú cũng biết, b ềthế của thằng Cung như vậy, không lẽ mình đem bỏ con nhỏ cho ai bây giờ.

Ông sáu Long chưa nói hết lời, nhưng bị chú Năm nhanh miệng chặn ngang:

- cậu cho người ta nuôi đi.

Ông sáu Long giương tròn mắt, vừa hỏi vặn:

- Đem cho hả?

Chú Năm liếc sang thiếu phụ và khẽ gật:

- Dạ, ai muốn xin làm con nuôi thì cậu cho nó đi.

Ông sáu Long nói nhanh:

- Đâu có được, chú.

- Bây giờ, cậu đâu còn làm việc gì nặng nề nữa được. Cậu cứ ôm con nhỏ đó, tôi sợ cậu lo cho nó không nổi, r ồi nó đói rách, tội nghiệp nó.

Ông sáu Long lắc đầu lia lịa:

- Không được là không được. Đâu phải con Nương là con cháu ruột của tôi mà tôi dám đem cho.

Chú Năm gạn hỏi:

- Cậu sợ thằng Cung làm khó, làm dễ cậu sau nầy chớ gì?

Ông sáu Long lặng đi một lúc khá lâu, đoạn nhẹ gật:

- Tôi phải nuôi con Nương dùm nó tới ngày nó mãn tù.

Chú Năm cười nhạt:

- Nó bị đầy bỏ xác luôn ở xứ người chớ đâu có được trở về mà cậu lo. Cái án của nó nặng lắm mà.

Ông sáu Long chớp mắt mấy lượt để xóa tan ấn lệ đọng trong khóe mắt ông và hạ thấp giọng:

- Dẫu nó có bị đầy chung thân, hay nó chết... đi nữa, tôi cũng không thể bỏ con nó. Tôi đâu có quên được cái đêm nó bị bắt, nó về đây thăm con nó, nó đã khóc lóc hết nước mắt khi nó gởi gắm con Nương cho tôi.

Tia mắt của chú Năm đi dài lên mái tóc hoa râm của ông sáu Long, vừa đổi giọng nghiêm trọng:

- Xin lỗi cậu sáu, tôi nói thí dụ mà nghe, như ngày nào cậu theo ông theo bà, con Nương nó lớn khôn thì không nói gì. Nếu như nó còn nhỏ dại quá, nó phải bơ vơ...

Nét lo âu chợt hiện rõ trên vầng trán rộng của ông sáu Long. Ông phóng mắt xuyên bóng đêm như cố tìm trong khoảng tối đó một chút ánh sáng soi nẻo tương lai cho con Nương.

Lặng thinh như vậy lâu lắm, ông mới buông liều:

- Tới đâu hay đó hà chú.

Chú Năm đưa mắt nhìn sang thiếu phụ như thăm hỏi ý kiến của thiếu phụ về một vấn đề gì. Thiếu phụ hội ý chầm người tới một chút, nói nhỏ với chú Năm:

-Anh cứ nói hết cho cậu sáu nghe, coi cậu sáu tính sao.

Đến đây, con Nương giật mình thức giấc quơ tay như tìm ông sáu Long. Ông vội vàng bước qua ván ngỗ quạt đồ cho nó ngủ lại.

Trong lúc đó chú Năm lắc đầu, thì thầm với thiếu phụ:

- Coi bộ ông không chịu rỗi.

Thiếu phụ nhẹ cau mày:

- Mình chưa nói gì hết mà.

- Thì ông đã nhứt quyết như vậy rỗi đó. Còn hỏi gì nữa.

Thiếu phụ nhấp nhấp đầu ngón trở xuống mắt bàn:

- Tại anh nói như vậy ông chẳng chịu... Đâu anh cứ nói chuyện rõ với cậu sáu coi sao. Vì cậu sáu không biết tôi nên tôi không dám nói, anh hỏi dùm tôi đi mà.

Đợi cho ông sáu Long đỡ con Nương xong, chú Năm liền trở lại vấn đề

- Cậu sáu à! Tôi muốn thưa với cậu sáu một chuyện...

Ông sáu Long trở qua ngỗ chỗ cũ, xoáy mắt nhìn chú Năm:

- Chi đó, chú?

Thấy chú Năm ra vẻ ái ngại chưa chịu nói, ông sáu Long bảo tiếp:

- Chuyện chi thì chú cứ nói đi mà. Bà con lối xóm chớ phải xa lạ đâu mà chú ngại miệng.

Chú Năm quay lại vấn đề một cách dè dặt:

- Tôi muốn thưa với cậu sáu về... chuyện con Nương...

Ông sáu Long khẽ gật:

- Ờ, chú nói tới đi.

Chú Năm nhẹ hất hàm sang thiếu phụ và thốt câu úp mở:

- Con em tôi đây, nó không có con, nó muốn...

Chú Năm lại bỏ lửng câu nói tại đó. Ông sáu Long chẳng còn gì phải ngạc nhiên về cử chỉ của hai người khách và ông cũng đoán hiểu chú Năm định nói gì rồi, nên ông đỡ lời:

- Muốn xin con Nương làm con nuôi, phải hôn chú?

Chú Năm gật đầu lia:

- Dạ, dạ phải. Vợ chồng nó không con...

Ông sáu Long chặn ngay lời nói của chú Năm bằng giọng nghiêm nghị:

- Như tôi đã nói chuyện với chú hồi nãy, dầu có đói rách, tôi cũng phải ráng nuôi con Nương, chờ ngày thằng cha nó trở về, chớ tôi không thể cho ai hết, trừ người đó là người trong giòng họ của vợ chồng thằng Cung.

Đến đây thiếu phụ mới xen vào chuyện với nụ cười tươi:

- Thưa cậu sáu, tôi cũng có ý muốn sốt bớt gánh nặng cho cậu, mới đến xin cậu rước con nhỏ về nuôi, cũng như mượn một đứa... đỡ đầu con cho vợ chồng tôi, Thí dụ sau này cha con nhỏ mãn tù về, muốn bắt con nhỏ lại, thì vợ chồng tôi sẵn sàng để cho cha nó bắt lại mà không đòi hỏi chút gì hết.

Chú Năm thêm vào:

- Con em tôi nó không dám sai lời với cậu đâu. Nếu cậu muốn chắc ý thì vợ chồng nó sẽ đứng làm tờ cam kết cho cậu cần.

Ông sáu Long khoa tay:

- Không phải tôi không tin lời cô em đây, nhưng mà...

Thiếu phụ liền đón lời ông sáu Long:

- Cậu đừng lo, vợ chồng tôi sẽ nuôi nấng con nhỏ như con đẻ vậy. Nếu cậu bằng lòng...

thì vợ chồng tôi kính cho cậu một số tiền, để cậu dựng vốn làm ăn.

Ông sáu Long cười nhạt:

- Tôi xin lỗi cô em. Nói đến tiền bạc, ai lại chẳng ham. Nhưng bây giờ thử cô em đem cho tôi cả gánh vàng, cả gánh bạc, để đổi lấy con nhỏ, tôi cũng nhất định không. Chết tôi là tôi chịu, chứ tôi không thể bán con Nương.

Thiếu phụ nói thêm:

- Đâu phải cho đứt mà cậu sợ...

Ông sáu Long cũng ngắt lời thiếu phụ:

- Cho đứt hay không cho đứt gì cũng vậy.

Cả thiếu phụ và chú Năm thấy không lay chuyển được lòng dạ sắt đá của ông già, hai người mới không dám nhắc tới chuyện xin con Nương nữa. Nhưng chẳng lẽ đứng dậy về liền, chú Năm buộc lòng phải ngẩng lại hỏi thăm chuyện khác một hồi rồi mới kiếu về.

LONG ĐÔNG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 8:

Trời vừa nhá nhem thì trời kéo mây đen. Sắp mưa, thấy có gió lạnh, ông sáu Long liền thả con Nường xuống ván, định ra đóng cửa trước lại, nhưng ông mới được mấy bước thì chợt thấy một bóng người thoăn thoắt đi vào sân.

Ông dừng lại bên ngưỡng cửa neho mắt theo dõi bóng người lạ, bỗng ông cất tiếng hỏi lớn:

- Ai đó?

Giọng đàn ông đáp:

- Tôi... Tôi về đây anh sáu.

Ông sáu Long bước thẳng ra thềm:

- Tôi là ai?

Người đàn ông đáp nhanh:

- Ba Đông.

Ông sáu Long thảng thốt:

- Trời ơi! Dượng bảy về đó hả?

Dượng ba Đông đã đến trước mặt ông sáu Long với nét mặt vui mừng, nhưng nét mặt vui mừng vụt tắt ngay:

- Tôi mới về anh sáu à.

Và ba Đông đổi sang giọng xúc động:

- Vợ chồng thằng Luông chết mà tôi đâu có hay.

Ông sáu Long nắm cánh tay người em rể của ông kéo vô nhà, vừa hỏi:

- Ai cho dựng hay vợ chồng thằng Luông chết?

Ông Ba Đông nhìn sang cái bàn thờ kê bên cánh trái mà trên đó có một cây nhang mới cháy. Đôi mắt ông ứa lệ, giọng ông ngen ngào:

- Đâu có ai cho hay. Tôi về tới xóm trên, người ta kêu lại hỏi thăm, rồi người ta nói tôi mới biết....

Nghe con Nương ư ề bên ván, ông ba Đông ngoảnh lại chợt thấy con Nương ông hỏi:

- Ủa! Con ai vậy nè?

Ông sáu Long bước lại ẵm con Nương:

- Con thằng Cung.

Ông ba Đông nhẹ cau mày:

- Hai Cung mà mà...

Ông sáu Long vội đỡ lời:

- Hai Cung mà nó chém vợ nó chết đó.

Ông ba đông thở dài:

- Ý hì...! Tôi cũng mới nghe người ta nói đó. Rồi bây giờ anh phải nuôi con nhỏ này dùm nó?

Ông sáu Long kể gật:

- Nó gửi gắm cho tôi thì tôi phải nuôi.

Ông ba Đông bẹo cằm con Nương:

- Con nhỏ thấy dễ thương quá chứ.

Rồi ba Đông trở lại hỏi thăm gia đình anh vợ:

- Vợ chồng thằng Luông đau làm sao mà mất vậy? Vợ chồng nó mất hôm nào.

Ông sáu Long ngẫm lại kể hết chuyện nhà cho ông ba Đông nghe. Nghe đến đâu, ba Đông cau mày, tắc lưỡi đến đó. Sau đó ông sáu Long hỏi:

- Dượng về một mình, không có cô bảy với thằng Hải, con Hớn về hay sao?

Ba Đông lắc đầu:

- Không có. Mẹ nó bận bán buôn. Còn thằng Hải với con Hớn thì đi học. Thằng Hải lúc này cũng lo sửa soạn thi (đích lôm) đó.

Không biết (đích lôm) là cỡ bậc nào, ông sáu Long cũng tấm tắc khen:

- Ý! Thằng Hải học giỏi dữ vậy sao, dượng bảy?

Ông ba Đông tiếp tục khoe con:

- Dạ... Thằng Hớn của tôi cũng đi học rồi đó anh.

Ông sáu Long tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nó nhỏ xíu, mới năm sáu tuổi gì đó mà học được sao?

Ông ba Đông gật lia:

- Được chứ, nó học cũng khá lắm à anh, qua tới vầy ngược rồi đó, nó đờ coi cũng được lắm.

- Dượng cũng còn làm chỗ cũ ha?

- Còn, hăng mới cho lên lương. Bây giờ, tôi được bảy trăm một tháng lận anh.

Ông sáu Long tắc lưỡi:

- Như vậy là dượng có phước quá rồi. Cô bảy buôn bán phụ thêm với dượng nữa. Còn con cái thì đứa nào cũng có học hành hẳn hoi. Có mình tôi, tới ngày đầu hai thứ tóc rồi mà tôi còn lận đận như vậy.

Ông ba Đông lấy làm sung sướng:

- Đó là số phận của mình anh à

Ông sáu Long rót trà ra chén:

- Uống nước đi dượng bảy.

-Dạ, anh để tôi.

Ông sáu Long phân trần:

- Vì nhà đơn chiếc quá, nên hôm vợ chồng thằng Luông chết, tôi không biết làm sao cho cô bảy dượng bảy hay được. Lối xóm thì cũng không ai biết nhà dượng, thành ra tôi không biết nhờ ai.

Ông ba Đông đưa mắt kiểm điểm quanh trong nhà, vừa hỏi:

- Bây giờ có một mình anh chèo queo như vậy?

Ông sáu Long quay mặt vào bóng tối:

- Đầu đuôi có mình thằng Luông... Vợ chồng nó bỏ tôi mà đi hết...

Lời ông sáu Long tắt nghẹn tại đó.

Nhìn vào nét đau khổ của người anh vợ mình, ba Đông phải xót xa trong lòng:

- Rồi lúc này rẫy nương anh phải làm hết?

Ông sáu Long lắc đầu:

- Tôi bỏ phế đó. Rồi quá, tôi không làm gì được hết dượng à. từ hôm chôn cất yên mồ, yên mả cho vợ chồng thằng Luông rồi, nói đúng ra, tôi nhờ bà con cô bác ở đây, người ta thương mình, người ta giúp đỡ đủ thứ hết.

Ba Đông lặng người suy nghĩ một hồi, đoạn hỏi:

- Hay là anh lên Sài gòn ở với vợ chồng tôi, anh chịu hôn? khi mình hữu sự là có anh có em.

Nghe em rể của mình bảo vậy, ông sáu Long thầm nghĩ, ở với em út thì được yên ổn thân già rồi, nhưng biết đâu sự sống bòn bám của ông qua năm này, tháng nọ, e làm cho em rể của ông bức lòng.

Ông ái ngại lắc đầu:

- Tôi không thể bỏ đất này được đâu dượng. Sống chết gì tôi cũng ở đây.

Ba Đông hớp một ngụm trà, đoạn nói:

- Điền sản gì ở đây mà anh tiếc, anh nuôi? anh ở đơn độc một mình như vậy, rủi đau ốm nửa đêm, nửa hôm, rồi biết trông cậy ai.

Ông sáu Long đáp nhanh:

- Thì có lối xóm.

Ba Đông phân bày:

- Tôi nói anh nghe. Nếu lối xóm người ta thương tưởng đến anh, thì họ chỉ chạy tới chạy lui, giúp đỡ chút gì đó thôi, chớ người ta đâu có hết lòng như em út, bà con của anh được. Rồi anh còn con nhỏ xíu đây nữa nè. Khổ cho anh lắm chớ phải chời sao. Anh nghĩ kỹ coi tôi nói có phải hôn.

Ông sáu Long khẽ vuốt tóc con Nường, vừa ra dáng trầm ngâm. Ông còn do dự vì ông còn bận bịu chút con Nường đó. Phải chi một mình ông thì ông tính toán rất dễ dàng. Ông vẫn biết rằng ông không thể nhờ cậy hàng xóm mãi được, nhưng đi theo em ruột, em rể của ông, thì chẳng khác nào ông chắt thêm gánh nặng cho vợ chồng ba Đông.

Thấy anh mình chưa nói sao hết, ông Ba Đông liềnn tiếp:

- Anh sợ vợ chồng tôi nuôi anh không nổi hay sao?

Ông sáu Long chậm rãi:

- Không phải tôi sợ cô dựng nó không đủ sức nuôi tôi, nhưng mà...

Đoán biết ông sáu Long sắp nói gì rồi, ba Đông vội đón lời:

- Tôi hiểu ý anh rồi. Không phải tôi đi khoe giàu với anh. Nói đúng ra thì hai đứa tôi cũng đủ ăn, đủ mặc. Vợ chồng tôi có thể bảo bọc anh tới suốt đời. Thí dụ như anh lên trên, anh muốn đi làm kiếm tiền để dành hậu thân, thì tôi kiếm chỗ cho anh làm.

Ông sáu Long phì cười:

- Sức tôi mà làm cái gì? Bụng thì dốt đặc, không có một chữ nhứt một, Còn làm thuê làm mướn thì làm không nổi. Đất Sài Gòn mà đâu dễ lượm tiền. Ở đây, dầu sao đi nữa cũng không đói.

Ba Đông nhẹ cau mày:

- Vậy rồi, anh ở với vợ chồng tôi, anh không đi làm được, anh lại đói hay sao?

- Đã biết vậy, nhưng mà thôi đừng à. Để tôi ở dưới này cũng không đến nỗi nào đâu. Lâu lâu cô đừng có rảnh về thăm tôi.

Ba Đông hạ thấp giọng:

- Tôi thấy không được, Nếu anh không chịu đi thì tôi về trên biểu má bày trẻ xuống, chừng nó triệt anh, thì anh cũng phải đi hà. Anh coi, ở đây còn ai nữa mà anh bỏ không được

Hai người lại lặng im. Ba Đông ngẩng nhăm nháp đến gần cận chén trà, rồi thỉnh lình ông hỏi:

- Như lên trên có công ăn việc làm liền, anh có chịu đi hôn?

Giọng ông sáu Long hàm nhiều buồn nản:

- Trong tay không nghề nghiệp mà để gì.

Ba Đông nhìn thẳng ông sáu Long:

- Anh làm cu li được hôn?

Ông sáu Long ngờ ngác:

- Làm cu li là làm cái gì?

Ba Đông giảng giải:

- Quét tước, dọn dẹp đồ trong sở vậy đó.

Ông sáu Long hỏi nhanh:

- Làm cu li ở đâu?

Ba Đông đáp:

- Tôi mới nhớ lại, bây giờ trong chỗ hảng tôi làm, người ta đang cần mượn thêm hai người cu li nữa, một người coi mấy kho, một người lo văn

phòng. Nếu anh chịu đi, chắc chắn là tôi đem anh vô được liền.

Ông sáu Long ra dáng suy tính, chưa đáp sao hết.

Ba Đông tiếp hỏi:

- Sao? Ý anh thế nào.
- Làm như vậy có được lâu bền hay không?
- Hăng còn là mình còn làm.

Ông sáu Long đã hơi mừng thầm, ông phản hồi:

- Mình chuyên môn có quét dọn không ha.

Ba Đông nhẹ gật:

- Bao nhiêu công việc đó thôi, xong việc thì mình nghỉ, không có phải nặng nhọc chi hết. Phải chi làm lon ton như tôi, là phải chạy lăng xăng tối ngày.

Ông sáu Long vẫn còn do dự:

- Mấy chỗ như vậy cũng c̣ần mà làm. Dượng cũng biết, bỏ ruộng rẫy ra, tôi đâu có biết làm gì khác. Nhưng...

Ba Đông cười bực, chặn lời ông sáu Long:

- Anh lại còn nhưng, còn nhị nữa! Tôi đã biểu anh cứ bỏ mẹ cái đất này đi.

Ông sáu Long nói nhỏ:

- Còn ṃồ ṃả ông bà, ṃồ ṃả vợ chồng thằng Luông.

Ba Đông nói nhanh:

- Vài tháng anh về thăm một lần, không được hay sao? Nói như anh rồi mấy người còn bận bịu mồm mà ông bà nơi xứ sở, là không đi tha phương lập nghiệp được, đời đời kiếp kiếp phải ở giữ ba cái mồm mà đó.

Ông sáu Long cúi xuống hôn nhẹ lên tóc bé Nương:

- Con nhỏ này trời tay, trời chun tôi nữa đây nè. Tôi đi làm rồi bỏ nó cho ai?

Ba Đông cười khì:

- Tưởng gì! Anh đi làm thì bỏ nó ở nhà chơi với mấy đứa nhỏ tôi, Cơm nước, tắm rửa là có nhà tôi lo.

- Báo thêm cho cô bảy nó nữa.

Ba Đông nhẹ cau mày:

- Gì mà báo, anh? Anh cứ nghe tôi, chừng nào tôi trở lên, anh theo tôi luôn. Trong nhà này, anh coi có cái gì đáng thì lấy đi, còn cái gì không đem theo được, anh kêu hàng xóm cho họ.

Ông sáu Long đắn đo:

- Để coi...

Ba Đông tự bưng bình rót thêm trà vào chén, vừa nói:

- Còn để coi gì nữa anh.

Ông sáu Long đứng lên:

- Để mai rồi sẽ hay.

Ba Đông chép miệng:

- Mai đây rồi anh còn tính tới tính lui nữa.

Ông sáu Long phân bua:

- Nếu có đi theo dựng lên trên thì cũng phải chờ qua cái tuần trăm ngày cho vợ chồng thằng Luông rỗi tôi mới có thể đi được. Bỏ phứt hết, tội nghiệp vợ chồng nó.

Ba Đông buông xuôi:

- Ủ, anh tính như vậy cũng được. Để tôi liệu tới chừng đó, thì tôi biểu má bày trẻ về rước anh lên.

Nói dứt lời, ba Đông cũng đứng dậy, rỗi tiến từng bước chậm đến trước bàn thờ vợ chồng tư Luông. Ông đứng lại lặng nhìn khói hương đang tỏa lên như để tưởng nhớ đến hình bóng người quá cố.

Trong lúc đó, ông sáu Long nhìn theo sau lưng người em rể mình mà lấy làm bối rối, bối rối vì ông biết Ba Đông chưa có hột cơm chi đâu trong bụng.

Ngoài trời bắt đầu tí tách đổ mưa.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 9:

Trời mưa oi bức như than đỏ đổ lên đầu, để cho cái khu Bàn Cờ biến thành cái lò lửa. Từ lúc mới bước vô nhà cô bảy Hợi, em ruột của ông, ông cảm thấy ngọt ngọt vô cùng. Ông mở hết hàng nút áo, rồi cầ hai vạt quạt lạch phạch, vừa bắt đầu đằng trước đi ra đằng sau, bắt đầu đi đằng sau đi ra đằng trước với một chiều dài mà nếu ông bước rộng thì chỉ chừng vài bước là hết.

Thay áo dài xong, cô bảy Hợi đi ra với cây quạt kê trên tay đem đưa cho ông sáu Long:

- Quạt nè anh sáu. Quạt đi cho mát.

Ông sáu Long tiếp lấy cây quạt trong lúc cô bảy Hợi đảo mắt quanh nhà, tiếp nói trống:

- Ủa! Con Nương đâu rồi?

Ông sáu Long hất hàm đáp:

- Con Hớn ẵm ra đằng trước kia.

Cô Bảy Hợi vói lên vách rút cây chổi lông quét lia lịa lên cái (đi vắng) cây đã thâm đen, vừa nói dòn:

- Nằm đi, anh sáu. Nằm nghỉ cho khỏe.

Ông sáu Long không nằm và lắc đầu:

- Chắc tôi ở trên này không được quá, cô bảy.

Cô bảy Họi ra về bản khoán:

- Sao vậy, anh sáu.

Ông sáu Long cười khì:

- Coi bộ tù túng quá! Ở dưới mình thì đất đai mênh mông, còn trên này, gì mà đi ra đằng sau... đừng trở ra đằng trước... đừng!

Cô bảy cười phân bua:

- Tại nhà cửa đông thì phải chật hẹp như vậy đó anh. Ở lâu rồi thì cũng quen đi. Sao mấy lần trước anh lên ở chơi được, rồi bây giờ anh ở không được.

Ông sáu Long giảng giải:

- Mấy lần trước là lên ở chơi một hai ngày rồi về, còn bây giờ phải ở luôn. Mà chắc tôi ở đây chừng ba ngày là tôi cũng chán.

- Thủng thảng rồi cũng quen chứ, anh. Hồi tôi với ba nó lên sống đất này, tôi cũng cần nhẩn như anh vậy đó, nhưng dần ngày này qua ngày nọ, mình mới không thấy tù túng nữa. Trái lại, nếu bây giờ tôi phải về dưới mình, là tôi chịu không được.

- Ở dưới mình mát mẻ chứ.

- Mát mẻ thì tôi chịu, nhưng có cái nhà cửa lưa thưa, mình có chuyện gì la làng cũng không ai nghe. Vườn tược thì cỏ cây um tùm thấy sợ...

Thấy ông sáu Long đứng vuột áo ra, cô bảy Họi tiếp:

- Hay là anh lên gác nằm nghỉ. Trên gác có gió mát hơn dưới này. Đi, anh lên nằm nghỉ một chút. Ba thằng Hải cũng gần về rồi à.

Ông sáu Long nổi gót theo cô bảy Họi lên gác.

Nhưng, lên vừa hết cầu thang là ông muốn đổi ngược vì hơi nóng trên mái tôn hực ra.

Biết ý ông, cô bầy lật đặt chạy lại rút khúc cây chống cánh cửa gió lên. Vuông cửa gió chỉ bằng hai gang tay, lại thêm bị mái nhà bên kia chụp lên, thành ra chẳng được chút gió nào lọt vào trong.

Cô bầy Họi quay lại:

- Đó, như vậy là mát rồi đó anh. Ban đêm, trên này gió thổi lạnh vậy đó.

Ông sáu Long tủm tỉm:

- Như lò lửa đây chớ mát gì.

Cô bầy Họi nói nhanh:

- Hồng có nóng đâu. Tại vì hôm sáng tới giờ bịt cửa nên hơi hầm một chút.

Cô lại tất cả lấy cái ghế bố trải ra, vỗ đập lộp bộp trên mặt cho bụi bay đi bớt, vừa bảo anh mình.

- Nằm đây nè, anh sáu. Để tôi chạy xuống bắt nĩa cơm.

Dù biết là nóng bức, nhưng ông sáu Long muốn chiều ý cô bầy Họi cho cô vui lòng, chớ chẳng lẽ mới leo lên đây, rồi lại trở xuống liền.

Ông ráng chịu đựng sức nóng, ngã lưng nằm xuống ghế bố, chỉ được chùng chấy hết nửa điều thuốc, thì ông thấy mồ hôi tuôn như tắm, mà chẳng được chút gió thoảng vào vuông cửa nhỏ kia. Ông sáu Long liền bật dậy, tuột xuống gác. Thấy cô bầy Họi đang nấu nướng trong bếp, ông thở dài, vuốt mồ hôi trán:

- Ý cha...

Cô bầy Họi quay lại nhìn ông:

- Cái gì vậy, anh sáu?

Ông chếp miệng:

- Sao mà h'ân quá!

Cô bảy an ủi:

-Tại bữa nay trời đứng gió à anh.

Nhưng, hết cái khó chịu này đến nỗi bức mình khác. Hôm sau, ông theo ba Đông vô hăng nhận việc làm. Người ta sai ông lau bàn ghế, người ta bắt ông đổ đĩa gạt tàn, người ta bảo ông xách giỏ giấy đem đốt.

Ông mừng th'ân nên ra đằng sau nói nhỏ với ba Đông:

- Tưởng việc gì nặng nhọc, chớ đốt giấy, lau bàn mà ăn lương tháng năm trăm là tiên trên đời!

Ba Đông vui vẽ:

- Đó, trước kia, tôi nói anh làm sao? Phần anh làm chỉ có bao nhiêu đó thôi hà. Khỏa ru bà rù! Phải hôn?

Ông sáu Long gật đầu cười:

- Sướng chớ, r'ồi thì phải tay ng'ãi nghỉ.

Nhưng, mọi việc đưa đến không như tưởng, không như ý ông mong muốn, mà ông cũng không thể ngờ được. Hết buổi làm sáng, đến buổi làm chiều. Buổi chiều, người ta bắt ông làm thêm một việc nữa là quét phòng.

Quét vừa xong, ông đem chổi ra sau kho cất, lại gặp một thằng cha mập mặc áo bốn túi hét ông:

- Cu li.!

Chưa biết người ấy làm chức vụ gì trong hãng, nhưng ông nghe ông ta hét như vậy nên tưởng là hạng... bực lắm. Ông chạy lại khép nép:

- Dạ... Chi ông?

Người mặc áo bốn túi hất hàm:

- Ông làm h ỏi sáng phải hôn?

Ông sáu Long xoa tay:

- Dạ phải.

Người mập gắt:

- Vô làm từ h ỏi sáng, mà sao để c ầu tiêu hôi quá vậy?

Ông sáu Long ngơ ngác:

- Cái đó... ông xếp gì đó biểu tôi quét dọn trên văn phòng không thôi...Tôi đâu có biết...

Người mập chận lời ông, nói như là ra lệnh:

- Ông còn phải rửa nhà c ầu nữa. Đi kiếm thùng xách nước rửa đi, đừng để ông chủ phải kêu r ầy tới việc đó là ông bị đuổi à.

Nghe người ta bắt ông làm đến việc đó nữa, ông sáu Long giận sôi lên tận cổ, nhưng ông cố dằn nén cho êm chuyện. Ông vừa th ần định bụng rằng:

- Thà về vườn chết đói cũng cam, chứ thằng Long này không thể đi làm việc đó được.

Thấy ông còn đứng trơ ra đó, người mập bảo tiếp:

- Đi xách nước rửa cho sạch sẽ, hốt giấy đem đốt, mau đi ông già. Ông chậm chạp quá vậy sao được.

Ông sáu Long lặng lẽ quay lưng, nhưng không phải ông đi lấy thùng xách nước... như người ta sai khiến ông, mà ông đi thẳng ra chợ Sài Gòn đón xe ngựa về Bàn Cờ.

Thấy anh mình về sớm, cô bảy Hới ngạc nhiên:

- Ủa! Chưa tới giờ mà sao anh về, anh sáu? Anh bỏ quên giấy tờ gì đó, phải hôn?

Ông sáu Long ra vẻ buồn chán lắc đầu:

- Hổng có.

Thấy gương mặt ông sáu không được vui, cô bảy Hới thêm băng khoăn.

- Vậy chứ sao anh về sớm?

Giọng ông sáu Long lạnh lùng:

- Tại không muốn làm nữa thì về vậy hà.

Cô bảy giương tròn mắt nhìn ông:

- Có gì nặng nề nên anh làm không nổi phải hôn?

Ông sáu Long cũng lắc đầu:

- Hổng có.

- Hay là ai nói gì anh, nên anh buồn bỏ về đây?

- Có ai nói gì đâu.

Cô bảy Hới buông xuôi:

- Anh coi được thì làm, không được thì thôi, anh cứ nằm nhà, trông coi nhà cửa dùm tôi, cần gì.

Ông sáu Long làm thỉnh, nhưng trong đầu óc ông đã có quyết định rồi. Ông đi thu nhặt hết những quần áo của ông, của con Nương rồi gói lại một gói.

Thấy hành động và cử chỉ của ông, cô bảy Hời như đã sinh nghi, cô theo hỏi:

- Anh gói quần áo lại chi vậy?

Không muốn cho cô bảy biết sớm ý định của ông, ông làm vẻ thản nhiên mỉm cười:

- Gom lại cho có nơi, có chỗ vậy đó mà.

- Thì tôi đã để riêng cho anh cái rương nhỏ đựng anh cất quần áo của anh với con Nương, như vậy là yên rồi, mà anh còn lôi ra, lấy giấy gói chi nữa?

Ông sáu Long đáp:

- Kệ, gói như vậy cũng được, cần gì rương.

Sự vắng mặt đột ngột của ông sáu Long làm cho ba Đông cũng phải lo âu. Hết giờ làm, ba Đông liền đạp xe một mạch về nhà, kiểm anh mình mà hỏi:

- Chưa mấy giờ mà sao anh bỏ về, anh sáu?

Ông sáu Long cũng đáp bằng những câu trả lời với cô bảy Hời lúc nãy.

Nghi là phải có việc gì xảy ra nên ông sáu Long mới bỏ ra về, ba Đông theo gạn mãi ông mới chịu nói:

- Tôi nghèo, tôi đói là tôi chịu, chứ tôi không thể bỏ xứ sở để lên đây quét cầu tiêu, rửa cầu xí cho họ được.

Ba Đông ngạc nhiên:

- Ai biểu anh làm việc đó? Phần anh chỉ có quét dọn trên bu rô (văn phòng) thôi mà.

- Cái thằng mập mập đen đen, bận cái áo bốn túi, nó bắt tôi phải làm luôn việc đó.

Ba Đông hỏi nhanh:

- Thằng ba Liếu phải hôn?

- Tôi không biết nó tên gì, làm ông gì trong đó.

- Nó có bít mấy cây răng vàng hàm trên phải hôn?

- Ừ phải.

Ba Đông đập tay bém bép:

- Thôi rồi, anh gặp cái thằng mập đó nó nõ anh rồi. Sao anh không kiểm tôi, nói cho tôi biết đặt tôi chửi trong mặt nó.

Ông sáu Long phân trần:

- Tại tôi thấy nó la hét với tôi, tôi tưởng đâu nó làm xếp gì trong hảng.

Ba Đông tỏ vẻ giận dữ và chận lời ông sáu Long:

- Làm ông gì! Nó làm sếp phơ (tài xế) của ông chủ. Nó cũng nịnh bợ, đâm thọc lắm nên mới được chạy xe cho ông chủ đó chứ hỡi nó mới vô người ta cho nó... lãnh cái dây nhà cầ... cầ nget, người ta kêu nó; giấy đây, người ta réo nó, rồi bây giờ nó làm tàn với anh, tôi tức quá, hỡi đó anh không chịu nói cho tôi biết, mà lại làm thinh bỏ ra về Mai anh vô với tôi, rồi tôi xài xể nó cho anh coi.

Cô bảy Hợi xen vào lời chằng:

- Mắng tạt vô mặt cho nó biết nhục chứ im đâu được. Nó có quyền hành gì mà sai khiến mình. Nó cũng như là cu li, nhưng mà nó được ngẫ xe,

cần tay bánh, chớ nó có cao hơn ai, danh vọng gì đó mà làm phách.

Ba Đông cau mày, tiếp theo lời vợ:

- Tôi ghét cái giọng ma cũ, ăn hiếp ma mới đó quá. H ồi đó, tôi mới vô thì tôi gặp thằng hai Nhứt, nó ăn hiếp tôi cũng như anh bây giờ vậy đó. Không biết chừng sáng mai tôi vô tôi thưa ông chủ biết.

Ông sáu Long cười nhẹ:

- Thôi thưa gởi làm chi dượng.

- Mình làm thỉnh, nó được nước lấn lướt.

- Tôi nói thiệt với dượng, không phải tôi sợ nó. Tánh tôi ngang tàng, chưa bao giờ biết sợ ai hết, nhưng mà h ồi trưa tôi phải ngậm cam rắng nhin cái thằng mập đó, vì tôi nghĩ là dượng bảo đảm đem cho tôi vô làm, nếu tôi không biết nhin nhục thì dượng mang tiếng.

Ông sáu Long tăng hắng, đoạn nói tiếp bằng giọng chậm rãi:

- Thôi, dượng bỏ qua đi. Hể im xuôi thì tôi làm còn không thì thôi, dượng không nên thưa gởi làm chi, r ồi sanh oán sanh thù, không tốt cho dượng.

Ba Đông hỏi gạn:

- Bộ anh tính nghĩ luôn hả, không đi làm nữa hay sao?

Ông sáu Long cười khinh:

- Ăn vàng tôi cũng không thềm.

Ba Đông ra dáng suy tính một, đoạn nói:

- Vậy thì để thùng thẳng r ồi tôi kiếm chỗ khác cho anh.

Ông sáu Long lắc đầu ra vẻ chán chường:

- Thôi dương.

Ba Đông khoa tay ra điệu bộ:

- Ủ, cũng được nữa, anh cứ ở nhà trông coi nhà cửa dùm tôi, để tôi với mẹ bày trẻ được yên tâm vững bụng mà đi làm. Như vậy, tụi này đói thì anh đói, tụi này no thế anh no. Nói nghe chơi vậy chứ làm gì đói được.

Ông sáu Long cũng lắc đầu:

- Tôi không thể làm cây tằm gỏi được dương à.

Nét mặt Ba Đông hơi buồn. Cô bảy Hời xen hỏi:

- Vậy chứ anh muốn sao? Để anh đi làm thì cũng đâu có lợi gì hơn là anh để cho tôi đi bán thêm buổi chiều?

Ông sáu Long đáp nhỏ:

- Tôi tính về dưới.

Cô bảy Hời thành thốt:

- Hả? Anh tính trở về dưới?

Ông sáu Long nhẹ gật:

- Ủ, sống chết gì ở dưới cho yên thân.

Cô bảy cau mày:

- Sao tánh ý anh kỳ quá vậy, anh sáu?

Ông sáu Long phân bua:

- Tôi còn đủ tay, đủ chân, tôi còn làm lụng được, mặt mũi nào đi ăn bòn ăn bám...

Ba Đông ngắt ngang:

- Gì mà đi ăn bòn ăn bám, anh? Anh cứ nói vậy hoài, Em út của anh chớ phải ai vô đó hay sao.

Cô bảy tiếp theo lời ch ồng bằng giọng hàm chút xúc động:

- Anh coi, bây giờ trong anh em mình còn ai nữa đâu. Đầu đuôi chỉ có anh với tôi hà. Anh khư khư đòi ở dưới một mình, r ồi khi anh đau ốm, ai biết, ai hay?

Ông sáu Long ng ồi chết lặng một h ồi ra dáng đấng đo suy nghĩ ghê lẫm. Ông th ăm nghĩ rằng những lời của cô bảy hơi vừa nói cũng chí lý, nhưng ông thấy phân vân trước hai lẽ, ở với em hay phải trở về xứ sở, ông chưa quyết định được. Về thì em ruột bu ần phi ền không ít, nhưng ở thì biết đâu ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện mịch lòng em rề.

Thấy cô bảy không vui, ông cũng không đành dứt khoát ý định một cách quá rần rỏi:

Để một phút dò xét thái độ của người anh, cô bảy tiếp:

-Anh về dưới r ồi anh làm gì để có ăn, có mặc?

Ông sáu Long chậm rãi đáp:

- Thì làm rẫy.

Cô bảy cười nhẹ:

- Anh tính làm rẫy mà anh tr ồng thứ gì? Hay là anh cứ tr ồng ba cái dây lang, ba cây mì đó.

Ông sáu Long nói nhanh:

- Ý! Cô tưởng thứ đó ít ti ền hay sao?

Cô bảy Hoi giảng giải:

- Không phải tôi chê trồng thứ đó bán ít tiền. Anh phải nhớ là trồng khoai, trồng rẫy thì chỉ có tiền bỏ túi một mùa thôi. Hết mùa là ngơ. Đâu phải khoai mọc ra củ hoài cho anh bán từ ngày này qua ngày nọ.

Ông sáu Long chặn lời cô bảy:

- Khi khoai đã đào hết củ thì mình làm việc khác.

Cô bảy vặn:

- Làm việc gì?

- Thiếu gì việc làm.

Cô bảy lắc đầu lia lịa:

- Thôi, anh ơi là anh ơi! Tôi nói mà không đúng thì chặt cái đầu của tôi. Anh về dưới thấy mồ, thấy mả của thằng Luông đó rồi anh thêm buồn rầu, anh hỏng làm gì được hết. Như hôm tôi về ước anh, tôi thấy đó, mấy vòng khoai mới trồng trước cửa bị heo lố xóm nó cày, nó ủi tanh bành, hỏng còn một ngoe nào hết. Anh ở trên này với tội này là anh còn khuây khỏa được. Về dưới là anh cũng bỏ phế chứ trồng trọt gì được.

Ông sáu Long nói:

- Đâu có. Về dưới, tôi lên vùng trồng lại hết chứ. Buồn rầu bao nhiêu thì vợ chồng thằng Luông không sống lại được.

Và ông hạ thấp giọng nói tiếp:

- Tôi phải ráng làm nguôi để còn lo cho con Nương...

Cô bảy cười:

- Anh nói thì nghe được lắm, nhưng chừng về dưới thì anh tâm sầu, bạch xác, ngơ ngơ ngẩn ngẩn như điên.

Dượng ba Đông xen vào bằng giọng cương quyết:

- Thôi, vợ chồng tôi đã rước anh lên đây rồi thì anh ở đây, hông có về đâu hết á.

Cô bảy Hợi nói với chồng:

- Hèn chi hồi chiều thấy ảnh gom hết quần áo của ảnh với của con Nương, tôi sanh nghi, tôi hỏi thì ảnh nói gom lại cho có nơi, có chỗ.

Ba Đông dặn dò vợ:

-Ờ, không có tôi ở nhà, ảnh có đòi về mình đừng cho ảnh về à. Ảnh mà lọt trở về dưới thì đừng có mong kéo ảnh lên nữa. Tôi biết trước như vậy đó.

Ông sáu Long cười:

- Chừng tôi muốn về trời mà cản tôi.

Ba Đông hỏi vợ:

- Rồi đồ đạc anh sáu ảnh gom để đâu?

Cô bảy Hợi chỉ tay:

- Ảnh gói một gói nhứt trình để trên gác á.

- Mình lấy dấu đi.

Cô bảy gạt nhanh:

- Ừ, Để rồi tôi lấy bỏ vô rương có khoá, khóa lại chớ.

Ông sáu Long cười dài:

- Bộ cô dượng nói dấu quần áo là tôi về không được hay sao? Cùng lắm là tôi bận bộ đồ trên mình như vậy ra xe về cũng được vậy.

Cô bảy tìm cách làm ngặt anh mình:

- Anh muốn về, nhưng phải bỏ con Nương lại cho tôi.

Ông sáu Long cười lớn với giọng cả quyết:

- Đâu có được, cô. Tôi đâu là con Nương đó chứ.

Cô bảy Hợi nói nhanh:

- Đi bán buổi sáng tôi ẵm nó theo.

Ông sáu Long lắc đầu lia lịa:

- Không, cô nó đừng nghĩ tới chuyện bắt con Nương, tôi nghe cô nói như vậy cũng bằng ai cần dao mà đâm mà thọc trong tim gan tôi vậy đó.

Cô bảy Hợi ứa nước mắt:

- Đâu phải tôi tính bắt con nhỏ làm chi. Tôi muốn giữ nó là vì tôi không muốn anh em xa lìa nhau. Anh cứ đòi trở về dưới hoài là anh không biết thương chồng tôi, Phải chi vợ chồng thằng Luông còn thì anh muốn ở đâu thì anh ở, tôi không cần cản anh làm chi.

Thấy vợ chồng cô bảy Hợi hết lòng lo lắng cho mình, ông sáu Long lấy làm xót xa:

- Cô đừng còn gánh nặng gia đình...

Cô bảy Hợi ngắt ngang bằng quyết định:

- Tôi nói thôi, tôi nhất định không cho anh về Anh không có tính tới tính lui gì nữa hết.

Ông sáu Long lặng thinh và ông thẫn thờ buông xuôi:

- Thôi thôi, mình đành phải chịu lòng em út cho nó vui. Nếu anh em được hòa thuận vui vẻ, thì mình ở lâu, bằng không thì chừng đó mình sẽ liệu.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 10:

Cô bảy Hợi từ nhà bên cạnh chạy về, hấp tấp leo luôn lên gác gọi ông sáu Long:

- Anh sáu à! Anh sáu!

Ông sáu Long đang ng ỡ xếp một con cò bằng giấy cho con Nường chơi, nghe cô bảy gọi giật ngược, ông quay quắt lại phía cầu thang. Dáng điệu của cô bảy làm cho ông hơi băng khoăn:

- Việc gì vậy, cô bảy?

Cô bảy Hợi sà xuống ng ỡ xồm bên cạnh ông hỏi nhanh:

- Anh muốn đi làm hôn?

Ông sáu Long xoáy mắt nhìn em mình:

- Cầu có việc mà làm chớ. Năm không hoài cho mục xương hay sao? mà làm công việc gì đó, cô?

- Làm cu li.

Ông sáu Long cười lạnh và tỏ vẻ chán nản:

- Cũng cu li nữa! Rồi họ bắt tôi rửa cầu, hốt giấy dơ nữa! Thôi tôi xin bái!

Cô bảy Hợi nói nhanh:

- Không, không phải làm thứ cu li trong hăng kê anh hôm trước đó đâu. Làm chỗ này sướng lắm mà.

Nghe vậy, ông sáu Long chận hỏi:

- Làm ở đâu?

- Trường học. Tối ngày chỉ có việc đóng cửa trường, mở cửa trường. Lớp học thì có học trò nó quét, anh cũng khỏi quét. Chỉ có bao nhiêu công việc vậy thôi.

Ông sáu Long tỏ vẻ vui mừng:

- Trường nào đâu?

Cô bảy Hợi chỉ tay:

- Trường học đằng trước nhà mình đây nè.

Ông sáu Long liền phăng tới:

- Ai nói cho cô biết trường học đó c'ần cu li?

- Cô giáo Đào ở khít vách mình đây nè. Cô dạy học trong trường đó đó. Nãy giờ, tôi ng'ũ bên nhà cũ, tình cờ cũ nói chuyện nên tôi mới biết. Nếu anh chịu làm thì tôi chạy qua nói với cô giáo Đào, nhờ cũ đem vô dùm.

Ông sáu Long gật đầu không c'ần đắn đo:

- Ủ, cô qua hỏi thử cô giáo coi.

- Còn hỏi thử gì nữa, tôi nhờ cũ là được liền mà. Bây giờ, anh đi với tôi, qua bên cô giáo chơi r'ũ nói chuyện luôn.

Ông Long mừng rỡ:

- Đi thì đi.

Nói đoạn, ông ẵm Nương đứng dậy theo cô bảy Hợi sang nhà cô giáo Đào.

Vừa bước vào cửa là cô bảy Hợi nhanh miệng giới thiệu:

- Anh sáu của tôi đây, cô ba.

Cô giáo là một thiếu phụ trẻ đẹp. Cô mặc bộ bà ba trắng trông cô như một nữ sinh, không ai biết được rằng cô đã có một con, đứa con trai mới biết đi lẫm chẫm. Cô giáo Đào đang đứng trước gương tú chải tóc, nghe tiếng cô bảy Hợi, cô liền quay ra tươi cười và khẽ cúi đầu chào ông sáu Long:

- Thưa bác. Mời bác ngồi chơi.

Ông sáu Long chào đáp lễ chủ nhà, đoạn bước thẳng vào trong. Cô giáo đào tất tả ra kéo ghế mời ông ngồi và chạy đi rót trà mời ông uống.

Ông sáu Long đã biết mặt vợ chồng cô giáo Đào từ ngày mới lên đây, nhưng mãi tới hôm nay ông mới bước qua nhà cô giáo. Vì vậy, tuy quen biết mà thành xa lạ. Ông đảo mắt quanh nhà, đoạn khơi đầu bằng một câu xã giao, nhưng không kém thân mật:

- Thầy giáo chạy đâu vắng rồi cô?

Cô giáo Đào ngồi lại bên cạnh cô bảy Hợi bên (đi vắng) vừa đáp:

- Anh ba con mới dắt thằng Thái ra chơi trước đường á bác. Chắc chút xíu nữa anh vô bây giờ.

Cô bảy Hợi phát nhẹ lên vai cô giáo:

- Mai cô có đi dạy hôn, cô ba?

Cô giáo Đào khẽ lắc đầu:

- Dạ không, mai thứ năm, tôi nghỉ. Chi vậy, cô bảy?

Cô bảy Hợi ra vẻ nghiêm trọng nói nhỏ:

- Anh Sáu tôi với tôi tính qua nhờ cô ba với thầy ba một việc...

Dường như cô bảy Hợi còn ngại ngùng nên nín lặng luôn tại đó.

Cô giáo Đào vẫn giữ nguyên nụ cười tươi trên môi:

- Việc chi đó, cô bảy?

Cô bảy Hợi đưa mắt qua ông sáu Long, rồi nhìn ngay cô giáo:

- Về việc trong trường học cần người làm cu li mà cô mới nói chuyện với tôi hồi nãy đó.

Kịp hiểu ý cô bảy Hợi, cô giáo Đào khẽ gật:

- Dạ, nhà trường đang cần gấp lắm.

Cô bảy Hợi nhanh miệng phân trần:

- Anh sáu tôi đang kiếm chỗ làm. Hồi nãy, tôi nghe cô nói vụ đó, tôi mới chạy về cho anh sáu tôi hay coi ảnh chịu làm cu li trường hay không, rồi mới qua nhờ cô giúp dùm...

Cô giáo Đào vui vẻ đỡ lời cô bảy:

- Dạ được, nếu bác sáu bằng lòng làm trong nhà trường thì tôi giới thiệu cho.

Ông sáu Long định xen vào thì cô bảy Hợi hốt ngang:

- Vậy thì xin cô làm ơn giúp cho ảnh có chỗ làm. Theo tôi thì muốn ảnh ở nhà trông coi nhà nứa dùm tôi đặt tôi đi bán trái cây, nhưng mà ảnh không chịu nữa không.

Cô giáo Đào nhìn sang ông sáu long:

- Ngày mai thứ năm, trường nghỉ, mình phải chờ sáng thứ sáu. Sáng một, bác đi với con ra ngoài trường, rồi con sẽ giới thiệu cho bác vô làm.

Ông sáu Long nhẹ gật:

- Dạ, mọi việc nhờ cô. Cô giúp dùm tôi, tôi đội ơn cô lắm.

- Không có chi bác à. Cùng xóm với nhau, giúp đỡ nhau là thường mà, không có chi đáng là ơn nghĩa đâu bác.

Cô bảy Họi hỏi nhỏ:

- Cô ba có biết làm trong trường mà được chừng bao nhiêu lương hay không?

Cô giáo Đào đáp gọn:

- Sáu trăm.

Cô bảy Họi tắc lưỡi:

- Khá lương quá chớ.

Cô giáo Đào cho biết thêm:

- Như tôi đã nói chuyện cho cô nghe hồi nãy là làm cu li trong đó chẳng có gì nặng nhọc hết. Nếu không có nhà ngoài thì ở luôn trong trường cũng được. Thứ năm, chúa nhật lại được nghỉ nữa.

Ông sáu Long nghe cô giáo nói vậy, ông lấy làm vui mừng. Ông vừa định hỏi cô giáo, thì cô bảy Họi nhanh miệng:

- Còn mấy kỳ bãi trường?

Cô giáo Đào đáp:

- Bãi trường cũng được nghỉ, chỉ làm việc ngày nào có học trò vô lớp mà thôi.

- Như vậy, mình có được ăn lương hay không, cô ba?

- Cũng vẫn ăn lương như thường chớ.

Thế rồi câu chuyện giữa cô bảy Hợi với cô giáo Đào cứ tiếp nối không ngớt. Cô bảy Hợi dần dần hỏi đủ đi đâu làm cô giáo Đào trả lời muốn không kịp.

Ông sáu Long chỉ nghe mà chẳng xen vào được câu nào.

Kỳ đầu tiên, lãnh được 12 ngày lương, ông sáu Long liền nghe xe ngựa đi thẳng xuống chợ Saigon mua một thước hai vải bông màu xanh, đỏ với một cái xà rồng. Cái xà rồng là phần của ông, còn vải bông thì ông định đem về mượn cô bảy Hợi cắt may cho con Nường một bộ đồ.

Mua chỉ có bấy nhiêu đó mà ông đi từ hồi tan học chiều cho đến tám giờ tối ông mới về tới nhà.

Vợ chồng ba Đông đang đứng ngóng đợi ông trước cửa. Vừa thấy ông về tới với gói giấy trên tay, cô bảy Hợi liền hỏi:

- Anh đi đâu rồi vậy, anh sáu?

Như không mấy hài lòng về câu hỏi của cô bảy Hợi, ông đáp giọng nghe xuôi lơ:

- Đi chợ Saigon.

- Anh đi Chợ Saigon chi vậy?

- Mua vải may quần áo cho con Nường.

Cô bảy Hợi còn đứng chặn ông ngoài hàng ba:

- Thì đi đâu mà anh mua?

- Mới lãnh lương.

Cô bảy Hợi cũng không mấy vui:

- Chưa chi hết mà anh đã lo cho con Nường rồi.

Nét mặt ông sáu Long sa sầm:

- Tội nghiệp nó, quần áo nó không còn cái nào lành lặn hết.

Cô bảy Hợi rút lấy gói vải kẹp trong nách ông sáu Long hạ thấp giọng phân bày:

- Vậy mà anh không nói với tôi, có may thì để thùng thảng rồi tôi mua vải may cho nó với mấy đứa nhỏ kia. Anh mới đi làm được chút đỉnh thì nên cất đó, mua sắm thứ gì cần cho anh đó thôi.

Ông sáu Long đi thẳng vào nhà, vừa nói:

- Thôi, cô chạy ăn là quá rồi. Quần áo của con Nương để tôi lo. Tôi lo cho nó đến đâu hay đến đó.

Ông vừa dứt lời thì con Nương loạng choạng chạy ra ôm chân ông sáu Long rồi khóc sụt sùi. Tưởng là nó tủi thân vì ông bỏ nó. Ông cúi xuống ẵm nó lên tay xoa đầu nó:

- Thôi con, Nội đi mua đồ mà, mua vải may quần áo mới cho con mà, chớ đâu phải nội bỏ con, nội đi chơi một mình...

Bỗng ông nghe bàn tay ông ướt nước, xòe tay ra ánh đèn xem, ông mới biết tay ông dính muối, muối đó từ trên đầu con Nương. Ông sáu Long liền vạch tóc con Nương xem xét rồi ông kêu lên thành thốt:

- Ủa! Đầu con sao u một cục bằng cái trứng vịt vậy nè?

Cô bảy Hợi đứng sau lưng ông sáu Long nháy nhó ra dấu với mấy đứa con, nhưng con Hớn vô ý vọt miệng:

- Thằng Hớn xô con Nương té đó à cậu sáu. Má con mới lấy muối đắp cho nó đó.

Ông sáu Long tắt lưởi xốt xa và hỏi con Hớn:

- Con Nương té chỗ nào mà u đầu?

- Nó ng ồi trên di v ăng t ế ng ữa xu ố ng đ ất.

Ông sáu Long không ng ốt t ắt l ưỡi:

- Tr ời đ ất ời! May hôn b ể đ ầu con nh ỏ.

Và ông h ỏi sang th ằng H ơn:

- Sao con x ơ em cho nó t ế v ậy, H ơn?

Th ằng H ơn cúi m ặt làm th ình. Con H ớn m ới hài t ội em nó tr ước s ự b ất b ình của cô b ảy H ội:

- Con N ươ ng ng ắt đ ầu con đ ể m ọi của th ằng H ơn, r ồi th ằng H ơn gi ận x ơ con N ươ ng t ế.

Nghe con H ớn nói v ậy, ông sáu Long l ấy làm t ức gi ận, nh ưng không d ám r ầy th ằng H ơn, s ợ v ợ ch ồng cô b ảy H ội bu ồm và cho r ằng ông b ình ng ười d ưng mà b ỏ con ch áu ru ột.

Ông chỉ v ỏ đ ầu con N ươ ng v ỗ v ề

- Th ôi, nín đi con. Đ ể r ồi N ội r ầy th ằng H ơn. Nín m ất đi con.

Con N ươ ng v ẫn còn kh óc t ức t ử. Ông sáu Long ắm nó đi ngay ra sau b ếp l ấy n ướ c r ửa m ặt cho nó trong lúc cô b ảy H ội h ết th ằng H ơn:

- M ày l ớn đ ầu r ồi nghe H ơn. M ày có nu ôi đ ể thì m ày d ấu đ ầu, đ ừng cho con N ươ ng th ấy. M ày ch ừng ch ừng tr ước m ặt nó làm chi cho nó ng ắt đ ầu r ồi m ày x ơ nó. Nó nh ỏ mà nó bi ết gì.

Th ằng H ơn l ầm b ầm:

- Ai ch ừng tr ước m ặt nó đ ầu? Con cho hai con đ ể đ ấ ,cái nó ch ạy l ại nó b ắt ng ắt đ ầu của ng ười ta. Ai bi ểu... t ế r ằng ch ịu.

Cô b ảy H ội nhìn ch ừng ông sáu Long và h ết l ớn h ơn:

- Mày đừng ngu quá như vậy. Mày xô nó, rùi nó bẽ đầu, làm sao? mai một mà mày còn như vậy nữa là mày coi tao. Tao đập mày chết.. Tao đập mày chết...

Cô bảy Hợi cứ nhai đi, nghiền lại những tiếng đe dọa: tao đập mày chết.. Tao đập mày chết! Nhưng thằng Hớn chẳng chút nao núng, nó còn trề môi, le lưỡi, nhắm một con mắt nháy lại.

Thấy vậy, con Hớn cú lên đầu nó cái cốc:

- Thằng quỷ!

Cô bảy Hợi lại bình vực cho thằng Hớn, mảnh lại con Hớn:

- Sao mày rửa nó? Việc gì thì để tao dạy nó, mày đâu được phép mắng rửa nó.

Biết là cô bảy Hợi bình con, giả đồ la hét thằng Hớn cho mát ruột anh mình, ông sáu Long hết sức bất bình, nhưng ông không dám hờ môi, sợ xảy ra việc buồn vui trong gia đình. Ông phải cố nén lòng làm thinh..

Ông ẵm con Nương leo luôn lên gác. Thấy cái đầu u của con Nương, ông càng đau đớn trong lòng. Ông thả nó ngã xuống ván sàn, nó liền đưa tay nhẹ rờ cục u, rồi lại meo khóc nữa.

Ông ứa nước mắt, vuốt ve nó:

- Thôi con, Nội biết rồi... Con té đau lắm, phải hôn? Phải biết trước, thì Nội đâu có đi chợ.

Đoạn ông kéo vạt áo mình đem lau nước mắt cho con Nương. Con Nương rúc đầu vào ngực ông để tìm sự an ủi, chở che.

Nhìn thương tích trên đầu con Nương, nghe những tiếng tức tở của con Nương, ông sáu Long càng nghe tâm can mình nhói đau. Nếu thằng Hớn là anh của bé Nương, thế nào ông cũng phải sửa trị nó bằng một trận đòn đáng đích.

Đến khi con Hớn chạy lên gác mời ông xuống ăn cơm, ông bảo con Hớn nói vợ chồng ba Đông là ông đã ăn ngoài chợ rồi. Đến lượt thằng Hải lên mời ông lần nữa:

- Ba má con biểu lên thưa cậu sáu xuống ăn cơm thêm, chiều có cá bóng chưng tương. Cậu sáu xuống nhậu đi, cậu sáu.

Ông sáu Long lạnh lùng lắc đầu:

- Tao không đói...

Thằng Hải tuột xuống, được một lúc thì ba Đông, rồi đến cô bảy Hới lên mời năm hai, bảy hiệp, ông sáu Long cũng không chịu đi ăn cơm.

Cô bảy Hới đoán biết ông buồn và cũng hiểu tại sao ông buồn, không ăn cơm chiều, nhưng cô phải chịu chờ không biết nói sao. Cô buộc lòng bới một chén cơm nhỏ, bỏ thức ăn, rồi sai con Hớn đem lên gác đút cho con Nương ăn.

Đêm đó, ông sáu Long thao thức không ngủ. Nỗi buồn của ông càng đậm đặc lại như màu đêm bên ngoài. Trong lòng ông ngổn ngang trăm thứ: thương, nhớ, buồn, ghét, nhưng ông giận là nhiều hơn hết.

Không biết ông giận ai đây? thằng Hớn hung hăng hay cô bảy Hới nuông con, bình con một cách phi lý? Kiểm điểm lại, ông thấy ông tự giận lấy ông. Ông giận mình vì vừa thầm nghĩ rằng:

- Mình cũng có nơi, có chỗ sống yên thân rồi. Mang đầu lên đây ăn bám, ăn chực cho con nít nó khinh khi.

Nghĩ đến đó, ý định quay trở về Phú Thành lại nảy sinh trong tâm não ông. Ông muốn trở về quê lắm, ở đây thì thấy tủi thân, nhưng ông thấy việc trở về đây không phải là dễ. Chắc chắn là vợ chồng ba Đông không bao giờ để cho ông về.

Ông lại thầm tính cách khác là xin vào ở luôn trong trường học, nhưng mới vô làm mà xin xỏ việc này, việc nọ thì ông ngại.

Ông bối rối chừng nào, ông lại càng giận mình chừng nấy. Nào ai thấu được nỗi lòng của ông. Phải chi con Nương đã có chút trí khôn thì ông không đến nỗi phải khổ tâm lắm.

Vất tay lên trán, ông thở dài:

- Chắc sớm muộn gì cũng phải về Bỏ quê hương, bỏ xứ sở lên đây cũng làm thằng cu li chó có ra quái gì. Ờ phải rồi! Mình phải về hỏi thăm làng xã coi vụ thằng Cung đi tới đâu rồi. Không biết bây giờ nó bị giam ở đâu. Nếu mình ở luôn trên này, may ra người ta thả thằng Cung về thì nó có biết con nó ở đâu mà kiếm. Một phải về, hai cũng phải về..

Đã thề quyết định như vậy rồi, ông sáu Long nhồm đầu dậy nhìn qua lỗ gió xem trời đã hừng sáng hay chưa, nhưng bên ngoài có trăng nên ông không biết là giờ nào.

Ông làm động ván sàn, con Nương giật mình lăn ra phía ngoài, nhưng vết thương u trên đầu không cho nó nằm được yên, nó rên nho nhỏ và quay lại nằm nghiêng qua phía ông sáu Long.

Ông sáu Long xoa nhẹ trên lưng nó:

- Nội đây con. Nội thoa lưng, con ngủ đi.

Nghe tiếng nói thì thề của ông, con Nương nhướng mắt lên nhìn ông. Rồi không hiểu con bé nghĩ sao, nó lại xòe tay xoa đầu, vừa meo máo.

Biết con Nương hãy còn tức tởm, ông sáu Long khẽ hôn nó bằng một nụ hôn đậm đà tình thương:

- Ừ... ừ... Nội biết... Thôi, con nhắm mắt ngủ đi. Để sáng, nội thưởng cho con cái bánh kẹp.

Nghe được bầy thường bằng cái bánh kẹp, thứ bánh mà con bé thích nhất, nó ngoan ngoãn nhắm mắt lại dúi đầu vào ngực ông sáu Long.

Ông chợt nghe cái vị chua cay chợt trào dâng lên đầu lưỡi! ông tự cho rằng ông lạ đời hơn ai hết, con cháu ruột chẳng cứng, mà lại đi thương người dưng, nước lã. Nếu h ấi chi ầu mà ông không dần lòng được, ông rày mắng thằng Hơ, có lẽ là cô bảy Hơ sẽ trách ông bằng câu đó chẳng sai. Mà ông thương con Nương nhiều hơn thằng Hơ là phải, vì thằng Hơ đủ cha, đủ mẹ, không thiếu thốn cái gì hết. Còn con Nương quá nhỏ dại, còn măng răng sữa, tóc máu, mà phải trơ trọi một thân, sống quẩn quít theo những người không phải là cha, là mẹ, mà cứ tưởng rằng đó là cha mẹ!

Suy nghĩ cho cặn kẽ về thân phận con Nương, nước mắt của ông phải trào lên khoé. Ông khóc cho con Nương, ông khóc cho những người tạo ra hình hài con Nương lần này nữa không biết là lần thứ mấy rồi. Ông khóc còn hơn nhiều ông khóc cho con trai, con dâu ông nữa.

Đ ồng h ồ nhà ai đổ đầu bốn tiếng.

Âm thanh của thời gian như thúc đẩy ông mãnh liệt, ông bật ng ẩi dậy bằng tất cả cương quyết hiện hữu trong lòng. Đoạn ông rón rén đi lại góc nhà, giở nắp rương, lôi ra hết những quần áo của ông và của con Nương, gói lại thành một gói. Xong xuôi, ông tuột xuống gác, ra nhà sau tìm nước rửa mặt. Khi trở lên gác, ông mang theo cái khăn ướt lau mặt, lau tay chân cho con Nương, đoạn ông lấy b ồ đ ồ ít lỗ vá nhút thay mặc cho nó. Ông làm gì mặc ông, con Nương cứ nằm ngủ ngon lành.

Thay quần áo cho Nương xong, ông cũng đi thay quần áo của ông. Ông cũng không lành lẽ gì hơn con bé. Một già, một bé đ ồng cảnh ngộ, ông đau đớn trong lòng, còn con Nương mang thương tích trên thân thể kia.

Sửa soạn yên đầu đó, ông ng ẩi quẩn thuốc hút chờ sáng một chút, để con Nương khỏi phải mất giấc ngủ. Nhưng tàn một điếu thuốc, đến điếu thứ hai, rồi thứ ba..., đ ồng h ồ điểm năm tiếng, mà con Nương vẫn chưa thức giấc.

Dường như ông đã sốt ruột, ông đứng lên bước lại thò đầu ra lỗ gió tìm sao giăng trên trời. Chỉ thấy toàn là nóc nhà lố nhố. Ông không tìm được giải mây ngang ngoài phương đông.

Bỗng con Nường trở mình, quờ quạng đôi tay như tìm ông sáu Long và rên khe khẽ nghe xót xa vô cùng.

Ông sáu Long lật đật quay vào đỡ nó lên tay:

- Con à! Nường à! Dậy nghe con!

Tội nghiệp, con bé cố nhướn mắt lên nhìn ngơ ngác. Ông sáu Long kề miệng bên tai nó bảo tiếp:

- Dậy về với Nội. Dậy đi xe hơi với nội, nghe con.

Con bé nắm hai tay dụi mắt lia lịa, đoạn ngã đầu nằm lên vai ông sáu Long thiếp ngủ lại nữa. Ông vác nó luôn trên vai, rồi một tay ôm gói quần áo, một tay ôm choàng con Nường, ông sáu Long dò dẫm bước xuống cầu thang.

Dưới nhà, vợ chồng cô bảy Hợi còn say ngủ nên chưa hay biết gì cả. Ông sáu Long bước đến đứng trước đầu giường cô bảy Hợi một hồi lâu ông mới cất tiếng gọi nhỏ:

- Cô bảy à! Cô bảy!

Cô bảy Hợi nghe tiếng gọi liền lóp ngóp ngẩng dậy, khoát mừng nhìn ông sáu Long và gói đồ trên tay ông, lấy làm ngạc nhiên:

- Anh làm cái gì vậy, anh sáu?

Ông sáu Long đáp nhỏ:

- Tôi về..

Cô bảy Hợi vội vàng bỏ chân xuống giường, chặn hỏi ông sáu Long:

- Anh về dưới hả?

Ông sáu Long khẽ gật:

,

- Ủ, tôi về dưới thăm nhà...

Dường như cô bảy Hợi hơi bất bình, cô ngắt ngang lời ông sáu Long:

- Còn nhà cửa gì ở dưới mà anh thăm, anh viếng?

Giọng ông sáu se buồn:

- Tôi về dưới thăm mà vợ chồng thằng Luông.

Ba Đông nằm ngủ nơi " đi vắng" ngoài, nghe tiếng cô bảy Hợi nói chuyện với ông sáu Long, ông ba Đông cũng chạy vào hỏi:

- Ủa! anh tính về dưới sao, anh sáu?

Ông sáu Long gượng làm vui ngoài mặt đáp:

- Tôi về ít bữa tôi lên dựng à.

Cô bảy Hợi tìm cách cấn anh mình:

- Anh đang đi làm mà anh về ít bữa sao được?

Nhưng ông sáu Long quyết kiếm có đề đi, ông nói nghe như ghen ngào:

- Thế nào tôi cũng phải về Hối hôm này, tôi nằm chiêm bao thấy vợ chồng thằng Luông lên thăm tôi. Hai đứa nó còn khóc lóc, nói với tôi là bày heo hàng xóm tới ủi phá mồ mã của tụi nó ở dưới. Tôi phải về coi sao.

Cô bảy Hợi gạt ngang:

- Ối! Tưởng gì chứ chiêm bao, mộng mị vậy mà anh cũng tin. Hổng có heo, bò nào ủi phá mồ mã tụi nó đâu mà anh lo. Anh cứ lo đi làm đi, rồi cuối tháng sau, tôi đi về dưới với anh.

Ông sáu Long lắc đầu:

- Hồng được, tôi phải về liền bây giờ. Thức giấc dậy, tôi nhớ vợ chồng thằng Luông quá cô bảy, dựng bảy à.

Ba Đông đề nghị:

- Hay là anh chờ cuối tuần sau rồi tôi đưa anh đi.

Cô bảy Hợi quấn lại cái búi tóc, vừa căn nhắc:

- Tánh anh sao kỳ cục quá hà! Khi không mà nửa đêm thức dậy đòi đi về dưới.

Và như chợt nhớ ra, cô bảy nhìn lên tấm lịch treo vách, cô phân bày:

- Sáng ra nhằm ngày mười bốn mà anh đi cái gì? Mừng năm, mười bốn, hăm ba..., ai đi xe đi cộ mấy ngày đó. Nếu anh có nóng ruột về dưới thăm mà vợ chồng thằng Luông, thì hãy dời lại ngày khác đi.

Ông sáu long vẫn cương quyết:

- Ngày nào cũng là ngày của trời đất. tôi nhớ tội nó quá chịu không nổi. Bây giờ trời mưa, trời bão tôi cũng đi.

Cô bảy Hợi nhẹ cau mặt:

- Mà anh về coi cái năm đất đó chứ có cái gì, đâu có thấy mặt thấy mày vợ chồng thằng Luông được mà anh nặng nề quyết một đời về thôi anh, anh đem cất gói đồ đi.

Giọng ông sáu Long trầm xuống mang ít nhiều nỗi niềm của ông còn ẩn kín trong lòng:

- Tội nó chết rồi, đứng nhìn năm đất thì cũng như nhìn mặt tội nó rồi, miễn được thấy chỗ đất đó là chỗ của tội nó nằm... cho đỡ nhớ đỡ thương...

Ba Đông giảng giải:

- Anh đang đi làm ngoài trường học mà bỏ v ề ngang như vậy đâu được. Mình mới vô, nên giữ thế một chút.

Cô bảy Hợi đã bất bình ra mặt:

- Anh bỏ v ề ngang, coi chừng người ta đuổi à.

Ông sáu Long nhếch môi cười lạnh:

- Được thì làm, không được thì thôi. Đâu phải làm thầy, làm bà chi đó mà lo.

Cô bảy Hợi núm vạt đứng dậy:

- Anh nói vậy sao được. Công ơn cô giáo Đào cô giới thiệu cho anh vô, rồi anh muốn thôi anh thôi, thế nào cô cũng buồn. Sau này, ai dám giới thiệu cho anh việc gì nữa.

Cô bảy Hợi núm cái gói đồ của ông sáu Long và bảo tiếp:

- Anh đưa cho tôi cất. Anh ẵm con Nương lên trên ngủ lại đi. Hồng có v ề đâu hết á.

Ông sáu Long li ền giăng cái gói lại và kẹp cứng trong nách:

- Tôi nói không được, thế nào tôi cũng v ề cô bảy à. Sáng, cô qua nói cho cô giáo Đào biết rõ tình cảnh của tôi như vậy... như vậy đó. Chắc cô cũng không có buồn phiền gì đâu.

Ông Ba Đông đứng chống nạnh thở dài trong lúc cô bảy Hợi hỏi gọn:

- Bây giờ anh nhứt quyết v ề là v ề phải hôn?

Ông sáu Long đáp:

- Tôi v ề vài bữa tôi trở lên.

- Vài bữa là mấy bữa? Anh phải cho tôi biết chắc chắn ngày nào anh lên, đừng tôi thưa lại với cô giáo chứ.

Ông sáu Long ngập ngừng:

- Chiều bữa kia... tôi lên tới.

Thấy không cần bằng cách này được, cô bảy Hợi tìm cách khác. Cô bước lại bàn vặn tổ ngọn đèn lên và nói:

- Vậy thì anh đi một mình thôi, ẵm con Nương theo làm chi?

Ông sáu Long quay mặt qua hôn nhẹ trên tóc con Nương:

- Để nó ở lại trên này, sợ nó nhớ tôi, tội nghiệp.

Cô bảy Hợi tắc lưỡi:

- Anh đem nó theo, rủi mắc nắng, mắc mưa, rồi nó đau lại thêm khổ cho anh nữa.

Ông sáu Long vẫn khư khư không thay đổi ý định:

- Chắc không sao. Lúc này không có mưa.

Cô bảy Hợi gắt khéo:

- Anh để nó ở nhà cho tôi rồi tôi ăn thịt nó hay sao mà anh sợ? Anh cứ đi một mình đi, bỏ con Nương lại tôi giữ nó cho.

Ông sáu Long lắc đầu, giọng ông cả quyết:

- Thôi, để tôi ẵm nó về cho nó thăm mẹ nó luôn.

Cô bảy Hợi lén lườm anh mình:

- Anh nói chuyện nghe tức cười. Con nít mới bấy lớn đó mà biết mẹ gì mà nói thăm mẹ, thăm mẹ.

Ông sáu Long làm thinh. Ra gần đến cửa, thấy cửa chưa mở khóa, ông dừng lại nói với ba Đông:

- Tôi đi nghe chừng bầy.

Ba đông nói nhanh:

- Anh chờ tôi đưa anh ra bến xe.

- Thôi chừng, đưa đón nỗi gì. Chừng ở nhà nghỉ đi.

Cô bảy Hợi bừng đèn đi theo ông sáu Long với nét mặt buồn đậm. Cô thấy không còn cách gì cần ông sáu Long ở lại được. Nghi là ông sẽ về luôn, không trở lên nữa, cô muốn bắt con Nương lại để làm con tin mà cũng không được.

Cô cũng biết rằng chỉ vì vụ thằng Hơn xô con Nương té u đầu, nên ông sáu Long đi về thành lình như vậy. Nhưng việc đã lỡ rồi, cô không biết phải xử sự sao đây. Chẳng lẽ bây giờ cô lôi thằng Hơn dậy đánh đòn một cách nguội lạnh. Mà đối với ông sáu Long, cô cũng không biết phải ăn nói làm sao cho anh mình mát ruột. Ba Đông đang mở khóa cửa. Ông sáu Long dặn thêm cô bảy Hợi mấy lời:

- Sáng, cô bảy nhớ thưa dùm với cô giáo, tôi về xử vài ba ngày tôi lên.

Cô bảy Hợi nhiều mày, tắc lưỡi:

- Anh đi bất tử quá như vậy rồi trong trường người ta lấy ai làm công việc thay cho anh?

Ông sáu Long đáp:

- Trong đó có một người nữa chứ đâu phải một mình tôi. Tôi đi thì còn ông già Đang thay thế.

Cô bảy nín gọt quần áo của ông sáu Long:

- Anh về dưới có mấy bữa thì đem theo một bộ thôi, mang chi lùm xùm dữ vậy nè? Anh bỏ bớt lại đi.

Ông sáu Long cũng thừa hiểu rằng cô bảy Hợi muốn lấy gói quần áo của ông lại, để ông không thể ở dưới quê lâu ngày được, ông cứ kẹp cứng gói giấy trong nách:

- Để tôi đem hết về dưới đặng tôi soạn cái nào rách, tôi vá lại, cái nào đứt nút, tôi kết nút khác.

Cô bảy Hợi ngắt ngang:

- Vậy chớ anh để lại trên này tôi vá, tôi đem lại cho không được hay sao mà anh phải ôm hết về dưới?

Ông sáu Long gạt phăng ý kiến cô bảy:

- Thêm bận rộn cho cô. Sẵn về dưới ở không, tôi làm được.

Nói chưa dứt lời, ông sáu Long vội vàng lách mình qua khỏi cánh cửa. Ông sợ đứng lại lâu rồi em của ông còn kiểm soát này có khác cản ngăn không cho ông về

Cô bảy Hợi cũng nổi bước theo sau ông đi ra đường hẻm. Thấy vợ đi tiền ông sáu Long ra đường cái, ba Đông cũng khóa cửa rồi chạy theo.

Ba người ra đến đầu hẻm, trong lúc ông sáu Long còn đứng đón xe xích lô, ba Đông nhét vào tay ông mấy tờ giấy bạc cuộn tròn vừa nói nhỏ:

- Anh cầm... đi xe.

Ông sáu Long nhẹ gạt tay ba Đông:

- Thôi đừng..., tôi có... Tôi mới lãnh lương mà...

Ba Đông lại nhét tiền vào tay ông lần nữa:

Anh mới làm có mấy ngày mà lãnh được bao nhiêu.

Ông sáu Long cũng gạt tay em rẽ mình:

- Nhiêu! Gần nửa tháng lận mà.

Cô bảy Hợi đỡ lời chồng:

- Anh cứ cất đi anh sáu. Tiền lương của anh, anh phải dành riêng đó
đặng sau này anh muốn mua sắm gì thì có sẵn. Anh không lấy, tôi với ba
nó buồn lắm à.

Ông sáu Long vẫn lắc đầu cương quyết:

- Không, phải chi tôi không có thì cô dựng cho bao nhiêu tôi cũng lấy
hết.

Ông vừa nói, vừa vẫy gọi một chiếc xích lô đạp vừa chạy trở lại, đoạn
hấp tấp bước lên xe:

-Cô dựng vô đi.

Cô bảy Hợi muốn ứa nước mắt:

-Chiều bữa kia, anh lên thiệt à, nghen anh sáu.

Ông sáu Long gượng cười làm vui cho vợ chồng ba Đông:

- Tôi lên mà. Cô dựng trở vô đi.

Chiếc xích lô lăn bánh. Cô bảy Hợi đi dài theo bờ lều dạn với theo:

- Anh đừng ở dưới lâu, tôi trông lắm à nghen anh sáu.

Ông sáu Long ngoáy cổ lại gạt mạnh:

- Ừ...

Ông sáu Long chưa kịp nói gì thêm nữa, bỗng thấy ba Đông lúp xúp
chạy theo sau xe, rồi ném đại cuộn giấy bạc vào lòng ông. Ba Đông vừa

bảo người phu xe:

- Anh cứ chạy đi. Chạy luôn đi...

Dù muốn, dù không, ông sáu Long buộc lòng, phải cần lấy những tờ giấy bạc mà trong lòng xót xa, bùi ngùi...

Về đến nhà thì mặt trời vừa xế. Ông không nén được xúc động trong lòng khi nhìn thấy căn nhà ẩm cúng của ngày nào, giờ đây lại trống không, có còn gì chẳng thì chỉ là những rác rưởi không biết ai đã gom từng đồng to đồng nhỏ bỏ đó. Cột xiêu, vách đổ thành lỗ nhỏ lỗ to và dấu chân heo dẫm, dấu chân chó cào, nát tan khắp nhà. Nhện giăng bốn phía như lưới bủa, đi đến đâu, ông sáu Long phải bứt lưới nhện tới đó.

Ông cảm thấy đôi bàn chân lạnh ngắt. Hơi lạnh đó toát ra từ mặt đất của nền nhà hoang. Ông phát rùng mình và bất giác lệ loáng ướt trong khóe mắt ông.

Đi vào đến tấm vách ngăn buồng của vợ chồng tư Luông, ông liền quay trở ra. Con bé Nương không hiểu gì hết, nó cũng không biết nơi này là nơi nào. Nó ngơ ngác nhìn quanh rồi nhìn ông sáu Long.

Ông sáu Long vừa ra đến trước thềm bỗng có tiếng đàn ông gọi lớn:

- Sáu Long!

Nhìn ra trước con đường mòn, chợt thấy một ông già khăn đen áo dài chỉnh tề, che dù đứng dừng lại ngay đầu ngõ nhìn vào nhà, ông sáu Long liền thả con Nương xuống đất, đoạn chấp tay xá:

- Bẩm cả!

Phải! Ông lão kia là hương cả Hoài. Cả Hoài ngã cây dù ra phía sau lưng và vui vẻ hỏi:

- Chú về rồi nào, chú sáu?

Ông sáu Long cúi xuống ẵm con Nương, đoạn tiến ra sân, vừa lễ phép đáp:

- Bẩm cả, tôi mới về tới.

Cả Hoài bước qua cầi và hỏi tiếp:

- Hôm nay chú đi đâu mà tôi qua lại đây hoài, không thấy chú? Tôi nghe người ta nói chú đi Saigon, phải hôn?

Ông sáu Long khẽ gật:

- Dạ, phải. Tôi lên nhà con em thứ bảy tôi.

Cả Hoài dừng lại dưới bóng cây; ông đưa mắt nhìn vào nhà, vừa ngạc nhiên hỏi

- Ủa! Sao nhà cửa trống trơn vậy, chú?

Ông sáu Long nghiêm nghị phân trần:

- Không nói giấu chi cả, hôm trước, tôi tính lên Saigon kiếm công việc làm ăn, nên đi đò đạc tôi cho người ta hết.

Cả Hoài thanh thốt:

- Nói vậy chú về đây chơi rồi trở lên Saigon nữa hả?

Ông sáu Long lắc đầu:

- Thừa không, tôi về ở luôn dưới này.

Cả Hoài chép miệng:

- Cái đất Sài gòn coi vậy mà khó kiếm công ăn việc làm lắm à chú sáu ha.

Ông sáu Long đưa xuôi:

- Dà...!

Nhìn con Nường đang đứng ôm chân ông sáu Long, hương cả Hoài nói tiếp:

- Thôi, ở dưới này thiếu gì việc làm. Chú lặn lội chi tới trên Sài gòn. Nói cùng mà nghe, ở đây mà chú không làm cũng không đến nỗi phải đói.

Ông sáu Long vẫn giữ vẻ kính cẩn bằng đôi bàn tay đan ngón nắm lại trước ngực. Ông sáu Long mỉm cười làm vui câu chuyện:

- Dà...! dạ phải! Ở vườn thì dễ, miễn mỗi ngày kiếm được một chén gạo, rồi tuột xuống ruộng, xuống địa xúx cá tép, vậy là qua ngày. Còn ở châu thành thì phải chạy từng miếng ăn, chạy từng ngoe củi, giọt nước...

Ông cả Hoài vừa xoay đầu ngoéo cây dù, vừa gật đầu:

- Ủ, vậy đó chứ sao.

Thấy ông cả vui vẻ khác thường, ông sáu Long chỉ vào nhà phân bua:

- Bây giờ, trở về đây, trống trước, trống sau như vậy đó cả, tôi phải đi xin vài cây tre làm cái chõng đặt nằm, không thì nằm đâu. Vách phen thì bị heo hàng xóm nó thọt ra, tan hoang hết, tôi còn phải sửa nữa.

Ông cả hỏi:

- Tại chú bỏ hoang từ hôm đi Sài gòn tới nay đó chứ gì?

Ông sáu Long khẽ gật:

- Dạ.

- Chú tính sai nước cờ.

- Tại hôm trước con em tôi nó đốc quá nên tôi buộc lòng phải nghe, chứ tôi đâu có chịu bỏ làng bỏ xóm mà đi như vậy đâu, cả.

Đến đây, cả Hoài liền ng ẩ xồm xuống, đoạn đổi giọng nghiêm trọng bảo ông sáu Long:

- Chú ng ẩ đây, tôi nói chuyện này cho chú nghe, chú sáu.

Ông sáu Long nắn khoắn nhìn cả Hoài, vì ông chưa biết chuyện gì mà ông cả sắp đem ra nói, lành hay dữ thế nào. Nhớ lại trong nhà chẳng còn chỗ nào có thể mời ông cả Đoàn vô nhà ng ẩ tạm, ông sáu Long đành đề cho ông cả ng ẩ như vậy.

Ông sáu Long ng ẩ xuống, đối diện với cả Hoài, đoạn hỏi:

- Thừa chi đó cả?

Ông cả Đoàn còn loanh quanh vấn đề

- Từ hôm nào tới nay tôi có ý kiếm chú, mà tụi nó nói chú đi Sài Gòn ở với cô bảy, cô tám gì trên đó.

Ông sáu Long nói nhanh:

- Cô bảy nó...

-Ờ, may đâu sẵn gặp chú về đây, vậy thì tôi nói chuyện... với chú luôn.

Ông sáu Long sốt ruột nhìn ông cả Hoài chẳng nháy mắt:

- Dạ...

Ông cả còn dò dẫm:

- Chú về ở dưới này luôn à há?

- Dạ, tôi không trở lên nữa đâu cả.

- Vậy mà chú có tính làm rầy, làm vườn gì chưa?

Ông sáu Long ra dáng đắn đo:

- Thừa cả, tôi cũng chưa biết tính sao nữa. Để mai một r ồi coi.

- Tôi nhờ chú giúp tôi một việc nghe hôn?

Ông sáu Long đáp nhanh:

- Dạ.. cả cứ dạy...

Ông cả Hoài tỏ ra thân mật với ông sáu Long, nghiêng nửa nóc dù che cho ông sáu Long và con Nương vừa tươi cười:

- Tôi có một vườn cam quít gần ngoài bãi, chắc chú thấy sở vườn đó r ồi chứ gì

Ông sáu Long gật nhẹ:

- Dạ, Tôi thấy. Ối! mình mông thiên địa! Mấy năm nay chắc đã có huê lợi nhiều r ồi hả cả.

Ông cả tròn mắt, dựng mày:

- Ủ, năm r ồi trúng mùa dữ chú! Mà năm nay chắc phải nhiều hơn năm r ồi.

- Vậy mà tôi thấy không ai trông nom, gìn giữ cho cả hết. Ngoài bãi thì không có nhà cửa ai hết, tôi sợ họ phá lăm à cả.

Ông cả Hoài nhanh miệng chụp ngay lấy câu nói của ông sáu Long:

- Đó đó, cây trái nhiều thì thế nào cũng bị ăn trộm, không ai hái trộm thì cũng bị con nít hái lén, một đứa ăn vài trái, cả chục đứa nó đi bao nhiêu, hao hót của mình dữ lắm chứ. Vì vậy mà tôi tính nhờ chú... Tôi coi r ồi, ở đây, tôi không có tin cậy ai được hết.

Cả Hoài dừng lời, chờ đợi ý kiến của ông sáu Long. Ông sáu Long cũng chờ đợi cả Hoài nói tiếp.

Qua một lúc im lặng, cả Hoài hỏi:

- Sao? Chú liệu có thể giúp tôi được hôn?

Ông sáu Long hỏi lại:

- Cả muốn tôi lui tới ngoài đó coi chừng vườn tược?

Ông cả rần giọng gằn như là quyết định:

-Không, chú ở luôn ngoài đó. Chú phải ở tại đó thì tôi mới vững bụng được.

Thấy ông sáu Long ra dáng do dự, cả Hoài đoán hiểu ý ông, nên liề n phân bày:

- Tôi lo nhà cửa chú ở. Tôi muốn thợ đốn dừa dựng cất lên một căn, một chái hẫ hoi cho chú. Chú khỏi phải lo gì hết. Còn cái nhà của chú đây, chú ở cao lắm là qua mùa mưa này là nó xẹp xuống r ẫ. chú bỏ đi, hông nên tiếc cái gì nữa

Ông sáu Long cúi đầu ra vẻ suy tính, chớ chưa chịu quyết định sao hết.

Thấy vậy, ông cả Hoài nói tiếp:

- Hễ chú ừ một tiếng là ngày mai tôi có thợ hạ cây cất nhà cho chú liề n. Còn các thứ quầ n áo, cơm nước, thuốc men gì cho chú, tôi cũng lo hết. Chú khỏe ru hà. Chẳng phải bao nhiêu đó thôi, công lao của chú tôi sẽ tính xứng đáng cho.

Nghe ông cả Hoài nói vậy, ông sáu Long lấy làm mừng thầ n trong bụng, nhưng ngoài mặt còn làm ra vẻ đắn đo:

- Không biết tôi coi xuê hay không?

Ông cả Hoài cau mày:

- Có gì đâu mà không xuê? Tôi có bắt chú cày cuốc chi đâu mà không xuê? Cỏ vườn thì tôi muốn riêng người phát. Chú chỉ ng ẫ không mà để

mắt coi chừng dùm tôi vậy thôi. Có chú ở ngoài đó thì không ai dám tới phá phách.

Ông sáu Long hỏi gạn:

- Sau cả không cho cậu nào ra đó ở giữ?

Ông cả hoài khoa tay lia lịa:

- Thôi, thôi, tội nó không có đứa nào tôi tin cậy được hết. Có đứa nào thua một độ gà là cây vườn tôi không còn một trái làm thuốc. Đám con tôi, trừ thằng Vinh có vợ có con rồi thì không nói, còn lại mấy đứa ở nhà, đứa nào cũng nghiệt lắm chú ời.

Cả Hoài khều nhẹ trên cánh tay ông sáu Long tỏ ra thân mật lắm, vừa nói tiếp:

- Đó, vì vậy đó mà tôi muốn nhờ một người như chú vậy đó, để trông nom cây trái dùm tôi, tôi mới chắc ý. Chú coi, xóm mình thiếu chi người, nhưng mà tôi đâu có dám nhờ họ.

Ông sáu Long vẫn còn lặng thinh ra dáng suy nghĩ, khiến ông cả Hoài hơi sốt ruột:

- Sao chú? Chú tính sao chú? Có thể giúp tôi được hôn?

Ông sáu Long ngập ngừng:

- Tôi thấy...

Tưởng đâu là ông sáu Long còn mặc cả công lao, cả Hoài liền nói tiếp theo câu nói bỏ lửng của ông sáu Long:

- Hay là như vậy. Công lao của chú tôi không biết phải tính sao cho vừa. Như tôi vừa nói chuyện với chú, tất cả các thứ từ ăn mặc cho tới thuốc men, cái gì tôi cũng lo cho chú đầy đủ hết á. Còn công lao săn sóc của chú thì tôi tính như vậy..., tôi nói, hể chú bằng lòng thì chú ừ cho tôi biết, còn nếu chú thấy hẹp hòi thì chú cũng nói thẳng với tôi, ghen.

Ông sáu nhẹ gật:

- Dạ...

Cả Hoài đồ giọng nghiêm trọng:

- Tôi có chú thêm một bờ cây, tùy ý chú muốn lựa chọn bờ nào cũng được, rồi chú trông trọt thêm mà hưởng huê lợi. Chú thấy sao? Chú cứ trả lời thẳng cho tôi biết.

Ông sáu Long phân bua:

- Giúp cả việc gì, tôi cũng giúp được hết, tôi không nề hà. Nhưng còn ngại một nỗi là...

Ông sáu Long thấy còn ngại ngần nên chưa dám nói trọn câu.

Cả Hoài chớp mắt lia lịa:

- Sao, chú?

Ông sáu Long cười chúm chím:

- Tôi sợ..., mấy cậu túng rồi mấy cậu ra vườn hái trái cây đem bán lên cả, tôi làm sao dám ngăn cản mấy cậu. Bằng để cho mấy cậu được vừa lòng, rồi tôi không biết ăn làm sao, nói làm sao với cả cho xuôi.

Cả Hoài lắc đầu lia lịa:

- Hồng dám đâu! Tụi nó hồng dám đâu. có chú nó sợ chú mà. Nếu có đứa nào ra vườn dầm ngó cây trái thì chú cứ cho tôi hay, chú đừng ngại. Chú ừ đi nghe hôn.

Ông sáu Long khẽ gật đầu:

- Dạ... Thà cả nói trước như vậy thì tôi mới dám lãnh.

Cả Hoài ra vẻ vui mừng hớn hở sau khi được ông sáu Long nhận lời ở giữ vườn. cả quay tròn cây dù trên vai:

- Như vậy là chú hứa chắc rồi đó hả?

- Đã nhận lời thì tôi không dám thất hứa với cả.

- Ừ, vậy thì ngày mai tôi kêu thợ tới bắt tay vào việc liền. Chừng mười ngày là chú có nhà ở đằng hoàng. Nếu sáng mai chú rảnh thì chú chịu khó bước qua vườn coi thợ họ làm. Có cái gì không vừa ý chú, chú cứ chỉ về cho họ làm, nghe chú.

- Dạ.

Cả Hoài vụt đứng lên:

- Như vậy là đỡ một phần lo cho tôi rồi. Có chú trông coi cho tôi thì nay mai tôi biểu tụi nó chở về một mớ cây giống, phá chuối, trồng thêm cây ăn trái ở mấy bờ ngang đó nữa.

Quả thật, ngay hôm sau, cả Hoài liền mượn cả chục phu, thợ, kẻ hạ cây, người đắp nền, dựng cái nhà cho ông sáu Long ở. Ông sáu Long không ngờ được mình gặp hên quá như vậy. Từ ngày ông trở về Phú Thành cả xóm ai cũng lấy làm vui mừng, vì người ta không ai muốn ông phải lìa bỏ làng xóm.

Ngày lại, ngày qua, cuộc sống của Ông sáu Long với bé Nương được ấm no, yên ổn nhờ sự bảo bọc của gia đình cả Hoài. Ông cả Hoài còn đề cử ông ra làm chủ ấp thay thế cho chủ ấp Hiệu biệt tích từ mấy tháng nay, nhưng ông cương quyết chối từ.

Thấy ông được cả Hoài trọng dụng, xóm làng càng tỏ ra nể nang ông nhiều hơn.

Cho đến mấy đứa con trai của cả hoài như cậu ba Thanh, cậu tư Thới, bị ông hét một tiếng là phải lấm lét chạy.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân

dtv-ebook.com

Chương 11:

Mười sáu mùa xuân đi qua mau như cánh én vút ngoài khung cửa nhỏ. Thời gian dần nhuộm bạc màu sương trên mái tóc ông sáu Long với bao nhiêu kham khổ gần suốt một đời người hằn sâu trên vầng trán nám nắng của ông.

Chuyện cũ ngày xưa như cũng lùi xa vào dĩ vãng!

Cũng vẫn là khoảng thời gian đó, nhưng đối với một cô xưa thì khác hẳn. Thời gian nuôi tuổi thơ lớn dần lên trong âm thầm. Và thời gian bắt đầu tô điểm xuân sắc cho nàng con gái từ năm bắt đầu lên mười bốn..., mười lăm..., rồi bây giờ là mười sáu.

Mười sáu! Người ta thường nói mười sáu là... tròn trăng!

Có lần ông sáu Long ngẩng uống trà, ông nhìn đứa cháu gái mà ông phải giật mình, nói thầm:

- Mẹ! Lật bật mà con Nương mười sáu tuổi mình không hay!

Và sáng nay, thấy Nương cầm tấm kính tròn soi mặt để chải tóc, ông lại chép miệng nghĩ thầm:

- Con gái trở mã thì vậy.

Phải! Nương đã trở mã bao giờ ông cũng không hay. Nương có nét đẹp quyến rũ, mặc dù Nương không biết mặc áo thắt eo lưng, không biết nhổ tía lông mày, không biết đánh phấn, tô son.

Kiểu cách lắm là cầm cái gương soi mặt chải tóc, như vậy là quá lắm quá rồi. Vì trời cho Nương đẹp, thời gian làm đẹp cho Nương, nàng cần gì

đến phần son nữa. Mà Nương cũng không biết phần son ra sao nữa. Nàng chỉ biết mấy bờ cây trái đó và ông Nội của nàng đây mà thôi.

Đáng lẽ lứa tuổi của Nương là đã mang nhiều mộng mơ xa vời lắm. Nhưng đối với, trái tim nàng chưa biết rung cảm, chưa bao giờ thấy xao xuyến... Tâm hồn nàng như một tờ giấy trắng tinh anh, chưa bị mực làm hoen nhòa!

Không biết bao nhiêu lần Nương bị đám con trai đón đường trêu ghẹo, nhưng nàng xem như việc con nít đùa giỡn. Nàng không muốn nghe tí ti về chuyện trai gái yêu đương. Thấy tính nết của đứa cháu gái như vậy, ông sáu Long thầm lấy làm hài lòng lắm.

Có đêm thức giấc dậy, ông ngẩng uống trà một mình, rồi chợt nhớ đến chuyện ngày xưa, ông thầm van vái:

- Xin trời Phật đừng cho con nhỏ mang tính nết của con mẹ nó.

Chải tóc xong, Nương nhét tấm kính lên thanh vách, đoạn quay ra hỏi ông sáu Long:

- Con với nội đi bây giờ hả nội?

Ông sáu Long khẽ gật:

- Ừ, đi sớm, để trưa nắng.

Nương hỏi tiếp:

- Đi về rồi hãy nấu cơm, hả nội?

Ông sáu Long quăn khăn vắn lên đầu:

- Ừ, Nội không đói, ăn cơm sáng trễ một chút cũng được. à, ngày nay là hăm ba, con nhớ cho nội ăn chay, nghen con.

Nương nhẹ phủi những sợi tóc rụng trên vai, vừa đáp:

- Nội ăn chay, con cũng ăn chay theo nội. Mà con chưa có mua đồ ăn chay đó nội ơi.

Ông sáu Long chậm rãi nói:

- Con mua tương, con hái rau luộc cho nội cũng được, khỏi phải đi chợ

Nương chớp mắt nói nhỏ:

- Con sợ nội ăn không nổi...

Ông sáu Long nói nhanh:

- Được con. Đi tảo mộ về là trễ rồi, còn chợ búa gì nữa.

- Chiều nay còn phải đưa ông tảo nữa, hả nội?

Ông sáu Long nhẹ gật:

- Ừ, việc đó chiều rồi lo. Thôi, con đi đóng cửa sau rồi lấy theo hai cây dao.

Nương quay sau ra bếp. Một lúc sau, nàng trở ra mang hai cái dao phay, đoạn theo ông sáu Long đi ra vườn.

Hai ông cháu vệt cỏ đi vào một bờ đất đầy mả mồ, có cái mới vừa làm cỏ, có cái còn hoang rậm. Ông sáu Long dừng lại trước hai ngôi mộ nằm kề bên nhau, đoạn quay lại lấy một cây dao trên tay Nương, vừa bảo:

- Con làm cỏ cái mả này, còn nội bên kia cho mau.

Nương liền ngồi xuống bắt đầu dọn cỏ. Hai ông cháu vừa làm, vừa nói chuyện về Tết nhất.

Thình lình, Nương hỏi ông sáu Long:

- Nội à! Mả này là của ai? còn mả kia là của ai, hả nội?

Ông sáu Long phải ngạc nhiên vì câu hỏi của Nương, ông dừng tay dao, xoay mắt nhìn sang đứa cháu:

- Nội đã nói với con là má của ba má con. Con còn hỏi cái gì lạ vậy?

Nương cũng dừng tay và hỏi tiếp:

- Ba má ruột hay ba má nuôi vậy nội?

Ông sáu Long đáp nhanh:

- Ba má ruột của con chứ ba má nuôi sao được.

Nương nhìn sững ông sáu Long hồi lâu, rồi gạn nữa:

- Nội nói thiệt hả nội?

Sau câu hỏi vặn của Nương, ông sáu Long bắt đầu thấy lòng bồn chồn. Ông nhìn Nương không nháy mắt:

- Sao bữa nay con hỏi nội nhiều câu lạ lùng quá vậy? Có bao giờ nội đi dối gạt con hay không?

Buồn dâng lên kéo mắt nàng con gái:

- Đâu có... Con đâu có nói nội gạt con, nhưng mà...

Ông sáu Long ngoảnh mặt đi hướng khác, vừa ngắt lời Nương:

- Thôi, con lo làm mau đi.

Nương vâng lời cầm cúi nhổ cỏ dần xuống phía dưới chân mộ. Thỉnh thoảng, nàng lại trân tráo nhìn nắm đất, như muốn kham phá những gì bí ẩn chôn sâu dưới mồ.

Qua mấy phút im lặng nghĩ suy, nàng lại hỏi ông sáu Long:

- Hai cái má này, cái nào là của má, cái nào là của ba, hả nội?

Ông sáu Long nhìn Nương, nhẹ cau mày:

- Bộ bữa nay con khùng rồi hả Nương? Con đã biết cái mả mà con đang làm cỏ là của má con, còn cái này là của ba con mà. Thôi, lo làm cho rồi đi. Đừng hỏi khùng, hỏi điên.

Biết Nương còn hỏi nữa nên ông sáu Long phải chặn trước như vậy. Ông không muốn cho Nương biết cái dĩ vãng đầy tủi nhục, đầy nước mắt của những người đã tạo ra hình vóc của nàng.

Nhưng vì ấm ức, Nương chỉ im lặng được một lúc rồi cũng hỏi nữa:

- Nội à! Chắc có chuyện gì... mà nội muốn giấu, không cho con biết, phải không nội?

Vừa làm hết cỏ trên nấm mộ của tư Luông, ông sáu Long liền buông dao. Và câu hỏi của Nương làm cho ông bối rối:

- Hử? Nội giấu con cái gì đâu?

Nương chớp mắt, nói nhỏ:

- Con biết...

Ông sáu Long vụt đứng lên, giương tròn đôi mắt:

- Hử? con biết... biết cái gì?

Nét u buồn càng hằn sâu trên môi và trong mắt nàng con gái, giọng nàng hàm xúc động:

- Con biết... hai cái mả này không phải của ba má con.

Ông sáu Long gượng mỉm cười làm ra vẻ thản nhiên:

- Con nói khùng!

Dứt lời, ông sáu Long liền cúi nhặt con dao, vừa giục:

- Đi con! Mình đi qua vườn bên kia.

Nường ngoan ngoãn nối gót ông sáu Long. Vừa đi, nàng vừa cúi đầu suy nghĩ:

- Tại sao vậy? Tại sao mấy lần mình gọi hỏi tới chuyện đó... là nội chận, nội cắt, nội nói mình là khùng, là điên? Chắc vậy... mà nội cố giấu không cho mình biết...

Ông sáu Long dừng lại bên cái mả đất mà phía trên đầu mộ có một cây dâu sum suê, đoạn quay lại bảo Nường:

- Con dọn cỏ lần đi. Nội hút thuốc cái đã.

Nường ng ẩ xuống mới chặt được mấy dao thì nàng dừng tay nói với ông sáu Long:

- Cai mả này mới là cái mả của má con nè.

Mới mở bì ra, chưa kịp quăn điếu thuốc, câu nói của Nường làm cho ông sáu Long phải giật mình một lần nữa, ông buông rơi gói thuốc rê, vừa trợn mắt:

- Con nói bậy nà!

Mả này là mả của... dì hai con.

Đôi mắt Nường bỗng ướn rung rung, lời nàng ghen ngào:

- Nội giấu con... Con biết nội à! Con còn biết rõ ba con hiện còn sống...

Ông sáu Long dựng mày, thanh thốt:

- Hả? Ai nói với con như vậy?

Nường chớp mắt cố xoá than ngấn lệ vì ền quanh mi:

- Người ta cho con biết...

Ông sáu Long hỏi nhanh:

- Người ta là ai?

Nương hạ giọng để dần nén bớt xúc động:

- Anh hai Cải, anh sáu Vạn, con Hằng, con Nguyệt... nó nói cho con biết.

Ông sáu Long phản tởi:

- Tụi nó nói... h ấ nào? Nói sao?

Nương gục đầu vào cánh tay, nói lí nhí trong miệng:

- Họ nói... má con lấy trai... Ba con mới chém má con chết, r ấ nội đem chôn ở đây nè. Còn ba con thì con sống chứ không phải chết như nội đã nói với con h ấ đó... Bây giờ, ba con còn bị đày ở Côn Lôn...!

Nói đến đó, bỗng Nương bật khóc thành tiếng. Ông sáu Long ng ấ nuốt nghẹn ngào nhìn Nương mà phải ứa nước mắt.

Ông lặng lẽ thuốc quăn vào vuông giấy, r ấ điều thuốc lẫn tròn trong đôi lòng bàn tay ông cũng như tâm can ông đang xoắn xoáy giữa hai ni ền đau dĩ vãng nay chợt h ấ sinh, dĩ vãng của ông dĩ vãng của Nương.

Ông thở dài đoạn dán điều thuốc lên môi. Hít xong một hơi khói đầu, ông dịu giọng an ủi:

- Thôi, đừng khóc nữa con.

Nhưng lời vỗ v ề của ông sáu Long chỉ càng làm cho Nương tủi thân phận mình nhiều hơn, nàng lại khóc lớn hơn.

Giọng ông sáu Long gần như meo meo:

- Con đừng khóc... Con khóc làm cho nội đau lòng lắm... nghe lời nội, nín đi con.

Nường ngoan ngoãn cố dần nén tiếng tức tủi trong cổ họng. Hai ông cháu cứ ng ỡ nguyên như vậy một lúc thật lâu.

R ồi Nường kéo áo lau mắt, ngẩng đầu lên nhìn ông sáu Long bằng đôi mắt nhòa lệ. Tiếng nường thở thẽ xen với từng tiếng nấc:

- Có phải... như vậy hay không, nội...?

Ông sáu Long đưa mắt nhìn khối thuốc là là bay như ni ệm đau xót của ông dần loang rộng ra trước mặt cuộc đời:

- Con có tin lời người ta nói là thật hay không?

Nường hít mũi:

- Con tin...

Ông sáu Long lặng thinh khiến cho Nường sốt ruột:

- Sự thật đúng như vậy phải không nội?

Ông sáu Long chỉ khẽ gật đầu để thay cho câu đáp, mắt ông vừa nhìn lơ đãng trong lá, trong cây. Nường quệt nước mắt:

- Vậy mà sao từ h ồi nào tới giờ, nội không cho con biết? Con hỏi... mà nội cũng còn cố dấu con.

Ông sáu Long khẽ nhìn Nường, chậm rãi hỏi:

- Con oán hận nội lắm phải hôn?

Giọng nường cứng rắn:

- Con không dám... Nếu con có oán hận nội, cho trời đánh con chết đi. Con còn biết... biết rõ là nội không phải ông nội ruột của con, nhưng nội ôm con mà nuôi nấng từ ngày má con chết..., từ ngày ba con ở tù tới bây giờ. Như vậy thì làm sao con oán hận nội cho được, trái lại, con còn thương nội nhiều hơn...

Ông sáu Long sửa thế ng ưỡ, vòng tay bó gối, đoạn thốt lời chìm sâu vào tái tê:

- Dầu con có oán hận nội, nội cũng cam tâm. Miễn là nội...

Nương vội ng ưỡ xê lại gần ông sáu Long và nắm lấy cánh tay ông lay lay, vừa chặn ngang câu nói của ông:

- Nội! Nội đừng nói vậy nội à. Con thương nội lắm mà. Không có nội, làm sao ngày nay con còn ng ưỡ bên má má con đây. Con muốn hỏi nội cho biết vì sao nội giấu con cho tới bây giờ, không cho con biết sự thật về ba má con...

Ông sáu Long quăn thêm một điều thuốc, vừa nghiêm trang:

- Sỡ dĩ, nội chưa cho con biết sự thật là vì... sợ con buồn tủi, là vì ba con chưa trở về.. Mà thôi, con hiểu như vậy đủ rồi. Con đang ng ưỡ bên mẹ con, con không nên gợi nhắc lại chuyện cũ mà thêm tủi hổ cho vong hồn mẹ con.

Im lặng một lúc, nàng cố tưởng tượng đến gương mặt mẹ hiền, nàng ng ỡ trong tiếng gió thì thào kia có lẫn tiếng gió êm đềm của mẹ nàng, tiếng khóc than của mẹ nàng.

Bỗng nàng nhìn sâu vào mắt ông sáu Long:

- Nội à! Ba con còn sống ở ngoài Côn Lôn, phải hôn nội?

Ông sáu Long thiếu não lắc đầu:

- Nội chỉ biết ba con bị đày ngoài đó, chứ nội không rõ chết hay sống thế nào. Mười sáu năm nay, nội không được tin tức gì hết.

Hai giọt nước mắt chọt lăn dài xuống má nàng:

- Côn lôn là ở đâu hả nội?

Ông sáu Long đáp một cách mù mờ:

- Ở giữa biển.

- Biển nào? Xa hôn nội?

Ông sáu Long lắc đầu:

- Nội nghe người ta nói chớ nội không biết, mà chầy xa lắm.

Nương hít mũi, quệt nước mắt.

- Nội không biết ba con ở tù là bao nhiêu lâu hay sao?

Ông sáu Long cũng lắc đầu:

- Nội không biết.

Thấy nước mắt của Nương nổi giọt tuôn xuống má, ông sáu Long liềnnhìn tìm lời an ủi nàng:

- Chắc ba con còn sống và sắp tới ngày mãn tù. Người ta nói với nội như vậy.

Nương liềnnhìn hỏi gạn:

- Ai nói với nội?

Ông sáu Long hơi lúng túng:

- Ủ... ờ... không biết ai nói với nội mà nội quên rồi.

Nương chớp mắt:

- Nội nói như vậy để cho con đừng buồn, phải không nội?

Ông sáu Long đáp nhanh:

- Nội nói thiệt chớ.

Vừa dứt lời, ông sáu Long đập bốp vào đùi và nói tiếp:

- Ờ, nội nhớ lại r ồi. Cậu Hai nói với nội, cậu Hai nói với nội là ba con còn sống, có lẽ sắp mãn tù...,

Nường tỏ vẻ nóng nảy:

- Cậu Hai Vinh, ba thằng Thái đó.

- Cậu Hai nói với nội h ồi nào?

- Hôm trước hơi lâu r ồi. Nội nhớ in là cậu Hai nói chuyện với nội trong cái buổi chiều mà cậu đi với ông cả, có thằng Thái đi theo hái mấy chục cam đó. Con nhớ bữa đó hôn?

Nường khẽ cau mày:

- Con nhớ... Như vậy thì mới đây chớ đâu có lâu, nội. Bữa đó, chính con hái cam cho anh Thái đó mà.

Ông sáu Long gật đầu đưa xuôi cho Nường tin:

- Ừ, phải r ồi. Khi mà con đi hái cam trong nhà cậu Hai đem chuyện ba con mà nói cho nội nghe.

Nường ngược mặt nhìn mây trôi:

- Con vái trời cho ba con còn sống, cho người ta thả ba con về với con. Từ nhỏ tới lớn, con nào biết mặt mày ba má con ra làm sao đâu.

Thình lình, ông sáu Long gạn hỏi:

- Chừng ba con về, con ở với ba hay ở với nội?

Nường chân thành và ngây thơ như một đứa bé năm bảy tuổi:

- Con ở với nội, với ba.

Ông sáu Long rần giọng:

- Con phải theo ba con chó ở với nội, mà với ba nữa sao được.

Nương giảng giải:

- Chừng nào ba về, con sẽ nói với ba ở chung với nội, vì con không thể theo ba mà bỏ nội hay theo nội mà bỏ ba. Ba con xa con từ hồi con nhỏ xíu tới bây giờ, còn nội thì nuôi con cho nên hình nên vóc.

Ông sáu Long hạ thấp giọng:

- Nếu... rồi nội chết mà ba con chưa về..

Nương lại gục đầu thút thút khóc:

- Thôi nội, nội đừng nói vậy con buồn lắm nội!

Ông sáu long ghen ngào:

- Nội đâu có sống hoài với con được. nội sợ... nội không còn sống với con được mấy ngày nữa... Ba con chưa về mà nội chết bất tử..., rồi bỏ con bơ vơ...

Nương gục xuống nắm mộ nước mắt:

- Con vái linh hồn má..., má về phò hộ cho nội... Xin má thương con...

LONG ĐONG

Nghiêm Lê Quân
dtv-ebook.com

Chương 12:

Nường chạy ra trước cửa với một giọng nũng nịu gọi ông sáu Long:

- Nội à! Nội ơi! Nội đốt... cò bay ngựa chạy chưa hả nội?

Ông sáu Long Đứng dậy nhìn đống giấy đang cháy bùng bùng trước thềm, vừa đáp:

-Nội đốt r ấi đó, con.

Nường bước lại đứng cạnh ông sáu Long ngắm ánh lửa, ánh lửa tô thắm thêm đôi má nàng, đôi môi hồng nhợt nhạt cười:

- Nội đưa ông táo có cò bay, có ngựa chạy, cho ông Táo về trời cho mau. Ông Táo về trời ch ầu Ngọc Hoàng, tâu với Ngọc Hoàng rằng ông cháu mình nghèo nàn lắm và xin Ngọc Hoàng cho nhà mình năm tới khá hơn.

Ông sáu Long phì cười:

- Con đừng nói giỡn, không nên...

Không dám đùa giỡn nữa. Nường hỏi ông sáu Long:

- Nội biểu con thay ông lò, ông táo mới, con thay r ấi đó. Còn ông lò củi đem liệng ngoài mương hả nội?

Ông sáu Long thanh thốt:

- Ý! Bậy nà! Đừng đem liệng ngoài mương, không được à con.

Nường hỏi:

- Hay đem bỏ ngoài gốc quít, cũng như vô đất cây quít, được hôn nội?

Ông sáu Long giương tròn đôi mắt:

- Không nên! Con chịu khó lấy thúng gánh đem lên miếu thờ thần, chắt phía sau cái miếu, ngay cái chỗ mà người ta bỏ ông lò, ông táo cũ từ hồi nào tới giờ đó.

Nương nheo mắt:

- Con sợ quá hà nội!

Ông sáu Long tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi Nương:

- Con sợ cái gì?

Nương nói nhỏ:

- Mặt trời lặn, con lên miếu, con sợ lắm.

- Ma cỏ gì chừng này mà sợ. Chỗ miếu thờ phượng mà ma đâu.

Nương cau mày:

- Hồng phải con sợ ma.

Ông sáu đi vào nhà, vừa hỏi:

- Vậy chứ con sợ cái gì? Góc vườn trên dọn trống trơn, cũng không có rần rít gì đâu con

Nương nghiêm nét mặt:

- Con sợ cái miếu.

Ông sáu Long đốt cây nhang mới nối cây nhang sắp tàn, cắm lên bàn thờ. Khi nghe Nương nói vậy, ông bật cười:

- Con đừng có khùng quá vậy? Sợ nỗi gì cái miếu mà sợ?

Nương già bộ rùng mình:

- Đi lại gần chỗ đó, lạnh ngắt hà nội.

Ông sáu Long quay lại, nạt ngang:

- Thôi, gánh ba cái ông lò bễ đem lên miếu đi, rồi về còn ăn cơm, ở đó mà nói khùng, nói điên hoài.

Nương ngoan ngoãn đi thẳng ra sau bếp, đoạn lấy giống thúng, bưng mấy chiếc lò đất cũ nứt mẻ, gãy tay, chắt vào thúng. Xong xuôi, nàng gánh đi ra cửa sau, vừa nói vọng vào:

- Con đi nghe nội.

Ông sáu Long còn cẩn thận, dặn với theo:

- Chắt đóng cho kỹ lưỡng, đừng liệng bậy bạ, nghe con.

- Dạ.

Đi ra khỏi nhà được năm khoảng dừ, bỗng nàng nghe có tiếng chân lịch phịch như người nhảy mương, nàng liền đặt gánh ông lò xuống, đưa mắt tìm đón dắc.

Những tàu lá chuối ngay trước mặt nàng lay động cùng lúc với giọng đàn ông, con trai hỏi:

- Nương gánh gì nặng vậy?

Nàng dựng cây đòn gánh, vừa buột miệng:

- Anh Thái! Anh về nhà nào?

Một chàng trai mặc "bi da ma" trắng tiến lại bên nàng vừa tươi cười:

- Tôi về nhà trưa.

Phải, chàng trai kia chính là Thái, con trai lớn của hai Vinh, cháu nội của cả Hoài. Trong những dịp lễ và bãi trường, Thái thường về thăm quê nội, nên chàng được quen thân với Nương từ ngày hai người mới tám chín tuổi. Nương tiếp:

- Có cậu hai, mợ hai về hôn anh?

Thái nhìn vào hai cái thúng của nàng:

- Hăm tám tết, ba má tôi mới về sau.

Nương hỏi phản:

- Anh về bãi trường tết mà, phải hôn?

Thái nhẹ gật:

- Phải.

- Rồi chừng nào anh mới trở về Sài Gòn?

Thái đáp gọn lỏn hai tiếng:

- Qua rằm.

Rồi chàng sang giọng hỏi trống không:

- Gánh chi cái này vậy nè?

Nương phân bua:

- Nội tôi biểu gánh đem lên chất trên gò ông Táo.

Thái ngờ ngác:

- Gò ông Táo ở đâu?

Nương chỉ tay:

- Sau miếu thổ thần á.
- Sao lại gánh lên trên đó chi cho xa, nặng nhọc, bỏ đại đâu đó...

Nương chặn lời chàng:

- Nội nói bỏ bậy không được, nội bắt tôi phải gánh lên đó mà chất đống đàng hoàng.

Chính Thái cũng không hiểu vì sao ông sáu Long lại sùng kính những cục đất lò quá như vậy, vì từ trước đến giờ chàng chưa thấy ai đưa ông Táo theo tục lệ ngày hăm ba, mà còn phải gánh lò bề ra miếu hoang.

Chàng ngấm nghĩa hai thúng đất đầy, đoạn chép miệng:

- Coi bộ nặng quá hả Nương?

Nương khẽ gật:

- Nặng chứ.

Thái tiến đến gần Nương hơn:

- Nương đưa tôi gánh dùm cho.

Nương cười khinh:

- Bộ anh mà gánh cái gì!

Thái xắn hai tay áo:

- Gánh nổi chứ, Nương đừng khi... Đâu, đưa tôi gánh cho mà coi.

Thấy Thái chồm vờn muốn giựt cây đòn gánh, Nương liền giấu đòn gánh ra phía sau lưng:

- Thôi, không ai mượn. Gánh r ỡ rách qu ần, rách áo, lấm tay, lấm chân.

Thái nắm đầu giống:

- Gánh chơi một chút để thử sức cho Nương thấy, gì đâu mà rách qu ần, rách áo, lấm tay, lấm chân. Đưa đòn gánh đây đi Nương.

Giọng nàng con gái hàm duyên dáng:

- Người ta nói thôi mà.

Thái còn năn nỉ:

- Đưa gánh một chút mà... kỳ cục!

Nương lật đặt cất gánh lên vai, vừa bảo bằng giọng rắn rỏi:

- Anh đừng đòi gánh mất công, tôi hông cho anh gánh đâu. Qu ần áo lè phè như vậy, gánh g ồng gì được mà đòi. Thôi, vô nhà chơi đi, có nội tôi ở trông. Tôi đi một chút xíu là về bây giờ. Có muốn hái cam quít gì thì đợi tôi về tôi hái cho.

Vừa nói câu chốt, Nương vừa thoăn thoắt bước đi. Thái li ền lột dép c ần tay đi theo sau lưng nàng mà nàng không hay.

Chờ cho Nương qua khỏi cây c ầu dừa, Thái li ền nắm giống đầu sau giữ lại:

- Coi bộ nặng lắm. Nương trao gánh cho tôi tiếp cho.

Nương giật mình khựng lại và ngoảnh nhìn Thái:

- Ủa! Còn đi theo nữa. Người ta biểu vô nhà đi mà.

Thái cười cợt:

- Cho người ta gánh với cho vui.

Nường cười chúm chím:

- Bộ ham gánh lắm hả?

Thái khẽ gật:

- Ủ, bỏ gánh xuống đi.

Nường dẫn đo r ỏi nói:

- Thôi, hồng được đâu.

Thái nhú mày:

- Sao lại không được?

Nường phân tr ần:

- Để cho anh gánh, rồi nội anh thấy được r ỏi nội anh tưởng đâu là tôi bắt anh gánh, ổng r ầy chết.

Thái lắc đầu, cương quyết:

Hồng có đâu, Ông hồng có r ầy đâu.

Thấy Nường vẫn còn ng ần ngừ chưa chịu trao gánh, Thái li ền bước tới ngang Nường, đứng sát bên cạnh Nường, đoạn hơi rùn người xuống một chút, k ề vai bên vai Nường, một tay thì nắm chặt cây đòn gánh:

- Đây, đưa đây...

Nường không hề quan tâm đến sự đụng chạm, giằng co như vậy. Nàng chỉ ngại rằng Thái không gánh nổi và gánh giống sẽ làm bẩn bộ quần áo trắng của Thái đi, chớ không phải nàng cố giằng co như thế với ả n ý gì.

Nàng lắc đầu lia lịa, hai tay nắm chặt cây đòn gánh và chiếc giống sau:

- Thôi mà...

Thấy giằng giựt bằng cách đó không được, Thái lại đổi thế, đứng ngay trước mặt nàng. Như vậy, tự nhiên cây đòn gánh đã nằm trên vai chàng rồi. Nhờ cao hơn Nương mà chàng chỉ cần đứng thẳng lưng lên là Nương buộc lòng phải buông gánh cho chàng.

Nương vờ dõ:

- Đó, làm gì thì làm đi.

Thái khúc khích cười ra vẻ đắc chí:

- Bước ra ngoài đi, chớ đứng vậy hoài làm sao người ta gánh đi cho được.

Nương đành phải nghe lời Thái bước tránh qua một bên cho Thái đi tới. Nhưng Thái chưa được bước nào thì cái gánh bị mất thăng bằng vì Thái chưa kịp sửa cho vai ngay chính giữa đòn gánh, đầu giống trước bật chổng lên trời, còn đầu giống sau rớt phịch xuống đất, khiến cho Thái xiềng niềng.

Thấy thế, nương đứng vỗ tay cười ngặt:

- Đó... Đó...đòi gánh nữa thôi...?

Thái cũng phì cười:

- Chưa gì hết mà.

- Gánh đi...

Thái khom lưng cân cho thăng bằng đòn gánh trên vai, vừa nói:

- Coi nè! Đừng có khi người ta.

Nương còn cười ngặt ngẽo:

- Ơ Ơ,... ông ời...! Chông gọng cái nữa coi chơi.

Thái từ từ nhónh lên:

- Đừnđ có cườì nư.
- Biểu người ta nín sao đượ mà nín.

Đã đứnđ thẳng lưnđ và hai đầu giốnnđ đã thẳng bằnnđ, Thái quay lại nhìn Nưnđ:

- Còi nề! bộ giốnnđ!

Rầ Thái vừa đi, vừa chạy:

- Mạnnđ như thầnnđ, thấy hờnnđ?

Nưnđ chạy theo sau Thái mà cũnnđ chưa hết cườì:

- Còi kìa! Rút cái cồ...
- Đừnđ cườì, cườì hoàì làm người ta nờnnđ ruộtt gánh hờnnđ nờì.

Đi đượ vài khoảng dừ, Thái đã thấy hơi quen quen vớì gánh nặnnđ, chànnđ ngoànnđ lại khoe tài vớì Nưnđ:

- Nhẹ chớtt đầu có nặnnđ.

Nưnđ hỏi trốnnđ khờnnđ:

- Nhẹ hắ?

Thái hỏi lại, mà cũnnđ hỏi trốnnđ:

- Cờnnđ nửà hờnnđ?
- Nộì bao nhiềnnđ đố hà.

Thái nớì nưnđ:

- Tưởnnđ cờnnđ nửà chấtt thềnnđ cũnnđ đượ.

- Đừng làm tàng.

- Thiệt mà.

Nói chưa dứt lời là Thái đã ném cái phịch hai thúng ông lò xuống đất. Thấy vậy Nương liền hỏi

- Đuối rồi hả?

Thái định nghỉ ngơi một chút, nhưng nghe Nương hỏi vậy, chàng thấy lòng tự ái của mình bị con gái chạm nhẹ. Chàng đáp nhanh:

- Đổi vai.

- Đổi vai mà phải đặt gánh xuống như vậy đó sao?

Thái cất gánh tiếp tục đi, vừa phân bua:

- Tại người ta chưa quen mà.

Thấy Thái đã gánh nặng mà còn phải bận bịu một tay xách đôi dép, Nương bảo:

- Anh bỏ đôi dép vô thúng cho rảnh tay. Làm gì cứ xách lòn thòn hoài vậy?

Thái nghe lời Nương, nhưng chàng không chịu bỏ đôi dép vô thúng cho tiện, mà lại vứt ra phía sau lưng, vừa bảo Nương:

- Nương xách dùm tôi.

Nàng nhặt đôi dép của thái cầm tay mà làm bộ lằm bằm:

- Còn đây người ta xách dép cho nữa.

- Không chịu xách thì xỏ chân vô mang đi.

Nương lí lắc, bỏ đôi dép xuống đất mang vào, rồi chạy theo Thái khoe:

- Dép anh, tôi mang vừa ghê vậy đó.

Không biết có ản ý gì hay không, Thái nhòen cười:

- Vừa lắm hả?

Nường nhìn xuống hai bàn chân của mình, rồi nhìn chân Thái:

- Churen hai đũa bằng nhau. anh là con trai mà bàn churen nhỏ xúu như con gái vậy hà.

Nghe Nường nói: Churen hai đũa bằng nhau. Vậy mà Thái cảm thấy vui sướng lạ lùng. Một cảm giác kỳ diệu len nhẹ vào tim thẳng con trai mới biết ước mơ...

Thái nói nhanh:

- Nếu vừa thì Nường mang luôn đi.

- Rồi anh lấy gì mang?

- Còn một đôi mới nữa mà. Nường mang đôi đó, Tôi về nhà lấy đôi kia.

Nghe Thái có ý cho đôi dép, Nường mừng khấp khởi trong lòng như một đứa bé được mẹ cho quà, vì từ hồi nào tới giờ Nường chưa được cái diễm phúc mang dép cao su, loại dép kiểu Nhựt Bồn như vậy, nhưng nàng còn ái ngại:

- Thôi...

Thái chậm bước lại, so vai với Nường, vừa liếc xuống đôi bàn chân nàng:

- Hay là Nường chê dép cũ?

Nường đáp:

- Đâu có chê. Đôi dép của anh còn mới đây chớ có cũ đâu.

Thái dừng lại, đặt gánh xuống thở phào một cái, đoạn nói:

- Mà thôi, đôi đó tôi đã mang r ồi. Để tôi lấy đôi mới tinh tặng cho Nương. Cho thì cho đ ồng mới, chớ ai cho đ ồng cũ, phải hôn?

Nương chẳng đáp sao v ề câu hỏi của Thái hết. Thấy Thái đã đ ồng m ồng hơi lưng áo, nàng li ền lột đôi dép của Thái bỏ vào thúng, đoạn bảo chàng:

- Anh m ột r ồi đó, đưa đây tôi gánh cho, anh.

Thái ngoảnh nhìn v ề phía miếu:

- Còn một chút nữa là tới r ồi, để tôi gánh luôn cho.

Nương giằng lấy đòn gánh trên tay Thái:

- Đã m ột tháo m ồng hơi r ồi thì nghỉ đi.

Chưa biết gáng g ồng l ần nào, mới đi có mấy khoảng dừa mà Thái đã thấy thấm m ột r ồi, nhưng chàng không dám để lộ vẻ m ột nhọc đó, sợ Nương cười. Vì vậy mà chàng mới chịu giao gánh cho Nương, không giành giệt như khi nãy nữa.

Đến gò đất sau miếu, Nương đặt gánh xuống, r ồi cẩn thận ôm từng cục đất lò b ể ch ất lên. Chính cái gò đó do bao nhiêu gánh đất lò của hằng chục nhà trong xóm, cứ mỗi l ần đưa ông Táo v ề trời, là được đem đ ồng d ần lên đó, năm này qua năm kia, mãi r ồi biến thành gò. Nếu con người sống lột da như rắn và biết giữ mãi phong tục tập quán xưa, có lẽ chừng bảy, tám chục năm sau, gò ông Táo sẽ thành đ ồng...!

Thái cũng vo tay áo, tiếp tay với Nương ôm đất ch ất lên gò ông Táo. Nhưng, khi Thái bưng đến cục đất thứ hai thì Nương vội vàng hất cục đất trên tay chàng rớt xuống thúng:

- Thôi, để m ột mình người ta làm.

Thái không nghe:

- Để tôi phụ với cho mau mà.

- Không bao nhiêu mà phụ.

- Đứng không làm gì?

- Dơ tay anh hết.

Thái lì lợm:

- Dơ thì rửa, có sao đâu.

Nường đành để Thái muốn làm gì thì làm, cho vừa ý chàng. Nàng cười:

- Sao mà người ta làm cái gì cũng xía...

Nàng chưa dứt lời thì hai cái đầu cụng cụng vào nhau. Cũng tại hai người bất ý, hai cái lưng khom... hai cái đầu chụm... đầu nàng cúi xuống, đầu chàng ngẩng lên, hai đầu cụng nhau. Nói đúng hơn là... chàng cụng đầu mình vào đầu nàng, thành ra nàng bị đau nhiều hơn.

Nàng buông cục đất, rồi ngã xuống bưng trán, cắn nhả bằng duyên dáng:

- Cụng người ta đau muốn chết vậy đó!

Thái xót xa ngã xuống bên nàng, nhìn sát vào mặt nàng:

- Có sao hôn? Có sao hôn, Nường?

Nàng cười đau:

- U trán...!

Thái lo âu:

- U thiệt hôn? Lấy tay ra coi u lớn hay nhỏ.

Nương cứ bụng trắng xuýt xoa:

- Muốn bề cái đầu...

Thái nóng ruột nắm hai cổ tay nàng giật xuống. Thấy một chỗ hơi ửng đỏ, chớ không có u, vậy mà Thái cũng tắc lưỡi, rồi đem một bàn tay xoa xoa nhẹ trên trắng Nương:

- Tôi lỡ... xin lỗi, nghe Nương.

Nương ngậy thơ làm núng:

- Đụng người ta rồi xin lỗi, vậy là thôi hả.

Thái lính quính, tay thì xoa lạ, miệng thì thôi, làm như con nít, thôi như vậy cho hết đau!

chàng thì thẫn nẫn nỉ:

- Người ta lỡ..., chớ ai muốn vậy. Tại Nương khom xuống mà tôi không thấy... Hết chưa? Bớt đau chưa? Nếu còn đau...

Không biết Nương vừa nhận ra cái gì lạ lạ... trên trắng nàng mà nàng vụt gạt phẳng Thái ra, khiến Thái muốn té ngã, đoạn nàng đứng dậy phụng phịu trách chàng:

- Làm cái gì vậy...?

Thái xịu mặt:

- Nương...

Nàng chặn ngay câu nói của chàng:

- Thôi cái gì mà thôi...

Thái phì cười có ý trấn tĩnh nàng:

- Thôi cho bớt đau mà.

Nương núng nẩy một cách duyên dáng, đáng yêu:

- Thôi... thôi... cái gì kỳ cục vậy.

Thái kiểm chuyện khỏa lấp:

- Tráng của Nương đâu có u, mà Nương nói u, làm người ta hết h ờn, tưởng thiệt...

Nương lờm ngang, nhưng không phải cái liếc mắt đưa tình:

- Không u mà muốn bẽ đầu vậy.

Thái năn nỉ một lần nữa:

- Thôi, Nương cho tôi xin lỗi, nghe hôn.

Nương như đã mát ruột với câu xin lỗi này hơn, nên nàng cúi mặt chúm chím cười mà chẳng nói sao hết. Thái lại tưởng rằng nàng chưa chịu thứ lỗi cho chàng, nên chàng lật đật mở bớt nút áo cổ, vạch áo nắn bóp bên vai, vừa làm khó lại Nương:

- Nương coi nè, Nương u đầu thì tôi u vai vậy, ê ảm hết một bên vai đây nè.

Nương chớp mắt hỏi nhanh:

- Hả, sao vậy?

Thái đáp gọn:

- Gánh nặng, ê vai, xưng vai...

Nương bắn khoăn kéo vai Thái:

- Đâu? xưng vai thiệt hả?

Thái nghiêng vai cho Nương xem xét, vừa nhăn mặt:

- Thấy chưa, ai nói láo.

Bây giờ Nương lại bắt chước điệu bộ của Thái lúc nãy. Bàn tay của nàng dịu dàng xoa nhẹ trên vai Thái ra vẻ xót xa không ít:

- Vai của anh đỏ ửng hết hà. Vậy mà h ồi nãy người ta biểu đừng gánh, người ta không cho gánh mà cũng đòi lấyặng lấy được...

Thái ẹo ẹo lưng:

- Muốn xệ vai chớ phải vừa sao.

- Còn làm tàn nữa thôi? Còn biểu chất thêm nữa thôi?

- H ồi gánh trên vai có nghe nặng nề gì đâu...

Nương hót lời chàng:

- Nhưng đặt xuống r ồi mới biết thối. Vậy cho hết cái.

Thái vẫn còn kiếm cách làm khó, làm ngặt Nương để được bàn tay mềm dịu của con gái xoa nắn trên vai mình. Nương xoa chừng nào thì chàng lại thêm nhăn nhó chừng nấy, chàng nói như rên rỉ:

- Kiểu này chắc tối nay phải xin thuốc rượu của nội bóp vai mới được.

Nghe Thái nói vậy, Nương thêm lo âu:

- Về nhà, anh đừng nói gì hết ghen.

Thái giả bộ chưa hiểu:

- Nói gì?

Nương thở thè:

- Đừng nói... qua đây gánh đất cho thôi, nghe hôn.

- Đâu phải Nương bắt tôi gánh mà Nương sợ?

Nương phân bua:

- Nương sợ ông nội của anh...

Nàng nói chưa dứt câu thì Thái chận lời:

- Nội của tôi cũng như nội của Nương mà sợ cái gì?

Nương ngập thơ cãi lại:

- Nội của tôi khác, nội của anh khác, như sao được mà như.

Thái trở trêu hỏi:

- Khác chỗ nào?

- Đừng hỏi nhây.

Nương muốn nói rằng ông nội của Thái là chức sắc trong làng, là bậc phú hộ, có nhà ngói năm ba cái, có ruộng vườn hằng trăm mẫu, còn ông nội của nàng là người làm công, người giữ vườn cho ông Nội của Thái, nhưng nàng không dám nói như vậy, sợ làm mích lòng Thái. Vì trước đây, đã hết một lần, Nương đã nói với Thái câu đó, rồi Thái làm mặt giận, mặt hờn hết mấy ngày, Thái muốn ăn cam, ăn quít là nhờ nội của nàng hái chớ không thèm nhờ đến nàng nữa. Đến ngày Thái trở lên Sài gòn, Thái cũng không thèm đến từ giã Nương.

Không biết hỏi gì nữa, Thái đổi giọng pha trò:

- Ông của tôi với ông của Nương như nhau hết. Ông của tôi đầu bạc, thì ông của Nương trắng tóc, ông của Nương rụng răng, thì ông của tôi cũng hết răng... còn nướú...!

Nường phì cười, và không biết nường nhớ hay quên mà nường phát lên vai Thái, đúng mà cái chỗ Thái kêu đầu, kêu ê, nghe một cái chát, vừa cắt ngang câu nói giấu cột của chàng:

-Quý! Bộ ngạo ông nội tôi hả?

- Chớ hồng phải vậy ha?

Chàng vừa nói, vừa len lén đưa tay lên nắm chặt một bàn tay con gái còn đang dang dít trên vai chàng. Mắt chàng nhìn sâu vào đáy mắt Nường. Nường lại tưởng lầm rằng chàng định trả đũa về cái tát vừa rồi, tưởng chàng sẽ bóp chặt bàn tay của nường lại cho đau điếng, nường vừa cười, vừa ra dáng quỳnh lên:

- Ái! Ái...! Hồng chơi à nha!

Chàng nghiêm nét mặt:

- Nường!

Trông vẻ mặt nghiêm nghị của Thái, nường cũng còn tưởng lầm là Thái hăm dọa nường,

nường van lơn:

- Người ta nói... người ta sợ... Buông ra đi.

- Em...!

Thái vừa đem bàn tay nường qua môi... Thái định gởi trên những ngón tháp bút đó một ít tâm tình của Thái... Và Thái định trao cho nường những tiếng yêu đương...

Nhưng nường hốt hoảng giật mạnh bàn tay mình lại. Chút dỗi hờn vương trong mắt nường:

- Làm cái gì kỳ vậy?

Em Nương!

Anh yêu em...

Chàng đưa vòng tay định khép tròn qua vóc liễu làm cho nàng cuống cuống té bò dưới đất để né tránh. Thế rồi nàng bỏ quên hết gióng gánh tuồng cỏ cây mà chạy.

Nhìn theo dáng nàng, Thái cả gọi:

- Nương à! Nương!

Không cần phải qua cầu, Nương nhảy một hơi ba bốn cái mương, đâm đầu chạy bay về nhà, không dám ngoảnh lại sau lưng. Về đến nhà, nàng ngửi phết ngoài thềm thở hỗn hển, mắt vừa trông chừng phía ngoài vườn.

Thấy vậy, ông sáu Long chạy ra hỏi:

- Gì vậy, con?

Nàng mệt muốn đứt hơi nên chỉ lắc đầu mà không nói được. Ông sáu Long kinh ngạc, hỏi dồn:

- Gì vậy, con? Sao mà mặt mày con tái xanh vậy?

Môi nàng lắp bắp lâu lắm mới thốt được hai tiếng:

- Con sợ...

Ông sáu Long cau mày:

- Sợ cái gì?

- Ma!

Ông sáu Long bật cười dài:

- Ma quỷ đâu đây?

Nương giả giọng quả quyết:

- Thiệt...

Ông sáu Long không chút tin ở lời đưa cháu nên các cố hỏi:

- Con ma bao lớn?

Vẻ Nương vẫn chưa tỉnh táo được chút nào:

- Lớn...

Ông sáu Long còn cười lớn hơn:

- Lớn bằng con hôn?

Nương vội nói trớ:

- Con hông thấy...

Ông sáu Long làm dáng ngạc nhiên:

- Ủa! Con hông thấy mà con làm gì chạy hớt hơ, hớt hải vậy? Con nhất quá thò đế vậy!

Nương ngây thơ như trẻ con:

- Nó rên... Ma rên nội ời!

Tưởng đâu là Nương sợ ma thật, ông sáu Long nghĩ cách trấn tĩnh nàng:

- Đứa nào chơi rắn mắt, nó núp đâu đó nó rên ề nhất con, chớ mặt trời mới vừa lặn mà ma nổi gì. Lại với ở đây từ h ồi nào tới giờ nội có nghe ai ầm là vườn có ma đâu.

Nương còn thờ dốt, vừa nhìn ông sáu Long:

- Vậy hả nội? Làm con hết h ồ n hết vĩa!

Ông sáu Long đảo mắt khắp sân, đoạn hỏi:

- R ồi giống gánh con bỏ đâu?

Nương thu h ồi bình tĩnh, đoạn đứng dậy nhìn ra vườn đáp lí nhí:

- Con bỏ ngoài gò ông Táo á nội.

Ông sáu Long thanh thốt:

- Trời đất ơi!

Bỏ gánh mà chạy về đây phải hôn, Thôi, con lên quầy về đi. Hồng có ma quỷ gì đâu mà sợ.

Nương gạt ngang:

- Thôi nội ơi. Con hồng dám đi đâu.

Ông sáu Long nói nhanh:

- Con hồng chịu đi thì nội đi.

Nghe ông sáu Long tính đi lên gò ông Táo quầy gánh về, Nương sợ ông ra đó r ồi bắt gặp Thái còn ở chực đó, e ông sẽ đoán biết được chuyện đã xảy ra giữa nàng với Thái, nàng li ền ngăn lại:

- Nội đừng đi.

Ông sáu Long nheo mắt:

- Sao con hồng cho nội đi? tính bỏ luôn giống gánh hay sao?

Ông sáu Long vừa dứt lời thì Thái từ phía đầu xông nhà quầy gánh thông thả đi vào nhà, miệng vừa chum chim cười với hai ông cháu ông sáu Long dường như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Nường đứng quay lưng về phía Thái nên chẳng hay biết gì hết. Thấy Thái, ông sáu Long liền tươi cười:

- Ủa! Cháu mới về hả cháu?

Thái đặt gánh xuống bên thềm, đoạn đáp:

- Dạ... Cháu mới về.

Ngoảnh lại chợt thấy Thái, Nường liền lẳng lặng rút êm vào nhà, không chào, không hỏi Thái lời nào hết. Nàng lẳng tai nghe ông sáu Long hỏi Thái:

- Cháu gặp giống gánh này ở đâu mà quảy vô đây?

Sợ ông sáu Long nghi ngờ và vì chàng cũng chưa biết tự sự này giờ Nường nói gì với ông sáu, chàng buộc lòng phải nói dối:

- Cháu thấy ai bỏ ngoài đầu cầu, cháu tưởng là của ông sáu bỏ quên ngoài đó nên cháu quảy vô.

Ông sáu Long lầm bầm:

- Vậy mà nó nói nó bỏ trên gò ông Táo.

Nghe ông sáu Long nói như vậy, Thái giật mình trong bụng phập phồng lo sợ không yên, vì theo câu nói của ông sáu Long vừa rồi, chàng tin chắc là nàng đã vờto nhỏ méc lại với ông nội về hành động kỳ quái của chàng...

Ông sáu Long quay lưng đi vào nhà, vừa mời Thái:

- Cháu vô đây ngồi nói chuyện.

Thêm một câu nữa của ông sáu Long làm cho Thái thêm hổ hột vì chưa biết ông sáu Long sắp nói chuyện gì đây.

Ông sáu Long niền nở kéo ghế mời Thái ngồi, rót nước trà ngon mời Thái uống. Rồi thỉnh thoảng ông cười phân bua:

- Ông biểu con Nường quảy ba cái ông Táo, ông lò cũ đem lên bỏ trên miếu, r ấi không biết nó nghe nó thấy cái gì mà lại quăng gánh, v ề đây tay không. Ông hỏi riết r ấi nó nói nghe ma rên.

Kể đến đó, ông sáu Long bật cười ngất khiến cho Thái cũng gượng cười theo. Chàng cười để trút hết lo âu trong lòng.

Thế r ấi, sau một h ồi thăm hỏi gia đình cha mẹ Thái, ông sáu Long bắt sang kể chuyện năm non bảy núi, đời xưa, đời xưa cho Thái nghe.

Mười câu nói của ông, chưa có một câu được Thái để tai vào. Chàng ng ấi đó mà lúc nào cũng nghĩ đến Nường. Thỉnh thoảng, chàng liếc mắt vào phía trong có ý tìm xem Nường đâu, nhưng Nường biến mất luôn.

Mượn câu chuyện của ông sáu Long để ng ấi đợi Nường ra, nhưng cuối cùng chàng phải thất vọng đứng dậy xin kiếu từ, vì thấy trời đã tối mịt. Ông sáu Long kì ền gọi vọng vào trong:

- Nường à!

Chàng nghe tiếng Nường văng vẳng đằng sau:

- Dạ... Chi nội?

- Con ra trại củi lấy cây đuốc đốt cho anh hai con v ề

- Dạ...

Nghe ông sáu bảo Nường như vậy, Thái mừng th ần trong bụng. Chàng định phải gặp mặt nàng r ấi v ề nhà ngủ mới yên. Nhìn qua ph ần trên tấm vách mắt cáo, chợt thấy Nường bùng đèn đi ra phía trại củi, cách nhà bằng một cái mương, Thái li ền bước ra cửa trước đi theo nàng.

ông sáu Long bảo chàng:

- Cháu cứ ng ấi đây r ấi nó đem đuốc vô cho.

Thái đi luôn:

- Dạ được.

Chàng ra đứng bên cạnh Nương trong lúc nàng vừa rút cây đuốc. Nương đã thấy Thái r ồi, nhưng nàng chẳng buồn nói nữa lời.

Chàng khẽ bảo:

- Nương đưa đuốc đây anh.

Bây giờ, dường như Nương bất bình vì Thái còn giữ cái giọng ngọt ngào xưng anh như h ồi chi ều, nên nàng lườm Thái. Dù mặt giận, lòng hờn, nàng vẫn vắn tỏ ngọn đèn lên, lấy ống khói ra cho Thái m ồi ngọn đuốc.

Thái liếc ngang, nàng lườm xéo!

Ngọn đuốc đã bắt lửa cháy r ồi, nhưng Thái cố tình làm cho tắt, phải k ề vào đèn m ồi lại, vừa thì th ầm:

- Bộ giận anh hả Nương?

Nương đáp cộc lốc:

- Hồng có...

- H ồi này, sao Nương vụt chạy đi?

- Hồng biết...

Thái đốt lại cây đuốc, vừa cháy thì chàng cố làm cho tắt l ần nữa, để có cơ hội đứng lại với Nương trong giây phút nữa.

Chàng vừa liếc chừng vào nhà, vừa hỏi Nương:

- Này giờ, Nương đi đâu mà anh đợi hoài không thấy Nương ra nói chuyện?

Giọng nàng lạnh lùng:

- Hồng có đi đâu hết á.
- Sáng mai anh qua nghe, Nường.
- Muốn qua chừng nào thì qua, ai cấm cản chi mà hỏi.
- Sáng anh mang đôi dép mới qua cho em.

Dường như Nường không chút để ý đến cách xưng hô của Thái, chàng đổi cách xưng hô từ lúc hai người đứng ngoài gò ông Táo, rồi bây giờ chàng giữ luôn những tiếng xưng anh, xưng em ngọt ngào đó. Nường gạt phăng:

- Hồng thèm!

Thái bần khoản:

- Có gì đâu mà Nường giận dai quá vậy?

Nường hơi vênh mặt:

- Ai giận hễ nào mà nói giận...?

Ở trong nhà, ông sáu Long thấy sao đã lâu thấy Nường trở vô nhà, mà cũng không thấy đèn đuốc của Thái cháy lên, ông bước dần ra đứng bên thềm nhìn ra trại cũ. Vì hơi xa, vì Thái nói nhỏ với Nường nên ông chẳng nghe gì hết mà chỉ thấy một người cặm đèn, một người mồi đuốc, ngọn đuốc tắt cháy, cháy tắt không biết bao nhiêu lần.

Ông sáu Long liếc lớn tiếng bảo Nường:

- Con mở bớt một nuộc dây ngoài đầu cây đuốc cho anh hai con đốt mau cháy.

Nường giật mình ngoảnh mặt vào:

- Dạ có...

Ông sáu Long hỏi gạn:

- Vậy mà cũng không cháy được nữa ha?

Nương lúng túng:

- Chưa cháy... nội...

- Hay là nhần cây đuốc ướt đó con?

Nương ngây thơ đáp:

- Dạ đâu có ướt...

- Như ướt thì con lấy cây khác cho anh hai con.

Nghe hai ông cháu nói chuyện với nhau, chẳng ăn nhập gì đến Thái, mà cây đuốc khẽ run rẩy trên tay chàng, bộ mặt chàng thì len lét. Bây giờ, chàng muốn cho cây đuốc cháy thì nó lại không cháy.

Nương gắt nhỏ:

- Đốt mau đi.

- ờ, nó cháy rồi đây nè.

Nương nhìn chàng bằng nửa con mắt:

- Xí! Có cây đuốc mà đứng đốt cả buổi cũng không xong.

Thái lấy ngọn đuốc ra, bồng một cái tàn lửa rót ngay trên tay Nương, khiến nàng giật tay thật mạnh xuyết đổ cái đèn.

Thái ân hận tắc lưỡi:

- Ý! Có sao hôn, Nương?

Nương phụng phịu như một cô bé năm bảy tuổi:

- Phỏng tay người ta chớ sao.

Giọng chàng xót xa:

-Đâu? Phỏng nhiều hay ít?

Nường vội vàng sang cái đèn cầm tay bên kia, rồi giấu tay phỏng lửa sau lưng, vừa xua đuổi Thái:

- Thôi, về mau đi.

Thái còn cố lì, nài nỉ:

- Cho anh coi coi, phỏng làm sao đó mà.

Nường hơi bức dọc:

- Nội tôi đứng trong thềm nhà kia kìa. Về đi... về đi...

Thái vẫn còn tiếc nuối chưa chịu về Nường ngoay ngoáy bụng đèn đi vào nhà.

Nàng còn nghe Thái lí nhí sau lưng nàng:

- Anh về... sáng anh qua, nghe Nường... Anh đem đôi dép qua cho...,
đừng đi đâu,

nghe Nường...

Nường chẳng thềm ngoảnh lại, chẳng thềm đáp nữa lời.

Đêm đó, cái tâm trạng hốt hoảng lẫn chút thẹn thù làm cho nàng phải thao thức nghĩ suy về hành động... của người con trai mãi đến quá nửa khuya, mới thiếp ngủ.

Thế mà giấc ngủ của nàng vẫn chưa yên. trong mộng, nàng còn thấy Thái hiện đến tỏ tình với nàng. Qua đêm đó, người con gái chợt thấy như mình lớn lên thêm đôi ba tuổi!

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 13:

Không hiểu tại sao sáng nay nàng đứng soi gương, chải tóc lâu hơn mọi khi. Cái tính ý khác hẳn đó làm cho ông sáu Long phải chú ý. Nãy giờ ông đếm thử, ông đã nhấm nháp hết bốn chén trà rồi, mà Nương chải tóc vẫn chưa xong.

Ông vụt buông chén đứng lên với giọng hàm chút bất bình:

- Tự nãy giờ mà cũng chưa xong hay sao, con?

Nương cứ ngấm bóng mình trong gương, vừa cau mặt:

- Tóc con rối nùi nè nội, chải hoài... chải hồng được, ghét quá hà...!

Ông sáu Long lấy gói thuốc rê nhét vào túi áo, vừa bảo:

- Ở nhà mà con, chải sơ sơ được rồi.

- Chút xíu nữa hà, nội.

Ông sáu Long đi luôn ra cửa:

- Coi nhà, nội đi đây chút à ghen.

Nương dừng tay lược nhìn theo sau lưng ông sáu Long hỏi nhanh:

- Chừng nào nội về?

Ông sáu Long ngoảnh lại:

- Nếu kiếm không được ai, chắc nội đi hơi lâu.

- Nội đi mau mau, nghe nội.

Ông sáu Long dặn thêm:

- Như trên nhà ông cả có ai xuống hái trái cây thì con cứ hái cho người ta, khỏi cần phải đợi nội về

Nường quay vào lo quét dọn nhà cửa để sửa soạn ăn Tết. Quét xong trong nhà, nàng định lấy dao ra làm cỏ sân thì nghe có tiếng chân đi lép bẹp ngoài nhà trước. Lúc đầu nàng còn tưởng là ông sáu Long về, nhưng nhớ lại ông sáu Long không bao giờ mang guốc hay dép, nàng nghi là Thái đến nên rút luôn trong bếp, không dám ra, mà, cũng không lên tiếng hỏi.

Nàng lắng nghe tiếng chân đó ngập ngừng, rồi dừng lại, dường như ngay đầu bàn mà ông sáu Long thường ngồi uống nước. Rõ ràng là giọng của Thái gọi tên nàng:

- Nường à!

Nường nghiêng đầu qua cửa nhà bếp nhìn lên xem Thái đứng chỗ nào, nhưng không lên tiếng đáp. Thái nghe bên bếp im lặng, nên gọi tiếp:

- Ông sáu ơi!

Nường làm thinh.

Thái tiến thêm mấy bước:

- Nường à! Nường ơi!

Vừa dứt lời, chợt thấy nửa gương mặt của Nường nép bên khung cửa, chàng mừng reo lên:

- Coi kìa! Đứng đó mà người ta kêu, cứ làm thinh vậy hà.

Không muốn cho Thái bước thẳng vô trong, Nường liền đi ra với nét mặt nghiêm nghị và không biết nàng có còn giận hờn chi không mà nàng hỏi một câu trống không:

- Kêu chi vậy?

Thái cười tủm tỉm:

- Anh qua kiểm em...

Nàng liếc nhìn cái gói giấy trên tay Thái:

- Kiểm chi vậy?

- Anh phải giữ lời hứa hôm qua.

Vừa nói, chàng vừa bước lại gần Nương trao gói giấy ấy cho nàng:

- Nè em...

Nương ngại ngùng chưa dám nhận:

- Gì đây?

Thái đổi nụ cười cợt:

- Đố em.

Nương lắc đầu:

- Tôi hông biết nổi.

Thái dúm gói giấy vào tay Nương:

- Em cần đi rồi biết.

Nương giấu tay sau lưng:

- Thôi, ai biết gì đây mà cần.

- Cứ cần lên tay đi rồi biết liền mà.

Nương xoay mắt nhìn Thái:

- Anh phải cho biết cái gì đây rồi tôi mới dám cần. Chớ khi không đưa cái gói biếu người ta cần, nhè bắt con gì gói trong đó, cho người ta cần, người ta chết giặc...

Thái bật cười lớn:

- Con gì đâu? Ai nhát em sao mà sợ. Nè... lấy đi, cho em đó.

Nương lắc đầu lia lịa:

- Thôi...

Thái hạ giọng nói nhỏ:

- Đôi dép.

Đôi mắt Nương vụt sáng lên vẻ vui mừng, đó là nỗi vui mừng của con trẻ khi được người ta cho quà bánh. Tánh nết trẻ con của nàng làm cho nàng quên hết những gì xảy ra hôm qua.

Nàng rụt rè tiếp lấy gói giấy, vừa hỏi Thái:

- Nói chơi mà cho thiệt ha?

Thái thần lấy làm sung sướng:

- Anh hứa với em là anh phải giữ lời chớ. Em mở ra mang thử coi vừa chân em hay không.

Thấy Nương còn ngượng ngại chưa chịu mở lớp giấy gói ra, Thái liền giật cái gói lại, mở lấy đôi dép mới tinh đặt ngay dưới chân Nương, đoạn bảo:

- Em xỏ chân thử đi.

Nương nhìn đôi dép, rồi so sánh với đôi chân mình, vừa chum chím:

- Chùn tôi dơ.

Thái nhanh miệng:

-Kệ nó mà.

Nường thấy không đành đem đôi chân bám đất cát mà xỏ vào đôi dép mới, nường liền quay gót:

- Để tôi đi rửa chun đã.

Nàng chạy ngay vào buồng lấy đôi guốc, ra sau mương rửa chân sạch sẽ để thử dép trong lúc Thái sốt ruột đứng đợi. Thái trông theo dáng nàng, vừa tủm tỉm miệng cười ý nhị.

Chốc sau, Nường mang guốc đi lộc cộc trở lên mà trên tay lại có cầan theo cái nùi giẻ. Nàng ghé ng ỡng nơi cạnh ván dùng giẻ lau khô đôi bàn chân.

Thái xách đôi dép theo lại bên cạnh, tắc lưỡi:

- Em kỹ quá!

Nường phân bài:

- Vậy chớ... chun tôi dơ quá mà. Không kỹ thì lấm đôi dép làm sao.

Thái đứng chực sẵn, r ỡng khi nàng vừa lau chùi, chàng liền ng ỡng xồm ngay dưới chân nàng, một tay cầan chiếc dép, một tay nâng bàn chân nàng xỏ vào...

Nường cứ ng ỡng yên không phản đối. Chắc là nàng không chút đắn đo gì về sự sẵn sóc quá chu đáo của Thái như vậy.

Thái kín đáo nựng nịu bàn chân có mang chiếc dép:

- Vừa quá hả Nường?

Nường nhẹ gật đầu có vẻ hài lòng:

,

- Ủ, vừa ghê! Vừa như có đo vậy.

Thái khéo léo gợi gắm chút tâm tình mình trong câu nói /

- Chân hai đưa mình bằng nhau. H ồi mua, anh có thử r ồi thì cũng như em đã thử, đã đo... tự nhiên nó phải vừa chân em.

Và còn lại một chân, chàng lấy chiếc dép kia mang luôn vào chân nàng, thêm một cơ hội để cho chàng ngắm nghía, nâng niu cái bàn chân mà chàng thấy muốn gắn lên đó vài nụ hôn...!

Nhưng vì sợ Nương giận hờn nữa, nên chàng không dám thực hiện đi ầu mà mình ước muốn!

Thái cứ ng ồi luôn cái thế cũ:

- Chân em mang dép này đẹp lắm!

Nương tuột xuống ván, đứng ngắm đôi chân mình bằng tất cả ni ềm vui sướng:

- Êm chun hơn mang guốc hả anh?

Thái mát ruột, mát gan lắm:

- Dép Nhựt mà.

- Anh mua bao nhiêu vậy?

- Mặc hơn ti ền đôi guốc chút thôi.

Nương thử đi vài bước:

- Là bao nhiêu?

- Bao nhiêu cũng được, đừng hỏi. Của anh tặng cho thì cứ mang.

Nương nhìn Thái bằng đôi mắt biết ơn:

- Anh cho thiệt há?

Thái đứng dậy bước theo Nương:

- Còn thiệt hay giả gì nữa.

Thình lình, không hiểu Nương vừa nghĩ sao, nàng rút chân ra:

-Thôi..., tôi hồng mang đâu.

Thái ngạc nhiên:

- Sao vậy, Nương?

Nương lúng túng lựa lời, đoạn ngập ngừng đáp:

- Tại... tôi hồng quen mang dép thứ này.

Thái hơi bu ồm:

- Có gì đâu mà quen với không quen? Dễ mang hơn đi guốc nữa mà.

Nương lắc đầu lia lịa:

- Thôi, anh đem về đi, tôi hồng biết xài thứ này đâu, tôi đi guốc hà.

Vừa nói, Nương vừa cúi xuống lấy đôi dép lên phủi đất, đoạn đặt vào mảnh giấy gói lại như cũ. Cái tâm tính của người con gái ở trong thời kỳ nửa còn ngây thơ, nửa đang dậy thì, thật là khó hiểu vậy đó. Thoạt vui đó, rồi thoạt bu ồm đây!

Khi nàng ở vào tâm trạng của trẻ con, thì nàng hí ha, hí hửng nhận đôi dép của Thái cho cũng bằng ai cho vàng. Rồi lúc nàng bước sang tâm trạng dậy thì, nàng lại phải đắn đo nhiều về hành động của Thái. Nàng nhìn Thái bằng cặp mắt khác đi và nàng nghĩ là Thái đem cho mình đôi dép ắt phải có ẩn ý gì đây...

Thái đã bu ồm xịu mặt:

- Nương không lấy thật vậy sao?

Nương khẽ gật:

- Anh tốt bụng với tôi, tôi cảm ơn. Nhưng mà...

Thái chận lời nàng:

- Công anh ôm từ bên nhà qua đây mà Nương không chịu lấy, anh buồn lắm vậy đó.

Thấy Thái không được vui, Nương lấy làm băn khoăn nhưng nàng thấy không thể nhận tặng vật của Thái được. Nhận đôi dép đó thì nàng phải mang chớ không lẽ cất giấu mãi được. Mà hễ mang dép của Thái cho rồi ông sáu Long thấy được, ông gạn, ông hỏi, thì nàng mới biết trả lời sao với ông đây.

Nàng nói nhỏ nhẹ với Thái:

- Anh đừng buồn tôi, Tôi biết thứ tôi xài không được nên tôi không dám lấy, chớ không phải tôi chê hay có ý gì khác đâu.

Giọng Thái hàm buồn xa xôi:

- Tại Nương, vừa nghĩ sao đó nên Nương mới trả đôi dép lại. Tôi biết... Chớ mang dép có khó khăn chi mà Nương nói là không biết xài. Mà thôi... Nương không chịu lấy thì thôi. Vật không xứng đáng đem cho, đem tặng nên Nương chê thì thôi... Người ta chê..., thì thôi...

Thái nhấn mạnh những tiếng chót cố ý cho Nương nghe rõ, vừa cố ý buộc khó cho Nương, để nàng không còn viện lý do gì mà từ chối được.

Quả vậy, sau những lời nói mắc mớ của Thái, tự nhiên Nương đâm ra bối rối, không biết phải xử trí thế nào cho vừa lòng chàng mà tránh được chuyện rắc rối cho nàng.

Nàng năn nỉ Thái:

Tôi đã nói, không phải tôi chê. Anh đừng giận tôi mà. Anh tặng cho tôi món gì khác thì tôi lấy liền.

Chàng cố gạn cho ra lẽ:

- Còn đôi dép sao Nương không chịu lấy?

Nương lúng túng:

- Ở... ư... thì tôi đã nói cho anh biết rồi đó. Tôi quê quá mà mang dép này coi sao được.

Thái lắc đầu:

- Anh biết... không phải vậy. Nương cứ thành thật cho anh rõ ý của em đi. Nếu mà Nương cứ cho là mình quê, mình không biết xài, thì từ nay trở đi, anh không qua đây chơi nữa. Anh nói thiệt à.

Nương ra dáng nghĩ ngợi một lúc, đoạn khẽ nói

- Tôi sợ ông nội..., tôi không dám mang...

Thái chợt hiểu ý nàng, chàng liền đỡ lời:

- Nương sợ ông sáu hỏi ai cho đôi dép phải không?

Nương khẽ gật:

- Biết rồi thì anh đem về đi, đừng giận tôi, nghe hôn.

Thái giảng giải:

- Nếu ông sáu thấy đôi dép, hỏi của ai cho Nương, thì Nương cứ nói thật là của anh cho. Có gì đâu mà em phải sợ?

Nương lắc đầu lia lịa:

- Ý! Đâu được, ông nội tôi rầy chết.

- Anh thấy không có gì đáng rầy hết. Vậy chớ nội anh đem cho nội em món này, món nọ hoài đó, nội em cũng nhận vậy.

Tâm tính nàng con gái úp mở qua câu nói:

- Về phía hai ông già qua lại với nhau là khác, Còn tôi anh là khác...

Thái các cố chụp ngay câu nói của Nương để vặn:

- Khác chỗ nào?

Nương ngoảnh mặt gạt ngang:

-Thôi...! Hỏi kỳ... ai mà trả lời được.

Thái đề nghị:

- Nếu em sợ ông sáu rầy thì em cất kín chỗ nào đó, chờ đến Tết lấy ra mang. Ông sáu có hỏi, em nói em mua, đừng nói anh cho.

Giọng nàng hàm buồn chán:

- Tôi làm gì có tiền mà mua.

- Hay chờ những khi ông sáu đi vắng nhà, em đem dế ra mang.

Nương phì cười:

- Kỳ cục vậy!

Thái trở lại buộc khó cho nàng:

- Nếu Nương không chịu lấy, bắt anh đem trở về thì anh buồn ghê lắm, anh giận ghê lắm!

Nương lấy làm khở sở:

- Anh buồn, anh giận thì tôi chịu...

Thái hốt ngang câu nói của nàng bằng giọng rắn rỏi:

- R ồi từ nay vềsau Nương cũng không còn thấy mặt anh nữa. Anh không bước chân qua đây nữa đâu. Để r ồi em coi anh có nói sai hay không.

Nương nhìn xoáy vào mắt chàng với chút niềm xót xa đọng trong khoé:

- Tại sao anh không hiểu dùm tôi, mà anh lại nổi đi giận hờn tôi? Tôi hứa, nếu anh cho tôi món gì khác thì tôi lấy li ền mà.

Thái hạ thấp giọng:

- Anh đâu có gì khác nữa mà cho em.

- Thì thôi, anh coi như tôi đã lấy đôi dép r ồi. Tội nghiệp tôi quá mà anh. Lúc này sao anh khó tánh quá vậy?

Thái nói nhanh:

- Anh khó tánh vì em đó.

- Tại sao lại vì tôi?

- Vì... lúc này tính ý em rất khó hiểu.

Nương ngậy thơ phì cười:

- Tôi cũng còn là tôi, cũng mặt mũi này, cũng chân tay này, có thay đổi đi đâu mà khó hiểu.

Thế r ồi đôi bên cứ giằng co, chàng nài nỉ thì nàng lại van lơn. Cuối cùng, Thái đành phải gói đôi dép kẹp nách đem vềsau khi vút lại cho Nương mấy lời hăm dọa:

- Anh không qua đây nữa đâu, nhớ nghe.

Thái về r ồi, Nương chợt thấy lòng mình buồn ray rức. Nàng lấy làm khổ sở vô cùng. Không muốn để buồn lòng cho ông nội thì Thái giận, còn

chịu theo Thái thì nàng bị rầy. Nàng biết phải tính sao cho vẹn đây. Nhưng rầy nàng cũng phải buông liều:

- Thái có giận ít ngày rầy thôi, không lẽ giận hoài tới già, tới chết hay sao.

Quả đúng như sự tiên đoán của Nương, chỉ vài hai mươi tám Tết thì Thái lại lù lù trở qua nhà ông sáu Long. Mục đích của chàng không phải là đi hái trái cây đem về chưng bàn thờ, hay qua ngỗ nói với ông sáu Long toàn những chuyện vu vơ cho đến khi ra về, mà chính là chàng đi tìm Nương, để được nghe tiếng Nương thở thở, để được ngắm môi hồng của Nương cười, nụ cười con gái đẹp hơn hoa mùa Xuân...!

Buộc lòng ngỗ nói chuyện với ông sáu Long được vài phút thì chàng đứng dậy nhờ Nương đi hái cam, quýt.

Nương ra đầu xông lấy lồng, xách giỏ trong lúc ông sáu Long dặn dò:

- Con ra ngoài mấy đầu bờ gần ngoài xẻo lá lựa hái cam quýt tốt cho anh hai con. Ngoài đó có cây tơ mới có trái lớn, còn phía trong này trái lút chút không hà.

Giọng Nương nhão nhè nhão nhệt:

- Dạ...

Thái liền chạy theo Nương. Thấy vậy, ông sáu Long bảo:

- Cháu cứ ngỗ trong này chơi, để nó hái đem vô cho.

Thái nhanh miệng:

- Dạ được, để cháu ra coi cây trái luôn.

Ông sáu Long còn bước ra sân dặn với theo Nương:

- Con nhớ cắt nguyên chùm cho ông cả để sắp đĩa chưng, nghe Nương.

Nường văng vẳng đáp:

- Dạ..., con biết.

Ra khỏi sân nhà, bước qua cầu bắc vào vườn. Thái liền tiến tới so bước ngang với Nường và nín cái giỏ trên tay nàng:

- Đưa anh xách cho.

Hồi còn ở trong nhà, Nường chưa nói được câu nào với Thái hết. Bây giờ, nghe Thái khơi đầu, nàng chum chim cười, vừa hỏi trống:

- Sao bữa hôm làm mặt giận, nói không thềm qua đây nữa mà?

Thái mỉm cười và cúi mặt nhìn bàn chân của nàng bước, bàn chân không dép, không giày mà gót đỏ xinh xinh làm sao, chàng chẳng đáp sao hết.

Nường liếc ngang Thái, nhưng không phải là cái liếc mắt trao tình:

- Còn giận hết?

Thái đáp gọn:

- Hết rồi.

Nường cắc có hỏi vặn:

- Sao không giận luôn đi?

- Anh làm bộ vậy chớ đâu có giận hờn gì em.

Nàng hỏi gọn:

- Không có giận mà... hơi buồn thôi, phải hôn?

Thái đi sát bên cạnh nàng:

- Buồn nhiều chứ... hơi sao được.

Nường vội ngoảnh nhìn lại sau lưng, đoạn bước dang ra xa Thái một chút, như sợ ông sáu Long trông thấy, đoạn hỏi chàng:

- Bữa nay còn buồn hôn?

Thằng con trai làm núng:

- Còn buồn hoài!

Nường bắn khoăn:

- Tôi có làm gì quấy đâu mà anh buồn hoài?

Thái đáp chẳng cần nghĩ ngợi:

- Tại em không chịu lấy đôi dép.

- Vậy thì cứ nói... giận... ghét người ta cho rồi đi, chứ buồn gì mà buồn hoài?

Thằng con trai khéo léo bộc lộ tâm tình:

- Giận thì cũng không phải giận, còn nói ghét... thì nên hiểu ngược lại, cho rằng buồn cũng không đúng lắm, nhưng cứ nói là buồn đi. Mà em phải hiểu rằng, nếu anh không... nghĩ nhiều về em thì anh đâu có buồn

Nường nhẹ cau mày tỏ vẻ khó chịu:

- Anh nghĩ... nhiều về tôi?

- Như em đã thấy, như đã biết.

Nường dừng lại dưới gốc quít tại đầu bờ, xoay nhìn chàng:

- Tôi có thấy gì đâu, tôi có biết gì đâu.

Thái đỡ lấy cây lồng trên vai Nương, dựng lên nhánh quít, vừa chậm rãi nói:

- Tại Nương không nhìn thấy và không muốn biết đó thôi.

Nương còn nhăn mặt:

- Mà anh nghĩ gì về tôi mới được chứ?

Thái bu ãn bã lắc đầu:

- Anh không dám nói, Nương cứ tìm hiểu đi.

Nương hơi khó chịu:

- Tại sao mà không dám nói? Tôi đáng em út của anh mà.

- Vì anh sợ Nương bỏ chạy... như hôm buổi chiều đưa ông Táo, rồi Nương lại giận hờn anh nữa.

Nghe Thái nhắc lại chuyện buổi chiều đưa ông Táo, Nương ửng mặt thẹn thù, nàng cắn môi lặng thinh rồi lật đặt c ãn cây lồng đưa lên ngọn quít, móc ghì xuống một nhánh trĩu trái chín, nhưng không biết làm sao với cắt từng chùm cho tới.

Thái bước tới gỡ lấy một bàn tay nàng, làm cho nàng bu ãn ngã luôn cây lồng qua ngọn quít bên kia, hai ba trái rụng lịch bạch xuống đất.

Nương nhìn thẳng vào mắt Thái bằng tia mắt dò xét:

- Không để người ta hái mà giống cái gì vậy?

Thái nghiêm nghị cầm bàn tay nàng và mân mê chọn lấy ngón áp út. Thấy cử chỉ lạ lùng của Thái, nàng làm thinh có ý chờ chàng định làm cái gì cho biết.

Thái mò túi áo lấy ra một chiếc nhẫn vàng và đeo ngay vào ngón tay áp út của Nương bằng tất cả trịnh trọng...

Nường ngạc nhiên:

- Coi...

Thái tươi cười:

- Vừa lắm!

Nường ngây thơ:

- Đeo vô ngón tay người ta làm chi? rủi rớt mất, người ta lấy gì mà thường?

Thái nhẹ xoay chiếc nhẫn quanh ngón tay thon như tháp bút:

- Anh tặng em đó.

Nường lắc đầu, cương quyết:

- Không, tôi không dám nhận, không dám đeo...

Vừa nói, Nường vừa gạt tay Thái và lẩn gỡ chiếc nhẫn ra. Thấy vậy, Thái liền nắm chặt ngay đầu ngón tay của Nường không cho nàng cởi nhẫn.

Chàng thốt lời tha thiết:

- Nường đã hứa với anh làm sao, Nường có nhớ hay không? Em đã nói rằng nếu anh tặng món gì khác thì em lấy. Bây giờ, anh tặng cho em chiếc nhẫn này, sao em còn từ chối nữa? Nường không nhận... tức là Nường phụ... lòng anh...

Nường lí nhí phân bua:

- Tôi không dám đeo vàng...

Thái nhanh miệng chặn hỏi:

- Sao vậy?

- Nội thấy được thì chết tôi.

Thái hỏi gạn:

- Như vậy thì em nhứt định không nhận, phải hôn?

Nương lắc đầu:

- Anh có giận bao nhiêu, tôi cũng ráng chịu, chớ không bao giờ tôi dám lấy...

Thái chán chường buông ngón tay nàng ra:

- Tùy ý Nương, anh không dám nài ép.

Nương lần cởi chiếc nhẫn trao trả cho Thái, vừa năn nỉ Thái:

- Anh hiểu tôi, thì đừng có buồn giận tôi, tội nghiệp tôi lắm. Không phải tôi chê của anh, không phải tôi phụ lòng anh. Anh nên biết rằng, nếu tôi đeo chiếc nhẫn này vào thì làm sao tôi che dấu nội được. Nội thấy tôi đeo vàng, nội gạn hỏi, tôi biết trả lời sao cho xuôi. Khổ tôi lắm chớ phải vừa sao. Hơn nữa, anh cho tôi món đồ nhieu

tiền quá vậy, tôi có đáng công lao gì với anh đâu mà dám nhận, dám lấy... Thôi, anh cất đi, đừng đưa qua, đưa lại, Thôi để tôi hái quít cho anh.

Thái làm mặt giận quay lưng:

- Thôi.

- Sao lại thôi?

Thái cúi mặt đi:

- Thôi, khỏi hái.

Nương đứng c ãn cây l ãng nhìn theo Thái với nỗi băn khoăn:

- Đi ãu vậy anh Thái?

Chàng không thềm ngoảnh lại:

- Đi về..

Nàng xịu mặt buồn:

- Bộ giận ha?

Thái làm thỉnh không ãp:

- Anh Thái! Chờ tôi hái quít ãy nè

Thái lãng lãng cúi ãi ãếm bước.

Nương chợt thấy lòng mình bối rối, mà nàng cũng chưa hiểu tại sao mình phải bối rối vì sự giận hờn của Thái, Trót làm cho Thái giận, nàng hối hận buõng cây l ãng, chạy theo Thái:

Nghe tiếng chân của nàng ãuĩ theo. Thái bước chậm hơn. Chàng chỉ mong có như vậy thôi. Nếu Nương cứ ã để cho chàng ãi luôn, chắc chàng ãi hết bờ ãất ãó rồi cũng quay trở lại.

Nương nhéo nắm áo chàng giữ lại:

- Anh Thái!

Thái quay lại lãm bãm:

- Thôi, ã để người ta về, khỏi phải hái cam, hái quít gì hết.

Buồn ãng trong khoé mắt nàng con gái:

- Một chút vậy mà anh giận tôi ãành sao?

- Đâu có giận.
- Không giận mà quày bỏ đi một nước.

Giọng chàng mắc mớ:

- Ở lại chi cho người ta khinh.

Nàng ấm ức:

- Ai khinh anh h ồi nào đâu mà anh nói vậy? Thiệt là anh khó tánh quá, tôi chịu không nổi.

Thái vẫn còn giữ nét mặt giận, giọng nói còn chua như chanh, mặn như muối:

- Không khinh mà người ta tặng món gì cũng không chịu lấy, kiếm có này,có nọ gặt đi. Thì thôi...

Nàng khở sở cau mày:

- Anh dẫn dắt tôi chi vậy anh Thái? Anh không biết thương dùm tôi hay sao?

Vô tình, Nương bắt c ầu cho Thái sang bờ tình ái. Chàng vợ ngay câu nói của Nương

- Anh thương Nương mà Nương không muốn biết...

Nàng ngây thơ ngoảnh mặt:

- Hử? Anh nói gì?

Để đáp lại câu hỏi của nàng, chiếc nhẫn lại len lén xoay tròn từ ngoài đầu ngón tay vào tận bàn tay nàng. Nàng đứng lặng thinh lắng nghe một bàn tay mang nhi ều mộng ước về chuyện lứa đôi âm th ầm nâng niu ngón áp út của nàng.

Nàng không có cam đảm làm bu òn lòng Thái nữa. Nàng th ần nghĩ, mình cứ chịu bức bách như vậy để cho bạn mình được vừa dạ. Chỉ có vậy thôi, nàng không dám nghĩ gì xa xôi hơn nữa.

Lâu lắm nàng mới nghe Thái thì th ần:

- Nương à!

Nương thả mắt đi hoang vào cành lá đang đội dãy nắng ủa vàng ban chi ều:

- Người ta đang đứng bên đây mà còn kêu cái gì nữa.

Lời chàng dứt nổi qua nhịp tim:

- Anh... yêu em!

Nàng chớp mắt và cắn môi lặng thinh giả như chẳng nghe gì bên tai:

Thái to nhỏ nói tiếp:

- Vài năm nữa, sau khi anh ra trường, anh sẽ xin ba má, xin nội đi cưới em, nghe Nương.

Nàng rút tay mình lại và đem những sợi tóc lạc lỏng trước trán gởi gắm trên vành môi thắm, thắt buộc tâm tình mình lại không cho thoát ra khỏi con tim.

Ánh mắt chàng trai du hành trên một đường cong thoải l ồng vóc liêu:

- Em có bằng lòng không? Trả lời đi em.

Ngón chân nàng bấm dập nát một chiếc lá vừa rụng xuống. Sắc then thùa càng ửng lên đôi má đào tưởng chừng ráng chi ều vẩn vương. Nàng vẫn đứng chết lặng với một tâm trạng khó phân tách.

Chàng lập lại câu hỏi của mình bằng hai tiếng gọn:

- Hả em?

Nàng gạt phăng:

- Đừng hỏi.

Thái van nài:

- Anh xin em một tiếng trả lời.

Nàng làm núng:

- Hồi hoài..., tôi trả chiếc nhẫn lại bây giờ.

Nghe Nương hăm đòi trả lại chiếc nhẫn Thái không dám hỏi nữa? Tuy Nương không chịu trả lời, nhưng thấy Nương không phản ứng sao hết, chàng cũng hiểu lòng nàng được phần nào.

Đối với một người con gái mà tuổi vừa tròn trăng như Nương, chàng hỏi như vậy làm sao nàng trả lời cho được. Nhưng sự im lặng ấy tức là câu trả lời cho chàng rồi.

Hai người cứ đứng chết trơ, chẳng nghe ai nói năng gì hết. Việc hái cam, hái quít dường như đã bị bỏ quên luôn.

- Nương à!

Bỗng có tiếng ông sáu Long gọi lớn làm cho Nương và Thái giật mình quay về với hiện tại. Điều bộ Nương quính lên, nàng chạy lại gốc quít cần cây lờng quơ lia trên ngọn. Thái bâng hoàng tiến về phía Nương với vô vàn tiếc nuối vu vơ. Trong lòng chàng nghe nhẹ nhõm vì tâm tình đã gỡ rối trọn nơi chiếc nhẫn mà Nương đã đeo vào ngón tay xinh xinh kia rồi.

Ông sáu Long từ trong nhà đi ra, khom lưng nghiêng đầu tìm xem Nương đâu. Ông cất tiếng gọi tiếp:

- Nương à!

Nường quay mặt về phía phát ra tiếng gọi của ông sáu Long và nũng nịu:

- Dạ...! Con đây nè nội.

- Con hái cây nào đó?

Nàng ngược mặt nhìn lên ngọn cây:

- Con hái cây này nè nội.

Ông sáu Long đi mau ra đầu bờ, chợt thấy cái giỏ trống không, ông ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Con chưa hái được trái nào sao?

Nường dựng cây lờn xuống đất, len lén nhìn ông sáu Long, vừa bối rối:

- Ủ... nãy giờ con... còn phải lựa cây nào trái lớn, chín nhiều.

Không chút để ý đến nét mặt như mèo ăn vụng mỡ của Thái, ông sáu Long cau mày hỏi Nường:

- Con không đem ghế cao thì con làm sao hái cho tới?

Nường đáp gọn:

- Con quên...

Ông sáu Long mắng yêu đứa cháu:

- Mẹ, cha mày! Có bao nhiêu đó mà la quên.

Ông sáu Long quay lưng trở vào nhà, vừa nói tiếp:

- Thôi, con ở đó chờ nội. Nội vô vác cái ghế cao ra cho. Không có ghế cao, con nứu gãy nhánh hết.

Ông sáu Long đi được mấy bước thì Nương nói với theo:

- Nội cầm ra cái dao luôn, nghe nội.

Ông sáu Long thành thốt:

- Cũng chưa có dao đó nữa ha?

Nương tủm tủm cười:

- Con quên nội ời!

Ông sáu Long lẩm bầm:

- Quên đầu... quên đuôi... Đầu óc nó để đâu á!

Chờ đến lúc ông sáu Long khuất dạng, Thái trêu nàng:

- Ông sáu hỏi đầu óc em đâu kìa, em có nghe hay không?

Duyên dáng hàm trên môi con gái:

- Tại anh... mà người ta quên đó...

- Sao lại đổ thừa tại anh?

Nương làm dáng giận dỗi:

- Vậy chớ hổng phải ha? Tại anh đi theo... đi theo... Người ta tính trở vô vác ghế cao, mà hỏi... hỏi... làm cho người ta quên.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân

dtv-ebook.com

Chương 14:

Nường may một cái túi gút nhỏ, ban ngày Nường cởi chiếc nhẫn cất kỹ trong đó rồi đem nhét vào trong bao gối của nàng nằm. Nàng thấy cất giấu như vậy là an toàn lắm, không sợ ông nội bắt gặp. Rồi đêm đêm, chờ khi ông sáu Long đi ngủ rồi, nàng mới dám lấy nhẫn ra đeo vào ngón tay. Đeo được đến sáng thì nàng lại phải cất chiếc nhẫn vào túi gút như cũ.

Nhưng không may cho nàng, trưa hôm ấy ông sáu Long lấy gối ra ván nằm ngủ trưa. Một gối của ông kê thấy chưa đủ, ông lại lấy thêm chiếc gối của Nường chèn lên nữa.

Thường ngày thì ông chỉ nằm một gối thôi, Nường đâu có ngờ được trường hợp này mà phòng trước.

Ông sáu Long nằm yên, nhắm mắt tìm giấc ngủ trong lúc Nường chạy ra, chạy vào nhìn chừng cái gối của mình mà lòng thấy thấp thỏm lo âu.

Được một lúc lâu, bỗng ông sáu Long nhồm đầu lên, gãi ót lia lia, vừa lẩm bẩm:

- Mẹ họ...

Nường phập phồng:

- Gì vậy, nội?

Ông sáu Long bật ngẩng dậy cau mày:

- Bộ cái gối của con có rệp hay sao á mà.

Sợ ông sáu Long vạch áo gối ra thì khốn, Nường nhanh miệng:

- Gối của con nằm không có rệp đầu nội. Chắc là muỗi cắn nội đó à.

Ông sáu Long cầm cái gối của Nường lên xem xét bốn góc:

- Nếu muỗi thì nó vo ve...

Nường hơi tái mặt:

-Muỗi không vo ve... ban ngày đầu nội.

Ông sáu Long phì cười:

- Ban ngày, ban đêm gì nó lại không vo ve. Nội biết là rệp mà. Vì nội nằm cái gối của con, lạ hơi nên rệp mới cắn.

Thấy ông sáu Long cứ cầm cái gối trở qua, trở lại hoài, Nường thẫn van vái ông Táo, ông Địa khiến sao cho ông sáu Long ném cái gối đi, đừng mở áo gối ra.

Nhưng mọi việc xảy ra không như ý muốn của nàng. Ông sáu Long cứ cầm cái gối ra định tìm bắt rệp, thình lình cái túi gút đựng chiếc nhẫn rơi xuống ván nghe cái cạch, làm Nường đứng gần đó mà muốn chết điếng hần vía.

Nàng vừa định chạy lại lấy cái túi thì ông sáu Long đã nhanh nhẹn cầm lên tay rồi.

Ông phải ngạc nhiên thốt lên:

- Cái gì vậy nè?

Nường xòe tay trước mặt ông sáu Long và nói nhanh:

- Cửa con đó nội, nội đưa cho con.

Ông sáu Long nắm sợi dây vải buộc miệng túi đưa lên ngang mày và nheo mắt:

- Con làm cái gì lạ vậy nè?

Nương lấp bắp đáp:

- Cái... cái đồ chơi... Nội đưa cho con đi.

Ông sáu Long hềch miệng cười, nhưng ông không trả cái túi cho Nương, tay ông nắm bóp

- Đồ chơi gì? Cái đầu sầm sầm rồi mà còn sầm đồ chơi hả? Cái gì mà... in là...

Nương hốt hoảng chồm lên giật lấy cái túi gút trên tay ông sáu Long, vừa nói lia cái miệng:

- Bùa...! Bùa của con đeo. Nội đừng mở ra...

Nghe Nương nói vậy, ông sáu Long ngạc nhiên:

- Bùa gì?

Nương nhí nha, nhí nhảnh:

- Ơ... Bùa là bùa mình đeo cho hết bệnh á nội.

Ông sáu Long dựng mày:

- Con bệnh gì mà đeo bùa? Ai cho con đeo bùa? Bùa chú gì đâu kỳ cục vậy?

Bị ông sáu Long hỏi dồn, Nương càng luống cuống:

- Dạ... dạ... con hông có bệnh gì hết... mà con đeo..., đeo cho khỏi bệnh. Ông thầy... ông cho con đó à nội.

Ông sáu vừa cười, vừa nạt ngang:

- Con điên! Ông thầy nào cho con bùa đó, mà tại sao con không cho nội biết?

Nường không biết ông thầy nào để chỉ, nàng quỳnh lên:

- Dạ... ông thầy... cái ông thầy...

Tưởng là thật, ông sáu Long cứ phẫn tới:

- Ông thầy nào?

- Ông thầy pháp...

- Ở đây có thầy pháp nào đâu?

Không biết đáp sao cho xuôi, Nường phải bịa chuyện láo:

- Ông thầy pháp lưng gù, ở ng ỗ dưới chợ vẽ bùa cho người ta. Con đi chợ gặp ổng, con đứng lại coi ổng vẽ bùa, ổng li ền lấy cái n ầy cho con biếu con đeo để khỏi mắc bệnh..

Nghe Nường bở lửng câu nói, ông sáu Long cau mày:

- Bệnh gì?

Như chợt nhớ ra, Nường đáp nhanh:

- Ổng nói con mắc bệnh đằng dưới...

Ông sáu Long nạt lớn:

- É! Đừng có nói điên, nói khùng! Đằng dưới đằng trên gì? Con nghe lời người ta, đeo cái thứ t ần bậy, t ần bạ vô mình r ồi phát điên luôn à. Nội nói cho con biết. Mà chắc con xin nên người ta mới cho đó chứ, không lẽ con đứng coi r ồi họ bắt con đeo bùa.

Nường cãi lại:

- Con đâu có xin. Ông... nhét đại vô tay con, biểu con lấy đeo, chớ con đâu có xin h ấ nào.

Ông sáu Long bảo:

- Thì con liệng trả lại cho họ.

Nường ngậy thơ:

- Con sợ...

- Sợ nỡ gì?

- Con sợ ông thầy ểm...

Ông sáu c ầnn cái gổĩ đập xuống ván tỏ vẻ tức bực vì đứa cháu quá đại khờ:

- ểm cái gì mà ểm? ểm ông lão vải mảy chớ ểm cái gì!

Ông sáu Long lếch ra ngoài cạnh ván bỏ chân xuống đất và tiếp bảo Nường:

- Đâu? Con đưa cái bùa đó cho nội coi.

Nường gạt ý ông:

- Thôi nội, nội không cho con đeo thì con đem liệng.

Vừa nói, Nường vừa quay lưng đi xuống nhà bếp, nhưng mới được vài bước thì ông sáu Long gọi giật lại:

- Nường! Nội biểu...

Nường khựng lại:

- Dạ, con đem liệng.

Ông sáu Long rần giọng:

- Nội biểu đem cho nội coi bùa ra làm sao cái đã.

Nường đứng trờng một chỗ, ngoảnh mặt nhìn ông sáu Long:

- Thì... bùa vẽ loằng ngoằng...

Giọng ông sáu Long trở thành bực dọc:

- Ai không biết nó vẽ loằng ngoằng, mà tao biểu đem cho tao coi, thì phải đem tao coi. Tao muốn biết bùa mê, ngải lú gì đó mà họ bắt mày đeo.

Nường riu riu trở lại với gương mặt tái xanh. Nhưng, ông sáu Long không mấy chú ý đến sắc diện thay đổi của đứa cháu, mà ông chỉ nóng ruột xem lá bùa trong cái bọc kia là bùa gì và nó có thể gây tai hại gì cho cháu của ông không

Nường vẫn còen đứng trân trân trước mặt ông sáu Long mà nghe tâm thần bấn loạn, chưa dám trao cái túi gút đựng chiếc nhẫn cho ông.

Ông xòe tay và thúc giục:

- Đưa đây.

Đôi môi Nường lắp bắp:

- Nội...

- Tao biểu đưa đây. Coi con nhỏ này kỳ lạ chưa.

Nường ngây ngô:

- Nội đừng mở túi ra, nghe nội.

Không thể chờ đợi nữa được, ông sáu Long với tay giật cái túi gút, vừa hỏi:

- Sao vậy?

Đôi tay Nương càng run rẩy như thần lẩn đứt đuôi:

- Ông thầy dặn đừng mở ra... tội... không nên...

Ông sáu Long nắm bóp cái túi nghe cộm cứng tay, ông liền bứt đứt sợi dây vải thắt miệng túi, mở rộng miệng túi, đoạn trút xuống bàn tay... Chiếc nhẫn vàng rơi ngay vào lòng bàn tay ông. Ông giương tròn đôi mắt ngắm chiếc nhẫn và buột miệng thành thốt:

- Ủa! Nương...

Nương nghe rướm mồ hôi trán, dấm mồ hôi lưng và cảm thấy tay chân như rụng rời. Lạ lùng thay! Giữa lúc này nàng thấy chiếc nhẫn lại tỏa hào quang làm loà cả mắt nàng.

Ông sáu Long xoáy tia mắt nhìn Nương:

- Cái gì đây, Nương?

Nương cúi mặt, miệng lí nhí:

- Dạ... nhẫn...

Ông sáu Long hết sức ngạc nhiên, ông mở đầu cuộc truy gạn đứa cháu:

- Nhẫn! Vàng! Ở đâu vậy nè?

Giọng Nương lắp bắp khở sở lắm mới thành tiếng:

- Cũ... con...

Ông sáu Long gần từ tiếng:

- Cũ con hả?

- Dạ...

- Con làm gì có?

Nường cắn môi làm thinh. Vì quá sợ sệt mà nàng thấy dường như khoảng đất của nàng đang đứng nó xoay tròn như chong chóng.

Ông sáu Long lớn tiếng lặp lại:

- Con làm gì có được chiếc nhẫn này? Con phải nói cho nội nghe.

Nường len lét liếc lên ông sáu Long, cố sức nặn hai tiếng:

- Thừa nội...

Thấy dáng điệu của Nường, ông sáu đâm ra nghi ngờ... Ông nghi ngờ là Nường đã đi ăn cắp của ai, hoặc là trộm trái cây trong vườn cả Hoài đem bán rồi sắm nhẫn đó. Ông sợ la hét lên rồi Nường sợ, không dám thú thật, nên ông phải dỗ ngọt:

- Con nói thiệt cho nội nghe đi, chiếc nhẫn này ở đâu mà con có?

Nường đáp ứng:

- Dạ... a...

- Con lên hái trái cây bán lấy tiền mua sắm đây, phải hôn?

Nường nói lia:

- Đâu có, con đâu có hái lên trái cây.

- Vậy chớ sao? Con đừng dấu giếm gì hết. Nội hông có rầy rà chi đâu mà con sợ. Cứ nói thiệt đi.

Nường lại liếc lên để xét thái độ của ông sáu Long, qua một lúc đắn đo, nàng thấy không còn gì che dấu nữa được, tốt hơn hết là phải thú thật thì mới mong ông sáu Long tha thứ cho được.

Thấy nàng chưa chịu nói, ông sáu Long giục:

- Nương! Tại sao mà cứ đứng làm thinh hoài vậy? Hay là mày ăn cắp của ai?

Nương thu hết cam đảm, nói thật nhỏ:

- Hồng phải... Anh Thái cho...

Chưa nghe rõ, ông sáu Long ng ẩ ch ồm tới, một tay che tai, đôi mày nhíu lại:

- Hả? Con nói sao? Nói lớn nội mới nghe.

Nương se cuộn tròn tà áo:

- Của... anh Thái cho con.

Ông sáu Long ng ẩ chết trơ, đưa mắt nhìn từ đầu tới chân Nương bằng tia mắt khám xét Tâm trạng ông đang xao xuyến lo âu cho cuộc đời của đứa con gái đứng trước mặt ông.

Ông th ầm hỏi lòng:

- Bộ hai đứa đã sinh chuyện dan díu với nhau r ồi hay sao mà thằng kia lại cho nhẫn? Hèn chi lúc này mình thấy cử chỉ của chúng nó hơi khác.

Nỗi nghi ngờ lớn lên thật nhanh trong lòng ông lão. Ông bắt đầu phẩn dồ d ần:

- Thằng Thái đem chiếc nhẫn cho con h ồi nào?

Nương úp mở:

-Mới đây...

- Mới đây? Mới đây là hôm nào?

- Hôm hăm tám Tết

Ông sáu hỏi nhanh:

- Cái buổi chiều mà nó qua đây hái trái cây đó phải hôn?

- Dạ phải.

Ông sáu Long vỗ xuống chỗ ván bên cạnh ông, vừa bảo:

- Con ng ồi xuống đây, bình tĩnh nghe nội hỏi, có sao thì phải nói thiệt như vậy, đừng nói láo với nội, nội giận lắm.

Nương vâng lời ghé ng ồi xuống nơi cạnh ván, mặt luôn luôn cúi gằm, không dám ngược nhìn lên, những đầu ngón tay bấm mạnh vào từng lỗ mọt ăn trên mặt ván.

Ông sáu Long giữ giọng ôn t ần hỏi tiếp:

- Thằng Thái cho con chiếc nhẫn, sao con hồng cho nội biết?

Dáng điệu của nàng vẫn còn luống cuống:

- Con sợ nội r ầy.

Ông sáu vặn:

- Con sợ nội r ầy mà sao con dám nhận chiếc nhẫn của người ta?

Nương ngây thơ:

-Con đâu có dám lấy...

- Con không lấy mà sao có đây?

- Con không lấy mà anh Thái cứ đeo đại vô ngón tay con.

Ông sáu Long cau mày tỏ vẻ tức bực:

- Thì con cởi ra trả lại cho người ta.

Nương phân bua:

- Con có cớ ra trả mà anh Thái giận...

- Nó nói làm sao mà con biết nó giận?

- Ảnh nói... Nếu con không... thì ảnh đi luôn, không bao giờ bước chùn qua đây nữa.

Ông sáu Long thở dài, như vừa đoán hiểu được phần nào về một câu chuyện tình yêu..., ông đổi giọng gay gắt nhưng mà nghe dịu ngọt:

- Con sợ thằng Thái giận rồi đi luôn không tới đây nữa, phải không con?

Nương lấy móng tay khê bôi cảm một dưới lỗ lên để tìm một câu trả lời:

- Thừa nội...

Không biết nói sao nữa, nàng đành lặng câm để mặc nhận câu hỏi của ông sáu Long chính là câu trả lời của nàng.

Ông sáu Long tiếp tục gạn hỏi:

- Thằng Thái đem chiếc nhẫn cho con mà nó nói sao?

Lần đầu tiên, Nương nói dối với ông sáu Long về câu chuyện giữa nàng và Thái:

- Ảnh nói ảnh cho vậy hà Nội.

Ông sáu Long gạt phăng:

- Vô lý! Phải có gì đây nên nó mới đem chiếc nhẫn vàng mà cho con chứ.

- Dạ thiệt...

Ông sáu hăm dọa:

- Con nói láo với nội, nội đánh chết nghe. Chừng nội giận là con bao lớn đi nữa, nội cũng đánh đòn hết á. Con đừng tưởng con lớn rồi, nội chỉ rầy la một chút rồi thôi.

Nương chớp mắt:

- Thừa nội...

Chỉ có vậy thôi, ông sáu Long không còn nghe nàng nói gì nữa. Ông nhẹ nâng cằm Nương lên và bảo:

- Ngược mặt lên coi. Ngó ngay nội đây nè mà trả lời.

Bây giờ Nương mới chịu nhìn thẳng vào mặt ông sáu Long, nhưng trong tia mắt nàng hàm ẩn bao khiếp sợ.

Chợt thấy đôi mắt đưa cháu rưng rưng ướt, ông lão lấy làm xót xa trong lòng, ông trở lại giữ giọng dịu hiền của lúc đầu:

- Sao? Đầu đuôi chuyện chiếc nhẫn này ra làm sao? Con nói hết cho nội nghe đi.

Không dám làm cho nội giận, Nương buộc lòng kể thật lại chuyện tâm tình của người con trai:

- Anh Thái ảnh nói ảnh... thương con...

- Rồi sao nữa?

- Hôm trước, ảnh đem cho con đôi dép Nhựt.

Ông sáu đảo mắt lục soát dưới đất:

- Đôi dép nào? Ra làm sao đâu?

Nương đáp nhanh:

- Con hỏng lấy, con trả lại cho ảnh r ồi.

- Ừ, r ồi gì nữa?

- Ảnh lại đem tặng con chiếc nhẫn đó.

Ông sáu Long cau mày:

- Nội đã biết r ồi, ai biểu con nói đi nói lại chi nữa. Nội muốn biết thằng Thái nói sao với con trong lúc nó đem cho con chiếc nhẫn.

Nương ngập ngừng đáp:

- Ảnh nói... khi nào ảnh thôi học, ảnh về cưới con.

Sau câu nói của Nương, ông sáu Long ra vẻ trầm ngâm một lúc lâu. ông không ngạc nhiên về những lời Thái hứa hẹn với Nương, mà chính là ông bắt đầu lo âu cho cuộc đời long đong của Nương. Dù ông không gạn hỏi Nương, ông cũng có thể đoán biết Thái đã nói với Nương những gì trước khi đem chiếc nhẫn kia mà ràng buộc lấy hai giai cấp, hai kiếp sống khác biệt.

Sau đó, ông sáu Long hỏi tiếp:

- Thằng Thái nó hứa với con là nó sẽ cưới con phải hôn?

- Dạ...

- Con có tin lời nó hay không?

Thật ra thì Nương cũng chưa biết sao mà tin hay không tin. Đối với nàng, chuyện tình ái là... cái gì c ần kỳ khó hiểu lắm. Nàng lúng túng:

- Con cũng... hỏng biết nữa.

Ông sáu Long thanh thốt:

- Ừa con nói cái gì lạ vậy?

Nương phân bua:

- Vì con sợ ảnh giận con, nên con phải buộc lòng lấy chiếc nhẫn của ảnh vậy thôi.

- Rồi con có nói sao với nó hay không?

Nương lắc đầu đáp gọn:

- Không.

Nghe Nương nói vậy, ông cảm thấy lòng nhẹ nỗi lo âu được phần nào. Tuy nhiên, chuyện gió trăng... trai gái vẫn chưa hết ám ảnh trong đầu óc ông.

Ông khéo léo gạn Nương một lần nữa:

- Thằng Thái nó nói chuyện cưới hỏi với con bao nhiêu lần rồi?

Nương đã dằn dằn lấy lại bình tĩnh:

- Ảnh chỉ mới nói với con có một lần trong buổi chiều hái quít cho ảnh đó thôi hà nội.

Ông sáu Long nhẹ gật liềm mấy cái, đoạn ông đổi giọng nghiêm trọng bảo Nương:

- Nè con, thằng Thái là con cháu nhà giàu, còn mình thì nghèo, ra thân làm thuê, làm mướn cho ông bà cha mẹ nó, nội không muốn con dan díu với nó.

Nương chận lời ông sáu Long:

- Con đâu có dan díu gì đâu nội.

Ông sáu Long ném chiếc nhẫn cái cộp xuống trước mặt Nương:

- Ờ, không có thì tốt. Nội nói trước cho con biết vậy đó. Mình phải tự hiểu lấy thân phận mình, đừng trèo đèo. Nó nói gì nó nói, nó hứa gì nó hứa, mặc kệ nó, con đừng thèm nghe. Con chiếc nhẫn đó, con phải tìm cách nào trả lại cho nó đi.

Nương ái ngại:

- Con trả... thế nào ảnh cũng giận con.

Ông sáu Long hơi xằng giọng:

- Tại sao con lại sợ thằng Tjái giận con?

Nương cứng họng, không biết phải trả lời sao. Thật ra thì nàng sợ Thái giận hờn nàng chỉ vì nàng mến Thái, chứ không phải nàng yêu Thái.

Giọng ông sáu rắn lại:

- Nó đem chiếc nhẫn đó mà dụ dỗ con đó à. Con biết hôn? Con liệu mà giữ lấy thân. Nó giàu thì nó cưới vợ giàu, chứ không bao giờ nó chịu ngó xuống cái hạng bần cùng như con vậy đâu. Con tin ở lời nó phải khóc hận à. Nội nói cho con biết, nghe con;

Nương chưa hiểu nổi những lời răn dạy xa xôi của ông sáu Long. Nàng không biết vì sao mà khóc hận... Nàng thầm nghĩ không lẽ Thái đành gieo tai họa gì cho mình. Thái là thằng con trai nhà nết, hiền lành quá mà.

Để kết thúc câu chuyện, Ông sáu Long nghiêm nghị quyết định:

- Nội nói rồi, con phải làm sao trả chiếc nhẫn lại cho thằng Thái. Nếu con cãi nội, còn dấu nhét vật đó trong nhà thì con đừng kể nội là ông nội của con. Không có ai cháu ai, không ai ông ai nữa hết á. Sao? Con có chịu nghe lời nội hay không?

Nương nhỏ nhẹ đáp:

- Dạ... nghe...

Ông sáu Long đưa chiếc nhẫn đến gần tay Nương:

- Thôi, con lượm cát đi rồi chiều hay mai thẳng Thái qua đây, con đem trả cho nó.

Nương hết sức bối rối:

- Rồi con phải nói sao mà trả đây, nội?

Ông sáu Long đáp nhanh, không cần suy nghĩ:

- Con cứ nói với nó là nội rầy dữ lắm, nội không cho đeo vàng, nội biểu đem trả lại anh. Nó không giận hờn gì đâu mà con sợ. Mà tại sao con lại sợ nó giận? Con không phải sợ ai hết, con phải biết có mình nội đây thôi, con chỉ nghe lời có mình nội đây thôi.

Nương len lén nhặt lấy chiếc nhẫn:

- Dạ...

Ông sáu Long xoáy tia mắt nhìn Nương, rồi nhìn chiếc nhẫn trên tay Nương:

- Con phải trả tận tay thẳng Thái à ghen.

- Dạ.

- Nội còn hỏi lại thẳng Thái nữa à

Hôm sau, Thái đến nhà ông sáu Long trong lúc Nương đang nấu cơm sáng.

Qua vài lời chào hỏi, ông sáu Long cầm cây móc đi ra vườn sau khi dặn dò Thái:

- Cháu cứ ở chơi, ghen. Ông ra bãi đốn ít tàu lá đặng sửa lại tấm vách nhà bếp.

Thái mừng thậ̀n trong bụng và vâng dạ luôn miệng. Dù cho ông sáu Long chẳng dấn dò, chàng cũng không thể bỏ ra về khi chàng chưa trao đổi được lời nào với Nương.

Thật ra thì ông sáu Long không có ý định đi đốn lá dừa nước làm gì, vì tấm vách nhà bếp có chỗ nào rách đồ đâu mà ông phải sửa, mà chính là ông muốn để một mình Nương ở trong nhà để cho Nương để nói chuyện trả lại chiếc nhẫn cho Thái.

Ông sáu Long đi khuất rồi, Thái định đi thẳng xuống nhà bếp nói chuyện với Nương, thì Nương đã bước ra với gương mặt buồn xịu, buồn xo.

Thấy nàng không được vui, Thái băn khoăn:

- Sao vậy..., Nương?

Không chào hỏi Thái, Nương lạnh lùng:

- Cái gì mà sao sao... Anh muốn hỏi gì?

Nụ cười trên môi Thái vụt tắt:

- Sao em buồn?

Nương đáp nhanh:

- Tại anh hết á...

Thái ngơ ngác:

- Cái gì mà tại anh?

Nương quay lưng:

- Anh ngẩng đi, đợi tôi trở ra nói chuyện này cho nghe.

Cử chỉ của Nương làm cho Thái buồn chần chừ:

- Vụ gì đó, Nương?

Tiếng của Nương từ trong buồng vọng ra:

- Đợi một chút mà.

Thái nhìn trước trông sau, rồi đi ngay lại cửa buồng. Chàng chợt thấy Nương đang leo lên giường quỳ hai gối với tay giở tốc mí chiếc chiếu phía trong. Thái ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy em.

Chàng vừa nói, vừa bước vô cửa buồng. Nương giật mình buông mí chiếu xuống và vội vàng nhảy gọn xuống đất, xoáy nhìn Thái và cau mày:

- Mang đi đâu vậy?

Thái cười bả lả:

- Em làm anh nóng ruột quá.

Nương xẵng giọng:

- Nóng ruột cái gì? Người ta biểu ng ồi ở ngoài đợi... Mang vô đây chi vậy? Đi ra ngoài đi.

Thái khựng lại:

- Anh đứng đây đợi...

Nương bực dọc đẩy Thái một hơi ra khỏi cửa buồng, vừa buông lời trách móc:

-Cái thằng cha này kỳ cục quá! Người ta biểu đi ra ngoài ng ồi đợi một chút. Theo vô đây rồi rủ nội về bắt gặp, người ta bị r ầy làm sao. Lì lợm... tôi ghét!

Nghe Nương mắng mình là lì lợm, Thái lại tưởng là Nương mắng yêu mình, chàng khẽ tát lên má Nương một cái để gọi là đáp tạ, rồi nhanh nhẹn chạy ra ngoài nơi ván ngoài.

Nương tỏ vẻ bất bình qua ánh mắt lườm Thái:

- Không có ai giống đâu mà giống ghen. Liệu hồn à!

Thái phì cười và chép miệng:

- Cha... cha...! Gì đâu mà hăm he dữ vậy cô?

Nàng làm mặt giận hờn thật sự:

- Người ta nói thiệt à. Qua đây thì phải ngoài có chỗ, đứng có nơi, chứ không phải giống hót như vậy được đâu. Anh đừng tưởng tôi nói chuyện giấu cợt với anh, rồi anh làm tới. Nhà này còn có nội tôi nữa mà.

Thái làm nghiêm lại:

- Thôi, người ta biết rồi, đừng rầy rà nữa.

Nương quay lưng trở vô buồng mà còn đe dọa lần chót:

- Ngoài đó à! Mang vô đây nữa, tôi bẻ giò à!

Thái ngoài khúc khích một mình:

- Dữ quá ha!

Biết Nương đã giận thật chứ không phải giả đồ, Thái cũng biết lỗi của mình, nên không dám tỏ ra lì lợm, giống nhây nữa? Nương lục lạo trong buồng một lúc lâu mới trở ra.

Nàng đến trước mặt Thái và trao cho chàng một cái gói nhỏ xíu bằng hai ngón tay:

- Nè, cần đi.

Thái nhìn cái gói rồi nhìn Nương ngơ ngác, chưa chịu cầm lấy. Chàng hỏi nàng:

- Gì đây mà biểu người ta cầm?

Nương nhét gói giấy vào tay chàng:

- Thì cứ... cất đi rồi tôi nói chuyện cho nghe.

Thái nắm bóp ngoài lớp giấy lại nghe mềm mềm, chàng càng trở mắt ngạc nhiên hơn:

- Cái gì vậy nè?

Nương nói nhanh:

- Cứ bỏ túi đi, chờ về tới nhà hãy mở ra coi.

Thái bắt đầu sinh nghi... Chàng đoán là Nương tặng lại mình vật gì đây nên làm ra vẻ bí mật như vậy. Chàng sốt ruột lắm, không thể chờ về nhà được, lớp giấy liền bị mở phanh ra. chàng chẳng thấy gì lạ hơn là một cục bông gòn mà chàng biết chắc là gòn đó bị móc ra trong một chiếc gói...

Thái vừa tủm tủm cười, vừa xé luôn cục bông gòn:

- Giống gì lạ lùng vậy hả Nương?

Nương đứng làm thinh không đáp. Nào ai thấu được lòng nàng. Không phải nàng tiếc vì phải đem cái gói giấy nhỏ đó trao trả cho Thái, nhưng nàng cảm tưởng rằng Thái xé cục bông gòn kia tức là xé quả tim nàng... Tự dưng, nàng thấy lòng mình xoắn đau... lạ lùng!

Nàng đoán biết trước Thái sẽ buồn lắm, nhưng nàng biết làm sao hơn.

Thình lình, chiếc nhẫn từ giữa bông gòn rớt cộp xuống ván khiến Thái thảng thốt:

- Ủa! Sao lại chiếc nhẫn..., Nương? Nương đưa anh chi? Nương đeo vô ngón tay đi chứ.

Mắt Nương động u bu ần. Giọng nàng hàm một ít ni ềm ray rút:

- Trả lại anh... Anh cất dùm đi. Tôi không thể đeo được.

Thái nhặt chiếc nhẫn bỏ vào lòng bàn tay, ném tia mắt chìm sâu vào đáy mắt nàng con gái

- Tại sao em không thể đeo được?

Nương đáp gọn hai tiếng, không muốn cho Thái nghe được giọng ghen ngào của mình:

- Nội r ầy...

- Nội làm sao thấy được mà r ầy?

- Nội thấy r ấ...

Vẻ chàng bắn khoăn:

- Ông sáu đã bắt gắp chiếc nhẫn này trên tay em?

Nương phân tr ần:

- Không phải, nội bắt gắp trong cái gói h ữi trưa hôm qua. Nội r ầy tôi dữ lắm và biểu tôi phải trả lại cho anh.

Nghe Nương nói vậy? Thái ng ỡ chết trơ, chẳng nói năng gì được hết. Nét bu ần càng hằn đậm trên gương mặt tr ần tư của chàng.

Nương nói tiếp bằng giọng hàm vô vàng xót xa:

- Thôi, anh đừng bu ần, anh cất dùm tôi chiếc nhẫn đó đi. Nội tôi khó lắm, anh đừng để tôi bị r ầy một lần nữa vì vụ chiếc nhẫn mà tôi nghiệp cho tôi.

Thái nuốt ực trong cổ họng một cái như để dằn nén cơn thỗn thức trong lòng, đoạn nghiêm nghị:

- Nưong à....

- Dạ, tôi vẫn biết anh buồn lắm, nhưng tôi biết phải làm sao cho vừa lòng nội, cho đẹp ý anh, khỏi chênh lệch một bên nào? Xin anh hiểu cho tôi.

Lời chàng mang tức tở:

- Nưong không nhận chiếc nhẫn, tức là Nưong gạt bỏ tình anh. Anh biết..., ông sáu bắt buộc Nưong phải trả chiếc nhẫn cho anh, là ông sáu muốn cắt đứt mối dây ràng buộc hai cuộc đời: anh và em! Thì thôi...

Sự xúc động cắt ngang lời nói của Thái tại đó.

Dáng điệu Nưong hơi bối rối:

- Anh Thái!

Thái vụt đứng lên, giọng chàng chìm lắng trong nỗi buồn ray rức:

- Tôi về..., nghe Nưong!

Nưong hiểu tâm trạng chàng qua một tiếng "tôi" mở đầu câu nói của chàng, nàng càng bối rối hơn khi thấy Thái tiến dần ra cửa.

Nàng thiết tha khẽ gọi với chút hối tiếc đọng trong tim:

- Anh Thái! Anh Thái!

Nhưng Thái không ngoảnh lại. Rồi từ hôm đó, Thái không đến tìm Nưong nữa. Đêm đêm, người con gái chợt thấy niềm nhớ thương len lén nằm kề bên gối, bên chăn.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân

dtv-ebook.com

Chương 15:

Tiệc tùng đã mãn. Các vị chức sắc trong làng và khách hàng xóm đều ra về hết. Ông sáu Long còn ở lại chỉ bày cho mấy cậu nhỏ dọn dẹp sắp đặt lại bàn ghế dùm cho ông cả Hoài, rồi mới ra về sau hết.

Dưới nhà bếp, phần Nương chùi rửa chén bát cũng vừa xong. Nàng định ra về, nhưng bà cả bắt nàng ở lại bằng lời buộc khéo:

- Con về chưa có được. Con ở lại chơi một chút rồi bà nhờ chuyện khác, buổi chiều, con ăn cơm bên này luôn.

Thấy con cháu, dâu rể của bà cả tụ về đây nhà, mà trong đó có mặt cả vợ chồng cậu hai Vinh và Thái, Nương ngại ngùng nên cố tìm lời từ chối:

- Còn ciệc chi nữa, bà chỉ cho con làm đặng con còn về bên nhà có chút việc. ổng nội con dặn...

Đoán biết Nương nói dối chớ ông sáu Long chẳng có dặn dò gì hết, bà cả liền vui vẻ chận lời nàng:

- Chút nữa mới có chuyện làm. Chiều tối rồi con hãy về nhà. Lâu lâu bà nhờ cậy một lần, con bỏ về bà giận lắm à.

- Nội con trông...

- Anh sáu biết con ở bên này rồi, ảnh hồng có trông đâu.

Mợ hai Vinh, má Thái cũng xen lời:

- Ở lại chơi đi cháu. Cháu ở bên này thì chú sáu không có rầy rà gì đâu mà sợ.

Nương hết cách thoái thoát nữa được, nàng đành phải vâng lời bà cả Hoài

Nhưng ở lại chẳng lẽ ng ồi không bó gối, hay dựa cột khoanh tay, Nương phải đi tìm việc vặt để làm cho đỡ ngượng nghịu. Nàng khó chịu nhứt là chốc chốc THái lại kiểm soát đi xuống nhà bếp, rồi liếc nàng mà cười chúm chím...

Nàng lấy cây chổi nhỏ quét tro bếp. Thái giả bộ cần đi-đi thuốc vô bếp mới lửa. Thấy Thái đang đứng gần bên cạnh, Nương vội vàng xê ra xa.

Thái liếc ngang nàng mà cười cợt:

- Em lên nhà trên ng ồi ăn trầu.

Thình lình nghe Thái nói giễu với nàng như vậy, nàng sợ những người trong nhà nghe được, nàng đảo mắt quanh, đoạn lẩm bẩm với Thái:

- Hồng có giống à nha.

Điều thuốc đã cháy rồi, mà Thái vẫn còn cầm đầu trong cục than bếp:

- Người ta mời lên ăn trầu, uống nước mà giống cái gì.

Nương lấy đầu chổi đưa tro lấp lên cục than mà Thái đang mới thuốc, vừa xua đuổi:

- Thuốc cháy rồi, đi ra đi. Cứ đứng đó giống nhây hoài, Mọi hai đi xuống kia kìa. Liệu hồn...

Thái lấy điều thuốc cắn xéo trên môi, vừa liếc chừng lên phía cửa nhà trên, vừa dặn nhỏ nàng:

- Chừng nào về, cho anh hay, nghe Nương.

Nàng xằng giọng hỏi:

- Chi vậy?

- Anh đi với;

- Muốn đi thì đi một mình, đừng lộn xộn.

Thái làm nghiêm lại:

- Anh muốn đi với em, rồi dọc đường anh sẽ nói cho em nghe một chuyện, hay lắm.

Thái mới nói đến đó thì từ nhà trên có tiếng của mợ hai Vinh gọi vọng:

- Thái à!

Thái nhanh miệng dạ lớn một tiếng, đoạn dặn lại Nương một lần nữa:

- Nhớ nghe, chừng nào về thì... ra dấu cho anh biết.

Sợ mẹ xuống bắt gặp mình to nhỏ với Nương, Thái liền quay lưng sau khi bị Nương nguyền rủa:

- Có hộp quẹt, lại thiếu gì đèn ở trên nhà trên, sao khéo cầu kỳ... mang xuống đây mà...?

Từ đó đến bữa cơm chiều, Nương không nghe bà Hoài sai biểu việc gì hết. Nương biết là bà cần ở lại để lo dọn ăn cho gia đình con cháu của bà, vì con dâu của bà đâu có chịu làm động móng tay, để nàng ra về thì bà biết ai mà nhờ cậy.

Dọn dẹp xong một lần nữa, nàng ra về thì trời cũng vừa nhá nhem tối. Nàng định trước rằng nàng sẽ lên Thái đi cho êm, nhưng Thái cứ lẩn quẩn ngoài sân có ý canh chừng nàng.

Nàng ra khỏi vòng rào bông bụt được vài khoảng dừa thì Thái nhanh chân chạy theo.

Nàng cũng lanh trí, nàng đứng nép vào bên gốc dừa núp trốn Thái.

Thái đã thấy kịp hành động của nàng rồi, nhưng chàng giả như không biết, bỏ đi thẳng luôn. Qua khuất một khúc quanh, Thái cũng bắt chước nàng, núp vô một gốc dừa khác chờ nàng.

Nường lại tin chắc rằng Thái không thấy được mình, nên nàng lấy làm mừng thầm trong bụng. Độ chừng Thái đi qua đã xa, Nường mới dám bước ra khỏi gốc dừa. Nàng vừa đi, vừa nhìn chừng phía trước, sợ Thái quay lại rồi bắt gặp nàng;

Nhưng Nường nào ngờ... Nàng vừa đến khúc quanh thì Thái phóng ra trước mặt nàng

- Hù...!

Nường giật mình la oái lên, vừa nhảy lùi một hơi bốn năm bước.

Thái ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Nường dừng lại, một tay ấp lên ngực trấn tĩnh, đoạn trách Thái:

- Chơi cái điệu gì lãng quá hà! Làm người ta hết hồn hết vía vậy đó. Quý à.

Thái cố nén cười, phân bua:

- Ai biểu em núp trốn người ta, thì người ta núp hù lại chớ có gì đâu. Trốn đi, Bộ người ta không thấy sao.

Nường phát cáu:

- Người ta núp, chớ người ta có hù anh đâu mà anh hù người ta. Mà người ta về, để cho người ta về, để cho người ta về, còn chạy theo làm chi? Làm như vậy, rủi nội bắt gặp được, nội rầy người ta rồi ai chịu đây?

Thái chậm chậm tiến đến gần nàng và thốt lời hàm tình tứ:

- Mình đứng đây..., chỉ có cây lá chung quanh mình biết mình mà thôi. Đâu có ai thấy được mình mà em lo ngại.

Chàng đổi sang giọng nghiêm trang:

- Anh có chuyện này..., anh muốn nói với em...

Nàng luôn giữ dáng vẻ nghiêm trang:

- Chuyện gì? Sao h ữ tôi còn ở trong nhà, anh lại không chịu nói, để tôi ra v ề h ữ anh chạy theo?

- Trong nhà, có người này, người nọ, anh không thể nói được.

Nương nhẹ cau mày ra vẻ nóng ruột:

- ờ thôi, việc gì thì anh nói mau đi r ữ để cho tôi v ề. Ở bên nhà, nội đang trông tôi.

Thái đứng ngay thẳng, khoanh tay trước ngực như học trò sắp sửa trả bài. Và chàng phải đắn đo lâu lắm mới chịu nói:

- Anh muốn nhắc lại với Nương một chuyện..., mà cách đây hai năm v ề trước, anh đã có lần giải bày với Nương. Anh nói đến đây, chắc em đã nhớ ra r ữ? Và em đã biết ngay là giờ đây anh định nói với em những gì r ữ.

Nương lắc đầu:

- Tôi không còn nhớ gì hết. Chuyện hai năm v ề trước là chuyện gì mới được chứ?

Thái vẫn còn úp mở:

- Nương còn nhớ buổi chi ều hăm tám Tết năm ấy không?

Nàng nhăn mặt tỏ vẻ khó hiểu:

- Từ h ữ tôi biết anh tới giờ; bao nhiêu năm r ữ, bao nhiêu cái chi ều hăm tám Tết r ữ, tôi đâu có nhớ nổi chuyện gì là chuyện gì... chi ều hăm tám Tết. Anh phải nói rõ ra chứ, khi không anh hỏi vậy, tôi nào hiểu gì đâu.

Trong bóng đêm dầy đặc, nàng thấy Thái chớp mắt:

- Em không còn nhớ... thật sao?

Nương nhìn chùng về phía nhà; nàng thúc giục:

- Tội nghiệp quá! Anh cứ nói đại đi, đừng hỏi vòng vo gì nữa hết á. Bằng không muốn nói thì thôi, trở vô đi, để cho tôi về Nội tôi khó lắm, anh cũng biết mà.

Thái cũng sợ lỡ mất cơ hội, chàng hạ giọng thấp:

- Chiều hôm ấy..., anh có nói với em rằng: Anh yêu em...

Điều bộ Nương như giật mình sau khi nghe ba tiếng chót trong câu nói của Thái, nàng quay phắt lại nhìn thẳng vô mặt Thái:

- Hả...?

- Anh nhắc cho em nhớ chuyện tình yêu củ mình...

Nương cũng hạ giọng nói nhỏ như Thái:

Nhắc đi nhắc lại chi vậy?

- Để em biết rằng, dù hai đứa mình sống chia cách nhau thành đôi nơi, nhưng không bao giờ anh quên em, không bao giờ quên lời hẹn ước ngày xưa...

Nương cắn môi, rồi đầu nàng dần cúi thấp. Tâm trạng của nàng khác hẳn với hai năm trước, bây giờ, nàng phải suy gẫm rất nhiều về hai chữ tình yêu mà người con trai vừa thốt ra.

Qua một chút dò dẫm thái độ của nàng, chàng tiếp:

- Đêm qua, sắp có mặt ba má anh về đó, anh sẽ đem chuyện lưá đôi của mình trình bày với nội và ba má. Anh sẽ xin ba má cưới em nội trong mùa đông năm nay. Em nghĩ sao?

Nường cứ cúi đầu lặng thinh. Nếu trời sáng trắng, chàng sẽ thấy đôi môi nàng e ấp...

và đôi mắt nàng long lanh ước vọng ban đầu...

Thái lặp lại câu hỏi:

- Em nghĩ sao Nường?

Nường lắc đầu:

- Tôi không biết nghĩ sao hết.

- Em có bằng lòng hay không, cứ nói thẳng cho anh biết.

Nàng đáp nhanh:

- Anh nên hỏi Nội tôi.

Thái mỉm cười, nhích thêm một bước bên cạnh nàng:

- Như vậy, nghĩa là phần em, em đã bằng lòng?

Nàng ồm ờ:

- Hồng biết...

Thái sung sướng khéo vẽ chuyện tương lai:

- Đám cưới mình rồi. Tết năm nay, mình sẽ đi du ngoạn... Qua Tết, anh sẽ mua nhà, rồi rước em lên Sài Gòn. Ngày ngày, anh đi làm việc, em ở nhà cơm nước vá may... Rồi một vài năm sau đó, mình có con...

Thái nói đến đó thì Nường nũng nịu ngắt ngang:

- Thôi, đừng nói nữa...

Thái cầm lấy tay nàng:

- Em nên để anh kể cho em nghe một câu chuyện tình thật gắn bó, thật thấm thiết của một đôi vợ chồng...Đôi vợ chồng đó là anh với em... là đôi chim... dù gặp bao nhiêu bão tố trong đời cũng chẳng rời nhau.

Nường để tay mình nằm yên trong lòng tay ấm áp của Thái. Nàng ngẩng mặt lên gạt ngang câu nói đậm đà tình tứ của chàng:

- Người ta biểu thôi, đừng nói nữa mà.

Thái cắc cở hỏi nàng:

- Nường à! Em thích con trai hay con gái?

Nàng chột nghe nóng bừng lên má khi nghe Thái đặt cho nàng một câu hỏi quá sớm như vậy, làm sao trả lời được, nàng gạt phăng đi:

- Tôi cấm anh hỏi nữa à nha.

Thái cầm cả đôi tay nàng; chàng thốt lời tha thiết hơn:

- Nói với anh, em phải xưng em chứ.

Nàng lắc đầu:

- Khó sửa lắm.

- Em thử nói một câu có tiếng xưng em trong đó đi, Đâu có gì mà phải ngượng miệng ngượng mồm.

Nường len lén rút tay mình lại, vừa lắc đầu lia:

- Thôi, anh buông tôi đi, để tôi về

Thái giữ chặt đôi tay nàng:

- Cho anh một câu có tiếng xưng em trong đó đi, rồi anh cho về Nói đi em.

Những ngón tay nàng giãy giụa một cách yếu ớt trong lòng tay chàng:

- Thôi mà...

Thái buộc khó:

- Không chịu nói, anh không cho về

Nàng tìm cách lừa Thái:

- Để khi khác...

Thái nài nỉ:

- Ngay bây giờ mới được.

- Buông ra đi.

- Nói cho anh nghe rồi anh mới buông.

Nường làm dáng giận dỗi:

- Tức mình quá! Buông ra rồi... bộ người ta chạy sao.

Chàng vẫn cương quyết:

- Không phải sợ em chạy, nhưng mà anh nhất định không buông. Xưng em với anh một tiếng đi, rồi anh buông liền.

Nường cúi xuống gần cánh tay Thái, hăm dọa:

- Hồng chịu buông..., cần à...

Thái làm lì:

- Em cứ cần đi. Anh rất sung sướng được... em cần một cái cho thật đau lên tay anh, hay bất cứ nơi nào em muốn cần.

Thấy hăm cần mà chàng chẳng nao, Nường phụng phịu:

- Tôi khóc à... Tôi khóc thiệt à.

Thái nghiêng mặt nhìn gần sát mặt nàng:

- Em khóc đi. Anh ao ước được ngắm em khóc. Em khóc, chắc em phải đẹp hơn nhiều

Nường làm bộ hít mũi, giả đồ thút thít.

Thái phì cười:

- Tiếc rằng trời chẳng sáng trăng để anh thấy đôi giọt lệ của em rưng xuống má và đọng lại trên vành môi thắm, để anh tưởng tượng đó là một đóa hoa hồng đang ngậm sương khuya... Áo anh đây, em hãy lau nước mắt của em lên áo anh đi...

Nường bực dọc gạt ngang:

- Thôi đi, đừng nói chuyện cẩu kỳ... không ai hiểu. Anh nói anh nghe chứ không nghe. Kia kìa! Nội kêu vắng vắng kia kìa. Buông tôi ra, mau.

Thái để tai lắng nghe, đoạn cười chúm chím:

- Nói gạt anh chi, hả em?

Thấy Thái quá lì lợm, nàng lớn tiếng:

- Bực mình lắm rồi à ghen.

Giọng Thái hơi buồn:

- Xưng em với anh một tiếng, em có phải mất gì đâu, mà em tiếc với anh từng lời nói như vậy, hả Nường? Hay là em muốn bắt anh phải quỳ dưới chân em mà van xin...? Anh cũng bằng lòng, anh cũng vẫn chịu em được hết. Để anh quỳ... nha em?

Nghe Thái nói vậy, Nường đã đo lường được lòng dạ của chàng đối với nàng. Lời chàng tha thiết quá, làm cho nàng mềm lòng. Nàng thấy cũng

không nỡ để cho chàng nài nỉ mãi. Đôi bên giằng co hoài, nàng sợ có ai đi qua trông thấy rồi mách lại với ông sáu Long thì khổ cho nàng.

Nàng định bụng:

-Thôi thì mình ráng chịu ảnh, đừng ảnh buông cho mình về

Thấy nàng lặng thinh có vẻ đuối thế, Thái lay lay tay nàng, vừa thúc giục:

- Nương! Nói đi em.

Nàng giao kết:

- Một tiếng... một thôi nha.

Thái hí hửng:

- ờ, một tiếng thôi, anh không đòi hỏi chi nhiều.

Nàng ồm ờ:

- Ai mà biết nói gì đây?

- Em muốn nói gì đây?

Nàng khẽ cau mày:

- Thôi thì anh hỏi đi, rồi... rồi tôi trả lời. Nhưng mà giao trước, anh hỏi tằm bậy, tôi không trả lời đâu nhen.

Thái suy nghĩ, ngập ngừng một lúc mới đặt thành câu hỏi ản cả tình chàng trong đó:

-Em có yêu anh không, em?

Thẹn thù làm cho nàng giận dữ một lần nữa:

- Cõi kia...! Em hồng thềm nói đâu.

Thái cười toại nguyện:

- Một...

Nường ngạc nhiên:

- Cái gì mà đếm... một?

Thái hỏi tiếp:

- Có bao giờ em tưởng tượng cái ngày đám cưới của mình không em?

Nàng ngoảnh mặt:

- Em đã nói rồi, hỏi đi hỏi lại những chuyện đó, em hồng thềm trả lời.

Thái lại đếm:

- Hai... ba...

Nường ngờ ngác:

- Ơ... kỳ cục hôn? gì mà hai ba? bộ anh điên hả?

- Anh điên vì em đó?

- Sao lại điên vì em?

- Bốn...

- Đếm sao trên trời hả?

Những lời tình tứ của người con trai càng bay bướm:

- Phải rồi, anh đếm những vì sao long lanh điểm trên khung trời tình ái!

Nường giật mạnh đôi tay:

- Em biểu thôi, đừng có nói chuyện bao la, cầu kỳ...

Thái khúc khích một cách đặc chí:

- Năm r ấ...

Chợt nhớ lại, Nương thanh thốt:

- Ủa! Tôi nhớ tôi đã xưng... em với anh r ấ thì buông cho người ta về đi chứ. Tôi đã giao trước một tiếng thôi, đâu có đòi nhiều hơn nữa được, Buông đi...

Thái tính toán:

- Tự nầy giờ, anh nghe được tới năm tiếng xưng em tất cả chứ không phải một. Anh lờì... Em hãy nói chuyện với anh bằng những tiếng xưng em ngọt ngào như vậy mãi đi em.

Bây giờ Nương mới chợt hiểu ra vừa r ấ Thái đếm một... hai... là đếm từng tiếng xưng em của mình, mà mình chẳng hề hay biết. Nàng bức tức dậm chân, cau mặt:

- Người ta quên... Vậy mà đếm... đếm... Ăn gian người ta... Tức mình quá đi! Ghét quá đi! Tôi ngậm cam luôn à, hông có thêm nói nữa đâu.

Nương bức tức là phải. Nàng không biết do huyền phép nào xúi giục nàng đã thốt ra những câu với bao nhiêu tiếng xưng em mặn nồng tình yêu với Thái mà nàng không hề hay biết gì cả. Nhưng trong sự tức bức của nàng, nàng vẫn cảm thấy như tâm tình thâm kín của mình được thoát nhẹ đi rất nhiều.

Thái từ từ nâng đôi bàn tay dịu mền:

- Em...

Tình yêu của nàng con gái đột nhiên thay đổi hẳn. Nàng đáp lại những lời thiết tha của nàng:

- Cho em về đi, anh.

- Để anh đưa em tới nhà.

Nàng lắc đầu:

- Không nên, anh đừng để nội rầy em.

Thái phân bày:

- Anh đưa em về gần tới nhà, rồi anh trở lại. Anh đâu có vô nhà mà em sợ nội nghi... Nghe em.

Nương cũng lắc đầu:

- Em nói thôi, để em về một mình.

Thái vẫn nài nỉ:

- Cho anh đưa em... Đi đường có anh, có em, hai đứa mình đủ đôi.

- Em nói anh không chịu nghe, em giận lắm à.

Nghe Nương nói vậy, chàng sợ nàng giận, nàng hờn, nên chàng phải đành thôi. Và trước khi tạm chia tay nhau, Thái đánh bạo đem một nụ hôn đầu tiên cài lên mái tóc thơm tho của nàng.

Không như năm nào, nàng cúi đầu tiếp nhận nụ hôn nồng nàn ấy bằng tất cả chân tình. Bóng đêm xóa nhòa bóng chàng và bóng nàng, còn lại đôi tâm hồn dịu nhau đi về một thế giới kỳ bí...

Lá cành lại cũng bàng hoàng...!

Thái đi qua đi lại trước mặt mẹ mấy lần, nhưng vẫn chưa thốt lộ được lời nào. Sự hiện diện của ông, bà, chú, thêm trong nhà cho Thái mất hết cam đảm. Chàng sợ nói ra đây rồi mọi người nghe được sẽ cười nhạo chàng rằng:

- Trai tơ đòi vợ khóc thề ầm...

Đế ý thấy cử chỉ của con trai hơi khác lạ, mợ hai Vinh hỏi:

- Mà làm cái gì mà đảo qua đảo lại hoài vậy, Thái?

Thái nhanh miệng:

- Dạ... đâu có chi đâu, má.

Vô tình mà bà nội Thái điếm đúng tâm lý, bà cười hềnh hème thấy đỏ loét bả trầu:

- Tao coi bộ thằng Thái đòi vợ r ấ à bây. Bây lo lần đi thì vừa, không thì nó dất con gái người ta à.

Cậu ba Thanh xen vào:

- Nó làm việc cũng có tiền r ấ, anh hai, chị hai nên sớm lo vợ con cho nó đi. Hay là biểu nó coi cô ký nào làm chung trong sở nó đó, mà nó vừa ý thì cưới đại cho nó.

Thái cười thẹn, gạt ngang:

- Thôi chú ời. Chú nói kỳ...

Dứt lời, Thái lên đi chỗ khác, nhưng chàng vẫn còn nghe rõ câu nói của cha:

- Tôi chấm con Tuyết Nhung con gái của vợ ch ồng ông Nam Long r ấ. Tôi có nói chuyện với má nó, để r ấ tháng sau chọn ngày đi hỏi đó chú.

Bà cả Hoài vọt miệng:

- Nam Long nào? Nam Long chủ tiệm c ần đ ồng ngay của nhà mà đó hả?

Cậu hai Vinh đáp:

- Dạ, Nam Long đó má.

Bà cả nhanh miệng:

- Ý! Con nhỏ đó được à. Nó xứng đôi với thằng Thái lắm à. Mấy lần tao lên mây, nó chạy qua chơi, kêu tao bằng Nội ngọt xót vậy hà. Được lắm à! Tao chịu con Nhung lắm à. Vợ ch ồng bây cứ bước tới hỏi cho thằng Thái đi.

Nghe cả nhà đang nhắc đến cái tên Tuyết Nhung, sắp bước qua khỏi ngưỡng cửa thông xuống bếp mà Thái phải dừng ngay lại để dò dẫm tình hình ra sao.

Mẹ Thái khoe con dâu tương lai:

- Con Tuyết Nhung nó cũng mới đi làm việc đâu chừng hơn tháng đó má. Nó cũng đậu đ ếp l ơm như thằng Thái vậy, nhưng mà nó đậu sau thằng Thái một năm.

Bà cả chớp lia đôi mắt:

- Vậy ha?

- Vậy mà nó còn học thêm nữa để thi Bắc (baccalauréat) tú tài toàn phần) đó má.

Bà cả tắc lưỡi:

- Chà! Con gái mà học cao dữ ha! Bây cưới đâu thì cưới cỡ đó mới xứng. Bên này vợ ch ồng bây có tiệm giày, bên kia người ta có tiệm c ần đồ. Còn thằng Thái thì có bằng cấp, con nhỏ cũng có bằng cấp...

Đến đây, ông cả Hoài mới tìm được câu chuyện để xen hỏi:

- Bây có biết con nhỏ đó tuổi gì hôn?

Cậu hai Vinh cau mày hỏi vợ:

- Mình biết con Tuyết Nhung mấy tuổi hôn mình?

Mợ hai Vinh đáp gọn:

- Mười chín.

Ông cả Hoài nheo mắt, bấm đốt tay:

- Vậy thì nó tuổi dầ. Còn thằng Thái tuổi gì bây ha?

Mợ hai Vinh nhanh miệng đỡ lời ch ồng:

- Thằng Thái lớn hơn con Tuyết Nhung có một tuổi hà ba.

Ông cả thang thốt:

- Nói vậy thằng Thái tuổi sừ, con trâu.

Mợ Vinh nhẹ gật:

- Dạ, tuổi nó con trâu.

Ông cả Hoài đưa tay se vài sợi râu bạc ra dáng nghĩ ngợi, đoạn chậm rãi nói:

- Con nhỏ kia cạp, còn thằng Thái là trâu. Trâu với cạp sợ xung khắc..., không ở đời với nhau được.

Nghe ông nói với cha mẹ như vậy. Thái li ền thở nhẹ nhõm như trút xong một gánh nặng lo âu. Chàng lén nghiêng đầu, nép mặt bên khung cửa nhìn lên tr ần nhà trên, chợt thấy nét mặt của cha mẹ không được vui, có lẽ vì lời bàn của ông nội chàng vừa r ấ.

Nhưng lo âu lại bám víu lấy chàng trong lúc cha chàng hơi cương quyết:

- Theo con thì đời bây giờ, việc cưới hỏi không cần coi tuổi coi mạng làm chi ba à. Miễn hai đứa nó biết thương yêu, đối xử hòa thuận với nhau

là được rồi.

Ông cả lắc đầu:

- Không được, phải coi tuổi của hai đứa cho kỹ lưỡng. Dẫu cho hai đứa thuận hòa, mà hai tuổi lại khắc nhau thì trời đất cũng xui khiến có chuyện hai đứa phải xa nhau, hoặc phải chịu gầy gánh giữa đường...

Mợ hai Vinh cũng cố tìm lời đánh đỡ thành kiến của cha chồng:

- Con thấy cũng có nhiều cặp vợ chồng, trước khi cưới hỏi, cha mẹ đòi bên cũng coi tuổi, coi mạng kỹ càng lắm, mà rồi về ở với nhau đầu hôm, sớm mai thì chàng đi đường chàng, thiếp đi đường thiếp...

Ông cả không chịu đũa thế với con dâu:

- Đó là vì hồi trước, họ đã nhờ một ông thầy coi tuổi quá dở, coi lịch, coi sách ba chớp rồi nói bừa, chớ lịch sách ghi cung mạng mấy đời lại sai được, con.

Bà cả giảng giải:

- Để coi kỹ lại ngày sanh, tháng đẻ của thằng Thái với con Nhung lại coi. Mình thấy cạp khắc với trâu rồi đó, nhưng biết đâu ngày sanh tháng đẻ của hai đứa lại hợp.

Thế rồi cả gia đình, mỗi người một câu, bàn tán về việc cưới hỏi xưa và nay, nhứt là vấn đề coi tuổi tác, cung mạng của chàng rể, nàng dâu, làm Thái nghe không muốn hết.

Mợ hai Vinh thì chốc chốc lại nhắc đến tên Tuyết Nhung, hay vợ chồng ông chủ hiệu Nam Long, cố ý phô trương sự giàu sang của Tuyết Nhung...

Nếu Thái đã yêu Tuyết Nhung tha thiết như đã yêu Nương, thì khi nghe cha mẹ, ông bà bàn tính đến chuyện cưới hỏi Tuyết Nhung, chắc là Thái sẽ

thành r ồng cõi mây... Trái lại, Thái chẳng mừng vui chút nào, mà chỉ thêm lo âu cho cuộc tình duyên của chàng với Nương phải tan vỡ.

Đêm đó, chàng thức trần trọc trăm nhớ nghìn thương và mộng ước chất ngất như lâu đài! Chàng định bụng là phải sớm cho cha mẹ biết nỗi lòng mình, chớ không thể chậm trễ, e cha mẹ đến nói chuyện lứa đôi với ông bà Nam Long, thì lại thêm rối rắm cho chàng.

Sáng hôm sau, Thái thừa lúc mợ hai Vinh ra ng ồi một mình bên bờ ao sau nhà xem cá ăn cám, chàng li ền theo ng ồi bên cạnh mẹ.

Chàng phải dọn miệng, dọn m ồm mấy l ần, ấp a, ấp úng mấy lượt mới nói được một câu mà nghe chẳng có đầu đuôi gì hết:

-Má à! Con đã nghe ba má với nội... tính... ơ... vụ đó...

Đến đó, Thái cứng miệng nên nín thinh luôn, không biết phải nói gì nữa cho xuôi.

Mợ hai Vinh ngạc nhiên nhìn ngang con trai:

- Mà nói cái gì vậy, Thái?

Thái then đỏ mặt như con gái mới bước chân vào phòng hoa chúc. Chàng thu hết cam đảm nặn thêm mấy tiếng nữa:

- Con... nói về chuyện... cô Tuyết Nhung.

Nghe Thái nhắc đến tên Tuyết Nhung, mợ hai Vinh lại hiểu l ần về những lời úp mở của con, mợ để mắt ngắm b ầy cá nhô đầu giành m ồi, vừa cười chúm chím:

-Chuyện đó má đã tính trước từ lâu r ồi. Nhưng con phải để chậm r ồi ba má lo cho chớ làm gì gấp dữ vậy con.

Thái lắc đầu nhăn mặt:

- Ý con không phải vậy...

Mợ Vinh hốt nắm cám rải xuống ao, vừa hỏi gạn:

- Vậy chớ sao?

Thái lí nhí:

- Con xin ba má gạt bỏ ý định làm sui với vợ chồng ông Nam Long.

Mợ Vinh quay lại, xoáy mắt nhìn con:

- Tại sao con không bằng lòng ba má làm sui với vợ chồng ông Nam Long? Người ta cũng tử tế, hiên hậu mà, con.

- Đã biết rằng ông bà Nam Long tử tế, hiên hậu, nhưng vì con... vì con...

Thái muốn nói vì con đã yêu Nường, nhưng tự nhiên chàng thấy mình mất hẳn bình tĩnh, nên đành bỏ lửng câu nói.

Nét mặt của mợ hai Vinh đã mất vui, mợ phản hỏi:

- Vậy chớ con thấy sao? Con cứ nói đi.

Thái đáp nhanh:

- Cô Tuyết Nhung không hợp nhãn con.

Mợ hai Vinh khẽ cau mày:

- Cô Tuyết Nhung như vậy mà mày chê, hả Thái? Người ta đẹp đẽ như tiên, lại thêm học cao, cũng bằng cấp này, bằng cấp nọ, nó hơn mày, chớ đâu có thua mày chỗ nào đâu. Vậy mà mày còn lựa chọn sao nữa, hả Thái?

- Không phải con chê...

Tưởng đâu Thái nói chuyện đùa giỡn, mợ hai Vinh xỉ lên đầu Thái:

- Không chê thì còn gì nữa? Mày đừng làm bộ quỷ mày.

Thái ấm ức:

- Con chưa nói hết mà má.

Mợ Vinh lại cười ý nhị:

- Còn vụ gì nữa?

Thái đáp gọn:

- Con không chê, nhưng con không thương...

Mợ hai Vinh tỏ ra thấu hiểu tâm lý con trai:

- Bay giờ, hai đứa chưa ăn ở với nhau thì vậy... nhưng chừng cưới r ấ, có chung mâm, chung gối r ấ... thì hai đứa mới có thương yêu nhau được chứ.

Thái biết ý mẹ muốn nói rằng: Dù bây giờ chàng chẳng yêu Tuyết Nhung, nhưng chừng cưới Tuyết Nhung r ấ, tự nhiên sẽ nối gót hôn nhân mà đến sau.

Thái lắc đầu cương quyết:

- Con nhứt định... không thể cưới Tuyết Nhung làm vợ được.

Mợ hai Vinh luôn tìm lời đẽo cao Tuyết Nhung, mong thuyết phục Thái:

- Má không hiểu nổi ý con r ấ à. Má thấy con Nhung nó đứng đắn, lễ phép lắm, chứ không phải lang bang, kiêu cách như con gái người ta. Vậy mà tại sao con không chịu con Nhung?

Thái cán môi thu h ấ chút bình tĩnh, đoạn đáp nhanh:

- Con lỡ thương người ta r ấ má à.

Mợ hai Vinh thành thốt:

- Người ta nào? Người ta là ai? Mà thương đứa nào?

Thái lí nhí trong miệng:

- Con đã thương... con Nương...

Nghe tiếng được, tiếng mất, mẹ Vinh nhú mày:

- Hà? Con nói con thương đứa nào? nói lớn lớn một chút coi.

Thái bầm thật mạnh làm cho một cục đất bên bờ ao bật lên rồi rớt tùm xuống nước. Chàng bộc lộ tâm trạng mình qua cử chỉ ấy. Chàng cúi đầu không dám nhìn mẹ nữa:

- Con thương Nương...

Mẹ hai Vinh giương tròn mắt ngạc nhiên:

- Con Nương nào?

- Cháu nội ông sáu Long.

Mẹ hai Vinh rần giọng:

- Mà nói thiệt, hả Thái?

- Dạ, con thưa thật với má...

Mẹ Vinh nóng ruột phẫn mau:

- Mà thương con Nương từ hồi nào?

- Lâu rồi.

- Lâu là hồi nào?

- Năm ngoái... năm kia...

Mẹ Vinh ngạc nhiên:

- Trời đất ơi!

- Vì vậy cho nên con xin ba má đừng tính đến chuyện đi cưới cô Tuyết
Nhưng

Nỗi nghi ngờ về chuyện yêu đương, đan dứu giữa gái trai, bắt đầu lớn
lên trong đầu mợ hai Vinh, vì mợ chưa biết được cái khoảng thời gian một
hai năm thắm lén đi lại với Nương, con trai mình có quá bước vào đường
ân ái hay không?

Mợ lựa lời hỏi khéo:

- Mà đã có gì với con Nương chưa?

- Con hứa... sau này sẽ đi cưới Nương.

Mợ hai Vinh tỏ ra bất bình:

- Mà có biết tao với ba mà bằng lòng hay không mà mà hứa bướng
với con người ta vậy?

Thái ng ỏi ngậm cầm.

Mợ Vinh đưa mắt nhìn con từ đầu đến chân, rồi từ chân trở lên đầu,
đoạn mợ quay về mục tiêu của vấn đề

- Có đi đâu tao muốn hỏi mà cho cặn kẽ là mà... đã có gì... thắm lén với
con gái người ta không đó?

Kịp hiểu ỉn ý mẹ, Thái lắc đầu:

- Thừa không.

Mợ còn vặn:

- Chắc hôn?

Giọng chàng quả quyết:

- Con chỉ có bàn tính với Nương để đi đến hôn nhân.

Bồng mợ hai Vinh rần giọng gặt ngang:

- Không! Không thể được!

Thái sa xấn ngay nét mặt và ngược nhìn mẹ bằng đôi mắt đầy van lơn:

- Con xin ba má...

Mợ cắt lời con trai bằng giọng xẵng:

- Tao nói không là không.

Cậu hai Vinh chấp tay sau đít, từ trong nhà thong thả đi ra. Thái nín lặng luôn, không dám nói gì thêm nữa. Mợ hai Vinh lớn tiếng nói tiếp, có ý để cho chững nghe:

- Thôi nghe, mày phải dứt khoát đi nghe, Tao cấm tuyệt mày không được lui tới nhà ông sáu Long à, tao nói cho biết trước. Nếu tao thấy mày lẻo đẻo mang đầu lại đằng đó thì đừng có trách tao à.

Nghe vợ to tiếng rầy con, cậu hai Vinh dừng lại sau lưng mợ cất tiếng hỏi:

- Vụ gì vậy?

Mợ chỉ Thái:

- Con trai của mình đây nè.

Cậu hai Vinh ngơ ngác:

- Thằng Thái làm sao? Mợ Vinh lấp bắp đáp:

- Nó... nó... tò tí... với con Nương cháu nội ông sáu Long.

Cậu hai Vinh dựng mày, thanh thốt:

- Hử?

Mợ đáp nhanh:

- Nó nói nó thương con Nương

Cậu hai Vinh nheo mắt:

- Bộ mày điên hả Thái?

Thái khỗ sở ng ưỡ cúi mặt cắn môi muốn rướm máu mà chẳng thốt được nửa lời.

Mợ hai Vinh hỏi ch ồng:

- Nó đòi cưới con Nương cho nó đó. Ông chịu hay không.

Cậu hai Vinh theo câu hỏi của mợ để đáp cho Thái nghe:

- Mày cứ hỏi ý kiến nội với má mày đó, r ồi má mày với nội quyết định cho.

Mợ Vinh nghiêm nghị hạ thấp giọng hỏi con:

- Mày không biết cha mẹ của con Nương ra sao, phải không?

Thái nói nhỏ nhẹ:

- Con biết... ba Nương ở tù..., Má nó chết... từ h ồi nó còn nhỏ...

- R ồi sao nữa?

- Ông sáu Long nuôi nó tới bây giờ.

- Sao mày biết?

- H ồi đó, má có nói cho con nghe...

Mợ hỏi gọn:

- Rồi mà mày còn nhớ câu chuyện đó ra làm sao hôn?

Thái làm thinh, dường như chàng không đành bới xới lại một câu chuyện quá náo nức của gia đình cha mẹ người con gái mà mình thương yêu.

Mợ hai Vinh tiếp gạn:

- Mày có biết vì sao ba con Nương ở tù, mẹ nó chết... hay không? hả Thái?

Thái cũng làm thinh:

Giọng mợ Vinh bực dọc:

- Mày biết hay không mà mày làm thinh?

Thái chỉ lắc đầu.

Mợ Vinh đổi giọng nghiêm trọng, chậm rãi nói tiếp:

- Làm gì mà mày không biết... Má nói với con đây, con phải để vào tai mà suy nghĩ. Không phải vì má thấy con Nương nghèo nàn mà má ngăn cấm chuyện yêu thương của con. Má thấy rồi, con Nương không thể về làm dâu ba má được...

Thái nhanh miệng chặn lời mẹ:

- Nương mới là người đoan trang, hiền hậu hơn Tuyết Nhung à má.

Mợ Vinh điểm ngón tay:

- Má công nhận như vậy. Con phải để cho má nói hết cho con nghe.

Cậu hai Vinh thừa biết mợ sắp nói cái gì rồi nên cậu không cần đứng lại để nghe tiếp, cậu bỏ lảng đi chỗ khác có ý để cho vợ dễ răn dạy con.

Mợ Vinh tiếp phân trần:

- Má nhắc cho con nhớ là hồi trước, má con Nương lấy trai, lấy cái ông đó làm chủ ấp này nè. Nửa đêm, ba con Nương về bắt gặp tại trận nên mới chém má nó chết. Còn thằng cha chủ ấp kia thì chạy khỏi và trốn biệt xứ mấy chục năm nay. Vì vậy nên ba con Nương mới bị bắt bỏ tù, rồi lưu đày ngoài Côn đảo...Bây giờ, không biết ba nó còn sống hay đã chết bỏ xác ngoài đó rồi hông biết nữa.

Nói đến đây, mợ hai Vinh chợt thấy Thái chớp mắt mấy cái, bỗng nhiên một giọt nước mắt thương tâm rụng xuống cánh tay chàng. Mợ Vinh hỏi nhanh:

- Sao mày khóc?

Thái ngoảnh mặt đi nơi khác.

Mợ hai Vinh phát mạnh lên vai con trai:

- Bộ mẹ mày chết sao mà mày khóc?

Thái nuốt ực sự xúc động xuống cổ họng để nghe lòng mình quặn đau như ai cắt xé, phần đau dùm thân phận của Nương, phần đau vì tuyệt vọng của tim mình.

Mợ hai Vinh giữ luôn cái giọng chát xẵng vừa rồi:

- Tao nói mày phải nghe. Con Nương không thể về làm vợ của mày được. Mẹ nó là một người đàn bà trắc nết, lấy trai... để ra nó;

Thái ra mặt chống đối mẹ:

- Má nó lấy trai, chứ bộ nó lấy trai...

Không muốn để Thái nói hết lời, Mợ Vinh liền chặn ngang:

- Nhưng rồi con nhỏ đó, khi nó có chồng, nó cũng sẽ lấy trai. Nó có nòi như vậy mà. Mày không nghe mấy bà già thường nói: Mua heo chọn nái, cưới gái lựa dòng, hay sao? Tao không phải là thầy bói coi tướng, nhưng

mà tao coi tướng con nhỏ nào, tao cũng biết nó đứng đắn hay không rồi hà. Cặp mắt con Nường là cặp mắt lừa dối...!

Thái quay lại nhìn mẹ bằng đôi mắt van xin:

- Xin má cho con được phân trần với má:

Mợ hai Vinh chớp mắt:

- Còn sao nữa?

Lời Thái vương vấp:

- Con đã lỡ thương con Nường, mà Nường cũng thương con nữa. Con xin ba má thương con, tác hợp cho hai đứa nên vợ chồng. Con biết Nường là người con gái đứng đắn, xứng đáng là dâu thảo của ba má, vợ hiền của con...

Mợ Vinh khoát tay lia lịa:

- Thôi, thôi dẹp di mày. Tao nhứt định là không được rồi, mày đừng năn nỉ, vô ích. Mày dám cãi lời tao là tao từ mày à.

Thái tuyệt vọng, chán chường đứng dậy lững thững đi ra vườn. Mợ hai Vinh tưởng là con trai mình đã chịu nghe lời rồi, nên mợ cũng không cần nói gì thêm nữa. Nhưng mợ nào có biết Thái đứng dậy bỏ đi chỗ khác là để dấu che sự xúx động hàm ẩn trong khóe mắt Thái, để tìm một lối thoát cho tâm tình Thái.

Chàng định bụng rằng:

- Thôi thì chờ hôm nào ba vui, mình sẽ trình bày với ba. Mình van xin mãi chắc cũng phải được.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân

dtv-ebook.com

Chương 16:

Nhưng tất cả mọi việc trên một bàn cờ tình duyên diễn tiến không đúng như lòng Thái ước muốn.

Sau ngày giỗ ông bà xong, vợ chồng hai Vinh và Thái cùng trở về Sài Gòn. Tối nhà hời chiêu, ngay trong đêm đó, nhân lúc thấy Thái đi chơi ngoài phố, vợ Vinh mới bắt ghế trên sân thượng ngồi bên cạnh cậu bàn tính chuyện vợ con cho Thái.

Mợ nghiêm trọng mở đầu trước:

- Mình à! Tôi thấy việc cưới hỏi vợ cho thằng Thái cần phải lo sớm à mình.

Cậu hai Vinh cắn đầu bíp (pipe ống điều) chậm rãi hỏi:

- Ý mình ra sao mà cần lo gấp?

Mợ hỏi lại chồng:

- Hôm bữa mình còn ở dưới nội nó, mình có nghe thằng Thái nó đem cái vụ... con Nương mà nói với tôi ngoài ao cá đó hôn?

Cậu khẽ gật:

- Có, tôi có nghe phớt qua, nhưng trái tai tôi quá, tôi bỏ đi chỗ khác. Rồi thằng Thái nói gì với mình?

Mợ Vinh cau mặt ra vẻ tức bực:

- Nó đòi cưới con Nương lấy đặng lấy được...

Cậu liền rần giọng cắt ngang lời mợ:

- Không. Tôi nhứt định không thể cưới con nhỏ đó được à.

Nét mặt mợ bỗng tươi hẳn lên và mợ nhanh miệng:

- Tôi cũng đâu có chịu.

- Mình phải nói hết cái dĩ vãng của ông già, bà già con Nương cho Thái nghe. Con nhỏ đó nó đã mang cái giòng máu lắng loạn, trắc nết, nếu cưới nó về đây làm vợ thằng Thái, thì ngày sau phải nát cửa, tan nhà à.

Mợ xỉ ngón tay lên vai chềnh:

- Tôi cũng một ý với mình vậy đó. Tôi có nói chuyện vợ chềnh hai Cung hể trước làm sao làm sao... cho nó nghe hết rể, mà coi bộ nó kỳ cục quá hà mình.

Cậu hai Vinh gặm đầu ống bíp (pipe)ống điếu) mấy cái, đoạn nhả khói:

- Thằng Thái nó cũng không chịu nghe hả?

Mợ phân bày:

- Nó có chịu nghe hay không, tôi không biết. Tôi cứng rần làm xằng với nó thì nó làm thỉnh mà nó khóc.

Cậu cười gằn:

- Hứ! Nó khóc hả?

- Chớ sao. Cả ngày nay, bộ mặt nó dàu dàu đó, mình không thấy sao? Nó kiếm có bỏ đi chơi nữa đó,

Cậu rút cái bíp ra khỏi miệng, gõ đầu lớp cộp vào chân ghế, buông giọng bất bình:

- Bộ nó muốn khóc hận à.

Mợ hai Vinh đưa mắt sang tầng lầu đối diện, vừa phân bua:

- Bởi lẽ đó, nên tôi nói với mình là phải tính gấp cái vụ con Tuyết Nhung đây đi. Nếu để dãn dãn dây dưa đây rồi nó lên về dưới, nó với con nhỏ kia sinh chuyện... leo tẹo, chừng đó mới bối rối cho mình à.

Cậu nhìn thẳng mặt vợ:

- Mình có đi đâu tra coi nó với con Nường có gì... lôi thôi, tăng tịu hay không?

Mợ hai Vinh quay lại nói bằng giọng nghiêm nghị, nhưng nghe rõ thì như có chút pha trò:

- Tôi dò theo lời thằng Thái thì tôi biết hai đứa nó chỉ mới... lườm liếc với nhau để mà nói chuyện yêu thương vậy thôi, chưa có gì gọi là rắc rối hết. Mình phải chặn trước, không thì chầy mình gỡ không ra!

Cậu hai Vinh quả quyết:

- Ừ, thì mình cứ bước tới chuyện hỏi cưới con Tuyết Nhung đi. Nếu bên kia vợ chồng anh Nam Long bằng lòng gả thì mình đem lễ hỏi ngay trong tháng này cũng được, rồi còn ngày cưới mình sẽ định sau.

Mợ tỏ ra thông thạo:

- Hễ đi lễ hỏi thì mình phải trình luôn ngày cưới chớ định sau cái nỗi gì.

Cậu đưa xuôi:

- Ừ, mình hiểu thì mình lo dùm đi. Chọn lựa được ngày tháng sớm chừng nào tốt chừng nấy. Nhưng mà phải dò ý kiến của đằng kia coi người ta có chịu gả hay không đã, rồi mới tính tới được chớ.

Mợ Vinh hớn hởi:

- Tôi biết chắc vợ chồng anh Nam Long gả liền mà. Tôi chỉ lo một nỗi là ông nội bà nội thằng Thái bắt phải coi tuổi coi mạng của hai đứa. May mà cung mạng hai đứa hợp nhau chẳng nói gì, rùi nó xung khắc thì tôi không biết làm sao đây chớ. Mấy ông già, bà già còn theo xưa thiệt khó lòng lắm!

Cậu hai Vinh ra dáng suy tính một lúc, đoạn giảng giải:

- Bây giờ, tôi tính như vậy là êm xuôi hết...

Mợ vội vàng chặn lời chồng:

- Sao đó mình?

- Mình khoan cho nội nó hay biết về vụ con Tuyết Nhung đã. Mình cứ im lìm, ở trên này mình hãy về mời nội nó lên. Nếu nội nó có biểu phải chờ coi tuổi tác gì đó, thì mình nói láo là đã nhờ thầy trên này coi kỹ dùm rồi, hai đứa hợp lắm.

Mợ Vinh nhoen miệng cười:

- Mình bày tính sao, tôi nghe theo vậy. Nhưng sau này, mình muốn nói sao với nội nó thì nói, phận tôi là con dâu, tôi không dám qua mặt nội nó, rùi sau này nội nó hay ra, nội nó giận tôi, nói là tôi chuyên quyền.

Mặc dù ngoài miệng thì nói vậy, chớ trong lòng mợ đã sẵn một ý định như cậu rồi, nhưng vì nể cậu nên mợ chưa dám nêu ra trước, sợ cậu hiểu lầm rằng mợ có ý khinh rẻ cha mẹ chồng.

Câu chuyện của vợ chồng cậu hai Vinh đến đây thì bên kia, đèn điện bỗng bật sáng lên. Tiếp theo, một nàng con gái yêu kiều, mặc đồ mát màu hường nhạt, xuất hiện ra giữa vùng sáng như thiên thần!

Mợ hai Vinh liền phát nhẹ lên vai cậu và chỉ sang lầu bên kia, nói nhỏ:

-Mình coi, con Tuyết Nhung xinh đẹp như tiên vậy mà thằng Thái chê. Tôi không hiểu nó chê về chỗ nào? Còn con Nương thì xấu như ma, tướng

dáng thì bên cùng lại thêm dốt đặc, mà nó đi mê. Con Nương thua kém con Tuyết Nhung đủ mọi phương diện hết.

Cậu hai Vinh tán đồng:

- Thằng Thái nó mù mà.

- Nó có học mà sao đầu óc nó đần độn quá vậy hồng hiệu. Thí dụ mình chịu theo ý nó, mình đi cưới con Nương cho nó, rồi sau này thiên hạ xôn xì..., họ nói đó, bà già vợ thằng Thái lấy trai rồi bị ông già vợ nó chém chết... Họ hài ra đủ thứ xấu của bên cha mẹ con Nương. Như vậy, tôi thử hỏi mình, có phải nhục nhã cho mình hay không?

Cậu gật mạnh:

- Ừ, thiên hạ họ cười là cười mình chớ sao.

Mợ để ý thấy nàng con gái bên kia lâu đang tiến dần ra bao lơn mà hướng mặt về bên này, mợ liền đứng dậy vẫy tay, cả tiếng gọi:

- Nhung à! Nhung! Qua đây chơi, cháu

Tuyết Nhung tươi cười hỏi với qua:

- Dạ. Hai bác về dưới tỉnh, trở lên hỡi nào?

Mợ đáp:

- Bác lên tới hỡi chi đâu. Cháu rảnh qua chơi với hai bác.

Tuyết Nhung khẽ gật:

- Dạ. Cháu qua liền à, bác.

Dứt lời nàng quay lưng, biến mất dạng sau những khóm hoa trên sân trường.

Biết Tuyết Nhung đang xuống lầu và sắp qua tới, cậu hai Vinh hỏi vợ:

- Mình kêu con nhỏ qua chi vậy?

Mợ đáp:

- Kêu nó qua chơi vậy mà.

Cậu dẫn dò:

- Nè, nó là con gái, mình đừng hỏi nó về vụ gì hết, nó mắc cỡ, tội nghiệp nó nghen.

- Tôi biết mà mình.

Thấy Tuyết Nhung từ trong nhà đẩy cửa sắt đi ra và băng qua đường, mợ hai Vinh liền réo con ở, bảo con ở xuống mở cửa tiếp cô Tuyết Nhung đưa thẳng lên sân thượng.

Nhung vừa lên tới thì mợ Vinh đã bắt thêm một cái ghế ở bên cạnh mợ sẵn rồi. Mợ liền vỗ nhẹ lên ghế, bảo Nhung bằng giọng thật ngọt ngào:

- Ngồi đây con, Nhung.

Tuyết Nhung nhovn miệng cười, vừa cúi đầu chào cậu mợ một lần nữa, rồi mới ngồi lại bên cạnh mợ. Nàng vui vẻ hồn nhiên gợi chuyện:

- Về dưới tỉnh, có gì vui, gì lạ không, bác?

Mợ cười cợt:

- Dừa chuối, ruộng vườn không, có mẹ gì mà vui. Đâu phải ngựa xe ồn ào như ở trên này mà vui.

Cậu hai Vinh thấy giữa lúc này mình là vai thừa trong câu chuyện, cậu thông thả đứng lên đi loanh quanh ngắm sửa mấy chậu hoa, mấy cây kiểng.

Trong lúc đó, Tuyết Nhung hỏi mợ:

- Anh Thái lên hay chưa mà cháu không thấy, hả bác?

Mợ thân mật rón tay mân mê từng sợi tóc rối trên vai Tuyết Nhung, đáp:

- Nó về một lượt với bác, mà nó đi chơi đâu đó rồi.

- Cháu lại tưởng đâu đến chúa nhật hai bác với anh Thái mới về trên này chứ.

Mợ Vinh cười ý nhị:

- Vì vụ thằng Thái nên bác phải về sớm đó.

Tuyết Nhung có vẻ băn khoăn:

- Chi đó, bác?

Mợ phì cười:

- Về đăng lo đi coi vợ cho nó.

Nghे mợ nói như vậy, cậu hai Vinh núp bên chậu kiểng nhìn mợ trن trن. Cậu đang lắng tai chờ nghe những câu tiếp theo sau của mợ trong lúc Tuyết Nhung thẳng thốt:

- Anh Thái sắp đi cưới vợ?

Mợ gật đầu:

- Ừ, bác cưới vợ cho nó đăng nó lo làm ăn với người ta.

Tuyết Nhung hỏi phăn tới:

- Coi vợ cho ảnh ở đâu đó bác?

Mợ hai Vinh úp mở đáp:

- Cũng gần đây chứ không xa.

Tuyết Nhung sốt ruột:

- Bác nói rõ cho cháu biết với.

Mợ nhẹ hất hàm:

- Bên kia đường.

- Cô nào đó, bác?

- Bác đỡ cháu đó. Cháu đoán thử coi.

Tuyết Nhung cau mày suy nghĩ một lúc, đoạn hỏi nhanh:

- Cô Vân Anh, phải không bác?

Mợ lắc đầu:

- Hồng phải. Con Vân Anh nó cặp với cậu gì nhạc sĩ đó mà.

- Hay con gái chủ hiệu áo len Tuyết Sơn hả bác

- Cũng hồng phải.

Tuyết Nhung xoáy mắt nhìn mợ Vinh:

- Thôi, cháu chịu thua. Bác nói cho cháu nghe đi.

Giọng mợ Vinh đầy bí ẩn:

- Cháu không đoán ra thì thôi, để mai một r ồi cháu cũng biết là ai chứ gì.

Tuyết Nhung nóng ruột nắm tay mợ hai Vinh lay lay:

- Không... bác cho cháu biết ngay bây giờ hà.

Mợ Vinh lắc đầu:

- Bác không thể nói ra bây giờ được. Mai... nội ngày mai, cháu sẽ biết nàng dâu tương lai của bác là ai.

Dáng điệu tuyệt Nhung hơi nũng nịu:

- Thà bác không nói thì thôi. Bác úp úp mở mở, cháu tức ghê...

Bỗng có tiếng chân dép lẹp bẹp đi lên thang lầu cắt ngang câu nói của Tuyệt Nhung. Cả mợ hai Vinh và Tuyệt Nhung đều quay mặt nhìn về phía phát ra tiếng động.

Thái mặc bộ bi da ma trắng hiện ra với nét mặt kém vui. Chợt thấy Tuyệt Nhung đang ng ồi bên cạnh mẹ, Thái li ền khựng lại và thụt lùi xuống c ầu thang.

Mợ hai Vinh li ền gọi chàng lại:

- Thái! Thái! Lên biểu đây, Thái.

Thái buộc lòng phải leo trở lên. Chàng chậm chạp đếm từng bước đến trước mặt mẹ với dáng điệu tiu nghỉu. Tuyệt Nhung ng ồi sờ sờ đó mà chàng cũng chẳng thèm nhìn đến mặt nàng.

Tuyệt Nhung cười tươi như hoa mùa xuân:

- Anh Thái!

Thái nghiêm nghị nhếch môi:

- Cô Nhung!

Mợ hai Vinh chớp mắt:

- Nãy giờ mà đi đâu?

Chàng vẫn giữ nét mặt âu s ầu:

- Thả bộ lại đằng chợ chơi.

Mợ chỉ chiếc ghế của cậu hai Vinh ng ồi khi nãy và bảo:

- Ng ồi đây nè mày.

Thái cũng còn đứng trơ trơ chưa chịu ng ồi:

- Má biểu chuyện chi?

Mợ vỗ ghế:

- Thì mày ng ồi đây đi.

Thái miễn cưỡng ng ồi xuống nửa mặt ghế và dăm dăm nhìn mẹ chờ lời chỉ bảo. Nhưng mợ chưa chịu nói gì hết, mợ liếc Thái bên phải, r ồi liếc Tuyết Nhung bên trái, chúm chím cười ý nhị. Có lẽ mợ đang th ần đắc chí:

- Hai đứa nó xứng đôi quá!

Thái sốt ruột nhắc lại câu hỏi:

- Má biểu chi?

Mợ Vinh bỏ tay sang nắm tay Nhung và nói với con trai:

- Có con Nhung qua chơi, má biểu con ng ồi đây nói chuyện cho vui vậy chớ có việc gì đâu.

Nói đoạn, mợ Vinh đứng dậy bảo Thái và Nhung:

- Hai đứa ng ồi nói chuyện nghe, tao xuống dưới nhà một chút xíu:

- Thái bất mãn nhìn theo mẹ:

- Má xuống dưới chi vậy? Má cần lấy cái gì? Để con xuống lấy cho.

- Tao xuống dặn con ở chuyện này... r ồi tao trở lên bây giờ. Hai đứa cứ ng ồi đó đi.

Dứt lời, mẹ lại gọi cậu:

- Ông à! ông Xuống tôi chỉ cái này cho ông coi.

Thế là trên sân thượng chỉ còn lại mình Thái với Tuyết Nhung. Thái đoán mẹ mình cố ý tạo nên cái cơ hội này cho chàng gần gũi, chuyện trò thân mật với Tuyết Nhung hơn:

Chàng lấy làm khó chịu lắm mà chẳng nói ra. Trước kia, chàng xem Tuyết Nhung là cô bạn láng giềng thân thiện. Còn ngày nay, chàng nhìn Nhung bằng đôi mắt thù hằn, chàng coi Nhung như cái gai trong mắt. Chàng bộc lộ tâm trạng mình bằng cách nhõm người lên một chút, đoạn kéo ghế dang ra xa Nhung thêm nữa bằng hai tấm gạch.

Tuyết Nhung không hề nhận cử chỉ khác lạ của Thái. Nàng còn giữ đóa hoa hồng hàm tiếu trên môi:

- Về dưới quê vui không? anh Thái?

Thái ném mắt xuống lòng đại lộ và cộc lốc đáp:

- Vui!

Tuyết Nhung gác một cánh tay lên lưng chiếc ghế của mẹ Vinh hồi này, như có ý muốn xóa bớt khoảng cách giữa nàng với chàng. Đáng đi-(u nàng nhí nhảnh hơn:

-Anh có đem trái cây lên cho Nhung hay không?

Thái cố dần nén bức dọc trong lòng và đáp bằng giọng lạnh lùng:

- Mùa này, trái cây đã hết rồi

Nàng vuốt ve giòng tóc chảy rẽ đôi trước ngực:

- Không có chuối sao, anh?

Chàng lắc đầu:

- Không có chuối chín.

Nàng còn vùi vỉnh:

- Dừa xiêm?

Chàng nói gọn:

- Không có ai leo bẻ.

Tưởng là Thái đùa cợt bằng cách đó, nàng phì cười:

- Thứ gì cũng không có hết vậy? Bây giờ, anh không có bánh trái gì cho Nhung ăn hết sao? Mấy hôm rồi, Nhung trông anh lên đặng xin ăn đó.

Thái nhếch miệng cười bả lả:

- Tánh tôi, đi đâu chỉ có đôi bàn tay không, tôi không muốn mang xách gì hết.

Tuyết Nhung quay trở lại vấn đề hôn nhân của Thái bằng một câu do dẫm đầu tiên:

- Anh còn nghỉ phép đến chín mươi ngày nữa mà sao anh trở về trên này sớm vậy, anh Thái?

Thái hơi lúng túng:

- Tôi phải trở lên sớm vì...còn phải đi thăm bà con.

Nàng liếc ngang chàng cười chúm chím:

- Chớ không phải về sớm đặng còn đi coi vợ?

Thái giật mình vì câu nói của Tuyết Nhung, chàng quay lại và bây giờ chàng mới chịu nhìn thẳng mặt nàng:

-Nhung nói chi?

Nàng nhún mạnh từng tiếng:

- Anh về sớm đăng đi coi vợ. Có phải đúng như vậy không?

Thái ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Ai nói với Nhung như vậy?

Nhung đáp gọn:

- Bác gái.

Thái gạn nàng:

- Má tôi nói với Nhung hồi nào?

- Mới đây nè.

- Má tôi nói sao với Nhung?

- Bác về sớm đăng lo đi coi vợ cho anh.

Thái lắc đầu lia lịa:

- Đâu có, vợ con gì mà coi. Má tôi nói chơi với Nhung đó chứ.

Tuyệt Nhung chỉ ngón tay trước mặt chàng:

- Đừng làm bộ! Dấu Nhung làm chi, anh? Nhung biết hết mà. Bác gái còn nói rõ cho Nhung biết là sẽ coi... cô đó ở bên đường...

Nghe Nhung nói vậy, Thái tưởng là ở nhà mẹ mình đã cho Nhung biết rõ về mọi dự tính của bà rồi, Thái thản thốt chận hỏi nàng:

- Má tôi đã nói với Nhung... như vậy à?

Nàng đáp nhanh:

- Chớ sao.

Thái xua tay:

- Tôi không biết gì hết. Má tôi muốn đi coi, đi hỏi ai tùy ý má tôi, tôi không biết đến chuyện gì của má tôi hết.

Tuyết Nhung phì cười:

- Bác lo cưới vợ cho mà còn làm bộ. Chắc anh muốn giấu Nhung, để sau này khỏi mời Nhung đi ăn cưới chứ gì?

Lời đùa cợt của Nhung chỉ làm cho Thái thêm khó chịu. Chàng hơi xẵng giọng:

- Nếu má tôi có đi coi, đi hỏi nơi nào, chính là bà cưới... cho bà, chứ không phải cưới vợ cho tôi. Tôi giấu Nhung làm gì?

Tuyết Nhung lại hiểu lầm rằng Thái pha trò, nàng cười khúc khích:

- Cái anh này nói nghe kỳ cục! Cưới vợ là cưới cho anh, chứ sao lại cưới cho bác?

Thái vụt đứng phắt dậy, nắm hai tay thọc vào túi áo, đi qua đi lại trước mặt Tuyết Nhung. Đó là chàng còn cố giữ được chút phép lịch sự đối với Nhung, không thì chàng đã bỏ đi xuống nhà dưới rồi.

Tuyết Nhung nghiêm nghị lại, đôi mắt nàng quăn quít theo Thái từng bước:

- Thôi Nhung không nói chuyện đùa giỡn nữa nha. Bây giờ, Nhung hỏi thật anh, anh sắp đi cưới cô nào ở đây bên kia, anh cho Nhung biết với, để Nhung mừng... Để Nhung được biết mặt chị đó, cô đó sẽ là... là chị Thái sau này.

Thái dừng lại trước mặt Nhung, lắc đầu, rần giọng:

- Không, tôi không hề biết chuyện dự định của ba má tôi. Tôi nói thiệt mà.

Chàng nhảy gọn xuống giường, đoạn uốn mình vươn vai, nghe từng khớp xương chuyển răn rắc. Bao nhiêu âu lo, toan tính trong lòng đã làm cho chàng mệt mỗi hai đêm rưỡi. Chàng bước ra toang mở cửa sổ để tìm lại chút sáng khoái trong không khí ban mai. Vì cửa lầu trông về hướng Tây nên nắng ấm nghiêng qua mái nhà này, trút hết vào dãy lầu bên kia đường, thành ra Thái còn đứng trong một vùng tranh tối tranh sáng, chẳng khác nào thực trạng của đời chàng hiện giờ.

Dù muốn, dù không, chàng cũng nhìn thẳng về căn phố lầu ngay trước mặt. Chàng hết sức ngạc nhiên vì thấy một phần hoa cảnh trên sân thượng của nhà Tuyết Nhung được đem xuống chưng bày dọc ngoài vỉa hè, dường như ông bà Nam Long đang sửa soạn tiếp đón ai, hoặc đám tiệc gì đó. Trên cửa sắt lại có treo một tấm bảng đề mấy chữ to nét: Hôm nay miễn tiếp khách hàng.

Theo thường ngày thì vào giờ này thì hai chị em Tuyết Nhung, Tuyết Vân hay ra đánh cầu trước cửa và ông Nam Long tập tạ trên sân thượng, nhưng hôm nay Thái chẳng thấy bóng dáng một ai hết. Các cửa đã mở rộng, nhưng bị màn rũ kính lại hết, trông vẻ trang nghiêm lắm.

Chàng uốn ngực hít khí trời cho căng buồng phổi để xua đuổi bớt hắc ám bám búi nội tâm. Chẳng nghe dễ chịu được chút nào cả, mà chàng chỉ thấy đầu óc mình như bị treo thêm đá.

Bỗng có tiếng chân động ngay phía sau lưng chàng. Chàng quay phắt lại đúng lúc cánh cửa phòng hé mở, nửa gương mặt của con ở thò vào đảo mắt quan sát quanh phòng.

Thái bực dọc gắt:

- Kiểm cái gì vậy?

Con ở mồm cười:

- Mọi biểu coi anh dậy chưa.

Giọng chàng cộc lốc:

- Chi?

- Mợ dặn nếu thấy anh thức dậy rồi thì kêu anh xuống ăn lót lòng. Cậu mợ đang đợi anh ở dưới.

Thái nhảu nhó:

- Ăn cái gì mới chừng này mà ăn. Chị xuống nói với ba má tôi là tôi còn ngủ, đi đi.

Con ở thụt mặt như ốc, rồi cánh cửa khép kính lại. Thái lại quay mặt về phía bên kia lầu. Bên kia, cũng có vuông cửa sổ như bên này, chỉ khác chút là bên này không có che màn màu xanh lá non. Có một bàn tay ngọc với năm tháp ngà vừa vén bức màn lên.

Thái muốn đóng ấp cửa sổ lại, nhưng đã muộn mất rồi, chàng bắt gặp ánh mắt long lanh của Nhung nhìn thẳng qua chàng. Chàng chưa kịp nhận ra là nàng mặc sắc áo màu gì thì bức màn e ấp rủ kính lại như cũ. Vẽ e ấp lạ thường của Nhung chỉ làm cho chàng oán ghét nàng thêm nữa.

Chàng quay vào, hai tay vò đầu, bức rút lăm mà không biết tháo trút cách nào được. Chàng định trở lại giường nằm cho đến khi nào thấy bớt nặng đầu, nặng cổ mới dậy, nhưng chàng vừa ngửi nơi cạnh giường thì mợ Vinh đẩy cửa bước vào.

Không hiểu con ở đã nói với mợ những gì mà mợ hơi rần giọng:

- Thức dậy rồi mà sao không chịu xuống rửa mặt rồi ăn lót lòng, Thái?

Thái vật mình chán chường nằm dài trên giường.

- Con còn ngủ nữa.

Mợ Vinh cau mày:

- Mặt trời lên khỏi nóc nhà rồi mà còn ngủ cái gì? Dậy thì dậy, đừng có nằm nướng mày ời. Như vậy rồi quen cái tật đi. Xuống ăn xong rồi tao nói chuyện này... cho nghe.

Thái lì lợm kéo chăn qua ngực, nhắm mắt lại:

- Không có đi làm việc, má để cho con ngủ thêm một chút. Mệt quá...!

Mợ Vinh bước lại nắm chân con lắc lay và phát nhẹ một cái:

- Dậy sớm có chuyện... để trưa r ồi ngủ, mất mát gì đâu.

Thái nhướng mắt lên, nhăn mặt, gãi đầu toì bời r ồi nằm im lìm và chẳng bu ồm nói tiếng nào với mẹ.

Mợ đổi giọng ngọt ngào:

- Dậy con! Dậy sửa soạn đi công chuyện... một chút mà con. Nếu không có việc gì, má để cho con ngủ chớ má xốc con dậy làm chi.

Thái cũng gãi đầu, bứt tai nữa.

Mợ hai Vinh bực tức vì sự cứng đầu của con, mợ giật mạnh cái gối của Thái làm cho đầu Thái rớt xuống nệm, đoạn mợ đập cái gối lịch bịch lên vai Thái giọng mợ xẵng lại:

- Hồng chịu dậy... hồng chịu dậy... tao kéo rớt xuống gạch à mày. Mày dậy đừng tao lo... công việc của mày mà.

Thái không dám bộc lộ cử chỉ hằn học với mẹ, nhưng chàng ng ồi bật dậy làng, r ồi bỏ đi ra khỏi phòng một nước. Mợ Vinh còn theo chàng sát gót, từ chỗ rửa mặt cho đến bàn ăn. Tất cả hành động của chàng trong lúc này là hành động theo sự cưỡng bách của mẹ, theo sự sai khiến của mẹ.

Thái nuốt qua loa vài miếng bánh mì r ồi buông nĩa rời khỏi bàn ăn. Chỉ còn cậu Vinh với mợ còn ng ồi lại. Thấy Thái định trở lên l ầu nữa, mợ gọi lại bảo:

- Con lên lựa để riêng ra ngoài một bộ com lê (complet) " bộ đồ lớn " .sẵn đó đi. Chờ má đi làm tóc lại r ồi má về, con đi với ba má.

Thái ngơ ngác:

- Đi đâu má?

Mợ cười ý nhị:

- Đi qua bên Nam Long...

Kíp đoán hiểu ý của mẹ, Thái gạt ngang:

- Thôi, con hỏng đi.

Mợ buông đũa, giương mắt nhìn con thẳng thốt:

- tại sao mà không chịu đi?

Thái bất bình ra mặt:

- Khi không, má biểu con qua bên đó làm gì?

Mợ đáp với vẻ lúng túng:

- Bữa nay... bên Nam Long có... đám giỗ... mà người ta chỉ có mời nội nhà mình thôi. Chỗ thân thiện coi như là gia đình, mà nên qua một chút... Nếu mà không đi, anh chị Nam Long buồn à

- Đám giỗ nhà người ta, người ta mời thì ba với má đi được rồi, kèm con theo làm chi

Mợ giảng giải:

- Anh chị Nam Long dặn... phải có mà qua mới được.

Thái cương quyết:

- Thôi, con nhứt định không đi kỳ vậy đâu.

Dứt lời, Thái bước dầm từng bậc lên cầu thang. Mợ hai Vinh lật đật chạy ghé đứng dậy, gọi giật Thái lại:

- Thái! Thái! Tao nói vậy chứ không phải đám giỗ, nghe Thái. Tao với ba mày đi lo... cái vụ của mày với con tuyệt Nhưng đó à; mày phải sửa soạn r ồi chút nữa đi qua bên

Thái đứng lại trên bậc thang thứ ba, nhẩn nhó:

- Sao má lại còn ép buộc con... chuyện đó? Con đã thưa với má rằng con không thể.

Trong lúc Thái ngáp ngừng, mợ Thái ngoay miệng nói nhanh:

- Mày nói sao?

Thái cũng rần rỗi:

- Con nói con không thể cưới cô Nhung làm vợ được.

Mợ chống nạnh hai tay:

- Không phải chuyện cà giởn, nghe Thái.

Đến đây, mợ hạ giọng như chỉ để cho Thái vừa đủ nghe:

- Tao đã tới nói chuyện với anh chị Nam Long r ồi, tao hẹn sáng nay qua... cũng như để coi mắt con Nhung vậy đó.

Thái càng chống đối ra mặt:

- Má đã biết ý con r ồi, chứ không phải con đợi tới bây giờ mới cho má biết. Nếu má có lỡ hẹn... với người ta thì má cứ đi một mình, má muốn coi mắt ai má coi. Con đã biết cô Nhung quá nhiều r ồi, không cần gì phải coi mắt coi mũi nữa.

Dứt lời, Thái đi luôn lên lầu. Mợ hai Vinh bực tức quay lại nghiêng ng ằm với cậu:

- Trời ơi! Ông ng ời đó làm thỉnh để cho thằng Thái trả lời với tôi như vậy đó sao?

Cậu hai Vinh đứng dậy rời khỏi bàn ăn, thốt lời ôn tồn:

- Tôi không ngờ tới phút này mà nó còn chống đối... Nhưng không sao, nó như vậy thì mình phải thử thách dỗ ngọt nó mới được, đừng xằng với nó mà hư việc.

Mợ cuống lên:

- Thử thách cái gì nữa? Còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi, Nó cự nự không chịu đi, mình mới biết ăn nói với người ta làm sao cho xuôi đây?

Cậu vẫn giữ vẻ trầm tĩnh:

- Bà để đó cho tôi, tôi giàn xếp sao mặc tôi.

Mợ chưa hết bắn khoăn:

- Nếu ông nói mà nó cũng không chịu nghe thì làm sao? Không lẽ mình qua hỏi...?

Giọng cậu quả quyết để trấn an vợ:

- Tôi nói được làm được. Mình nói xằng với nó làm cho nó bực thêm nên nó phải chống. Tôi nói ngọt dịu với nó, tự nhiên nó phải nghe. Miễn là chút nữa nó chịu đi với mình, hai đứa nó chịu nhìn mặt nhau... và nghe người lớn bàn luận với nhau về chuyện hôn nhân, rồi chừng đám hỏi, đám cưới, bà sẽ thấy nó không còn chống nữa.

Mợ buông xuôi:

- Ừ, tôi giao nó cho mình. Bây giờ, tôi đi làm tóc một chút. Mình làm sao tới chừng tôi về là nó phải sửa soạn sẵn sàng.

Cậu Vinh xua tay:

- thì mình cứ đi đi.

Mợ vinh ra khỏi cửa rồi, cậu liền lên lầu kiểm Thái. Cậu nắm quả nắm cửa phòng Thái lắc mấy cái mới hay cửa đã được khoá chặt.

Cậu cất giọng hiền từ gọi con:

Thái à!

Không có tiếng đáp:

Cậu khom xuống nhìn qua lỗ khoá, nhưng chẳng thấy gì hết vì chìa khoá còn găm nơi ổ khoá phía bên trong. Giọng cậu dịu ngọt hơn:

- Thái à! Mở cửa cho ba, con.

Bây giờ cậu mới nghe tiếng chân dép lẹp xẹp của Thái tiến ra phía cửa. Tiếp theo, cánh cửa trước mặt cậu bật mở. Thái chẳng nói, chẳng hỏi một lời, chàng mang bộ mặt âu sầu quay lưng trở lại ngồi trên giường.

Cậu hai Vinh bước ngay vào trong và khép trái cánh cửa lại. Cậu tiến dần đến bên Thái với lời lẽ ôn tồn mong xoa dịu tâm trạng ưu phiền của Thái:

- Con! có việc gì đâu mà con phải buồn?

Đặt một chút hy vọng nơi cha, Thái nhỏ nhẹ phân bày:

- Má có mắng chửi con thì con chịu, chứ con không thể vâng lời má được. Con đã nói với má trước rồi, con Nhưng không thể làm vợ con được.

Cậu ghé ngồi bên cạnh Thái, chậm rãi nói:

- Con không bằng lòng thì thôi? Chuyện vợ chồng mà, đâu có phải ép buộc con được. Tại tánh má con hay ào ào vậy chứ...

Nét mặt Thái vụt tươi hẳn lên, chàng nói nhanh:

- Ba khuyên mà dùm con, ba yêu cầu má nên bỏ dự định về việc cưới hỏi con Tuyết Nhung đi. Con không có ham sự giàu sang của bên vợ đâu.

Cậu hai Vinh khẽ gật đầu:

- Ừ, để ba giải quyết cho con. Nhưng có đi đâu này, con phải nghe lời ba...

Thái đón lời cha:

- Con xin nghe lời ba tất cả, ngoại trừ trường hợp ba rập một ý với má về vấn đề con Tuyết Nhung.

Cậu Vinh cau mày:

- Ba đã nói, ba đâu có ép buộc con phải ưng cưới con Tuyết Nhung. Nhưng kẹt nỗi là, má con đã lỡ hẹn với bên kia bữa nay sẽ dắt con qua chơi..., thật ra thì cũng chưa có bàn luận tới việc gì hết. Mà bây giờ mình không qua, mình mới biết mồm miệng nói sao mà h ả...

Cậu dặng háng đổi giọng nghiêm nghị hơn:

- Theo ý ba thì con nên chịu ý má con một chút, D ầu muốn d ầu không, con cũng nên theo ba má đi qua bên đó chừng vài mươi phút r ả mình về, cũng như con giữ dùm thể diện của ba má vậy đó. Mình hứa hẹn với người ta mà để mất lời hứa thì còn ai coi mình ra gì. Đó, con ráng ép bụng mà đi cho ba má thoát khỏi cái thế kẹt này đi.

Thấy Thái ra vẻ đặng đo suy nghĩ, cậu hai Vinh nói tiếp thêm:

- Coi mất là một việc, còn ưng cưới hay không lại là một việc. Ba má phải giữ lời hẹn với vợ chồng ông Nam Long, không đến không được. Thí dụ con không ưng con Tuyết Nhung, thì sau vụ này, ba má làm im luôn, tự nhiên bên kia người ta biết ý con ra sao r ả. Mình không trả lời dứt khoát, người ta cũng không thể trách mình được.

Cậu Vinh lại dùng lời để dò dẫm thái độ của Thái. Nhưng Thái chưa chịu hé môi. Chàng xét rằng, mang bộ đồ sang trọng để bước vào nhà cha mẹ Tuyết Nhung cũng chẳng khác nào lãnh cái án đi đày.

Đợi một hồi lâu, cậu hai Vinh tỏ vẻ sốt ruột:

- Sao! Thái?

Thái xua tiếng thở dài và phóng mắt qua khung cửa sổ lâu, thả hồn trĩu nặng âu sầu theo áng mây bạc bở vờ. Sự lặng câm của chàng làm cho cha chàng nhăn mặt:

- Con có chịu nghe lời ba hay không thì nói cho ba biết. Tại sao con ngỗ làm thỉnh hoài vậy?

Thái miễn cưỡng lí nhí hỏi lại cha:

- Ba má không thể hồi cái buổi gặp gỡ này được hay sao?

Cậu hai Vinh ra điều bộ khó chịu với cử chỉ của Thái:

- Nếu được thì ba còn đi năn nỉ với con làm chi cho uổng tiếng nói của ba. Thôi thì tự ý con liệu đó hà. Con muốn bôi lọ lên mặt ba má cũng được miễn con giữ được phần con thơm tho thì thôi. Tánh ba không muốn nói đi nói lại nhiều như má con.

Thái đã đọc hiểu tâm trạng cha mình qua những lời nói vừa rồi. Mọi giận thì chàng không lo, chớ cậu giận thì cả nửa năm cậu cũng chưa thêm quả đến tên chàng, chàng phải sợ. Chàng buộc lòng phải nghe lời cha:

- Dạ, con nghe lời ba.

Nét mặt cha Thái tươi hẳn lên và ông hỏi nhanh:

- Nghĩa là con chịu đi... với ba má qua bên con Tuyết Nhung phải hôn?

Thái méo xẹo cái miệng đến buồn cười:

- Dạ...

Cậu đứng phắt dậy:

- Ủ, ai bắt con trèo non,lặn biển hay sao mà con khur khur không chịu đi.

Thái nhìn theo cha:

- Nhưng sau vụ này, con xin ba đừng ép buộc con...

Cậu hai Vinh khoa tay chặn lời Thái:

- Không, không...Chuyện vợ chồng, không bao giờ ba muốn ép buộc con.

Thái có ý phòng xa:

- Nếu ý má trái ngược ý ba...?

Tự nhiên, cậu đâm ra lúng túng vì câu hỏi của con:

- Thì.. thì... ba sẽ thuyết phục má con. Con khỏi lo. Thôi, con đi lo sửa soạn quần áo đi. Má con về tới bây giờ à. Má con hẹn với bên kia đúng mười giờ...

Thái mang bộ mặt thiếu ngủ, gượng đứng lên, Cậu hai Vinh định ninh rằng Thái đi sửa soạn thay y phục, nên cậu yên trí bước ra khỏi phòng.

Cậu chậm rãi bước xuống từng bậc thang, vừa khẽ gật đầu nói thầm một mình:

- Rồi đâu sẽ vào đó một cách một cách êm đẹp. Giỏi lắm thì mày làm nư một chút rồi thôi. Đời nào mèo lại chê mỡ.

Xuống đến dưới nhà, cậu đi tới, đi lui trong phòng khách, thỉnh thoảng lại chum chim cười, ra vẻ đắc chí lắm. Chốc chốc, cậu lại bước ra cửa nhìn sang nhà Nam Long. Bên kia, ông Nam Long vẫy tay qua cửa sổ chào cậu. Bên này, cậu cũng đưa tay chào lại với miệng cười đầy hân hoan.

Chín giờ thì mợ Vinh đi chải tóc xong, vừa về tới cửa là cậu khoa khoang với mợ:

- R ấ, xong hết r ấ.

Mợ đã già, nhưng mợ cười tươi như hoa hàm tiếu:

- Sao? Thằng Thái chịu r ấ hả mình?

Giọng cậu tự đắc:

- Đâu phải như bà, tôi nói thì nó phải nghe.

Mợ hỏi nhanh:

- Nó đâu r ấ?

Cậu chỉ tay:

- Nó đang soạn quần áo trên l ầu.

Mợ chạy lại bàn trang điểm soi gương ngắm bóng, ngắm cái búi tóc cao nghệu, vừa liếc ngang hỏi ch ồng:

- Được hôn mình?

Cậu lắc cở hỏi lại:

- Cái gì mà được hôn?

Mợ vuốt ve búi tóc:

- Nó chải kiểu tóc như vậy, mình coi được không?

Cậu cười trêu mợ:

- Tôi thấy mình trẻ lại chừng năm bảy tuổi.

Mợ lườm ch ồng với tia mắt đượm tình tứ của ngày mợ mới về với cậu:

- Thằng cha già này xạo ghê!

Cậu thanh thốt:

- Ủa coi! Tôi thấy sao thì nói như vậy. Sao mình nói tôi xạo?

- Nếu tôi trẻ lại được năm bảy tuổi như mình nói thì người ta đoán lần tôi chừng tròn ba mươi tuổi.

Cậu trêu già hơn:

- Sao mình không nói tròn trăng á, cho dễ nghe.

Mợ ngoay ngoáy bỏ đi lên cầu thang, vừa nạt ngang:

-Ê! Sửa soạn đi làm sui mà còn bày đặt... tròn trăng tròn sao, nói chuyện như con nít.

Không khí đầm ấm của gia đình làm cho cậu hớn hở vui mừng, cậu ráng nói với theo:

- Ủ, tôi già mà tôi còn diện như con nít vậy đó, tiếng chân của mợ nhỏ d ần trên cầu thang.

Thấy cửa phòng Thái mở hé hé, mợ gọi con bằng giọng ngọt ngào như đường mật:

- Thái con, con đâu, con?

Thái đáp nhỏ hằm nổi chán chường:

- Con đây...

Mợ đẩy cửa bước vào trong. Chợt thấy Thái còn nằm dài trên giường, mợ khựng lại, cau mày:

- Sao con còn nằm đó? Con đi chải đầu, thay đồ đi chứ.

Thái nói xuôi lơ:

- Còn sớm.

- Con biết mấy giờ rồi hay không mà còn sớm?

Thái vén tay áo:

- Mới chín giờ.

Mợ bước đến bên giường kéo hai tay Thái dựng dậy và hối thúc:

- Dậy đi con, Dậy sửa soạn quần áo cho chỉnh tề đi qua bên Nam Long... Con sửa soạn lần tới mười giờ là vừa.. Đi coi vợ mà sao con không biết lo gì hết vậy.

Thái bức bách tay chân mình phải hành động theo ý mẹ. Chàng đi rửa mặt, mợ cũng phải hối, chàng chải tóc, mợ cũng phải thúc. Rồi chính tay mợ Vinh lại phải tắt tả đi mở tủ chọn lựa một bộ " cơm lê " mà mợ thấy vừa ý nhất, xỏ từng cái tay áo vào tay cho Thái.

Thái cứ đứng trơ đẽ cho mợ làm gì tùy ý mợ. Cử chỉ của Thái làm mợ luýnh quýnh, mợ mắng yêu:

- Mà làm cái gì mà như hình nộm vậy Thái?

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 17:

Mợ đang chọn ngày đi lễ hỏi.

Sự quyết định của mợ đã trở thành sắt đá rồi, Thái không thể nào lay chuyển được nữa. Thái đặt hy vọng cuối cùng nơi cậu, nhưng chàng cũng thất vọng, vì cậu tán đồng các ý kiến của mợ về chuyện cưới hỏi Tuyết Nhung.

Chàng vụt đứng dậy bằng dáng điệu tức tối:

- Con không ngờ ba gạt con...

Cậu hao Vinh rần giọng:

- Từ đầu đến cuối, má mày sắp đặt hết. Mày nhớ lại đi, tao có mớ miệng nói lời nào ép buộc mày không?

Thái lại ra chống đối mẹ:

- Được rồi, má cứ chọn ngày hỏi, ngày cưới, rồi má cưới con Tuyết Nhung về.. cho má. Con sẽ đi, để cho con Tuyết Nhung ở đây làm dâu má.

Chưa dứt lời, Thái quay gót bỏ đi xuống khỏi sân thượng. Mợ Vinh vụt chạy theo Thái gọi giật lại:

- Thái!

Thái không ngoảnh mặt. Mợ hét to:

- Thái!

Thái thản nhiên không đáp. Thái bước nhanh, mợ cũng bước nhanh. Mợ kêu mặc mợ, Thái cứ cúi đầu đếm từng bậc thang.

Thái rẽ về phòng mình đóng cửa lại, mợ đuổi theo tung cửa vào đứng chống nạnh hai tay, trừng mắt giận dữ nhìn Thái gần từng tiếng trong cổ:

- Mày nói sao? Mày nói lại cho tao nghe coi Thái.

Khỗ sở ứa ra khoé mắt:

- Con đi...

- Mày đi đâu?

- Con về dưới nội con cho nội hay vụ này.

- Bộ mày nói nội binh mày à. Chính ông nội, bà nội mày đã biếu tao với ba mày đi hỏi, đi cưới con Nhung. Nếu mày cãi thì mày là đứa con ngỗ nghịch, đứa cháu cứng đầu.

Giọng Thái nói càng nhỏ, cảnh ẩn chứa nhiều uất ức:

- Chính hoàn cảnh này đã biến con thành đứa con ngỗ nghịch, đứa cháu cứng đầu. Con sẽ về dưới, nếu nội không chứa con, con sẽ đi nữa, con tìm đến nơi mà bên tai con không còn văng vẳng hai tiếng Tuyệt Nhung.

Mợ Vinh nhai từng lời trong đôi hàm răng:

- Mày giỏi mày đi thử coi.

Thái đi ra khoanh tay gác lên thành cửa sổ, coi như không có mặt mợ đứng đó, vừa nói

- Rồi, từ ngày mai, má sẽ không còn thấy mặt con ở trong nhà này nữa, trừ trường hợp má thay đổi ý kiến.

Mợ tiến tới mấy bước gần Thái hơn:

- Một lối tao nói như đinh đóng cột, mày đừng có mong tao chịu theo mày, ghen. Ừ mày đi đi. Mày đi sao cho biệt tăm, biệt tích, chớ nếu tao gặp mày ở đâu, là tao lấy..

lấy dao gọt giày tao gọt cái đầu mày à. Tao nói cho biết, liệu mà giữ h ồ n. Mày lớn gan...

Mợ mới nói đến đó, cậu nhảy vào thành linh chụp nắm lấy cánh tay của mợ lôi ra ngoài, không cho mợ nói nữa.

Mợ yếu ớt ghì lại và cố gỡ từng ngón tay của cậu:

- Mình buông tôi ra. Mình để tôi hỏi nó... Mình để tôi sửa trị nó chớ.

Cậu cau mày:

- Tôi nói không được... Bà xằng với nó không được.

Mợ tức l ồng lộn:

- Mình bắt tôi phải lạy nó nữa hay sao?

Cậu đẩy vai mợ chạy một hơi ra khỏi phòng rồi cậu đóng ập cửa lại như không muốn để cho Thái nghe được những lời của cậu phân trần với mợ bên ngoài:

- Mình sao... Nóng nảy quá! Tôi đã dặn mình phải từ từ, dịu ngọt phân giải thiệt hơn cho nó nghe mới được.

Mợ giương tròn mắt:

- Mình biểu tôi phải dịu ngọt với nó sao nữa? Bao nhiêu đêm, bao nhiêu ngày, tôi đã năn nỉ nó hết hơi, hết sức rồi mà.

Cậu buông mợ ra và nói:

- Thì h ồ đi coi con Nhung, nó cũng cự nự như vậy đó, chớ có khác gì đâu. Mình xằng với nó, nó mới chịu nghe tôi mà đi coi mắt con Nhung đó.

Mợ hỏi vặn:

- Sao mấy ngày nay ông không dỗ cho nó nghe dùm tôi đi.

Cậu chậm rãi bước xuống lầu, vừa ra dấu bảo mợ theo, vừa to nhỏ tính toán:

- Tôi thấy rồi, mình nên đổi êm dịu lại với nó đi. Một ngày nó chưa chịu nghe, hai ngày nó cũng chưa chịu nghe, mình phải kiên nhẫn qua nhiều ngày uốn nắn lòng dạ nó cũng như uốn tre. Nếu mình nóng nảy quá, mình tính áp đảo tinh thần nó, chẳng những nó buồn mà nó còn chống trả với mình từng lời nói. Mình thấy không?

Xuống đến xa lông "salon" mợ ném mình ngã ạch xuống ghế thờ ra:

- Ứ hự! Tôi không thấy con cái ai mà kỳ khôi như nó vậy hết. Mình lo vợ lo con cho nó mà nó làm thế như mình bắt nó đem xử chém. Tôi nói cho mình hay, từ hôm chiều hôm qua tới nay, nó bỏ ăn, bỏ uống luôn đó.

Cậu chép miệng, lắc đầu:

- Tôi không biết nó tại sao vậy? Con Tuyết Nhung đâu phải xấu xí, nghèo nàn gì mà nó không ưng. Nội hai cái dây phở này, toàn là con cháu thương gia, phú hộ mà tôi thấy chưa có đứa nào hơn con Nhung được. Con nhỏ nhan sắc có, học thức có, tiền của có, như vậy mà nó kén lựa sao nữa.

Mợ hạ giọng:

- Mình chưa hiểu tại sao à?

Giọng cậu trở nên nghiêm trọng:

- Hay là nó nghi ngờ con Tuyết Nhung, trước kia có cặp với đứa nào đó?

Mợ đập tay xuống ghế:

- Đâu có phải như vậy. Tôi lại tưởng mình đã hiểu rõ việc đó rồi chứ.

Cậu nhìn sững mợ:

- Sao? việc gì?

- Có gì lạ đâu. Tại vì nó mê con Nương, cháu nội của ông sáu Long, nên nó tỏ ra cứng đầu, cứng cổ với mình. Bây giờ, mình sửa soạn đi hỏi con Tuyệt Nhung, nó hăm he bỏ nhà đi. Nó tính đi về dưới đặng đeo theo con Nương đó ông à.

Cậu ra dáng trầm ngâm một hồi, đoạn hỏi mợ:

- Hay là mình cứ chịu theo ý nó cho yên vui trong nhà, trong cửa.

Mợ nhanh miệng hỏi vặn:

- Mình chịu theo nó là chịu làm sao?

- Đi cưới con Nương cho nó. Mình để cho nó tự chọn lựa như vậy, ngày sau, dẫu có gì đi nữa, nó không trách cha, trách mẹ được.

Mợ ngoảnh mặt gạt ngang:

- Đâu có được.

- Không thì nó bỏ nhà đi.

Mợ khoa tay, lớn tiếng:

- Nó có gan đi theo con Nương thì nó đi cho tôi coi. Tôi nói thiệt, nếu nó muốn hư, tôi cho nó hư, tôi coi như nó ngộp thở hồi mới lọt lòng mẹ rồi vậy, chớ tôi không thể bỏ của ra để đi hỏi, đi cưới thứ con gái giòng giống lăng loạn, trác nết đem về đây

Cậu ra vẻ bối rối:

- Dứt nó với con nhỏ kia thì dứt cũng không được mới biết làm sao đây?

Giọng mợ cương quyết:

- Tôi có cách... Nó tỏ ra ngỗ nghịch với tôi, tôi trị nó cho ông coi.

Cậu nhếch môi cười khinh:

- Cách gì? Bà sửa trị nó bằng cách la ó om sòm, tôi còn e sinh ra nhiều chuyện rắc rối nữa chứ chẳng không.

- La hét làm chi nữa cho mệt tôi.

- Mình có cách gì nói cho nó nghe mình? Tôi thấy vô phương rồi đấy.

Mợ ngẩng chồm tới gần cậu, vừa hạ giọng nói nhỏ:

- Nếu quả thật là nó lên về dưới nhà làm cho cái đám hỏi phải đình hoãn lại, thì tôi sẽ theo nó về dưới. Tôi rình bắt cho được tại trận nó với con Nường tình tự với nhau, rồi tôi kêu ông sáu Long tôi chỉ cho ông coi, tôi mời ba má chứng kiến. Chừng đó, tự nhiên, ba má phải tống cổ ông sáu Long ra khỏi vườn.

Cậu phì cười:

- Việc nó thản lên thì nó đại gì để cho mình bắt tại trận. Mà nếu mình có bắt được hai đứa tình tự với nhau đi nữa, thì phần lỗi về con trai mình, chứ đâu phải do con gái người ta và người gánh lấy trách nhiệm chính là mình chứ đâu phải ông sáu Long, mình đâu có thể đuổi người ta đi được.

Giọng mợ rắn rỏi thành quyết định:

- Vậy mà tôi đuổi ông sáu Long được, khỏi cần đợi tới ba má phải nói gì hết.

Cậu lắc đầu:

- Thí dụ, mình đuổi ông sáu Long với con nhỏ kia đi, rồi con trai mình cũng xách gói theo con gái người ta, mình mới tính sao nữa?

Mợ nghiêng rằng:

- Tôi đỡ thẳng Thái dám đi theo.

Cậu phân bày:

- Một khi nó dám đi ra khỏi nhà này, về dưới đặng gần gửi con nhỏ kia, thì nó cũng dám đi luôn với con nhỏ kia.

Mợ lại bối rối nhiều hơn, sau khi nghe cậu nói. Mợ nói lần bần:

- Ông sáu Long là người biết đi ầu. Tôi biết ông từ lâu rồi mà. Tôi tin chắc rằng không đời nào ông bằng lòng để cho thẳng Thái dan díu theo con Nương.

Cậu gái ầu:

- Khổ quá! Mình phải hiểu rằng hai đứa nó đang yêu thương vụng trộm với nhau, thì có bao giờ chúng nó để cho người này, người kia biết được hành động của chúng nó. Rồi khi mà bề chuyện ra, người lớn hay được thì chuyện đã trót lỡ làng...

Mợ cau mày:

- Mình nói... lỡ làng là lỡ làng làm sao?

Cậu đáp nhanh:

- Nghĩa là đến lúc con nhỏ kia mang thai, mang chữa với thẳng Thái đó. Đến nước túng, chúng nó sẽ làm li ầu. Chừng đó nó sẽ dắt nhau về đây mà thú phạt. Thử hỏi, mình có thể bỏ cháu nội của mình được hay không? Dành rằng mình phải sửa trị thẳng Thái, nhưng mình nghĩ đến cái hậu quả ngày sau, nó sẽ diễn ra như thế nào... thế nào? Chớ mình nhắm mắt làm cho vừa nư giận của mình, tôi e việc rồi lại càng thất rồi thêm.

Nghe lọt tai những lời phân bày hơn thiệt của cậu, mợ hai Vinh ra dáng đắn đo nhiều.

Nhưng rồi cuối cùng, mẹ cũng vẫn giữ thái độ cố hữu:

-Không còn cách nào hơn nữa hết. Tôi liều một keo chót, rồi ra sao cũng được. Nếu nó đi theo con Nương, tôi sẽ đăng báo từ nó. Tôi không biết nó là con hay là gì gì nữa hết. Một khi tôi từ nó rồi, nó có ăn ở với ai, sinh ma đẻ quỷ, thì nó cũng đừng mong kéo về đây lạy lục tôi xin nhìn nhận là cháu nội, mất công.

Đẩy cửa bước vô phòng Thái, mẹ hai Vinh chợt thấy hai cánh cửa tủ mở bét ra, giày vớ của Thái trên kệ cũng biến mất hết, mẹ sinh nghi đi kiểm điểm từng cái quần, cái áo của Thái. Những bộ "côm lê" của Thái còn nguyên trong tủ, chỉ mất mấy bộ mà Thái thường thay đổi mặc đi làm.

Gương mặt mẹ bắt đầu thất sắc, mẹ tất tả chạy trở xuống nhà dưới, rồi lên tận sân thượng, cả tiếng gọi Thái ơi, thái hỡi, cũng chẳng nghe Thái trả lời. Mẹ quỳnh lên, chạy xuống cầu thang, vừa nhảy hai bậc một lượt, vừa gọi cậu:

- Mình à! Mình!

Đang đứng soi gương cạo râu, nghe mẹ gọi rồi rít, cậu quay phắt lại nhìn mẹ:

- Việc gì vậy?

Mẹ giương tròn đôi mắt, hỏi nhanh;

6 Thằng Thái đâu, mình thấy nó hôn?

Cậu ngơ ngác lắc đầu:

- Từ hồi tôi dậy tới giờ, tôi có thấy mặt mày gì nó đâu.

Mẹ đưa tay gạt mồ hôi trán, vừa thở hổn hển:

- Nó mở tủ lấy quần áo, giày vớ của nó mất hết rồi.

- Không lẽ...

Dáng điệu của mợ càng cuống lên:

- Còn lẽ, chẳng gì nữa. Mình l^^ên trên lầu mà coi. Không biết nó lấy đồ lên đi h ồi nào mà tủ mở bỏ két ở trên á.

Cậu buông cái dao cạo xuống mặt bàn và bảo vợ:

- Đâu mình kêu con ở hời coi ai dậy mở cửa trước.

Mợ hai Vinh li ền cả giọng gọi con sen:

- Mịn à! Mịn!

Không nghe ai lên tiếng cả. Mợ hét thật to:

- Bớ Mịn!

Từ phía sau, một giọng eo éo vẳng ra:

- Dạ...!

- Lên biểu coi, Mịn. Mau đi.

Vừa thấy mặt con sen lộ ra, mợ gắt:

- Bộ mày chết hay sao mà tao kêu tới lạc giọng mày cũng không nghe.

Con Mịn phân bua:

- Con đang tắm cho con bệt dê (chó giữ nhà) ở tuốt ngoài sau nên con không nghe mợ kêu. Không biết nó lọt xuống đường mương nào mà cẳng chừng nó sinh không hà..

Mợ nóng ruột gạt ngang:

- Thôi, tao không hỏi chuyện con chó té ở đâu, Nghe tao hỏi đây nè. H ồi sáng này, ai mở cửa trước?

Con ở ra về ngơ ngác:

- Con hồng biết nữa. Mọi bữa thì con dậy sớm mở cửa đặng quét dọn, còn bữa nay..

Vì quá nóng nãy mợ ngắt ngang câu nói của con Mìn:

- Nói vậy h ồi sáng này mà không có mở cửa sắt đặng trước này sao? vậy chớ ai mở cho ông thợ đóng giày vô làm?

- Thưa mợ, h ồi con dậy thì con thấy ai đã mở hé sẵn r ồi. Con tưởng mợ mở.

Mợ Vinh gạn:

- H ồi mà dậy là mấy giờ?

Con ở cau mà cố đào bới trí nhớ:

- In là... sáu giờ.

- H ồi mà dậy, mà có thấy anh Thái mà đâu hôn?

Con Mìn lắc đầu:

- Con hồng thấy.

Mợ Vinh thở dài một cách chán chường:

- R ồi! Kẽ như nó hư hồng r ồi.

Nghe mợ Vinh nói vậy, con Mìn như người từ cung trăng rớt xuống trần gian, chẳng nghe được tiếng người địa c ầu:

- Dạ...? Mợ nói chi?

Mợ hai Vinh bực dọc xua tay:

- Thôi, đi xuống nhà dưới đi.

Con Mìn riu riu quay lưng. Chờ khi nó đi đã khuất bóng mợ ngoay ngoáy đi lại ném mình ng ửi phịch xuống "" đi vắng "" khổ sở thở ra thường thượt và tức giận nghiêm ng ăm:

- Thiệt là tôi không ngờ..., tôi không ngờ thằng này nó đi... Nó lộng hành quá r ồi mà. Biết nó ở đâu mà kiếm nó bây giờ đây;

Cậu thẳng nhiên như chẳng việc gì xảy ra:

- Nó nói nó về dưới thì nó ở dưới nội nó chớ đâu.

Mợ dấm ván, mợ nghiêng răng:

- Con mà nói không nghe, dạy không được, tức chết tôi đi! Không hiểu đầu óc nó làm sao á. Nó có con mắt mà bộ nó đui hay sao á. Hay nó bị bùa mê thuốc lú của con Nương r ồi.

Nói đoạn, mợ hai Vinh hăm hở đứng lên:

- Tôi đi... Tôi phải đi mới được. Nếu tới chiều thứ bảy tôi chưa về, mình ở nhà lo phát ti ền cho mấy ông thợ.

Cậu hỏi nhanh:

- Mình về dưới hả?

- Tôi về dưới. Tôi đi li ền bây giờ mới được, chậm trễ là hư việc hết;

Cậu đi ền tỉnh:

- Cũng không việc gì phải gấp rút dữ vậy. Mình chờ con Mìn dọn bữa ăn diễm tâm r ồi hãy đi cũng được mà.

Mợ gạt ngang:

- Hồng chờ con nhỏ đó được.

-Thằng Thái có về dưới thì nó ở nhà nội nó, chứ nó biến đi đâu mà sợ.

Mợ quay lưng:

- Giận quá, tôi no rồi, tôi hông ăn gì được hết.

Mợ vội vàng đi thay áo dài; lấy cái xách tay, mang luôn đôi guốc sẵn dưới chân, không kịp thay dép, đội khăn gài hết. Xong xuôi, mợ ra đi, nhưng mới đến cửa, mợ quay lại dặn dò cậu lần nữa:

- Nè mình, nếu ở nhà mình có phát lương thợ, mình phải coi lại sổ cho kỹ, nghe hôn. hôm kia, thằng Hiến có mượn trước ba trăm, mình phải nhớ trừ lương nó à.

Cậu Vinh cũng dặn dò lại vợ:

- Về dưới, bà ráng dần nóng giận, thùng thẳng dò dẫm tình hình coi sao, rồi nói với ba má, nhờ ba má dỗ ngọt thằng Thái, biểu nó về. Nếu bà căng thẳng dây quá là nó đứt à! Nó đi một lần nữa là hết phương tìm kiếm à.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 18:

Thấy ông sáu Long đang nằm ngủ trưa trên ván mặt quay vào phía trong vách, Thái liền rón rén bước thẳng vào trong. Đảo mắt tìm quanh mà không thấy Nương đâu, chàng cũng không dám lên tiếng gọi, sợ ông sáu giật mình thức giấc.

Chàng tiến lại đứng ngay chỗ cửa buồng, nghiêng đầu nhìn thẳng xuống nhà bếp, chợt thấy Nương đang ng ồi xổm dưới đất chăm chú làm việc gì không biết. Vì Nương quay lưng lên nhà trên, nên nàng không hay Thái đến.

Thái liếc chừng ông sáu Long, đoạn rón chân đến sau lưng Nương thì mới biết nàng đang gọt vỏ mấy củ khoai lang.

Chàng len lén vòng hai tay bịt mắt Nương. Nương buông dao, r ồi mân mê từng ngón tay của chàng:

- Ai?

Thái không đáp.

Bàn tay sờ soạn từ đầu ngón tay Thái lên đến khuỷu tay và hỏi tiếp:

- Ai đây? Thằng quỷ thằng Cảnh! Buông ra mày.

Thái khúc khích cười.

Nghe tiếng cười, Nương đoán biết không phải thằng nhỏ Cảnh, ở đằng xóm, hay lại đây chơi hằng ngày. Nàng liền với tay sờ soạn khắp mặt mũi Thái, r ồi thẳng thốt:

- Ủa! Hồng phải! Thằng Cảnh trọc đầu mà... Ai? Buông ra đi. Tôi hồng giòn à.

Thái không quên liếc chừng lên phía nhà trên, vừa k ề miệng nói nhỏ bên tai Nương:

- Ai? Nói trúng mới được buông.

Nương như hốt hoảng sau câu nói của Thái. Nàng buông luôn củ khoai trong tay, đoạn hất mạnh hai cánh tay của Thái mắng nhỏ:

- Quỷ!

Nàng đứng dậy nhìn sững vào mặt Thái và tiếp:

- Bộ anh không thấy ai nằm ngoài ván hay sao mà giòn?

Thái thản nhiên cười:

- Ông sáu ngủ mà...

Nương điểm ngón tay:

- Rủi ông thức dậy thì chết nha...!

- Anh đã trông trước trông sau rồi chứ bộ.

Bây giờ, Nương mới bắt đầu thăm hỏi:

- Anh về tới h ồi nào?

Thái tỏ ra biết đi ầu, chàng bước ra đứng ngay cửa sau để Nương được yên lòng,

vừa đáp:

- Mới vừa về tới, k ế anh đến thăm em li ền đây.

- Chừng nào anh trở lên Saigon?

Thái đáp nhanh và cứng rắn:

- Anh ở dưới này luôn.

Nường ng ẩ xuống chỗ cũ và nhoẻn miệng cười:

- Người ta hỏi thiệt mà cứ nói giỡn hoài.

Thái nói lớn tiếng:

- Thì anh cũng nói thiệt...

Nường ngoáy cổ nhìn chừng lên phía nhà trên, đoạn khoát tay ra dấu với Thái:

- Nói nhỏ nhỏ vậy chứ.

Thái li ền bụm miệng:

- Chết cha! Quên!

Nường tiếp tục gọt vỏ củ khoai, vừa vui vẻ thì thầm nói chuyện với Thái:

- Mới nhắc đến tên anh đó, kế anh vô tới. Phải chi nhắc ti ền, nhắc bạc mà được như vậy, đỡ khổ cho em.

Thái ng ẩ xồm dưới đất đúng theo thế của Nường, đoạn hỏi:

- Em nhắc anh với ai?

Lời nàng hàm tình tứ:

- Em nhắc với em...

Thái vẫn hiểu ý Nương, chính là nàng muốn nói rằng nàng đang nhớ đến chàng, kẻ chàng bước vô, nhưng nàng chưa thể bộc lộ rõ tâm trạng của mình cho Thái biết

Nàng li ền tiếp bằng giọng chân thành:

- H ồi hôm này em nằm chiêm bao thấy anh...

Thái phản tóir:

- Em thấy sao!

Nương chớp mắt:

- Thấy chiêm bao... r ồi giật mình thức dậy... bu Ồn thấy m Ồi Tới bây giờ, em cũng còn bu Ồn!

Thái sốt ruột hỏi nhanh:

-Em thấy gì trong giấc chiêm bao mà bu Ồn?

Nương bắt đầu cắt những củ khoai ra từng miếng vụn tưởng như cắt xẻ ra từng mảnh tâm tình mình, vừa đáp thật nhỏ và ngập ngừng:

- Em thấy...ơ...ơ một đám cưới...

Nàng bỏ lửng câu nói tại đó, Thái li ền tiếp theo:

- Đám cưới của hai đứa mình?

Nương lắc đầu, nàng còn cúi mặt nên Thái không thấy ni ền đau u Ồn động trong khóe mắt nàng:

- Không...

- Không phải đám cưới mình, chớ đám cưới của ai?

- Đám cưới của anh chớ còn của ai.

Thái hí hửng nhanh miệng hót:

- Mà cô dâu là em?

- Nếu vậy thì em đâu có buồn. Cô dâu là một người con gái...khác chứ không phải là em. Người con gái ấy giàu lắm..., Đẹp lắm... chứ đâu có phải như em.

Thái sa sầm nét mặt sau câu nói của Nương Chàng không hiểu vì sao chuyện mộng mị của nàng lại phù hợp với sự thật đang diễn tiến từ những ngày gần đây.

Chàng gượng mỉm cười:

- Vậy à! Rồi sao nữa em? Em kể lại lại hết đầu đuôi cho anh nghe với.

Chàng lại thấy Nương chớp mắt luôn mấy cái nữa:

-Em thấy đám cưới anh lớn lắm mà đám cưới tại châu thành chứ không phải ở vườn. Đàng trai đi rước dâu bằng xe hơi, xe hơi nhiều lắm, có tới hàng chục chiếc, chạy đến đậu trước một cái nhà lầu ba tầng. Em đứng bên đường coi đám cưới của anh. Khi anh bước xuống xe bưng lễ vật vào nhà gái, em chạy băng qua đường, đến gần chiếc xe của... chú rể, lại bị người ta đuổi em, biểu em đứng đằng xa mà coi.

Thừa lúc Nương dừng lời, Thái hỏi:

- Ai đuổi em?

Giọng nàng hàm buồn như vệt nắng vừa tắt bên thềm vì mây ám trên nền trời:

- Một ông già... với một bà già...

- Ông già đó là ai? Bà già đó là ai?

- Là... ba má của anh.

Thái thành thốt:

- Ba má anh?

- Đã vậy, mà lúc đó anh cũng không thèm ngó mặt em. Em tức ghê lắm mà em không nói được. Em lủi thủi trở qua đứng bên kia đường, đứng chờ coi cho biết mặt cô dâu. Đến khi đám cưới rước dâu đi ra, em thấy nàng dâu đẹp quá, đẹp như tiên, vợ chồng anh đi bên nhau coi xứng đôi quá...! Rồi tự nhiên em lấy làm tủi thân, em gục đầu bên gốc cây mà khóc...

Nường ngẩng đầu lên nhìn xoáy vào mặt Thái bằng đôi mắt ướt long lanh:

- Anh biết hôn? Em khóc như vậy đó.

- Tội nghiệp!

Nường liếc chừng lên nhà trên và cười thẹn:

- Trong lúc đó, em khóc thành tiếng, nên ông nội nghe được, nội chạy vô buồng nắm chũn em mà lắc kêu: Con mớ hủ Nường... con mớ hà Nường... Giựt mình tỉnh dậy thì..

Thái khéo léo trấn an nàng bằng lời đùa cợt:

-Thì hồng có gì hết!

Nàng lại cúi mặt, nói lầm bầm:

- Nếu có thiệt như vậy, chắc là...

- Sao, em?

Lời nàng duyên dáng, ngây thơ:

- Em buồn tới chết... May là chuyện chiêm bao, chứ không phải chuyện thật, mà em còn buồn tới bây giờ, chưa hết buồn! Em buồn... vì em sợ đó là... đi ền chẳng lành cho đời em!

Thái không biết phải lựa lời gì để đem lại tin yêu cho nàng, vì hiện giờ lòng chàng đang rối rắm bởi chuyện tình duyên. Đoán biết thế nào Nương cũng hỏi chàng một câu khó trả lời, chàng liền hỏi lảng:

- Em gọt khoai chi vậy, Nương?

Nương đổi nét mặt tươi vui:

- Em gọt nấu đường cho nội. Nội không thích ăn đồ ngọt, nhưng chỉ có món khoai lang nấu đường, lâu lâu nội lại biểu nấu cho nội một lần

Thái khẽ gật:

- Ừ, khoai lang nấu đường thì tuyệt!

Nương cười mỉm:

- Nếu anh thích thì cứ ở lại chơi, nấu xong em sẽ dọn ra mời khách đang hoàng.

Thái hớn hờ:

- Em không mời, anh cũng ở.

Rồi thừa khoảng trống của thời gian im lặng, Nương liền quay trở lại câu chuyện tâm tình, thỉnh thoảng hỏi Thái:

- Cậu hai, vợ hai đã đi hỏi vợ cho anh, mà vợ sắp cưới của anh giàu lắm, phải không anh?

Thái giật mình, thanh thốt hỏi:

- Ai nói với em chuyện... kỳ lạ như vậy?

- Không ai nói với em, nhưng em biết chuyện đó có thể...

Thái rần giọng:

- Không bao giờ có. Nếu có thì chỉ là chuyện mộng mị như em vừa kể khi này.

Nụ cười trên môi dần lịm tắt và nét mặt nàng sa sầm trở lại:

- Em lo sợ đi đến trong mộng mị sẽ trở thành sự thật.

Thái tươi cười để trấn an nàng và bắt đầu khéo léo dò xét tình ý nàng:

- Anh nói chuyện thí dụ để mình nghe, nếu như ba má anh có đi hỏi vợ cho anh, người con gái đó giàu lắm, nhưng anh quyết cự tuyệt vì... anh chỉ yêu em thôi, thì em sẽ tính sao?

Những củ khoai vừa được Nương cắt ra xong, còn lại một miếng cuối cùng nằm trên tay nàng, nàng chém lưỡi dao bằm tan nát để biểu lộ nội tâm đau đớn của nàng:

- Còn tính sao nữa? Thì anh phải vâng lời cha mẹ đi cưới vợ do cha mẹ chọn định.

- Còn em?

Nàng chớp mắt nhanh để xóa tan ngấn lệ chực vì ềnh quanh mi:

- Còn em... mặc kệ em.

Giọng Thái đầy cương quyết:

- Không thể được, Nương à! Anh đã nghĩ trước về trường hợp chuyện lứa đôi của mình bị trắc trở... Hai đứa mình không thể xa nhau? Dù phải trải qua bao nhiêu bão tố, đôi chim nhỏ của khung trời tình ái bao la, suốt đời vẫn khẳng khít bên nhau.

Nương cười chua xót:

- Hoàn cảnh của con người, làm sao giống được với chuyện khẳng khít của đôi chim trống mái. Nói như anh thì làm gì trên đời này có những cảnh ly tan...!

Giọng Thái trở nên nghiêm trọng:

- Đặc biệt hoàn cảnh của hai đứa mình lại khác. Anh nhứt định rồi Nương à. Nếu... vì lý do nào đó mà cha mẹ anh không bằng lòng tác hợp cho hai đứa mình thành vợ chồng thì... mình...

Thái ngập ngừng rồi nín lặng luôn. Nương sốt ruột:

- Thì sao?

- Mình sẽ dắt nhau đi thật xa để xây tổ uyên ương.

Nương giương tròn đôi mắt nhìn Thái:

- Mình dắt nhau đi...?

Thái gật mạnh:

- Ừ, không còn cách nào khác hơn Nương à, Ai ngờ được những gì sắp xảy ra ở ngày mai. Biết đâu, ngày nào đó, mình phải đi...

Nàng lắc đầu lia lịa:

- Không, không...

Thái băn khoăn:

- Sao, hả em?

Nàng rắn giọng thành quyết định:

- Thà rằng em chịu đau khổ suốt đời, chứ em không thể bỏ nội để đi với anh... Anh hãy gạt bỏ ý nghĩ đó đi

Thái giảng giải:

- Mình chỉ tạm... trốn đi, cũng như lánh mặt để tránh đi ầu trái ngang...

Nương vụt đứng dậy, vừa lắc đầu, chặn lời Thái:

- Cũng không, dẫu đi một ngày cũng không thể được, em không thể nghe lời anh, chịu anh như vậy được.

Câu chuyện đến đây, chàng và nàng bỗng nghe tiếng guốc của ai đi khua động ngoài trước. Nương nghiêng đầu nhìn ra chột:

- Mợ hai qua.

Thái đứng phắt dậy, hỏi:

- Mợ hai nào?

Nương đáp:

- Mợ hai, má của anh đó.

Thái luýnh quýnh:

- Trời đất, bà xuống h ồi nào vậy kìa?

- Vậy chớ hồng phải mợ v ề một lượt với anh hay sao?

Thái chưa kịp đáp sao hết thì mợ hai Vinh cất tiếng gọi:

- Nương à!

Thái nhanh miệng bảo Nương:

- Nói anh không có qua đây.

Nương lấy làm lạ vì không hiểu tại sao Thái lại dặn mình như vậy, nhưng nàng chưa kịp hỏi thì Thái nhanh chân phóng ra cửa sau, co giò chạy một hơi bốn năm cái mương, chạy dựng tóc.

Ngoài nhà trước, mợ hai Vinh gọi nữa; lần này giọng mợ như nghe chát đặng:

- Nương có ở đằng sau đó hôn? Ra tôi hỏi chút chuyện coi.

Nương bước ra với nét mặt tươi vui:

- Thưa mợ hai! Mợ hai mới về hả mợ hai?

Gương mặt mợ lạnh lùng, lời của mợ hơi xẵng:

- Ừ, mới về

Tiếng nói lạnh lạnh của mợ hai Vinh làm cho ông sáu Long giật mình thức giấc. Nhướng mắt lên chợt thấy mợ Vinh, ông lật đật lồm cồm ngẩng dậy, tuột ngay xuống đất:

- Thưa mợ hai!

Đoạn ông sang trách Nương:

- Con tệ quá! Có mợ hai qua chơi mà sao con không kêu nội dậy?

Nương phân trần:

- Mợ hai mới bước vô đó nội.

Ông sáu Long tất tả chạy qua bên bàn giữa, kéo ghế, rót trà:

- Mợ hai ngẩng dậy, mợ... Mợ uống nước.

Mợ Vinh khoa tay:

- Thôi, tôi không khát, chú đừng rót nước mất công.

Mợ hai Vinh đưa mắt lục soát khắp nhà, đoạn tiếp hỏi Nương bằng giọng xẵng:

- Thằng Thái đâu rồi?

Nường và ông sáu Long đầu ngo' ngác, nhưng riêng về mặt ngo' ngác của Nường là giả bộ đó thôi, Nàng há hốc:

- Dạ...?

Mợ hai Vinh rào đón:

- Mới thấy nó ở trong này mà.

Ông sáu Long hỏi:

- Mợ kiếm cháu Thái? Mà cháu Thái về đây hồi nào vậy mợ?

Mợ Vinh lấy làm khó chịu đến nhăn mặt:

- Nó về hồi nào tôi không biết, không hay. Tôi đi kiếm nó, tôi mới thấy nó ở trong nhà đây mà rồi đâu mất đi, nó rút đâu đi?

Ông sáu Long đưa mắt nhìn sang Nường và hỏi nhanh:

- Anh hai con có lại đây hôn?

Nường lắc đầu:

- Thưa..., không có. Con không thấy...

Mợ Vinh xoay nhìn Nường và vặn:

- Chắc là hồng có hả, Nường?

Nường gật đầu quả quyết:

- Dạ...

Mợ Vinh chỉ tay ra phía nhà bếp:

- Vậy chứ ai ở dưới?

Nường phải giật mình vì câu hỏi truy rất gắt của mợ hai Vinh, nàng ngoảnh nhìn theo hướng tay chỉ của mợ, rồi cũng giữ giọng quả quyết:

- Dạ...? Có ai đâu, mợ? Nãy giờ, con ở dưới bếp mà có thấy ai vô đó đâu. Con cũng chẳng thấy anh hai qua đây. Hay là mợ thấy ai thấp thoáng...

Mợ Vinh ra dáng bức tức vì câu nói của Nường:

- Bộ mày nói tao đui hay sao, Nường? Tao thấy thằng Thái rõ ràng mà.

Ông sáu Long khó khăn được nổi bất bình:

-Cháu Thái trốn lánh mợ vì chuyện gì? Con Nường nó không thấy cháu Thái qua đây, Nếu mợ thấy đâu đó thì mợ thử kiểm coi. Mợ nói có mà con Nường nói không có, thành ra nó nói láo với mợ.

Nường cũng làm giọng cứng rắn:

- Để con đưa mợ xuống nhà sau kiểm...

Mợ hai Vinh khoa tay và phì cười:

-Mợ hỏi chặn đầu cháu coi thằng Thái có trốn bên này hay không vậy mà. Cháu nói hông có nó ở đây thì thôi, lục kiểm làm gì;

Nường thở nhẹ nhõm trong lúc ông sáu Long nhanh miệng hỏi:

- Cháu Thái vì sao mà phải trốn mợ?

Bây giờ mợ hai Vinh mới chịu ngẩng xuống ghế, mợ tươi cười với ông sáu và chậm rãi đáp:

- Ồi! Hết nói nổi chú sáu ơi.Không nói giấu gì chú, thằng Thái tôi nó mê con Tuyết Nhung, con gái của chủ tiệm cà phê Nam Long ở ngay cửa nhà tôi đó. Từ hôm về đám giỗ tới nay, nó cứ đeo theo tôi với ba nó, nó thúc ngày, thúc đêm, biểu phải lo cưới con Nhung gấp gấp cho nó...

Nghe mợ hai Vinh nói đến đó, Nương bước lùi lại đứng nép vào bên cửa buồng để tai theo dõi câu chuyện củ mợ Vinh.

Cùng lúc ông sáu Long cười h ềnh h ệch:

- Trai tơ đòi vợ mà...

Mợ hai vinh gật gật:

- Chú để tôi nói hết cho chú nghe.

Mợ Vinh liếc vào phía Nương, vừa nói tiếp:

- Tôi với ba nó cũng ráng chịu theo ý nó, vì đầu đuôi chỉ có một mình nó mà, chú sáu.

- Dà... dà...

- Vợ ch ồng tôi tính đi hỏi con Tuyết Nhung, nhưng coi tuổi của hai đứa thì không hợp. Nghe vậy, thằng Thái nó nằng nằng đòi cưới cho bằng được. Tôi với ba nó dỗ ngọt hết sức, biếu nó nên dứt khoát với con Nhung, đặt đi coi con gái của một ông thương gia đó cũng ở cùng một dãy phố, mà nó nhứt định không nghe. Rồi mới hôm qua đây, nó viết thư để lại cho tôi với ba nó, nó nói không chịu cưới con Tuyết Nhung cho nó, thì nó đi tự tử.

Ông sáu Long giương mắt nhìn mợ Vinh và thẳng thốt:

- Ý! Coi chừng ghen mợ. Rồi cháu Thái đi đâu mà mợ kiếm đây?

Mợ Vinh cười thản nhiên:

- H ồi sáng, tôi thức dậy mới hay nó trốn đi... Tôi nghĩ là nó về dưới nội nó chứ không đi đâu, tôi liền tức về dưới này. Quả thật, nó trốn về dưới này, chứ nó gan bao lớn mà tự tử. Nó làm nư vậy mà. Nó thấy tôi về tới cái nó lên mất.

Ông sáu Long lắc đầu:

- Từ h ỡ sáng tới giờ, cháu Thái không có lại đây.

Mợ hai Vinh lại liếc sang Nương như để dò xét thái độ của nàng, đoạn tiếp phân bua:

- Vợ chồng tôi đã tính, thôi cưới đại con nhỏ đó cho nó, hạp hay không cũng mặc kệ nó. Thí dụ về sau, có xảy ra vụ gì, nó không trách cha, trách mẹ được, phải hôn chú sáu

Ông sáu Long nói:

- Con gái, con trai đời bây giờ là vậy đó mợ ời. Muốn là cưới chớ không cần coi tuổi, coi tác gì hết ráo. Nhưng mà số phần con người do trời sắp đặt, hơi sức đâu mà mợ lo.

Mợ Vinh vụt đứng lên, tắc lưỡi:

- Không biết nó trốn ở đâu mà kiếm, để kêu nó về đây. May là có một đứa, nếu phải nhiều đứa như nó, chắc tôi với ba nó giảm thọ.

Ông sáu Long trấn an mợ Vinh:

- Chắc cháu Thái lẫn quần đâu đằng xóm mà không biết nhà nào đó à mợ.

Mợ Vinh chớp mắt nhìn thẳng ông sáu Long:

- Chú rảnh hôn, chú sáu?

Ông sáu Long hỏi lại mợ:

- Chi, mợ hai?

- Chú làm ơn qu ần mấy cái nhà trong xóm coi có thằng Thái hay không. Tôi đi thì được, nhưng tôi sợ nó thấy mặt tôi đây, rồi nó không dám ra.

Ông sáu Long miễn cưỡng gật:

- Dạ, được.

- Chú đi liền dùm tôi đi. Nếu chú gặp nó thì chú dụ cho nó về nhà nội nó dùm tôi. Bây giờ, tôi trở về bên nhà đợi chú, nghen.

- Dạ.

Chờ cho mợ hai Vinh ra khỏi nhà rồi, ông sáu Long lần lần:

- Chuyện gì đâu, nhẩy vô nhà cái làm hùm làm hổ với con nhỏ, rồi lại sai đi kiếm thằng Thái. Họ làm như mình là tôi mọi của họ vậy. Vợ chồng ông cả Hoài mà còn chưa có tới nước đó à. Làm công là làm công cho cả Hoài, chớ bộ làm công cho con mễ hay sao.

Nường bước ra hỏi:

- Nội phải đi kiếm anh Thái cho mợ hai Vinh hả nội?

Ông sáu đáp cộc lốc:

- Ừ.

- Biết anh ở đâu mà kiếm?

- Thì đi phóng mạng vậy, không có thì thôi.

Dứt lời, ông sáu Long đi thẳng ra sau mức nước rửa mặt, Nường nổi gót theo ông vừa có ý muốn tìm xem Thái có quay trở lại lần quần đàng sau hè hay không.

Nàng nói với ông sáu Long:

- Thôi, nội đừng đi, hơi đâu mà nội đi kiếm cho mất công. Nội cứ ở nhà rồi lát nữa, nội qua bên nội nói đi kiếm mà không gặp anh Thái.

Ông sáu Long úp cái gáo trên miệng lu, đoạn kéo vạt áo lau mặt, vừa nói:

-Đâu được, nội không hứa thì thôi, nội đã hứa đi kiếm dùm thì nội phải đi, để khỏi phải ai vui, bu ồn gì hết.

Chợt thấy cái mặt của Thái thụt ló sau một gốc dừa, cách nhà bếp hai bờ đất, Nương lén khoát tay, vừa nháy nhó vừa ra dấu bảo Thái đừng vô.

Thái lại vẫy tay gọi nàng ra. Nàng ra dáng giận dỗi ngoảnh mặt bỏ đi vào nhà..

Ông sáu Long đốt điều thuốc xong, ông bỏ bì thuốc vào túi rồi dẫn dò Nương:

- Con coi nhà, nội đi một chút, nghe Nương.

- Dạ, Nội đi mau mau về, nghe nội.

Đoán biết thế nào Thái cũng trở vô nhà tìm nàng, nên nàng mới dặn ông sáu Long đi mau mau về. Nàng không còn muốn Thái làm khổ nàng nhiều hơn nữa. Nàng không muốn đối diện với Thái khi biết rằng Thái đang si mê một nàng con gái khác giàu có sang trọng hơn nàng.

Ông sáu Long vừa ra khỏi nhà, Nương đi xuống nhà sau định đóng cửa sau lại, nhưng mới tới thì Thái đã lù lù hiện vào với cặp mắt dớn dác:

- Bà già về rồi phải không, Nương?

Nương ngoay ngoáy:

- Tôi hông biết.

Thái rón rén những đầu ngón chân tiến ra chỗ cửa buồng nghiêng đầu đưa mắt quan sát ngoài nhà trước, đoạn trở vào hỏi Nương:

- Nội đâu rồi, em?

Nương ra đứng ngay cửa sau như có ý phòng trước việc bất trắc và buông giọng xẵng:

- Ai cho phép anh mà anh kêu bằng Nội?

Tưởng là Nương nói đùa, Thái đứng đến bên cạnh cười cợt:

- Thì tập kêu lần bằng nội cho quen miệng.

Nàng gạt phăng:

- Tôi cấm...

Thái tát yêu lên má Nương, liền bị Nương đánh bạt bàn tay chàng ra và nàng lùi lại mấy bước:

- Tôi không có giỡn với anh đâu, anh đừng bỡn cợt với tôi. Anh về đi, đừng đứng đây mà gieo tai họa cho tôi.

Thái ngạc nhiên trước cử chỉ thay đổi lạ lùng của Nương:

- Nương! Em nói gì vậy?

Khóe mắt nàng bắt đầu rung rung:

- Tôi muốn anh bước ra khỏi chỗ này, đừng nói, đừng hỏi thêm lời nào nữa hết.

Thái chép miệng:

- Khổ quá! Chuyện gì đâu mà khi không em lại giận anh, xua đuổi anh?

Vừa nói, Thái vừa tiến đến bên Nương. Nàng bước hẳn ra ngoài thềm:

- Tôi van anh, tôi lạy anh, anh đi về đi và đừng bao giờ lui tới đây nữa, đừng cho tôi thấy mặt anh nữa, Anh làm khổ tôi, anh lừa gạt tôi nhiều quá rồi mà.

Thái ngơ ngác:

- Anh nào có lừa gạt em cái gì đâu?

- Anh hỏi tôi, tức là anh đã trả lời rồi.

Thấy thái độ khác thường của Nương, Thái nghĩ là mẹ mình đã nói gì với nàng nên nàng mới phản ứng quá đột ngột như vậy. Thái xoáy mắt nhìn Nương trong lúc nàng vừa cúi mặt:

- Má anh vừa nói gì với em?

Nương bật khóc tức tử:

- Mẹ nói... mẹ cưới vợ cho anh... Mẹ chịu ý anh... Mẹ bằng lòng cưới... cô Tuyết Nhung nào đó cho anh. Mẹ đi kiếm anh đó. Anh về đi, về đăng lo cưới vợ đi.

Thái cảm thấy khoảng đất mà chàng đang đứng bắt đầu quay quay. Chàng lấy làm đau xót:

- Trời ơi! Má anh đã nói với em như vậy sao?

Qua tiếng nước nở, Nương lẩm bầm lặp lại câu nói của ông sáu Long đã nói với nàng ngày nào:

- Con nhà giàu thì cưới vợ giàu...

Thái tiến đến định cầm lấy tay Nương phân trần, nhưng Nương tỏ ra hốt hoảng, nhanh nhẹn rút tay lại đoạn chạy vào trong đóng ập cửa lại:

- Về đi... Về đi... Hết rồi!

Thái khỗ sở nhẹ đẩy cánh cửa:

- Nương! Nương hãy bình tĩnh nghe anh...

Chợt nghe tiếng chân Nương đi ra đằng trước, Thái liền bực đầu xông nhà định vào cửa trước, nhưng chàng vừa đến nơi thì cánh cửa vừa bị đóng rầm lại, tiếp theo những tiếng then cài khua động lắc cắc bên trong.

Tiếng động ấy làm cho lòng chàng xoắn đau. Chàng dán mặt trên song cửa nhìn vào:

- Nương ơi! Dù sao, em cũng nên để cho anh phân trần với em đôi lời, để em hiểu lòng dạ của anh.

Nương chẳng nói năng với Thái nữa lời, nàng quay lưng đi ngay vào buồng trong.

Nghe bên ngoài đã im lặng, nàng vật mình xuống giường úp mặt vào chăn gối khóc tức tưởi. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng, phải đổ nhẽ nước mắt khóc cho niềm đau tan vỡ!

Nàng than oán với gối chăn này:

- Còn gì nữa đâu! Họ gạt gẫm mình, tại sao mình lại dễ tin? Để rồi ngày này mình phải đau khổ!

Phải! Còn gì nữa đâu! Tình yêu tha thiết... mộng đẹp ban đầu của người con gái đã tan tành theo mây khói, đã vỡ thành từng mảnh vụn để cho máu con tim rỉ giọt rồi đông lại biến thành khối to tuyệt vọng!

Tưởng đâu Thái đã về, nào ngờ chàng còn đứng bên hè, ngay phía ngoài tấm vách buồng Nương. Chàng lấy ngón tay cào lá sột soạt gọi:

- Nương ơi! Nương à!

Nương nghe ghen tức trào lên cổ, nàng bật ngẩng dậy lồm lộn dang tay đánh đập vào vách cái ầm. Dường như Thái giật mình, nên Nương không còn nghe tiếng động bên ngoài và tiếng gọi của Thái nữa.

Nhưng chỉ chốc sau thì nàng lại nghe lá vách khua xào xạc nữa. Lần này, Thái thì thào thốt lời van lơn:

- Tội nghiệp anh lắm mà, Nương! Em nên để cho anh tỏ bày... cần kể rồi em có oán ghét anh cũng cam.

Trong buồng, Nương xoáy mắt nhìn ngay chỗ phát ra tiếng gọi của chàng, cả tiếng hét lên:

- Tôi biểu anh đi về

Thái vẫn nài nỉ:

- Cho anh nói một câu thôi, rồi anh về

Nương gạt ngang:

- Hồng còn gì đáng nói nữa hết. Đến đây là... dứt rồi, đừng ai nấy đi.

Bỗng tấm vách bị thủng một lỗ tròn, Thái nhét một con mắt vào đó:

- Anh khổ nhiều lắm rồi Nương ơi. Em bước ra ngoài này, nhìn anh đây cho anh giải bày cạn nỗi niềm uẩn khúc của anh, dù em muốn đoạn tuyệt...

Chợt thấy mắt Thái long lanh xoáy thẳng lại mình, và Thái còn đang soi một lỗ nữa cho mắt bên kia, Nương hoảng hốt nhảy xuống giường, buông lời đe dọa:

- Anh đi không? Anh hồng chịu đi khỏi chỗ này hả? Cứ đứng đó nói nhây hoài, phải hôn?

Thái cương quyết:

- Lòng anh còn nặng ản ức, anh chưa thể về được.

Nương nghiêng răng:

- Anh không chịu đi... tôi lấy chĩa tôi phóng cho anh đui luôn à. Anh liệu mà đứng đó chọc gan tôi.

Thái thản nhiên buông lời hàm đầy chua xót:

- Em cứ thi hành theo ý muốn của em đi.

Nường đứng yên một chỗ nhìn đôi mắt Thái chớp chớp giữa hai lỗ vách bị soi, nàng để mặc cho giọt tâm tư mình ngập ngừng tuông dài xuống hai bên má dán chặt những sợi tóc rối bồng như tơ tình vừa đứt thành trăm nghìn đoạn.

Thái hạ giọng để dần nén xúc động:

- Nường! Nường cứ lấy chĩa đâm vào mắt anh đi cho vừa lòng em.

Bỗng Nường ngoay ngoáy và buông lời đánh lạnh:

- Anh khỏi phải khích tôi. Tức tôi quá, tôi dám làm, tôi đi lấy chĩa liền đây nè. Tôi đâm cho lọt trông mắt anh cho anh coi.

Nường thoát nhanh ra khỏi buồng. Đôi mắt của Thái vẫn còn áp vào hai lỗ vách, chàng tỏ ra chẳng chút nao núng trước những lời đe dọa của Nường, mà trái lại, chàng đang chờ đợi hành động trả thù của Nường.

Một lúc sau, Nường trở vào buồng với một cây dao phay trên tay, lia cái mũi sắc nhọn ra phía trước như chực chọc ngay vào đôi mắt Thái.

Mắt chàng giương tròn như sẵn sàng nhận lãnh lấy vô vàn đau đớn của một cực hình mà người con gái ấp ủ trọn tình chàng định xuống tay...

Nường cũng trừng mắt, nghiêng răng:

- Anh có chịu đi khỏi nhà tôi chưa?

Cái lỗ vách nói rộng ra thêm dần cho đến khi Nường chợt thấy nước mắt của người con trai rưng rưng đọng đầy khóe. Giọng chàng nghẹn ngào:

- Anh đã bảo, em cứ thi hành theo ý muốn của em.

- Anh cứ chọc tức tôi hoài phải hôn?

- Anh đã hết lời van lơn em, xin em có một điếu là hãy nghe lời anh giải bày hết bao ản khúc trong một câu chuyện tình...

Nương khoa tay dao:

- Im! im! im! Tôi đã hiểu rõ tâm địa anh qua rồi. Tôi không muốn nghe những lời lẽ phản bội, phỉnh lừa của anh nữa. Về đi, đừng để mũi dao này lấy tròng mắt anh.

Bồng nàng nghe Thái hít mũi:

- Anh đứng yên đây, anh đang mở mắt thật to đây, em cứ cầm dao đâm ngay vào mắt anh đi, cho anh đui..., anh mù..., để anh khỏi phải nuốt lệ chứng kiến một cảnh ly tan, đổ vỡ... của hai đứa mình.

Nương cầm dao nhảy lên giường, ngửi xồm ngay chỗ Thái, cho gần Thái hơn, cho vừa cầm tay với ngọn dao hơn. Rồi nàng chỉ mũi dao ngay mắt bên phải của Thái, giọng nàng run run:

-Anh về đi... Anh làm ơn lui khỏi chỗ này đi... đừng để tôi phải thành đứa con gái hung tợn, rồi tôi phải mang tù tội, khổ cho nội tôi.

Chàng chẳng hề chớp mắt, lời chàng nói chậm rãi và rõ ràng như chẳng việc gì hết:

- Nương ơi! Em ơi! Anh phải khóc cho tình mình đang dở đây này. Em có thấy hay không?

Nương gay gắt:

- Anh hãy rút lại những lời nói đó, để dành mà nói với con Tuyết. Nhưng, người vợ sắp cưới của anh, người con gái mà anh đang si mê đến nỗi phải trốn cha, trốn mẹ, bỏ nhà ra đi, để chống lại ý kiến của cha mẹ.

Nương chợt thấy vật gì dường như cánh tay của Thái gạt nhanh qua mắt:

- Nương à! Anh sẵn sàng chết dưới ngọn dao của em đây. Em hãy xuống tay đi. Chừng nào anh gục xuống dưới chân em, rồi em sẽ thấu hiểu lòng dạ của anh.

Nường cười qua nước mắt còn đầm đìa:

- Anh chung thủy với tôi lắm, Đây nè! Anh chờ thì đây! Tôi không còn đủ sức dẫn nén nữa được.

Vừa nói, nàng vừa kề mũi dao tới gần mắt Thái, chỉ còn cách vài phân là mũi sắt vô tri sẽ ghim vào mắt Thái, ngoáy cho tròng mắt lọt ra ngoài. Nàng rần rỏ tiếp:

- Lần chót, tôi biểu anh đi về!

Thái chẳng nhúc nhích và lời chàng cũng cứng cỏi không kém:

- Lần chót, anh xác nhận rằng anh muốn đôi mắt anh phải mù đi, để anh khỏi thấy cảnh ngang trái trong đời anh và chuyện bề bàng trong đời em.

Nường mím chặt đôi môi, cả hai tay nàng bóp cứng cán dao, gương mặt nàng tái xanh dần trong lúc đôi mắt nàng càng rực sáng căm hờn xoáy dữ dội vào mắt Thái. Nàng găm gờ như điên cuồng:

- Coi đây! Coi đây! Đừng trách tôi!

Thình lình, nàng đứng lên đâm mũi dao cái soạt vào vách, lưỡi ngấp mắt trong lớp lá chằm. Lưỡi dao ngoáy mạnh làm rách một lỗ to ngay phía trên đầu Thái. Kế đó, trước cửa có tiếng ông sáu Long gọi vang:

- Nường à! Mà đâu, Nường?

Nường luýnh quính rút lưỡi dao lại ném xuống giường, vừa lên tiếng đáp:

- Dạ, Con đây.

- Con làm gì ở trong? Mở cửa coi.

Nàng nhảy gọn xuống đất, kéo áo lau nước mắt lia lịa:

- Con... con ra đây, nội.

Nương liếc ngang tẩm vách thấy Thái đã biến mất, nàng mới yên tâm chạy ra mở cửa.

Thấy bóng nàng, ông sáu Long lăm bằm:

- Làm gì mà đóng cửa bít bùng vậy nè?

Nương đáp nhanh:

- Bị con ở đằng sau.

- Ai vô đây lấy gì sao mà con sợ?

Vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa, chợt thấy đôi mắt Nương đỏ hoe, ông sáu Long thẳng thốt hỏi:

- Ủa! Cái gì vậy, Nương?

Nương quay mặt để dấu đôi mắt còn long lanh dư lệ:

- Có chi đâu, nội.

Nương đi thẳng xuống bếp để tránh những câu hỏi truy của ông sáu Long.

Xét qua cử chỉ của Nương, ông sáu Long đoán biết ở nhà đã có chuyện xảy ra, nên ông liền nối bước theo Nương xuống nhà sau. Ông rần giọng gọi nàng lại:

- Nương:

- Dạ...

Nương chẳng dám quay mặt lại nhìn ông, nàng luống cuống hốt những miếng khoai sống bỏ vào nĩa, vừa nói khò lấp:

- Nội à! Nấu khoai, nội muốn bỏ gừng hay không, nội?

Ông sáu Long buông xuôi:

- Có thì bỏ, không có thì thôi.

Nương nói luôn miệng:

- Có sẵn gừng nội à. Hôm trước, nội trềng, con có chừa lại mấy củ. Để chút nữa, con đâm một miếng bỏ vô chè khoai... khoai này là khoai bí, ngọt lắm à, há nội? à, nội đi kiếm anh Thái dùm cho mợ hai Vinh, mà nội có gặp hay không vậy nội? nè nội...

Ông sáu Long nghiêm nghị ngắt ngang câu nói của Nương:

- Nương!

- Dạ, chi nội?

- Con quay mặt lại cho nội coi.

Nương bối rối:

- Dạ... dạ... Mặt con dính lọ không hà nội, để con đi rửa,

Ông sáu Long rần giọng thành quyết định:

- Nội biểu quay mặt lại cho nội coi. Lọ...lọ... gì đâu?

Nương buộc lòng phải vâng lời ông sáu Long với nụ cười gượng, nàng gượng cười để xóa bớt bao vết thương đau của tâm hồn hằn sâu trên gương mặt chẳng còn chút bình tĩnh. Sắc diện của ông sáu Long sa sầm lại:

- Tại sao con khóc?

Nương bai bãi:

- Con đâu có khóc. Con khóc hồi nào đâu mà nội nói con khóc?

Ông gần từng tiếng:

- Con đừng nói láo với nội ghen.

- Con không bao giờ dám nói láo với nội,

Ông sáu Long hỏi chận:

- Nhưng bữa nay con phải nói láo với nội lần đầu. Phải vậy hôn con?

Nương lắc đầu lia lịa

- Dạ! đâu có... con hông có khóc mà...

Ông sáu Long ráo riết truy:

- Con nói con không có khóc mà sao mắt con đỏ hoe như vậy?

Nương ấp úng:

- Dạ... ơ, Con bị khói cay...

Ông sáu Long cười gằn:

- Khói cay hả con?

Nương gật đầu:

- Dạ... dạ... khói cay mắt.

- Khói đâu con chỉ cho nội coi.

Nương ngoảnh nhìn vào bếp, đôi môi nàng lắp bắp rồi ngậm câm luôn, chẳng đáp được tiếng nào. Ông Long tiếp:

- Bếp không lửa mà có khói hả con? Con đừng qua mặt nội. Tại sao con khóc? Con phải nói cho nội biết.

Nước mắt của nàng lại trào lên viền quanh khóe:

- Thừa nội... vì con...

Nghe Nương bỏ lửng câu nói, ông sáu Long liệ̀n đỏi giọng dịu ngọt:

- Nội biết hết. Con đừng giấu nội, con đừng nói láo với nội mà mang tội. Thú thật với nội đi.

Nghe ông sáu Long nói mấy tiếng đậ̀u: Nội biết hết... Tâm thậ̀n nàng càng thêm bấn loạn. Nàng đứng chết lặng mà nghe ruột rối như tơ vò. Nàng muốn thú thật chuyện yêu thương thậ̀n lén giữa nàng với Thái. Muốn tỏ bày cho ông rõ sự phản bội của Thái, nhưng không biết phải mở đậ̀u bằng lời lẽ nào cho xuôi.

Lặng yên một lúc thật lâu, ông sáu Long đưa mắt nhìn Nương từ đậ̀u đến chân, rồi từ chân trợ̀ lên đậ̀u với tia mắt dò xét. Rồi thình lình ông nghiêm trọng hỏi Nương:

- Thằng Thái nó mới lại đây, phải hôn con?

Nương lắc đậ̀u lia lịa:

- Hồng có, con hồng thấy nội à. Bộ nội kiếm không gặp ảnh sao, nội?

Ông sáu Long như đã tức giận, ông rít răng:

- Nương! Tự nầy giờ, con đã nói láo với nội nhiều lần rồi. Chính mắt nội vừa thấy thằng Thái đứng bên hè. Khi nội vô tới sân, nó vụt chạy, vắt giò nhảy một hơi mấy cái mương. Có phải như vậy không con?

Nương lí nhí trong cổ họng một dạ, mà chắc chắn là ông sáu không nghe.

Ông sáu Long dịu ngọt lại:

- Rồi vì sao con khóc?

Để trả lời câu hỏi của ông sáu, một giọt nước mắt của Nương lăn dài xuống má và một giọt, đang chực thoát lên mi. Nàng cảm thấy như có một bàn tay bóp nghẹt cổ họng nàng từ từ...

Ông sáu Long gạn thêm:

- Thằng Thái tới đây để làm gì?
- Ảnh không có vô nhà nội à.
- Ủ, nội biết vậy rồi. Nội muốn hỏi nó đã làm gì, đã nói gì với con.

Nương lắc đầu:

- Ảnh không có nói gì với con hết, nội.
- Không có sao được. Phải có gì đây nên con mới khóc, nên nó mới vụt chạy khi thấy bóng nội vè tới.

Bị ông sáu Long truy càng gắt. Nương lúng túng:

- Con khóc... vì con... nhớ ba...

Ông sáu Long hạ thấp giọng:

- Con nhớ... ba?
- Dạ.

Ông sáu Long lắc đầu:

- Nội không tin con chút nào hết.
- Con nhớ ba con thiệt mà, nội.

Ông sáu Long không hỏi Nương nữa, gương mặt ông càng hiện rõ nỗi bất bình và lo âu. Ông bất bình vì ông tin chắc rằng phải có điều gì bí ẩn giữa Thái với Nương mà Nương không chịu thú thật với ông; và lo âu vì những xáo trộn trong cuộc sống của Nương đang xảy ra cùng một lúc với chuyện hôn nhân của Thái mà mọi Vinh vừa kể cho ông nghe.

Ông chấp tay sau đít, cúi đầu, chậm rãi đi ra sau hè, rồi vòng lên phía đầu xông, chỗ Thái đứng lúc nãy. Đường như ông có ý truy tìm những chứng tích để phản ra sự thật.

Tia mắt ông quét khắp mặt đất, rồi kiểm điểm từng khoảng vách lá chằm. Bỗng ông dừng ngay chỗ lỗ vách rách lớn mà Nương đã ngoạ dao đe dọa Thái. Ông ghé mắt qua lỗ vách nhìn thẳng vào bên trong, đoạn lầm bầm:

- Ngay cái giường ngủ của nó...

Rồi không biết ông nghĩ sao mà ông khẽ gật đầu liên mấy cái và nhanh chân trở vô nhà.

Thấy ông sáu Long đi thẳng vô buồng, Nương để mắt theo dõi bóng ông cho đến lúc khuất mất sau tấm vách. Nàng lại tưởng rằng ông không còn gạn hỏi gì nữa, nàng mừng thầm trong bụng.

Nàng lo hốt củi chụm vào bếp, múc nước đổ vào nồi khoai, bắc lên lò nấu. Nhưng, khi lửa vừa cháy cao ngọn thì bỗng ông sáu Long cả tiếng gọi vọng ra:

- Nương à!

Nàng phải giật mình quay phắt về phía tiếng gọi:

- Dạ. Chi nội;

Giọng ông sáu Long êm dịu nhưng hàm chút bức tức:

- Vô nội biểu đây.

Không biết là việc gì, Nương đi mau vào buồng. Vừa qua khỏi cửa buồng thì nàng phải khựng lại vì chợt thấy ông sáu Long đang cầm cây dao phay tay trở qua, lật lại, xem xét

Bây giờ mới nhớ ra rằng mình đã bỏ quên con dao trên giường, vì trong lúc nàng lúnh quýnh mà quên cất, nàng tái mặt:

- Nội biểu chi, nội?

Ông sáu Long đưa cây dao phay ra trước mặt:

- Dao gì mà con bỏ trên giường đây?

Nường quá bối rối thành ra vụng về trong câu đáp:

- Dạ... dao phay.

Ông sáu Long gắt:

- Ai lại không biết là dao phay.

Đôi môi nàng lắp bắp:

-Dạ... dạ... dao...

- Con lấy dao làm gì mà để trên giường đó?

Vừa tìm được câu nói trớ, Nường đáp nhanh:

- Con lấy dao cạo mồi, rồi con bỏ quên trên giường đó nội.

Ông sáu Long vói tay chĩa mũi dao vào lỗ vách mà Nường đã đâm ra hẫ hẫ này, vừa hỏi gần:

- Con cạo mồi chỗ này đây, phải hôn con?

Dáng điệu Nường luống cuống một cách trông rất đáng thương. Môi nàng run rẩy:

- Dạ... dạ... không... Mồi đóng ổ trên đầu cột;

Ông sáu Long buông tiếng cười lạnh:

- Thôi, nội biết rồi con à. Hừ! Rau nào sâu nấy thiệt mà!

Nường ngơ ngác vì câu nói ẩn ý sau chót của ông sáu Long:

- Dạ...?

Ông sáu Long nạt ngang:

- Dạ... dạ... Dạ cái gì? Con lấy dao đặng làm gì r ồi bỏ quên đây? Con nói thiệt cho nội biết. Nếu con cố đấu giẫm nội, thì nội buộc lòng phải đánh đòn con. Con lớn r ồi, mười tám, mười chín tuổi r ồi, đừng để nội bắt cúi mà nẹt roi lên lưng là xấu hổ lắm, nghe con.

Mắt chưa ráo lệ thì Nương lại phải khóc nữa:

- Nội... Nội...

Ông sáu Long nghiêm giọng:

- Nếu con nói không được, con hãy nghe nội hỏi đến đâu, con trả lời đến đó.

- Dạ...

- Ngày trước, thằng Thái nó có dan díu yêu thương con, phải hôn?

- Dạ...

- Và nó có hứa cưới con làm vợ, phải hôn?

- Dạ... Việc đó, con có kể cho nội nghe lâu r ồi.

Ông sáu Long khẽ gật:

- Phải, nội nhớ. R ồi h ồi nầy, con có nghe mợ hai Vinh nói chuyện gì với nội không?

Nương ấp úng:

- Dạ... con...

Ông sáu Long nhấn mạnh từng tiếng:

- Con có nghe mợ hai Vinh nói thằng Thái đòi đi cưới con nhỏ nào ở Saigon đó hay không?

- Dạ... con nghe....

- Rồi khi nội ra khỏi nhà, thằng Thái lò mò tới đây..., nó tính lừa gạt con nữa, phải không?

- Dạ... con không có cho ảnh vô nhà, nên con đóng cửa lại...

Ông sáu Long khẽ gật:

- Nội biết vậy rồi.

Đoạn ông chỉ tay lên lỗ vách, hỏi tiếp:

- Rồi con lấy làm tủi nhục vì bị người ta lừa gạt, căm tức vì phận nghèo nên con không nắm giữ được tình yêu, không dằn nén được, con mới cần dao đâm ngay vào chỗ này..., chỗ mà thằng Thái đứng năn nỉ, ỉ ôi với con. Có phải vậy không con?

Bỗng Nương bật khóc thành tiếng:

- Nội ơi! Nội...!

Đọc hiểu nỗi lòng của đứa cháu qua ánh mắt, tự dưng, ông sáu Long cảm thấy tâm can mình xoắn đau vô cùng và ông cũng rơi nước mắt khóc theo Nương.

Lặng đi một lúc thật lâu để thẫn thờ san sẻ niềm đau của Nương, đoạn ông cầm cây dao phay bước dần ra ngoài, vừa bảo Nương bằng giọng thật ôn tồn:

- Con...! Con ra đây nội nói cho con nghe.

Nương trở xuống bếp chụm lửa cho nồi khoai, đoạn quay lên nhà trên, giữa lúc ông sáu Long ngồi bên ghế giữa quán thuốc hút, mà cây dao phay còn đặt ngay trước mặt ông.

Nường chọn một chỗ ngồi bên ván đối diện với ông để mắt theo dõi sắc diện của ông.

Hít xong vài hơi thuốc, ông sáu Long nhìn thẳng mặt Nường:

- Con nín đi. Nước mắt đâu mà con khóc như vậy?

Nường kéo vạt áo chụp lên mặt để cho bao tiếng nấc của mình không thoát được lên môi. Lời an ủi của ông sáu Long chẳng xoa dịu được tâm trạng của nàng, mà trái lại, càng làm cho nàng buồn tủi nhiều hơn.

Ông sáu Long tiếp:

- Nội biểu con nín, nghe nội hỏi đây nè.

Nường lau ráo lệ, đoạn ngược nhìn ông sáu Long:

- Dạ...

- Con nên cho nội biết, thằng Thái đến đây nói gì với con,

Câu nói của Nường đứt đoạn, chấp nối qua từng tiếng nấc bật lên từ cổ họng:

- Con xin nội... tha thứ... cho con...

Ông sáu Long hạ giọng hiên từ:

- Con cứ cho nội biết sự thật, rồi nội sẽ bỏ qua hết, chứ không phải nội cố ý gạn hỏi con... để rồi la rầy con. Nội cần biết những gì khuất lấp trong chuyện... thằng Thái với con, đừng nội tìm cách... che chở cho con. Con có biết không?

Nường bặm nát vạt áo:

- Dạ... Ảnh tới đây, ảnh kêu con ra đằng sau cho ảnh nói chuyện... con đóng cửa lại, đuổi anh về, mà ảnh không chịu về, ảnh cứ đứng nói nhây hoài.

Nghe Nương dừng lời, ông sáu Long hỏi nhanh:

- Nó nói gì?
- Ảnh kêu con ra...
- Rồi sao nữa, con?

Nương lắc đầu:

- Hồng có gì nữa hết nội à.
- Thiệt hôn, con?
- Dạ, con nói thiệt à nội. Con không chịu ra nên ảnh đâu có nói gì được với con.

Ông sáu Long còn phản tó:

- Nhưng; tại sao lại có cây dao phay nằm trên giường, trên vách thì lưng toang hoác một lỗ vậy con?

Xét thấy không thể dấu nữa được, Nương đành nói thật:

- Con lấy dao đâm ra ngoài vách...

Ông sáu Long kinh ngạc:

- Trời đất! Con đâm thẳng Thái, phải hôn?

Nương phân bua:

- Con tức qua, con đâm... để hãm dọa cho ảnh ngán vậy, chứ hồng phải con đâm thiệt

Ông sáu Long nhìn xoáy Nương, chẳng chớp mắt:

- Con hãm nó, nhưng rủi con đâm trúng nó, rồi làm sao?

- Con liệu chừng... con đâu có dám đâm trúng anh, nội.

Ông sáu Long sắc có hỏi gạn:

-Con tức, mà con tức vì chuyện gì?

Nương hấp háy mắt, hít mũi:

- Có lẽ nội đã biết vì sao rồi. Xin nội đừng bắt buộc con phải trả lời câu hỏi đó?

Con khổ lắm nội à.

Ông sáu Long đổi giọng nghiêm trọng hơn lúc nào hết:

- Nương! Nội khuyên con nên thủ phận, đừng mơ ước chuyện hảo huyề. Con cũng đừng buồn gì hết, con ráng tìm cách khuây khỏa. Chuyện gì đã xảy ra rồi, cố quên đi, coi như chẳng việc gì xảy ra hết vậy.

Lệ của nàng lại trào lên đọng đầy trong khóe.

Ông sáu Long nhú mày, nói tiếp:

- Nội nói ít, con phải hiểu nhiều. Bây giờ, nội nói vắn tắt với con như vậy. Nếu con còn thương nội, con phải dẹp buồn phiền, gạt bỏ chuyện cũ..., vui vẻ sống với nội đây.

Ông lại meo máo:

-Ngày trước, nội đã khuyên dạy con hết một lần rồi. Tại con không chịu nghe lời nội, nên bây giờ con phải đau khổ, con phải bị người ta lừa gạt như vậy đó. May là chưa... có gì. Con thử tưởng, nếu mà con lỡ dại dột..., rồi nội sẽ khổ vì con đến bất nào và nhục cho con biết bao nhiêu mà kể.

Đến đây, ông sáu Long cầm dao lên rồi dẫn mạnh xuống bàn, rần giọng:

- Lần này, nếu con còn cãi nôi thì nôi cần dao này, nôi đâm họng chết cho r ấ, nôi chết để khỏi phải chứng kiến cảnh ngang trái của đời con.

Nghe ông sáu Long nói như vậy, Nương liền sụp quỳ xuống ngay dưới chân ông, cần đôi tay ông:

- Nôi! Con nghe lời nôi...Con không dám cãi lời nôi nữa đâu. Con lạy nôi, xin nôi thương con, tha thứ cho con.... Từ nay trở đi, không bao giờ con làm cho nôi buồn nữa.

Thấy Nương vẫn còn ngoan ngoãn như ngày còn ấu thơ, ông phải mím môi để dằn nén cơn xúc động trong thâm tâm. Ông nâng đôi tay Nương:

- Con đứng dậy đi.

Nương vâng lời ông đứng lên trong lúc ông bảo tiếp:

- Lau nước mắt. Nín mắt, nghe hôn.

Nương cúi đầu, kéo vạt áo lau lệ.

Ông sáu Long nhẹ gật đầu lấy làm hài lòng:

- Như vậy là nôi đủ vui r ấ đó, con. Thôi... nghe con, con nên lánh mặt thằng Thái, hễ thấy nó qua mà không có nôi ở nhà, thì con bế cửa lại như h ấ này vậy đó, nghe con

- Dạ.

Ông sáu Long cầm câu dao phay lên trao cho Nương:

- Nè, con đem dao cất đi. Con cũng nên nhớ, đừng bao giờ cần dao mà hăm dọa ai, trong trường hợp con cần tự vệ con cũng vậy. Nếu con cần tới dao một lần nữa là... là có cô h ần à, nghe con.

Nương làm thỉnh cần dao đi ngay xuống bếp, không đáp nữa lời. Ông sáu Long ngoáy cổ hỏi với theo:

- Nội dặn mà con có nghe hay không, Nương

Nàng mếu máo:

- Dạ... nghe...

Ông sáu Long thẳng thốt:

- Ủa! Sao còn khóc nữa?

- Dạ... hồng có!

&&&

Không biết mợ hai Vinh bàn tính với cha chồng như thế nào, mà sáng hôm sau, Nương vừa ra mở cửa thì ông cả Hoài qua tới. Sau một hũ trà nước, nói vu vơ những chuyện mưa gió, mùa màng, ông cả Hoài liền nghiêm nghị đi vào vấn đề

- Chú sáu à! Tôi có chuyện này... muốn hỏi ý kiến của chú..., mà tôi còn ngại, sợ chú không bằng lòng.

Ông sáu Long lễ phép nói nhanh:

- Thừa cả cứ dạy.

Cả hoài ra vẻ suy tính một lúc, đoạn chấp rãi nói:

- Nguyên là tôi có thằng cháu kêu bằng cậu ruột, nó làm chủ cái trại gà ở bên Tân Hiệp. Trại chăn nuôi Hiệp Thạnh đó chú, trại lớn lắm, chắc chú cũng nghe tiếng...?

Dù biết hay không biết, ông sáu Long cũng gật:

- Dạ...

Ông cả tiếp:

-Hôm r ấ, Tụi nó qua chơi mấy ngày, nó có nói chuyện về công việc làm ăn của nó và nhờ tôi về kiểm dùm nó một người đàn ông trọng tuổi đăng làm cai trại cho nó. Tôi về suy tới, tính lui, không biết phải kêu ai. Tôi vừa nhớ đến chú, chú là người đứng đắn, đáng tin cậy, tôi mới chạy qua hỏi ý kiến chú coi thế nào. Nếu chú bằng lòng..., thì tôi đưa chú qua đó.

Ông sáu Long chớp chớp mắt:

- Cai trại là làm việc gì vậy cả?

Giọng ông cả Hoài lúng túng:

- Là... là... để mắt coi chừng trong trại. Còn việc săn sóc gà hằng ngày thì có phu.

Ông sáu Long ra dáng do dự:

- Chà!

Vậy r ấ bỏ vườn tược của cả sao được? Hay là cả kiếm người khác?

Cả Hoài chận lời ông sáu Long:

- Không, không, người nào khác thì tôi không tin cậy được chú sáu à. Tôi không nói dẫu gì chú, số là tôi cũng có phần hùn trong đó, nên tôi phải giao công việc quan trọng cho người của tôi tin cậy. Hễ chú bằng lòng đi Tân hiệp thì vườn cây trái này tôi sẽ giao cho người khác gìn giữ, chú khỏi phải lo. Qua đó thì chú cũng có nơi ăn, chốn ở đàng hoàng, còn hơn ở đây nữa là khác.

Ông sáu Long cúi đầu cân phân hơn thiệt. Ông nghĩ rằng, ra đi thì chẳng có gì ràng buộc, nhưng ông đã quen luyến đất đai này r ấ, bỏ đi thì cũng buồn. Hơn nữa, ông cũng hơi ngại, không biết đến nơi khác, chỗ ăn, chỗ ở có được vừa ý như ở đây hay không.

Thấy ông sáu Long suy tính quá lâu, cả Hoài sốt ruột:

- Sao chú? Ý chú như thế nào?

Ông sáu Long ngẩng đầu lên hỏi:

- Thừa cả, xin cả để chậm chậm cho tôi vài ngày, rồi tôi trả lời, được hôn cả?

Cả Hoài nhú mày:

- Trời ơi! Trại đang cần cai gấp lắm chú ơi. Chú trả lời liền bây giờ không được sao? Có gì đâu mà còn suy tính nữa, hả chú. Làm bên Tân hiệp thì cũng như làm ở đây. dẫu ở đâu cũng vẫn là việc của tôi, chú giúp cho tôi mà.

Câu chuyện đến đây, thì Nương châm thêm bình trà xách lên rót vào hai tách.

Ông sáu Long xoáy mắt nhìn nàng và quyết định chột nẩy sinh trong đầu óc ông. Ông thận trọng, nếu ông tới chỗ này, chính là ông cắt đứt được sự đan dứ giữa Thái và Nương. không còn gặp gỡ Thái nữa, Nương mới có thể tránh được chuyện bề bàng sau này. Còn ở đây, Thái còn lén lút lui tới, e Thái sẽ xô Nương sa chân vào vực thẳm, mà ông không thể ngăn trước được.

Nghĩ đoạn, ông sáu Long nhẹ gật:

- Dạ... được...

Ông cả Hoài tươi cười, vừa vuốt râu:

- Vậy là chú chịu rồi phải hôn?

Ông sáu Long phân bua:

- Nếu trại gà đó là của người xa lạ, không có phần hùn của cả trong đó, thì tôi không thể bỏ chỗ này được.

- Tôi hiểu chú. Tôi cảm ơn chú nhiều lắm. Bây giờ, tôi tính cho chú như vậy. Ngày mai tôi đi Tân Hiệp cho thằng cháu tôi nó hay, đặt nó lo chỗ ở cho chú. Chừng nào xong xuôi, tôi muốn chở đồ đạc của chú đi, sắp xếp cho chú đầu vào đó đang hoang;

Ông sáu Long hỏi:

- Rồi sở vườn này cả có tính giao cho ai coi hay chưa?

Cả Hoài lắc đầu:

- Chưa, thùng thăng rồi tôi kiếm người. Cùng lắm là tôi giao cho bầy trẻ. Chú cứ lo chuẩn bị trước đi, nội trong vòng ba ngày nữa đây là chú phải lên Tân Hiệp à.

Thế rồi cả Hoài ngẫm khoe những ngu ồn lợi to tác của trại chăn nuôi Hiệp Thạnh cho đến tận bốn, năm điều thuốc nổi đuôi, ông mới đứng lên kiếu từ ra về. Ra khỏi nhà một quãng, ông còn quay trở lại dặn dò ông sáu Long nên sớm lo gom nhặt đồ đạc đầu vào đó để chờ ngày đi Tân Hiệp.

Thấy khách về rồi, Nương chạy ra hỏi ông sáu Long:

- Nội! Nội tính dọn nhà đi sao, nội?

Ông sáu Long nhẹ gật đầu:

- Ừ, con đã nghe ông cả nói chuyện với nội rồi, phải hôn?

- Con đứng phía trong buồng nghe rõ hết.

Ông sáu Long chép miệng.

- Đi đâu cũng được, miễn không đói, không rách tả thoi.

Giọng Nương hàm buồn xa xôi, kín đáo:

- Tại sao nội không từ chối? Nội không chịu đi thì ông cả phải kiếm người khác chứ gì. Mình ở đây từ hồi nào tới giờ quen rồi. Dọn đi nơi

khác con thấy...

Nường bỏ lửng câu nói tại đó và nét mặt nàng vụt sa sầm. Đôi mắt nàng chớp lia như sắp khóc.

Đoán hiểu phần nào tâm trạng của đứa cháu, ông sáu Long hỏi:

- Con buồn phải hôn?

Giọng nàng hàm xúc động:

- Nội nghĩ..., ở đây mấy chục năm rồi, khi không bỏ đi xứ khác, không buồn sao được

- Con không muốn đi phải hôn?

Nường không đáp thẳng câu hỏi của ông sáu:

- Hay là nội nói với ông cả kiếm người khác đi nội.

Ông sáu Long khéo léo dò dẫm lòng dạ Nường:

- Nếu con không muốn đi thì nội đi một mình, con ở lại giữ vườn cho ông cả. Lâu lâu nội về thăm con một lần.

Nường lắc đầu lia lịa:

- Thôi, nội đâu thì con đó.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân

dtv-ebook.com

Chương 19:

Bàn tay dịu dàng khoát nước lên chân. Mặt nàng cúi thấp ngấm mây chỉ cầu bay lang thang lờng vào miệng ao nước trong veo. Nàng chợt nghe hình ảnh kỷ niệm bùng sống dậy trong lòng. Nàng những tưởng ra đi... rồi sẽ quên..., nhưng sao vẫn thấy nhớ thương thêm trĩu nặng tâm hồn;

Nàng hỏi thầm với bóng mình trong đáy nước:

- Giờ này, Thái ở đâu, Thái đang làm gì, Thái có nhớ mình hay không? Chắc là không bao giờ Thái nhớ mình vì người vợ mà Thái sắp cưới đẹp lắm, giàu sang lắm...

Và nàng tự trách mình:

- Sao mình ngu dại quá vậy? Người ta có thương nhớ gì mình đâu, mà sao mình thương nhớ người ta làm chi. Người con trai đó bội bạc lắm!

Nàng thở dài cố xua đuổi kỷ niệm ra khỏi tâm não, nhưng kỷ niệm cứ kéo đến bám víu lấy chung quanh nàng. Tức mình quá, nàng liền dang tay tát nước tung lên trắng xóa.

Trong cơ hội dẫn dỗi này, nàng chợt thấy một bóng người in rõ trên mặt nước bên kia bờ ao. Nàng giật mình ngẩng đầu lên thì bắt gặp một chàng thanh niên mặc bi da ma sọc xanh chậm chạp đếm bước quanh bờ ao.

Bốn tia mắt chạm nhau, nàng e thẹn cúi đầu khoát nước rửa chân. Liếc mắt theo dõi cái bóng chàng dưới nước, nàng thấy chàng dừng lại và dường như đang ngắm nàng;

Nàng vội vàng đứng lên lấy thùng múc nước xách đem lên để trên đầu cầu, rồi tiếp tục múc đến thùng thứ hai.

Chàng thanh niên tiến dần về phía nàng. Trong lúc nàng xách thùng nước thứ hai lên bờ ao thì chàng ngẫ xuống giơ thẳng chân ra với kéo một gương sen đầy hạt. Nhưng chàng với không tới, chàng phải bám chặt vào gốc cây so đũa, rồi với ra một lần nữa. Ngón chân của chàng cũng chưa đụng đến cọng sen. Nường còn đứng lại xem chàng có hái được cái gương sen hay không. Chàng nhọc công cách mấy cũng vô ích. Chàng nhìn lên Nường và khẽ cúi đầu chào, vừa có ý muốn cầu xin bàn tay giúp đỡ của nàng con gái đối diện.

Không biết Nường có hiểu hay không, nàng cúi nhặt cây đòn gánh chạy lại:

- Anh với sao tới. Anh để tôi lấy đòn gánh móc vô cho.

Thanh niên mỉm cười:

- Dạ, cảm ơn cô.

Nường ngẫ xuống mé ao và thò đầu đòn gánh ra:

- Anh muốn hái cái gương sen này phải hôn?

Chàng khẽ gật, vừa ngẫ xuống bên cạnh nàng:

- Dạ, cái đó à cô.

Nường dùng đầu đòn gánh móc cọng sen nhẹ nhẹ... từ từ... kéo vào bờ, nhưng độ chưa vừa tâm tay thì cọng sen lại bật trở ra. Nàng móc kéo lại một lần nữa, vừa bảo:

- Nè...nè anh, anh với kéo vô đi.

Thanh niên nhanh nhẹn, một tay với nắm một bụi cỏ bên bờ, một tay với ra ngoài:

- Chút xíu nữa, cô.

Nường nín thở:

- Cái mấu đòn gánh không sâu, cộng sen muốn bật ra nữa anh à. Anh ráng vói chút nữa mới tới...

Thanh niên cố ngẫ người tới, căng thẳng hai cánh tay:

- Tới....tới chút nữa... nhè nhẹ...

- Chụp lẹ nghe anh.

Vừa bảo, Nương vừa giật mạnh cây đòn gánh. Thành linh, bụi cỏ của chàng nắm để chịu cả sức nặng thân thể bị búng nguyên một chùm rễ. Mất thăng bằng; chàng nhào ùm xuống ao mà không kịp bám víu vào đâu được cả.

Nương vút đòn gánh hốt hoảng:

- Ý! Anh... anh...Sao vậy?

Chàng lúnh quính và then thua, hai tay cào cấu vào bờ đất như kiếm chỗ bám để leo; vừa cười gượng:

- Bụi cỏ bị tróc gốc cô à.

- Anh có sao hôn?

- Ướt hết...

Thanh niên leo lên chưa đến đâu thì lại trượt chã, xuống nước. Chân chàng dầm, quây bùn sinh lên đục ngầu một góc ao, mà cũng chưa leo lên được, vì đất bờ ao vừa bị lở, vừa trơn.

Nương nhìn chàng lấy làm bối rối:

- Anh... anh lên không được sao?

Câu hỏi quá thừa của Nương làm chàng càng then đỏ mặt. Miệng chàng lắp bắp:

- Dạ... dạ trơn quá cô ạ?

Nường còn để cho chàng thanh niên leo lên, tuột xuống, nàng đứng nhìn chưa biết phải làm sao. Nàng muốn bật tiếng cười, nhưng vì đứng trước người lạ, nàng không dám cười. Bỗng phía trong nhà có tiếng ông sáu Long nói lớn:

- Con kéo cậu hai lên, con.

Nường giật mình ngoảnh nhìn vào nhà:

- Dạ, chi nội?

Ông sáu Long đứng trước cửa ra dẫu:

- Kéo cậu hai lên.

Vì tiếng gà tây bên chuồng cất cổ kêu cà cọt... cà cọt inh ỏi, nên Nường chẳng nghe gì hết, nàng nói:

-Người ta té...

Ông sáu Long bước ra vài bước:

- Ủ, con kéo cậu hai lên, Sao lại đứng ngó?

Nường lại phải luống cuống không biết làm sao kéo anh chàng mà ông sáu Long gọi bằng cậu hai kia lên, nàng chạy l`ăn quần trên bờ. Phải chi có quen biết nhau thì nàng còn dám đưa tay cho chàng nắm kéo chàng lên.

Như hiểu ý Nường, ông cả giọng bảo:

- Con lấy cây đòn gánh đó.

Mới nhớ lại mình còn cây đòn gánh, nàng liền cầm một đầu, đưa xuống cho chàng một đầu:

- Anh nắm lấy đi.

Thanh niên có vẻ e ngại:

- Cô kéo nổi hôn?

Nương khẽ cau mày:

- Thì cứ nắm chặt đi mà.

- Tôi nặng lắm à cô.

Nghe anh chàng nói vậy, Nương khó nén được tiếng cười khúc khích:

- Không thì anh cứ lợi lại đằng cầu rầi leo lên.

Chàng thanh niên lầi mở nút áo, cởi áo ném lên bờ, vừa nói:

- Dạ thôi, tôi sợ cô kéo tôi không nổi rầi cô...cô phải té nhào xuống đây nầi, để tôi lợi lại cầu ao...

Nương không nói thêm lời nào nào với chàng thanh niên nầi, nàng liềi quay lưng gánh đôi thùng nước đi về nhà, bỏ mặc chàng bì bõm dưới ao sen.

Đợi Nương vô đến sân, ông sáu Long liềi hỏi:

- Sao con không kéo người ta lên, Đất bờ ao là đất hòm, leo đến đâu nó lở sụp xuống đến đó.

Nương đặt đôi thùng nước xuống, đưa mắt về phía ao sen, vừa đáp:

- Để cho ông lợi lại cầu leo lên. Ai mà kéo ông" cho nổi.

Ông sáu Long cười hềch mềi:

- Mà nó làm gì ngoài đó cho té nhào vậy?

- Ông hái sen.

Nói đến đây, Nương cười nôm, vừa nói:

- Con lấy đòn gánh móc cái gương sen vô bờ dùm cho ông, rồi ông với... với..., mới nhào đầu đó...

Ông sáu Long cau mày:

- Con kêu bằng cậu, hay bằng anh, chứ cái gì mà... ông... ông...

Ngòai còi ao, chàng thanh niên vừa lóp ngóp bò lên bờ với bộ đồ ướt dãn da. Chàng đứng cởi áo vắt nước và nhìn về phía ông cháu của Nương.

Nương quay lại ông sáu Long hỏi nhỏ:

- Ai vậy nội há?

Ông sáu Long ngạc nhiên:

- Con không biết cậu đó hả?

Nương lắc đầu.

- Dạ, không. Người ở ngòai xóm hay ở trong trại vậy, hả nội?

Ông sáu đáp:

- Ở trong này chứ. Sống rúc với gà gàn cả năm mà con chưa biết cậu đó là con ai hay sao?

Nương để mắt theo dõi bóng chàng thanh niên đi men theo bờ ao, rồi về dãy trại bên kia, nàng hỏi nhanh:

- Con ai đó nội?

Ông sáu Long nghiêm nghị:

- Con trai lớn của năm Diên đó à con.

Nương thẳng thốt:

- Ủa! Anh đó là con bác Năm quản lý đó sao, nội? Vậy mà sao từ hồi nào tới giờ con đâu có gặp anh, nên đâu có biết anh là ai. Làm con tưởng ai lạ...

Ông sáu Long giảng giải:

- Tại con rúc trong bếp tối ngày nên con không biết ai trong này hết. Thằng đó là thằng Hậu đó. Nó làm thầy giáo dạy ở trên Gò Đen, lâu lâu mới về thăm năm Diễm một lần. Ngày mai lẽ nên nó về đó.

Nương phì cười:

- Làm thầy giáo! Hèn chi!

Nàng phân trần:

- Thằng chả yếu xìu hà nội! Vói vói một chút vậy mà té đùng dưới ao, leo lên tuột xuống hoài... thấy tức cười muốn lộn ruột mà con hồng dám cười, sợ thằng chả chửi.

Ông sáu Long gạt ngang:

- Con đừng nói vậy. Thằng Hậu nó đang hoàng, khuôn phép lắm à con. Nó là dân thầy bà, làm việc bằng trí óc, nó phải yếu đuối vậy chứ sao con.

Nương gật đầu:

- Phải rồi, anh thấy con cái anh cúi đầu chào con trước nội ời, anh làm con phải ngơ ngáo... Con đâu có ngờ anh là con bác quản lý.

Ông sáu Long nhìn ngang Nương mà trong tia mắt hàm nhiều bí ẩn:

- Nó ăn nói giống năm Diễm, phải hôn con?

Nương cười chúm chím:

-

- Ảnh đâu có nói với con gì đâu mà con biết.

- Để tối nay, năm Diễn qua nhậu với nội, nội biểu Năm Diễn kêu nó qua chơi.

Nương quay mặt hướng khác, gạt phăng:

- Thôi nội ơi.

Ông sáu Long nhìn sững đứa cháu:

- Sao vậy?

Nương lẩm bẩm:

- Tánh nội hay mời hay mọc người này người nọ tới nhà, con... bực quá. Một mình bác năm quản lý nhậu với nội được r ồi.

Ông sáu Long phân bua:

- Con hồng hiều. Mình mới về đây, mình phải làm thân với người này, người nọ, khi hữu sự, người ta mới giúp đỡ mình được chứ. Nói như con vậy r ồi, ai thèm tới nhà mình.

Nương nhăn mặt:

- Nhưng mà nội đừng mời ông thầy giáo qua làm chi.

Ông sáu Long gạn:

- Tại làm sao mà con không cho nội mời thầy giáo Hậu qua chơi.

Nương cất đôi thùng nước lên vai:

- Nội muốn mời ai cũng được, miễn họ đừng ló cặp sừng dê như cái thằng cha Định văn phòng trưởng, tới nhà người ta ng ồi ăn mà ngó con cháu trong nhà người ta thiếu đi ầu rớt... con mắt!

&&&

Nhà vừa lên đèn xong thì năm Diễn xách một con gà mái giống Hubbard mập tròn, đem vào ném bên chân Nường và ngọt ngào bảo:

- Bắt nước, cắt cổ đi, con.

Nường nhìn con gà bị trói chân nằm giãy đành đạch, rồi nhìn ông quản lý trại:

- Có mình bác với nội con mà bác cho bắt chi con gà lớn vậy, ăn sao hết?

Năm Diễn đáp gọn:

- Ba bốn người lặn mà con;

Nường nheo mắt:

- Ai đâu mà tới ba bốn người?

Năm Diễn đếm từng ngón tay với giọng giễu cợt:

- Nội con nè... một, bác nè... hai, con nè... là ba, với...với...

Đến đó rồi ông quản lý đâm ra lúng túng không biết kể thêm ai nữa. Nường sanh nghi rằng người thứ tư trong bữa tiệc là ông văn phòng trưởng.

Nàng hỏi dõn:

- Ai nữa bác? Ông Định nữa, phải hôn bác?

Ông quản lý lắc đầu và rần giọng:

- Không. Thằng cha Định làm gì được ăn con gà này.

Nường cau mày:

- Vậy chớ ai?

Ông quản lý chống nạnh cười:

- Đố con đó. Nếu con đoán trúng thì bác thưởng cho con cả cái bụng trứng của con gà này.

- Thôi đi, bác làm như con ham ăn trứng gà lắm vậy.

Năm Diễm cười ý nhị và lời nói sâu xa hơn:

- Con hồng chịu thì bác thưởng cho con... một đôi bông, một đôi vàng, một cặp áo dài

Nương chặn ngang câu nói của ông quản lý:

- Bác nói cái gì kỳ cục vậy, bác năm?

- Con chưa biết gì hết, hả con?

Giọng Nương duyên dáng, ngây thơ:

- Con đâu có biết...

Năm Diễm bỏ giọng với ra nhà trước, phân bua với ông sáu Long:

- Bác sáu à! Bác sáu! Con nhỏ nó nói nó chưa biết gì hết đây, bác. Bác nên nói rõ cho con nhỏ nghe chuyện đó đi chớ.

Ông sáu Long chậm rãi nói:

- Khoan! Để cho hai đứa biết nhau cái đã.

Nương chẳng hiểu tí gì những lời úp mở có vẻ nghiêm trọng của ông sáu Long và ông quản lý, nàng cau mày:

- Chuyện gì vậy, bác năm?

Năm Diễm cười chúm chím:

- Con muốn biết, phải hôn?
- Bác nói cho con nghe đi.

Năm Diễm làm nghiêm nét mặt lại ngay:

- Với một điều kiện...

Nương cười nụ:

- Còn điều kiện gì nữa?

Năm Diễm chỉ ngược nói nhanh:

- Kêu bác bằng ba.

Nương lại nhăn mặt:

- Gì kỳ vậy, bác?

Giọng năm Diễm rắn rỏi thành quyết định:

- Ừ, Con phải kêu bác bằng ba rồi bác mới nói cho nghe... chuyện kia sau.

Nàng lắc đầu lia:

- Thôi, con có ba rồi, con đâu có kêu như vậy được, Bác là bác, ba là ba, đâu có lộn xộn được.

Bác quản lý lại quay mặt ra phía trước phân bua với ông sáu:

- Coi con nhỏ hổng chịu kêu tôi bằng ba kìa bác sáu;

Ông sáu Long phì cười và nói buông xuôi:

- Thì chú dạy nó sao đó thì dạy.

Năm Diễm trở lại Nương:

- Ba này là...là ba khác mà con.

Nương cúi xuống hốt củi chắt vào bếp, vừa hỏi:

- Ba khác là ba gì? Bác nói chuyện nghe tức cười.

Môi năm Diễm lấp bắp:

- Là ba...là ba.... ch ồng!

Nương giật mình vì tiếng nói chót của Năm Diễm, nàng ngoảnh lại há hốc m ồm một lúc, đoạn hỏi nhanh:

- Dạ... Bác nói gì?

Năm Diễm vỗ ngực:

- Ba ch ồng...con phải kêu bằng ba.

Nương gạt ngang:

- Thôi bác ời. Bộ bác say r ồi hay sao chứ.

Năm Diễm bước lại gần Nương hơn:

- Ba như vậy mà con nói ba say hả. Con dẫu gì mà ăn nói với cha ch ồng như vậy hôn;

Nương then đỏ mặt, nàng dậm chân đành đập làm dáng núng nẩy dễ thương:

- Hồng, con hồng chịu bác nói như vậy đâu. Bác kỳ cục quá, bác ời. Nội! Nội nghe bác năm nói với con... đó hôn, nội.

Nhưng nàng chẳng nghe ông sáu Long nói năng sao hết. Năm Diễm đi ra nhà trước, vừa nói một câu nửa đùa, nửa thật với ông sáu Long:

- Bác sáu coi đó, con dâu của tôi bất hiếu với tôi quá mà. Con dâu tôi dám nói tôi kỳ cục đó, bác sáu.

Nương giãy nảy dưới bếp:

- Bác năm! Nội coi bác năm nói... đó nội.

Ông sáu Long chỉ phì cười:

- Thôi, lo bắc nước làm con gà đi con.

Thấy không được ông sáu Long bình vực, Nương định đi ra làm núng với bác quản lý nữa, nhưng mới được mấy bước thì nàng phải khựng lại ngay vì vừa nghe ông sáu Long thì thầm với bác quản lý:

- Sao thằng nhỏ chưa qua?

Năm Diễm đáp:

- Nó qua bây giờ à bác.

- Sợ nó mắc cở, nó không dám qua chớ.

Giọng năm diễm quả quyết:

- Ý! Nó lì lắm bác ời! Mà tôi có dặn dò nó đằng hoàng, thế nào nó cũng qua. Nếu nó cút luôn thì tôi vèlôi nó qua đây.

- Thằng nhỏ biết vụ này hay chưa?

- Tôi có nói sơ sơ r ồi. Mà hình như nó chưa thấy mặt con Nương.

Ông sáu Long nói nhanh:

- R ồi, r ồi, hai đứa biết mặt nhau r ồi, nhưng chưa có đứa nào biết ai là ai hết.

Năm Diễm thắng thốt:

- Thằng Hậu có lại đây?

- Không, h ồi chi ều này, con Nương đi gánh nước gặp thằng Hậu, không biết làm sao mà nó té nhào ngoài ao, quần áo lấm lem hết hà.

- Hèn chi nó về mà quần áo loi ngoi.

- Bác liệu xong chưa.

Ông sáu long quả quyết:

- Xong mà, con Nương nó nghe lời tôi lắm, biểu sao nó nghe vậy hà. Chỉ e thằng nhỏ nó không hạp nhần.

- Con nhỏ như vậy thôi, nó còn kén chọn sao nữa, bác.

- Để chút nữa dò tính ý hai đứa thì biết.

Năm Diễm nói nhanh:

- Nếu hai đứa ưng bụng nhau, thì mình miễn mai à, nghe bác.

Ông sáu Long phì cười:

- Ối! Mai mỗi khi gì cho thêm phiền phức.

Câu chuyện đến đây, năm Diễm trở xuống bếp hỏi Nương:

- Nước gần sôi chưa, con?

Nương luýnh quýnh chạy lại bếp lấy lá m ỡ lửa, vừa đáp:

- Gần sôi à bác.

Năm Diễm đi thẳng lại bếp nhìn cái chảo mới vừa được Nương bắc lên mà chưa có được một nhỏ nước nào trong đó hết, bác ngạc nhiên:

- Ủa! Con chưa đổ nước hay sao?

Nương đáp ứng:

- Dạ... chưa... Lửa mới cháy.

Năm Diễm chống nạnh một tay, nhìn Nương mà cười:

- Sao con nói là gần sôi?

Nương phân bày:

- Thì... để con mức nước đồ vô, chụm lửa bùng lên một chút là sôi, đâu có lâu.

Năm diễm dặn dò:

- Con nhớ đừng chờ nước sôi lâu, hễ vừa sôi tim thì con nhúng con gà, nhổ lông cho nó khỏi vượt da.

- Dạ, con biết.

Năm Diễm chép miệng:

- Trong chảo chưa có nước, vậy mà con nói nước gần sôi. Con dám nói láo với ba, hả con?

Nương ngoay ngoáy:

- Thôi, bác đi lên nhà trên đi bác ời.

Năm Diễm lại quay lên nhà trên ng ồi nói chuyện với ông sáu Long.
Nương mức nước đồ vào chảo, đoạn rón rén đến á^tai bên vách buồng lắng nghe được một câu của ông sáu Long:

- Hễ nó ưng thì tôi già, tôi không đòi năm lễ, bảy lộc gì đâu, chú năm.

Năm Diễm cười:

- Đà...dà...

Đến đây, năm Diễm liền cả tiếng nói vọng ra phía sau:

- Nhỡ lông r ể kêu bác, bác chỉ cho làm món nhậu, nghe Nương.

Nàng giật mình chạy lại bếp và nhanh miệng đáp lớn:

- Dạ, con đang cắt cổ...

- Lấy huyết đặc, nghe hôn.

- Dạ.

Nương lật đặt lấy dao cắt cổ gà, Vừa buông con gà ra thì nàng chạy ra cửa buồng nghe lén câu chuyện nữa? Nàng nghe nữa câu của bác quản lý.

- R ể mai đây hai đứa phải chường hững.

Ngọn lửa bếp lịm xuống, nàng tắt tả đi lấy củi chụm thêm, Từ lúc nhúng con gà vào nước sôi, cho đến khi nhỡ sạch lông, nàng chạy ra cửa buồng, chạy vào bếp, không biết mấy mươi lần. Câu chuyện giữa ông sáu Long và năm Diễm vẫn loanh quanh vụ cưới gả. Nàng vừa đặt lưỡi dao mổ con gà thì ông sáu Long gọi:

- Nương à!

- Dạ, chi nội?

- Thầy giáo qua chơi đây con.

Nương biết ngay thầy giáo đó là ai rồi. Và nàng biết ông sáu Long gọi nàng ra để là chào hỏi Hậu, tạo cơ hội cho Hậu với nàng biết nhau trước khi bước đến ngưỡng cửa hôn nhân.

Nàng dùng dằng:

- Con đang mổ bụng gà nè nội.

Ông sáu Long bảo:

- Bỏ đó một chút được mà con.

- Chút xíu nữa con ra à nội.

Giọng ông sáu Long hàm chút bực dọc:

- Nội biểu bỏ đó mà. Dem nước thầy giáo uống đây nè, con.

Nương làm lì:

- Con đã châm nước đầy bình rồi mà, nội.

Ông sáu Long như sốt ruột, không thể ng ẩ ị ị Nương được nữa, ông bước vào đứng ngay cửa buồng, gắt nhỏ:

- Nội biểu con ra chào hỏi thầy giáo rót nước cho thầy giáo uống mà sao con cứ rúc ở dưới này, không chịu lên. Thầy giáo là con của bác năm quản lý, chớ đâu phải ai xa lạ.

Nương ngoảnh lại nhìn ông sáu Long:

- Nước sẵn trong bình, nội rót mời dùm con.

Ông sáu Long bước đến sau lưng Nương:

- Bây giờ, con muốn sai lại nội hay sao?

- Con bận tay...

Ông sáu Long có vẻ tức giận:

- Nội biểu con tạm bỏ đó lên một chút, nội kêu mấy lần rồi? con muốn cho người ta cười nội không biết dạy con hay sao?

Thấy b ệ ị ị thoát không được, Nương đành buộc lòng buông con gà đứng dậy đi rửa tay trong lúc ông sáu Long trở ra nhà trước. Rửa mặt, rửa tay xong, nàng con phải chạy kiếm gương, lược chải vội lại mái tóc.

Đằng trước, ông sáu Long quá sốt ruột:

- Biến đâu mất dạng rồi?

Giọng nàng nhõng nhẽo:

- Dạ..., Con ra bây giờ à nội.

- Bộ con sắm tuồng hay sao mà lâu quá vậy. Mau ra coi trà nước gì đây chứ.

- Dạ... con rửa tay... con lau tay sạch đã, nội.

Nàng ngẩng đi, ngẩng lại đôi ba lần, thấy mặt mày, tóc tai để coi rồi, nàng mới chịu ngập ngừng tiến ra cửa buồng. Bốn mắt tao phùng trong ắp then thùa.

Chàng đứng lên cúi đầu. Nàng khựng lại mấp máy đôi môi. Thế là đôi bên chào hỏi nhau xong rồi đó, chẳng nghe ai nói năng được lời nào cả. Chàng từ từ ngối xuống, nàng rụt rè quay lưng.

Năm Diễm ngối lặng yên theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhặt của Hậu và Nương, vừa chum chim cười như đắc chí, như thần hài lòng cho một cặp xứng trai, xứng gái.

Ông sáu Long liền gọi giật Nương trở lại:

- Nương! Coi, trở ra rót nước mời thầy giáo uống đi con.

Nương cắn môi, cúi mặt giấu sắc then thùa ửng hồng lên đôi má, đi thẳng lại bàn với tay run run giở nắp bình trà. Nàng tưởng tượng rằng Hậu đang xoáy tia mắt nhìn mình nên nàng luống cuống đến nỗi đánh rớt cái nắp vỏ bình đập lên tách nước của năm diễm, lật đổ nước xuống quần áo Năm Diễm.

Năm Diễm vụt đứng phắt dậy phì cười:

- Bác đây chứ không phải con gà mái Hubbard đâu ghen.

Nương luýnh quýnh vuốt ngực áo năm Điền:

- Có sao hôn, bác năm? Chắc tách nước của bác đã nguội rồi mà, hở bác?

Hậu quay mặt ra sân chúm chím cười mà có lẽ chàng phải cắn lưỡi nén lắm mới khỏi bật ra tiếng cười lớn.

Năm Điền thấy về Nương bối rối cũng phải tội nghiệp dùm cho nàng, bác tìm lời trấn an nàng, mặc dù bác nghe da thịt mình rất rạt:

- Ngươi... Ngươi ngắt tóc con à,

Ông sáu Long cau mày gắt cháu:

- Làm ăn sao không coi chừng vậy, con?

Nương phân bua:

- Tại... tại sút tay...

Ông sáu Long nhìn giòng nước trên mặt bàn chảy dọc về phía Hậu, vừa bảo Nương:

- Sao con đứng chết trên đó? chạy xuống nhà dưới lấy giẻ lau mau đi, kéo nó chảy xuống ướn quần áo thầy giáo nữa.

Nương lật đật đi kiếm giẻ, trở lên tới thì nước trà đã chảy qua trước mặt Hậu. Nàng đứng xa xa vói tay chụp cái nùi giẻ chặn vũng nước chớ không dám bước đến gần cạnh

Hậu. Nhân cơ hội đó, Hậu để mắt ngắm đôi cánh tay trắng phau của Nương. Hậu cho rằng như vậy là mình đã đi coi vợ một cách quá đầy đủ lắm rồi.

Lau khô vũng nước, Nương đem cất giẻ, nàng định là sẽ rúc ở dưới bếp luôn, nhưng ông sáu Long lại gọi nữa:

- Lên nội biểu đây, nghe Nương.

Qua một lúc dùng dằng, rồi nàng cũng phải trở ra đứng sau lưng ông sáu Long:

- Chi nội?

- Con rót nước ra đủ ba tách, rồi xách bình đem châm thêm.

Còn gì khổ cho bằng, còn gì thẹn thùa nào hơn chạy ra, chạy vào, khi bưng trà, khi rót nước, để cho người ta có cơ hội ngắm mặt mày, xem tay, xem chân, nhưng Nương không thể cãi lời ông sáu Long được.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 20:

Sửa soạn xong thì trời vừa mờ sáng, ông sáu Long liền chạy vào buồng gọi Nương:

- Nương à! Nương! Con dậy khép cửa đặng nội đi, nghe con.

Nương bật dậy lẹ làng:

- Nội đi bây giờ sao?

Ông sáu Long gật:

- Ủ, gà gáy hai hiệp rồi.

Nương bỏ chân xuống giường:

- Trưa nội về hay chiều?

Ông sáu Long quay lưng đi ra ngoài, vừa suy tính:

- Chắc trưa nội về. Theo xe lên tới Chợ Lớn giao trứng gà cho vừa rồi là nội về.

Nương nhẹ cau mày:

- Sao kỳ này người ta lại bắt nội đi giao trứng?

Ông sáu Long cười mỉm:

- Tại nội muốn đi một kỳ cho biết đó chứ.

Ông sáu Long bước ra khỏi cửa, ngửa mặt nhìn trời, đoạn bảo tiếp:

- Thôi, con khép cửa lại rồi đi ngủ đi, chưa sáng đâu.

Dứt lời, ông sáu Long bước nhanh vào bóng đêm. Khi ông ra được nửa sân, Nương liền chạy theo dấn dò:

- Nội ơi! Nội nhớ mua cho con một cái khăn lông, nghe nội.

Ông sáu Long đi luôn:

- Ủ, nội nhớ.

Nương trở vô nhà khép cửa lại, vặn lu ngọn đèn trên bàn xuống, đoạn nàng qua nằm nơi ván ngoài chờ sáng, chớ nàng không vào buồng.

Nhưng chỉ được một chốc thì nàng thiếp ngủ quên. Đến khi giật mình thức dậy thì chợt nghe cánh cửa rít lịch kịch như có bàn tay hé mở. Quay mặt nhìn ra, nàng chợt bắt gặp một bóng trắng vừa lách mình bước vào trong.

Nương bật dậy với giọng kinh ngạc:

- Ai vậy?

Cái bóng trắng tiến lại gần đầu bàn, vừa đáp thật nhỏ:

- Tôi.

Nương lật đật lết ra cạnh ván:

- Tôi là ai?

Cái bóng trắng cúi xuống thổi tắt phụt ngọn đèn, và càng lúc đó nhờ ánh sáng mờ mờ, Nương mới nhận ra gương mặt nham nhở của ông hai Định. Nương nhảy phịch xuống đất:

- Bác hai! Bác làm cái gì vậy?

Nàng thấy bóng ông Định tiến thẳng lại nàng và nói thì thào:

- Đừng sợ, em gái! Tôi vô thăm em mà...

Nường thụt lùi, vừa gắt:

- Bác hai! Bác nói cái gì kỳ vậy?

Hai định đáp gọn chẳng chút ngượng ngùng:

-Qua thương em.

Nường hẫ hẫ hộp lo sợ, nạt ngang:

- Bác đừng nói bậy. Bác đi ra hôn, tôi la...

Hai Định vẫn bước tới và hăm dọa bằng giọng rít nhỏ:

-Em la, tôi bóp cổ chết à.

Tâm thần nàng bắt đầu bấn loạn. Nàng chạy theo chiều dài, chiều ngang của bộ ván, vừa run lập cập:

- Bác hai! Bác... đi ra đi... Tôi là con cháu của bác mà, Bác đừng nghĩ... t ần bậy. Tôi lạy bác.

Ông định, dang rộng đôi cánh tay chực hốt lấy Nường:

- Em đừng sợ.

- Tôi la cho cả trại họ chạy tới...

Hai Định nghiêng rằng:

- Tôi đã nói, nếu em la một tiếng là tôi bóp cổ chết tức khắc.

Nường rần giọng:

-Thà tôi chết. Tôi nói l ần chót, bác có chịu đi ra hay không?

Hai Định làm thỉnh khựng lại. Nường tưởng là ông ta sợ mình tri hô lên rồi phải xấu hổ. Nhưng, thật ra thì đó là cái thế của con mèo đang thu mình lại rình con chuột, rồi bất thần phóng tới hốt... ngang mình Nường.

Không kịp đề phòng, Nường bị hai Định trói chặt trong vòng tay. Nàng giãy giụa mãnh liệt vừa hét:

- Á...! Bớ...

Một bàn tay to lớn của hai Định nhanh nhẹn bịt lấy miệng nàng làm cho tiếng la cầu cứu của nàng tắt nghẹt trong cổ họng. Nàng cố sức gỡ lấy bàn tay hai Định xuống, nhưng vô ích, bàn tay của ông ta như đóng đinh trên miệng nàng rồi.

Nàng lồng lộn đâm vào lưng hai Định lịch bạch, nhưng ông ta vẫn tro tro, coi như Nường đánh trống chớ không phải đánh ông.

Hai định cúi xuống cho người nàng uốn ngựa ra:

- Đừng chống cự, rồi tôi cho em nhiều tiền...

Nàng lắc đầu; miệng ú ớ:

- Hư...ứ....!

Hai Định thì thảo sát bên tai nàng:

- Tôi cho em vòng vàng nữa, nghe.

- Hư...ứ... ứ....!

Và Nường liền xé toạc cả cái lưng áo của hai Định ra để trả lời những câu hỏi. Hai Định như đã phát cáu lên, nên ông ta vạt ngang cho Nường ngã nằm nửa người trên đầu ván, nửa người dưới đất, đoạn ông nghiêng rặng:

- Muốn chết phải hôn nhỏ?

Nường đá lia lịa, nhưng chỉ là đá gió chứ không trúng đâu hết, tay vừa cào cấu nát cái lưng của hai Định. Đau nhừ, hai Định càng cấu:

- Tao bóp họng cho mày tắt thở luôn nghe, nghe không? Im, đứng yên! Bộ ai giết hay sao mà sợ.

Nói không được, la không được, Nường cứ cấu mãi cái lưng của hai Định như mèo mài móng, cho đến lúc nàng nghe những đầu ngón tay của mình ươn ướt. Nàng đoán biết lưng ông ta đã đổ máu rồi, nàng càng cấu cào hăng hơn.

Hai Định đổi giọng ngọt lại:

- Hãy ngoan ngoãn dễ thương đi, em gái. Rồi em sẽ thấy êm đẹp tất cả, mà em lại được tiền, được vàng nữa. Dễ thương... chừng nào, anh càng thưởng nhiều tiền chừng nấy. Năm ba ngàn, anh cũng không tiếc với em. Nghe em... nghe em...coi! Trời ơi

Đau... á...!

Nường chợt nghĩ ra một cách thoát thân; Nàng liến gật đầu lia lịa, vừa ư ư trong họng

Tưởng đâu Nường đã bằng lòng, hai Định bỏ bàn tay bịt miệng nàng ra, vừa hôn hờ:

- Ừ, có gì đâu mà em sợ. Tôi thương em mà.

Nường thở hỗn hển:

- Bác buông tôi ra đi rồi nói chuyện

Hai Định nham nhở phì cười:

- Thì như vậy nói chuyện cũng được rồi.

- Bác hãy để cho tôi ngửi dây chó, làm gì...

Hai Định buộc lòng phải chịu Nương một chút để gây cảm tình với nàng, ông ta nắm lấy vai Nương kéo dậy.

Nương đứng lên định thoát chạy nữa, nhưng bị vòng tay của hai Định giữ chặt khư khư. Nương giãy giụa:

- Bác buông tôi ra đi, tôi sẽ ngồi đây nói chuyện với bác.

Hai Định càng xiết thêm vòng tay trời buộc.

- Em kêu tôi bằng anh hai đi.

Không muốn giằng co, nàng nói nhanh:

- Ờ, anh hai. Anh hai buông tôi ra đi, anh hai.

Hai Định lại nham nhở cười:

- Như vậy lại không nói chuyện được sao em?

Và hắn càng ngọt ngào hơn:

- Nè em, nghe lời anh... Rồi anh hứa cho em mỗi tháng phân nửa lương. Anh không có nói gạt em đâu. Tới ngày lãnh lương, em cứ lên văn phòng, anh cho tiề. Ngoài ra, em muốn mua sắm vòng vàng gì thì cứ cho anh biết, ngày trước, ngày sau là có liề.

Nương chưa kịp phản ứng sao hết, thì hai Định liề cúi xuống đặt một cái hôn trên môi nàng. Hành động của hắn đột ngột quá, khiến nàng giật mình. nàng cố tránh né chừng nào, hai Định càng tỏ ra tham lam chừng ấy.

Không biết làm sao hơn, túng thế quá, Nương phải nghĩ đến cách tự vệ. Vừa tức giận, vừa sợ hãi, Nương liề mạng cắn ngay môi dưới của hai Định, rồi nghiêng luôn không nhả. Đau quá, hai Định gằm gừ:

- Con quỷ! Cắn hả? Nhả ra hôn?

Nường làm thỉnh thoảng chặc đôi hàm răng như kềm kẹp. Vậy mà hấn cũng chưa ch(u tháo vòng tay. Hấn đâu đến trào nước mắt, rên rĩ:

- Trời ơi! Ôi...ôi...! Con quỷ cái! Có chịu nhả ra hay không? Tao bặt tai chết cha mà bây giờ.

Nghe người ta dọa bặt tai chết cha, hai tiếng " chết cha " làm cho máu cầm hờn của nàng thêm sôi sục lên. Nàng tận dụng hết sức lực nghiền răng, nghiền muốn đứt cả cái môi của hai Định.

Trong lúc nàng nghe máu của hai Định rỉ ra mẩn mẩn trong lưỡi mình, hai Định vụt tháo vòng tay, tiếp theo là một cái tát nẩy lửa giáng xuống ngay mặt nàng. Không kịp bám víu vào đâu được, nàng té chúi xuống đất. Nàng lạc giọng kêu cứu:

- Làng xóm ơi! làng xóm..

Nhanh nhẹn, hai Định nhảy theo, chụp cái khăn lên miệng nàng, rồi nhét ngay vào họng, làm cho tiếng kêu cứu của nàng tắt nghẹn tại đó.

Hai Định, một tay chặn cổ nàng, một tay chụp lấy ngực áo nàng, rít giọng:

- Câm! Mà chớng cự lần này nữa là mà chết! Nghe rõ chưa?

Nường chỉ còn giãy giụa một cách tuyệt vọng dưới sức nặng của một thân hình vạm vỡ căng đầy khát vọng của hai Định. Nàng lăn đến đâu thì hai Định bò theo đến đấy. Hàng nút áo của nàng đều bị đứt phăng ra hết bởi những móng vuốt của con sói đói.

Bỗng nàng nghe dường như có tiếng chân người di động xa xa. Nàng khôn khéo cố lăn lại gần bàn nước, rồi cố sức tống chân đạp lật cái bàn qua phía bên kia làm cho bao nhiêu bình, tách, đèn trên đó đều trút ào cả xuống đất, tạo thành nhiều tiếng động hỗn loạn của đồ vỡ.

Bên ngoài, tiếng chân huỳnh huých đã rõ mồn một, Nường định ninh rằng có người chạy vào nhà. Hy vọng lớn lên trong lòng nàng. Cái khăn

trong miệng của nàng đã sút rớt ra rồi, nhưng còn bàn tay của hai Định chặn cổ nàng, thành ra nàng chẳng kêu la gì được hết.

Thình lình, hai Định buông nàng ra, đứng phắt dậy. Hẳn định thoát chạy ra ngoài thì cánh cửa trước mặt hẳn bị xô ập vào trong. Ánh sáng lơ mờ của đèn lồng nội lùa ngay vào nhà.

Thấy bóng người hiện ra bên ngưỡng cửa, Nương thẳng thốt buột miệng:

- Thầy giáo...!

Hai Định đứng chết trờng nhìn thầy giáo Hậu, trong lúc Nương lóp ngóp đứng dậy cài vội nút áo.

Như đã đoán biết mọi việc xảy ra, Hậu tiến thẳng lại trước mặt hai Định. Hai Định hốt hoảng vụt chạy ra hướng cửa sau, nhưng mới đến cửa buồng thì bị Hậu tóm lấy cổ áo kéo lại:

- Ông xếp! Ông chạy đi đâu? Trở lại cho tôi hỏi chuyện. Nếu ông chạy là tôi tri hô lên cho ông mang nhục à.

Hậu vừa nói, vừa nắm cổ áo hai Định kéo đi. Ông ta vừa bước thụt lùi, vừa van lơn:

- Tôi nghiệp tôi mà, thầy giáo. Thầy buông tôi ra, tôi không chạy đâu mà sợ.

Đến gốc cột, Hậu dừng lại, nắm hai cổ tay hai Định bắt vòng qua cột, nghiêm giọng bảo:

- Đứng đây, ôm gốc cột!

Hai định giãy giụa, ra mặt chống cự:

- Thầy Hậu!

Thầy đáng con tôi, thầy phải nể tôi chứ. Làm gì thầy bắt tôi ôm cột.

Hậu biết mình tay không chống nổi với sức lực của hai Định, chàng liền bảo Nương:

- Cô chạy lấy con dao thật bén cho tôi.

Không ngờ, Nương đã chạy đi rút cây mác thủ sẵn trong tay từ bao giờ rồi, nên khi Hậu vừa dứt lời thì nàng liền trao dao cho Hậu.

Hậu buông tay hai Định ra, tiếp lấy cái mác lêu lêu trước mặt hai Định:

- Bác muốn chạy thì chạy đi.

Nương vừa đốt đèn xong, nàng bùng đèn lại kề bên mặt hai Định trong lúc hấn đứng run rẩy, mặt mày tái ngắt. Môi hấn lắp bắp:

- Tôi nghiệp tôi mà, thầy giáo. Để tôi xin lỗi cháu Nương...

Hậu trừng mắt nhìn hai Định, vừa bước lùi ra phía trước khép trái cánh cửa lại, đoạn trở vào đứng chỗ cũ.

Chàng điểm mũi mác sáng ngời trước mặt hai Định:

- Tôi biểu bác ôm gốc cột. Bác nghe chưa.

Hai Định trề môi dưới sưng rướm máu, để phân bua với Hậu:

- Thầy không thấy sao? Tôi đã mang thương tích như vậy mà thầy còn nõ nào đầy dọa tôi phải ôm cột?

Hậu nạt ngang:

- Chưa đáng! Ôm cột nghe tôi hỏi;

- Thầy muốn hỏi gì thì hỏi, cần gì phải bắt tôi ôm cột.

Hậu kề lưỡi mác bên má hai Định:

- Tôi không muốn giằng co. Bác muốn ôm cột hay là muốn tôi gởi một cái theo kỷ niệm nơi đây?

Hai Định lật đặt vòng tay ôm cột:

- Thôi, thôi...thầy. Tôi ôm cột rồi đây nè.

Nương đặt cây đèn xuống đầu ván, đoạn quay lưng đi xuống nhà sau:

- Để tôi kiểm dây trói con dê xồm lại mới được.

Nghe Nương đòi trói, hai Định sợ cuống ngoáy cổ nhìn theo Nương:

- Tội nghiệp bác mà cháu. Bác lạy cháu đây nè, cháu đừng trói bác.

Không thềm đáp, Nương bỏ đi luôn. Hậu, tay hờm dao, tay chống nạnh, xoáy tia mắt nhìn hai Định, vừa cười ngạo:

- Lọ mọ vô nhà người ta làm gì mà người ta la làng đó, hả?

Hai Định hổ thẹn nói nhỏ:

-Thầy biết rồi thì thôi. Tôi nhận lỗi của tôi, để tôi lạy con Nương và xin lỗi thầy cho tôi về..

Hậu lắc đầu:

- Tôi không có quyền thả bác về. Bác cứ hỏi cô Nương, nếu cô bằng lòng cho bác về thì tôi mới thả. Bằng không thì bác nên ở đây chơi... chờ ông sáu Long về rồi tính..

Nghe Hậu đòi trói mình chờ ông sáu Long về giải quyết, hai Định mếu máo khóc:

- Tội nghiệp tôi thầy giáo à. Tôi lần lỗi một lần xin thầy thương tôi, nghĩ tình tôi với anh quản lý, là chỗ bạn bè thâm giao, thầy tha thứ cho tôi và thầy dùm năn nỉ với cháu Nương? kể từ đây tôi nguyện ăn năn.

Hậu nạt ngang:

- Chờ cô Nương trở lên rồi bác muốn nói gì thì bác nói, tôi không biết.

Không biết Nương kiếm đâu ra một sợi dây luộcnhỏ, nàng đem lại quấn ngay vào cổ tay hai Định, nhưng chưa được một vòng thì hấn rút tay.

Ông ta chấp tay xá xá Nương, thốt lời van cầu:

- Bác lạy cháu... cháu đừng trói bác. Xin cháu thương bác. Từ nay trở đi, bác xin chừa...

Nương lên giọng kẻ đắc thắng nạt ngang:

- Tôi không cần ai lạy lục tôi hết.

Biết một mình thì trói hai Định không được, Nương liền nhìn sang Hậu, nhờ sự trợ lực của Hậu:

- Thầy giáo...

Hậu hội ý, chàng liền chặn mũi mác ngay hông hai Định, rắn rỏi hạ lệnh:

- Ôm cột lại như hồi nãy.

Hai Định sợ cái mác vô tình hơn là sợ Nương với Hậu, ông đành riu riu quàng tay ôm cột và thút thút khóc:

- Tôi già... tôi sanh tật...

Nương nhanh nhẹn trói hai Định lại, vừa chặn ngang:

- Như vậy mới bị trói đàng.

Hai Định hít hít mũi; cố gây xúc động cho Nương vừa run run giọng:

- Cháu coi thân thể bác như vậy nè, cũng đủ cho bác đền tội rồi, cháu còn trói bác chi nữa.

Nường vừa nghiêng răng siết vòng dây vừa lăm bằm:

- Tôi muốn bác phải nhớ suốt đời cái ngày hôm nay, cho bác phải chừa, phải bỏ cái thói... cái thói lăm áp đi, không thì mai một kia có thấy con gái ai được, bác còn tái lại nữa.

- Thì bác đã thề.. Bác chừa, bác bỏ r ồi. Ôi! Ái! Cháu siết chi dữ vậy? Bác có biến đi đâu được mà cháu sợ.

Nường làm thỉnh thắt buộc chặt hai mối dây lại. Hậu đứng chứng kiến, miệng chum chim cười, tỏ vẻ hài lòng với cách đối phó của Nường lăm.

Xong xuôi, Nường kéo cây đèn ra đầu ván, vặn thật tỏ ngọn lên. Hai cô tay hai Định bị siết tận xương nên máu d ần ngoài hai bàn tay tím b ầm d ần d ần. Cái môi dưới của ông ta càng sưng to lên như cái bánh xếp nhân đậu đắp lên đó và máu trong vết thương bị Nường cắn lủng rỉ ra hai bên khóe mép miệng. Bộ mặt của ông trong lúc này chẳng khác nào một con chó ghẻ bị lũ trẻ con đánh đập như tử!

Ông ta chẳng còn dám ngược mặt nhìn ai hết. Ông sợ ánh sáng đèn, ông sợ ánh mắt trừng của Hậu và Nường.

Hình dáng quằn quại của hai Định chẳng xoa dịu cảm tức trong lòng Nường được chút nào. Nàng gay gắt hỏi hai Định:

- Sao? Bác thương tôi đến bậc nào? Bác hứa với tôi những gì khi nãy? Bác nói lại cho thầy giáo nghe, để thầy giáo làm chứng cho tôi với bác, r ồi thầy giáo đứng làm mai làm mối cho bác. Nếu c ần, tôi sẽ đi Cai Lậy mời bác gái lên đây đứng chủ hôn.

Hai định khở sở lắc đầu và giọng nói đã nghe ph ều phào mà có lẽ vì cái môi đau:

- Như vậy cũng quá nhục nhã cho bác r ồi, cháu còn mắc mớ với bác làm chi. Bác đã hối hận lắm r ồi mà. Bây giờ, bác năn nỉ cháu lần nữa. Cháu nên hỉ xả cho tội lỗi của bác, mở trối cho bác đi, để bác lạy mà xin lỗi cháu. Bởi bác già đầu mà ngu, mà dại.

Bổng Hậu rít răng chặn lời hai Định:

- Lòng dạ thú c`ầm chó ngu dại gì.

Ông ta tiếp tục năn nỉ Nương:

- Phải rồi, lòng dạ bác là lòng dạ thú c`ầm. Trăm lạy cháu, trăm lạy thầy giáo, cúi xin hai người rộng lượng tha cho tôi về

- Nươngthình linh đôi giọng:

- Bây giờ mở trời bác ra phải hôn?

Hai định mừng quýnh, nói nhanh:

- Nếu cháu trời bác như vậy tới sáng, rui thợ thầy người ta thấy được, rồi câu chuyện tới tai cậu quản đốc, thế nào bác cũng bị đuổi. Như vậy là cả gia đình bác phải đói khổ, tội nghiệp bác lắm cháu ơi. Một khi vợ con bác đói khổ cháu đâu có đành lòng, phải hôn cháu?

Chờ cho hai Định dứt giọng kể lễ, Nương nhẹ hát hàm:

- H ồi này, thầy giáo chặn bắt bác lại chó không phải tôi. Vậy, bác muốn được mở thả, thì bác cứ xin với thầy giáo. Tôi hồng biết.

Khi này, Hậu đùa nội vụ cho Nương. Bây giờ Nương lại xô qua cho Hậu. Năn nỉ đã hết lời, hai Định không còn biết nói sao nữa. Ông cũng thừa biết hai người cố ý làm ngặt ông để rửa hận, chó làm gì Hậu lại có quyền giải quyết nội vụ.

Thế là hai Định chỉ còn cách đưa mắt th`ầm cầu cứu nơi Hậu.

Hậu tỏ ra lạnh lùng với lời van xin của hai Định. Chàng dần cây mác xuống ván, đoạn trợn mắt bùng bùng căm tức:

- Thằng cha già kia!

Hai Định quệt đôi mắt qua cánh tay:

- Dạ!

- Chàng chống nạnh hai tay:

- Lẽ ra thì tôi để cho cô Nương xử sao đó thì xử; Nhưng vì danh dự của cô Nương

và.... và của tôi, nên tôi buộc lòng phải xen vào vụ này.

Đến đây, chàng chỉ Nương, gần hỏi tiếp:

- Bác biết người này là.... là ai không?

Hai Định gật nhẹ, vừa lí nhí:

- Cô hai Nương. Tôi biết lâu rồi.

Hậu hỏi vặn:

- Bác chỉ biết như vậy thôi à?

- Tôi không hiểu thầy muốn hỏi gì.

Hậu điểm mặt hai Định:

- Tôi cho bác biết nghe. Cô Nương là vợ sắp cưới của tôi. Bác động phạm... đến vị hôn thê của tôi, tức là làm tổn thương đến danh dự của tôi. Bác đừng mong tôi thả cho bác về. Tôi giữ bác lại đây, chờ...ông nội về

Không hiểu vì sao, nghe Hậu nói đến đó, Nương ra dáng thẹn thùng ngoảnh mặt đi hướng khác.

Hậu liền nói nhỏ với Nương:

- Xin cô bước ra phía trước đây cho tôi hỏi một chuyện.

Nương lặng lẽ bước theo Hậu, nàng cũng đoán biết trước câu chuyện mà Hậu sắp nói. Chàng dừng lại bên ngưỡng cửa, đoạn hé mở cánh cửa cho

ánh sáng bên ngoài lọt vào trong, cố ý xóa tan hết ái ngại trong lòng Nương.

Nàng vẫn hiểu ẩn ý của chàng nên nàng đứng bên cạnh chàng với vẻ tự nhiên lắm.

Hậu liền nghiêm trang khẽ nói:

- Tôi xin lỗi cô về việc tôi đã tự nhiên trước mặt hai Định tôi là...

Nghe câu nói của Hậu vương vấp vì ngại ngùng, Nương nhanh miệng đỡ lời:

- Thầy giáo không có lỗi gì hết. Tôi biết thầy à. Tôi biết thầy buộc lòng tự nhận là.. là... là như vậy để cứu tôi thoát nạn, để trả thù cho tôi. Tôi đội ơn thầy nhiều lắm.

Hậu mỉm cười khoan khoái:

- Tôi sợ cô không hiểu, cô nói tôi lợi dụng cơ hội...

Nương lắc đầu lia lịa:

- Không, không, không bao giờ tôi nghĩ như vậy.

Hậu liếc về phía hai Định và hỏi nàng:

- Còn thằng cha già đó, bây giờ cô tính sao?

Nương nhẹ cau mày và hỏi lại Hậu:

- Theo ý thầy, thầy tính sao?

- Tùy cô chứ.

- Thầy biểu sao tôi nghe vậy, chứ tôi cũng không biết tính sao nữa. Tôi đã như người chết hụt chưa hoàn hồn, còn đâu óc đâu nữa mà tính toán. Thôi thì thầy

muốn xử sao thì xử dùm tôi đi.

Hậu ra dáng suy tính một lúc, đoạn nghiêm trọng nói với Nương:

- Theo ý tôi, mình hành hạ hắn một hồi nữa cho hắn tỏ rõ mình tha cho hắn về. Nếu trời giữ lại đó chờ ông sáu về giải quyết, cho hắn gục mặt xấu hổ trước mặt

ông sáu thì cũng được, nhưng tôi e người qua kẻ lại trong trại họ nghe thấy được

chuyện này...

Nương chận hỏi Hậu:

- Thầy sợ thiên hạ nói xấu tôi chứ gì?

Hậu phân bua:

- Không phải. Có xấu hổ chẳng là hai Định phải nhục nhã với mọi người, chứ đâu phải cô. Có gì đâu mà cô sợ. Nhưng tôi không muốn vụ này thâu đến tai người ngoài. Tôi nói vậy, cô hiểu kịp hôn?

Nương khẽ gật thay lời đáp. Nàng hiểu thâm ý của Hậu lắm. Chính là Hậu không muốn người ta xầm xì vì đồn đãi rằng: < Con dâu tương lai của Năm Diên bị ông trưởng văn phòng tới mò...> và họ còn tìm tòi nghĩ xa hơn thế nữa.

Nương đã mãnh liệt chống cự với hai Định là Nương biết, chứ có ai biết được!

Hậu thì thào, xúi giục nàng:

- Cô hành hạ hắn một hồi nữa đi.

Đột ngột, Nương đổi cách gọi thân mật:

- Hành hạ hắn cách nào đây, anh?

- Tùy ý muốn của cô.

Nương liếc vào phía hai Định, chép miệng:

- Ông ta khóc lóc thấy cũng tội nghiệp.

Hậu cố ý chọc tức nàng:

- Đối với mấy thằng cha đó mà cô nói tội nghiệp. Tôi nói thí dụ, lúc này, không có tôi kịp giải thoát cho cô, r ấ...r ấ...Tôi xin lỗi cô, Sức cô đâu chống nổi với hắn. Mưu trí của cô làm sao sánh bằng mưu trí của hắn. Đến phút mà cô gục ngã... trong tay hắn. Chừng đó có ai thương xót,nói tiếng tội nghiệp cho cô, hay là họ chỉ cần biết làm sao cho thỏa thích thú tính mà thôi.

Cơn tức giận của Nương đang bắt đầu lắng dịu, bỗng nhiên mặt nàng bừng bừng sắc căm hờn trở lại như lúc đầu. Nàng nghiêng rằng:

- Tôi muốn phụng cho thằng chả một dao cho r ấ đời.

Nương nói nhanh:

- Thôi thì tôi giao cho anh đó. Anh muốn xử sao, tùy ý anh.

- Hắn cho tôi là người ngoại cuộc.

Nương nhìn thẳng mặt Hậu:

- Anh mới nói với thằng chả làm sao, anh quên r ấ hả?

Hậu chớp mắt:

- Tôi đã nói gì đâu?

Nương ngoảnh mặt vào bên trong:

- Anh đã nhận anh là.. là.. gì đó? Anh vẫn có quyền giải quyết hắn dùm tôi mà.

Câu chuyện của hai người đến đây thì hai Định rên rĩ:

- Cháu Nương ơi! Thầy giáo ơi! Tôi xin đập đầu tạ tội với hai người rộng lòng tha thứ cho tôi một lần lần lỗi.

Hậu cùng Nương trở vào trong. Hậu đứng chống nạnh một, một tay điểm mặt hai Định, vừa gần giọng hỏi:

- Tởn chưa?

- Tôi tởn tới già!

Nghe hai Định nói vậy, Hậu và Nương đang tức giận, nhưng phải dằn nén lắm mới khỏi bật tiếng cười.

Hậu nghiêm giọng:

- Tôi với... cô Nương bằng lòng thả bác về với một điếu kiện...

Hai Định gật lia:

- Thầy cứ cho tôi biết.

Hậu nói nhanh:

- Chúng tôi gửi trên mặt bác một cái theo để làm kỷ niệm!

Hai Định sợ hãi, giãy tê tê như cá bị đập đầu:

- Trời ơi! Trăm lay... ngàn lay... thầy với cháu Nương, xin hai người đừng hành hạ tôi nữa. Hai người coi đây, môi miệng tôi như vậy, thân thể tôi như vậy mà hai người chẳng thương xót tôi hay sao. Hai người tha tôi, tôi nguyện đời ơn suốt đời.

Hậu hỏi vặn:

- Đời ơn hay là tìm cách trả thù?

Hai Định ngửa mặt:

- Tôi xin thề với trời đất, nếu tôi cố tâm gây thù, gây oán với vợ chồng thầy thì xin trời đất cho tôi chết một cách thê thảm, chẳng toàn vẹn thầy thi, chẳng thấy mặt vợ con, chẳng nên mồn nên mả!

Hậu cười gằn:

- Bác thề độc dữ ha!

Hai Định cứ hai bên cánh tay mà quệt mũi, nước mắt, bên này rồi bên kia, và chặm máu môi lên áo, cố ý làm ra vẻ đau đớn, khổ sở đến tột cùng để cho Nương và Hậu phải mềm lòng.

Hắn vừa lè nhè nói:

- Tôi thề độc cho thầy với cháu Nương tin tôi, Hai người cũng nên xót thương cho một người đã biết ăn năn tội mình.

Hậu bảo sang Nương:

- Cô ra khóa chặt hết các cửa lại.

Nương vâng lời chàng hăm hở đi khóa cửa.

Tưởng đâu hậu định hành tội mình bằng cách ghê gớm hơn nên mới bảo Nương đi bế cửa, hai Định khóc ròng:

- Thầy giáo! Thầy không thương tôi sao thầy giáo? Tôi thiết tha van xin thầy lần cuối cùng, thầy nương tay cho tôi nhờ.

Hậu dịu giọng để trấn an hai Định:

- Bác nín đi. Khóc lớn ror-éi con nít nó nghe được nó cười. Chúng tôi chỉ cần giữ bác lại đây để nói chuyện.... với bác vài mươi phút thôi.

Hai Định nuốt tiếng khóc:

- Tôi đâu có dám chạy mà thầy cần phải đóng cửa.

Hậu bí ẩn mỉm cười:

- Tôi không muốn để cho người ngoài nghe thấy hành động dâm dục của bác. Bác biết hôn? Vậy là tôi thương bác đó.

Nghe Hậu nói hữu lý, hai Định gật đầu, mặt lộ vẻ vui mừng:

- Tôi đội ơn thầy! Tôi đội ơn cháu Nương!

Chờ khi Nương trở vào, Hậu tháo gút dây mở trói cho hai Định, đoạn nghiêm nghị ra lệnh:

- Bác hãy quỳ xuống lạy vợ tôi.

Không đợi Hậu bảo đến lần thứ hai, hai Định liền sụp ngay dưới chân Nương đập đầu lia lịa như tể sao, vừa lẩm nhẩm:

- Bác lạy cháu! Bác xin lỗi cháu! Cháu tha thứ cho bác.

Nương thấy vậy làm ái ngại, lật đặt bước lùi lại, như không dám nhận sự lạy lùa của một người đáng cha mà phải hạ mình quá mức như vậy.

Nhưng Hậu nhanh nhẹn nắm cánh tay nàng kéo lại và nói trống:

- Phải đứng đây để cho ông tạ tội.

Nương nhỏ nhẹ:

- Thôi, anh à! Anh biểu ông đứng dậy đi. Bao nhiêu đó đủ rồi.

Hai Định quay đầu sang phía Hậu và tiếp tục lạy:

- Tôi xin lỗi thầy giáo. Bởi tôi không biết....

Hậu xách cánh tay hai Định lên:

- Thôi, Bác đứng dậy:

Hai Định còn chấp tay xá xá:

- Bây giờ, tôi xin thầy và cháu Nương cho tôi về

Hậu hất hàm:

- Đi đi! Và đừng bao giờ cho chúng tôi thấy cái bộ mặt nham nhở đó.

Hai định liền kéo vạt áo bịt miệng, cúi đầu đi ra cửa. Hậu chạy theo mở cửa cho hắn ra. Hắn núp bóng lủi thúi dưới hàng cây bã đậu. Cũng đỡ khổ cho hắn là mọi nhà trong cư xá hầy còn kín cửa.

Hậu còn đứng bên ngưỡng cửa đưa mắt theo dõi bóng hai Định.

Nương bùng đèn ra đặt trên giữa. Nàng lặng nhìn chàng một lúc, đoạn lễ phép:

- Mời thầy giáo ngồi đây, thầy giáo!

Hậu quay vào cười đắc chí:

- Con dê già bị bẻ sừng rồi đó. Chưa chắc hắn dám mang cái miệng sừng lặn như miệng bình vôi mà đi làm việc.

Nương bắc ghế gần bên Hậu:

- Thầy ngồi đây.

- Được, cô để mặc tôi.

Nương lùi lại ngồi bên góc ván đoạn hỏi chàng:

- Hầy này, bộ thầy nghe tôi la hay sao mà thầy chạy vô kịp cứu tôi thoát nạn vậy?

Hậu ng ỡ xuống ghế, quay lưng vào cạnh bàn, mặt hướng sang phía Nương:

- Tôi có tật hay tắm sáng sớm, Tôi định ra ao sen tắm, nhưng khi đi ngang qua trước cửa, tôi nghe cô la ới ới trong này, tôi hốt hoảng chạy vô mới bắt gặp hai Định

Nương tươi cười:

- Nếu không có th ầy, chắc hai Định giết tôi chết. Tôi đội ơn th ầy nhiều lắm.

Hậu chậm rãi:

- Cô đừng nói vậy. Tôi tự coi tôi có bốn phận... phải bảo vệ cô, à, cô đã kêu tôi bằng anh thì cứ kêu bằng anh luôn. Sau lại còn khách sáo gọi bằng th ầy giáo chi nữa.

Nương đưa tay vén tóc, cố giữ vẻ tự nhiên đối đáp với những câu nói ẩn ý sâu xa

của Hậu:

- Dạ, anh cho phép thì tôi kêu bằng anh luôn.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân
dtv-ebook.com

Chương 21:

Thấy nơi cánh tay phải của Nường có một vết bầm xanh, ông sáu Long ngạc nhiên đặt bát cơm xuống mâm hỏi:

- Tại sao cánh tay con bầm vậy, Nường?

Nường đáp gọn:

- Con té.

Ông sáu Long gạn:

- Con té đâu mà bầm vậy?

Không muốn tỏ bày sự thật với ông sáu Long trong bữa ăn, Nường gượng cười làm vẻ thản nhiên:

- Ăn cơm xong rồi; con kể chuyện... cho nội nghe.

Ông sáu Long xoáy mắt nhìn nàng:

- Chuyện gì?

- Dài dòng lắm!

- Thì vừa ăn, vừa nói cho nội nghe đi.

- Lát nữa con nói.

Ông sáu Long ra dáng sốt ruột:

- Chuyện lành hay dữ đó, con?

Nường đáp ứng:

- Dạ... không lành... không dữ...

Ông sáu Long cau mày:

- Con nói cái gì lạ vậy, Nường?

Nường gấp nguyên cái đầu cá lóc trong tô canh bỏ sang chén cho ông sáu và đáp:

- Thì nội cứ ăn cho r ồi bữa đi, lát nữa con nói.... có đầu có đuôi cho nội nghe mà.

Ông sáu Long vẫn còn gạn:

- Bộ ở nhà con gây lộn với ai, r ồi người ta đánh con b ầm tay phải hôn?

Nàng khẽ lắc đầu:

- Hồng có.

Thấy Nường không chịu nói, ông sáu Long đành thôi. Và ông lo nuốt mau cho hết bát cơm, để nghe Nường kể chuyện gì không may xảy ra.

Nghe đến đâu, ông sáu Long càng tỏ ra tức giận, không ngớt nghiến răng, đập bàn. Sau đó, ông li ền mặc áo, h ầm h ầm bước ra cửa.

Không biết ông định đi đâu, Nường lo âu hỏi với theo:

- Nội đi đâu vậy, nội?

Ông sáu Long ngoảnh lại đáp nhỏ:

- Tao đi kiếm thằng hai Định nói chuyện một chút. Ở nhà coi chừng nhà đó nghe.

Câu nói của sáu Long chứa đựng nặng nề thù hận, căm tức, khiến cho Nường thêm bồn khoăn, Nàng chạy theo phân bua với ông sáu Long:

- Thôi nội, bỏ qua đi nội. Trong lúc nóng giận, nội làm um xùm lên đây rồi con sợ... mang tiếng...không tốt. Nội ráng dần để êm luôn cho rồi.

Ông sáu Long gạt ngang:

-Không, nội biết mà. Nội phải dần mặt thẳng hai Định mới được. Con vô đi.

Dứt lời, ông sáu Long hấp tấp đi luôn. Biết không thể nào cản ngăn được. Nường đành quay vào nhà nghe ngóng tình hình.

Nàng bưng mâm chén đem rửa mà lòng thấy bồn chồn lạ thường. Mới rửa đến cái chén thứ hai thì nàng nghe trước nhà có tiếng trẻ con gọi vang:

- Ông sáu ơi! Ông sáu!

- Cô hai ơi! Cô hai à! Có khách.

Nghe nói có khách, Nường vội vàng đứng dậy quệt tay nước vào ống quần, đoạn chạy lên nhà trên.

- Đứa nào kêu?

- Có ông này kiếm ông sáu, cô hai ơi.

Nường lộ mặt ra cửa chột thấy ba bốn đứa trẻ hàng xóm đang đứng ngoài thềm vây quanh một ông khách lạ.

Ông khách có bộ dáng dày dạn phong trần, trần trụi thô ải, tóc dài phủ gáy, cầm môi tua tua râu như gốc tre già chơm chớm rễ, bùn đất quên chân thay giày dép.

Thoạt thấy ông khách? Nường đâm ra lo sợ, vì nàng nghe mấy đứa nhỏ nói ông ta tìm ông sáu Long, Nàng nghi ông khách là người có liên quan ít, nhiều đến vụ

hai Định

Ông khách tiến đến một bước, đoạn xoáy tia mắt nhìn Nương từ đầu đến chân, làm nàng mất hẳn bình tĩnh đến tái mặt. Giọng nàng lắp bắp:

- Bác... thưa bác kiểm nội tôi?

Ông khách khẽ gật và hăm hở bước ngay vào cửa khiến Nương nao núng thụt lùi, ông vừa hỏi nhanh:

-Bác sáu đâu em?

Chưa mời mà thấy ông khách đã xông xáo vô nhà, Nương lấy làm khó chịu, muốn đuổi ông ta ra, nhưng nàng không dám chống cự.

Nàng lạnh lùng đáp:

- Nội tôi không có nhà.

Ông khách nhoen miệng cười làm cho từng cọng râu dựng lên trông quái dị:

- Đi đâu?

Nương hất hàm:

- Đi đăng xóm.

Ông khách bước lại trước đầu bàn, vừa đảo mắt quanh nhà, vừa phản hỏi:

- Chùng nào v ề?

Nương dằn nén bực dọc:

- Hồng biết nữa.

- Bác sáu không có nói chùng nào v ề hay sao em?

Nương lắc đầu đáp cộc lốc:

- Không.
- Em chạy đi kêu dùm bác sáu về đi.

Nàng cau mày:

- Tôi không biết nội tôi đi xóm nào mà kêu. Tôi phải coi nhà. Bác cần việc gì thì chiều trở lại.

Bỗng ông khách tiến tới gần Nương, trên môi vẫn giữ cái cười lạ lùng khó hiểu và dịu giọng:

- Em tên Nương phải hôn?

Lòng Nương phập phồng lo sợ vì không biết người đàn ông lạ kia đến đây với ý định gì mà hỏi đúng tên nàng. Nàng vừa thoái bước ra phía cửa có ý đề phòng mọi bất trắc, vừa lắc đầu lia lịa:

- Không, hỏng phải.

Ông khách thẳng thốt:

- Ủa! Nói vậy... em đây không phải tên Nương sao? Nhà này có phải là nhà của bác sáu Long hay không! Bác sáu gốc ở Phú Thành đó?

Nương ấp úng:

- Dạ... dạ phải. Bộ bác có quen với nội tôi hay sao?

Ông khách nhẹ gật:

- Bác ở cùng một xứ mà.

Nương ra vẻ ngạc nhiên;

- Bác ở ấp nào mà tôi không biết?

Ông khách đáp nhanh:

- Cũng ấp Phú Thành.

Nghe ông khách nói chuyện đến đây, Nường mới thấy yên lòng. Nàng vào kéo ghế mời khách:

- Bác ng ồi chơi đợi nội tôi về

Người khách lạ vẫn chưa chịu ng ồi. Ông đưa mắt nhìn thẳng xuống nhà bếp như muốn tìm ai, r ồi thình lình ông quay phắt lại, hỏi Nường:

- Em tên gì?

Nường th ần định bụng, mình đã lỡ nói láo với ông khách r ồi thì cứ nói láo luôn cho qua chuyện.

Nàng ngập ngừng đáp:

- Tôi tên... Hậu.

Nàng nhớ cái tên Hậu trước nhứt, nàng tạm mượn cái tên Hậu làm tên mình trong lúc đối diện với một người khách có nhi ều cử chỉ quá lạ lùng.

Ông khách thẳng thốt:

- Em tên là Hậu thật à?

Nường khẽ gật:

- Dạ phải

Môi ông khách ấp ứng:

- Nói vậy, còn... còn đưa con gái...

Nghe ông khách nín lặng luôn tại đó, Nường ngạc nhiên:

- Bác muốn hỏi chi?

Ông lại nhìn nàng bằng đôi mắt khám xét và hạ giọng nghiêm trọng đáp:

- Tôi muốn hỏi... một đứa con gái tên Nường, tôi muốn tìm nó, mà người ta đã cho tôi biết nó theo bác sáu từ mấy chục năm nay.

Nường lắc đầu, làm bộ ngẩn ngơ:

- Tôi không biết...

Nàng nói đến đây, bỗng có tiếng ông sáu Long oang oang trước cửa, cắt ngang câu chuyện của nàng với ông khách lạ tại đây:

- Tức quá! Tao mà kiếm được nó, tao chẻ đầu nó ra cũng chưa vừa nư giận

của tao.

Nường nói nhỏ với ông khách:

- Nội tôi về đó, bác muốn hỏi gì thì cứ hỏi nội tôi.

Ông khách dăm dăm nhìn ông sáu Long, Ông mới bước vô đến ngưỡng cửa chợt thấy người khách lạ với bộ mặt quái đản, ông phải khựng lại, trở mắt:

- Chú...chú là ai?

Người đàn ông cười hềnh m ồm:

- Bác không nhìn ra tôi hay sao? bác sáu?

Ông sáu Long lễ phép:

- Xin lỗi, tôi không còn nhớ gặp chú em ở đâu. Già cả rồi hay quên đầu quên đuôi lại con mắt sờ sệt. Xin chú em nhắc lại, tôi mới nhớ được.

Ông khách tiến đến gần ông sáu Long, trên môi vẫn giữ nụ cười vui vẻ:

- Đâu bác nhìn kỹ lại coi.

Ông sáu Long xoáy mắt nhìn khách lạ một lúc, bỗng ông chớp nắm chặt hai cánh tay của khách, vừa thảng thốt gọi to lên trong mừng vui:

- Trời ơi! Thằng Cung đây mà! Vậy mà tao nhìn không ra.

Phải, người khác lạ đó chính là hai Cung, người đàn ông đã giết vợ cách đây hai mươi năm về trước.

Ông sáu Long kéo hai Cung vào trong, vừa rồi rít gọi Nương:

- Nương ơi! Nương à! Cha con về đây nè.

Nương há hốc mồm, giương mắt ngơ ngác nhìn cha, đoạn lắp bắp hỏi ông sáu Long

- Nội... nội nói... bác... này là ba... của con?

Ông sáu Long gật lia:

- Ủ, ba của con đó. Con nên lại mừng ba... của con đi?

Sau câu nói của ông sáu Long, Cha con nàng ôm chầm lấy nhau, nỗi mừng tủi lẫn lộn trào lên đọng đầy khóe mắt của ba người trong cuộc tái ngộ mà tưởng chừng như gặp gỡ nhau trong giấc chiêm bao.

Nương xúc động đến mức máu:

- Ba! Ba của con... mà con không biết...

Hai Cung chẳng nói năng được lời nào, anh ôm con ngen ngào:

- Con...

Ông sáu Long dần dập hỏi:

- Mày được thả h ồi nào? Mày về đây h ồi nào? Mà sao mày biết tao với con Nương ở trên này mà lên đây kiểm?

Hai Cung buông con ra và quay sang ông sáu Long:

- Tôi được thả về hôm ngày mười sáu. Tôi về thẳng dưới Phú Thành, lối xóm người ta chỉ bác ở trên này, tôi mới biết mà tìm đó chứ.

Ông sáu Long hỏi nhanh:

- Nói vậy mày đã về dưới Phú r ồi hả?

Hai Cung gật đầu:

- Dạ. Tôi có đi thăm hết bà con lối xóm. Thấy tôi về ai cũng mừng rỡ hết bác à. Tôi có gặp ba Thạnh, tư Thới con của ông cả Hoài nữa. Ba Thạnh có cho tôi biết là bác ở giữ vườn cho ông cả Hoài hết mười mấy năm và mới lên trại gà này năm ngoái.

Ông sáu Long gật đầu:

- Phải r ồi. Trại gà này cũng có phần hùn của cả Hoài trong đó, nên ông mới biểu tao lên đây làm.

Nương kéo ghế đặt bên h hai Cung:

- Ba ng ồi đi ba.

Hai Cung ng ồi xuống ghế và tiếp tục câu chuyện:

- Cũng nhờ ba Thạnh chỉ đường cho tôi đi lên đây. Đáng lẽ tôi lên chi ều hôm qua, nhưng vì tới thăm một nhà thì bị bà con c ầm ở chơi một chút, thành ra bây giờ mới tới đây. Nhớ bác với con Nương, tôi nóng ruột quá, vì không biết trong mấy chục năm... lưu lạc, bác với nó ra sao, nhưng bà con lối xóm ni ềm nở quá, mình ghé thăm r ồi bỏ đi li ền coi sao được.

Ông sáu Long bắc ghế ng ồi đối diện với hai Cung và hỏi:

- R ấ h ấ hôm này mày ngủ ở đâu?

- Tôi ngủ tại cái nhà mà cả Hoài cho bác ở giữ vườn đó.

- Bây giờ ai ở cái nhà đó?

- Ba Thanh, mà ba Thanh cũng chạy tới chạy lui, chớ cũng không có ở luôn. H ấ hôm thằng chả vật hết một con vịt xiêm để đãi tôi nhậu với ba bốn anh em nữa.

Nương xách bình trà mới châm, đem lên rót ra hai tách:

- Ba uống nước đây ba.

Hai Cung nắm tay con gái r ấ giữ chặt luôn, như không muốn rời xa con nữa:

- Con để đó cho ba.

R ấ anh ngấm khắp mặt mày, tay chân con gái, vừa tr ần giọng hàm bu ần xa xôi:

- Càng lớn, con Nương càng giống mẹ nó như khuôn, hả bác sáu?

Ông sáu Long nhẹ gật:

- Ủ! Nó giống như tạc hà!

Hai Cung chớp mắt mấy cái, đoạn quay mặt ra sân:

- Tôi cũng có ghé lại xóm nhà cũ..., qua thăm mộ má con Nương. không biết ai đem tr ờng bốn cây đình lăng ở bốn góc vậy, bác sáu ha?

Ông sáu Long đáp nhanh:

- Tao chớ ai. Tao tr ờng nay đã ba bốn năm gì r ấ? Tao cũng có tr ờng bên mộ vợ ch ờng thẳngbLuông mấy bụi nữa. Mày biết chỗ mộ vợ ch ờng thẳng Luông hôn?

Hai Cung nhẹ gật và đôi mắt bỗng dưng rơm rớm ướt:

- Biết, tôi có ghé... Nghe lối xóm kể cho tôi nghe chuyện... hồi đó, làm tôi nhớ vợ chồng anh Tư... nhớ đến đâu, tôi thấy đứt ruột, đứt gan tới đó. Thiệt là anh em ruột cũng không bằng anh tư, chị tư đối với tôi. Biết nói gì khi đặt chân về quê quán xứ sở, nhìn cảnh cũ rồi nhìn mồ hoang mà nghe cổ họng mình như bị ai bóp nghẹt lại? Có nói được tiếng nào để tạ ơn vợ chồng anh tư đâu, tôi chỉ biết sụp trước đầu mộ lạy mấy lần rồi ra đi tìm con.

Ông sáu Long chép miệng:

- Tao cũng không ngờ tao lại phải sống trong cảnh tre già khóc măng! Hai vợ chồng nó dắt nhau đi một lượt làm tao muốn phát điên vậy này. Tao lại sợ đại tao chết theo vợ chồng thằng Luông rồi con Nường phải bỏ vợ đó chớ.

Hớp xong một ngụm trà, hai Cung hỏi:

- Tôi thấy mộ vợ tôi với mộ của vợ chồng anh Tư hình như là bác mới đắp, phải hôn bác?

Ông sáu Long gật đầu:

- Ừ, tao móc đất cho con Nường đắp lại hồi năm ngoái. Không đắp để lâu năm mồ mã siêu lạc hết, không nên;

Chợt nhớ đến kẻ gây sóng gió ngày cũ, anh Cung hỏi nhanh:

- Còn thằng cha chủ ấp Hiệu bây giờ ra sao bác ha? Tôi về dưới mà không dám hỏi ai hết.

Ông sáu Long thả mắt mông lung ra sân:

- Hồi đó, nó trốn luôn, rồi gia đình nó cũng dời đi xứ nào đâu, không ai biết. Mà tao thấy rồi, gia đình nó cũng lụn bại lần lần này à. Quả báo nhãn tiền mà, thế nào con cái nó cũng gánh hết tai họa dài dài sau này nữa. Bận

đó, lâu quá thành ra tao không nhớ ai đã nói với tao, là có người gặp thằng cha chủ ấp Hiệu trốn ở miệt biên giới, mà không biết tại sao nó đui hết một con mắt. Hồng biết lời đồn đãi của người ta có đúng như vậy hay không.

Hai Cung rít giọng:

- Tôi mà gặp lại thằng đó là tôi uống mật nó à bác.

Giọng ông sáu Long nghiêm trang, chậm rãi:

- Thôi, tao khuyên mày, chuyện cũ đã qua rồi, thì mày cứ quên luôn đi, gọi nhắc làm gì thêm đau lòng. Tao thì gần đất xa trời, không biết chết nay, mai gì đây. Bây giờ, mày về được rồi, thì mày lo bảo bọc con Nương đó, Mày đừng nghĩ gì đến chuyện thù hằn ngày xưa, ngày xưa, thêm khổ tâm cho mày. Kẻ làm ác phải gặp ác. Để trời phạt trừng phạt nó.

Ông sáu Long liếc hướng sang chuyện khác:

- Mày ăn cơm chưa? Để con Nương đi nấu cho mày ăn bữa một chén rồi chiều sẽ hay nghe.

Hai Cung lắc đầu:

- Không, tôi không đói, mừng quá ăn cũng không được.

Đến đây Nương mới có cơ hội xen vào:

- Chắc ba còn mệt. Để con nấu cháo cho ba ăn, nghe ba?

Anh Cung khoát tay:

- Con đừng nấu nướng gì cho mất công. Ba không ăn đâu, để chiều rồi ăn luôn. Trước khi đi lên đây, ba Thanh cũng có dọn cơm bắt ba ăn rồi.

Nương phân bua với ông sáu Long:

- Nè nội, hồi ba con mới bước vô, con tưởng ông nào lạ, con sợ...

Hai Cung bẹo cầm con gái và cười:

- Thấy tôi bước vô nhà, nó nhìn tôi trân trân vậy hà bác. Thấy nó giống mẹ nó quá tôi biết chắc nó là con Nương, tôi hỏi nó tên gì, nó lại nói nó tên Hậu, làm tôi muốn ngơ ngáo. Tưởng tôi đi kiếm l'ân nhà ông sáu Long nào đó chứ.

Ông sáu Long bật cười:

- Nó nói nó tên Hậu hả?

Hai Cung nhẹ gật:

- Dạ.

Đến đây, trông vẻ mặt Nương then thua, nàng liền rút cái bình nước xách đi thẳng ra sau bếp.

Ông sáu Long ra dáng nghĩ ngợi và nhẹ gật liền mấy cái:

- Thấy người lạ tới đây, nó tỏ ra sợ sệt là phải.

Hai Cung hỏi nhanh:

- Sao vậy, bác?

Ông sáu Long ấp úng:

- Ủ... thì... tại tánh nó nhút nhát vậy mà.

Lặng im một lúc, Hai Cung chợt nhớ lại câu nói giận dữ của ông sáu Long lúc mới về tới nhà, anh gạn hỏi:

- H ồi nãy, bác giận ai mà tôi nghe bác đòi chẻ đ ầu, chẻ óc ai đó, bác sáu?

Sắc phần nộ chợt hiện lên trên gương mặt già nua, Ông sáu Long rít giọng:

- Khốn nạn quá mày à! Trên đời này sao có cái bọn mặt người lòng thú, ngu dốt mà diện nhi ều quá!

Hai Cung xoay nhìn ông sáu Long và sốt ruột hỏi:

- Vụ gì vậy bác?

Ông sáu Long còn đắn đo không biết nên nói hay nên dấu vụ hai Định đến đây cưỡng hiếp Nương, toan giở trò dâm ô.

Thấy ông sáu Long chưa chịu hở môi, hai Cung nóng ruột hỏi dồn:

- Vụ gì xảy ra vậy, bác? Ai bức hiếp gì bác đó, phải hôn?

Ông sáu Long xét thấy khó giữ nhẹm chuyện đó được, ông dùng giọng nghiêm trọng

kể lại hết đầu đuôi mọi việc xảy ra cho hai Cung nghe.

Nghe đến đâu hai Cung lộ vẻ hằm hằm giận dữ. Chốc chốc, anh lại mắng:

- Quân khốn nạn!

Thỉnh thoảng anh lại chửi:

- Quân súc sanh thiệt mà.

Nương xách bình trà đem ra châm thêm hai tách. Nhân dịp, ông sáu Long chỉ cánh tay có vết thương bầm tím của nàng và nói với hai Cung:

- Đây nè! Mày coi đây nè! Thằng hai Định nó đánh con nhỏ tới bầm tím như vậy nè!

Hai Cung nắm cánh tay con gái:

- Đâu, con đưa ba coi.

Nường vén cao tay áo ngẩng lên:

- Đây, ba.

- Có b ầm chỗ nào nữa hay hôn con?

Nường lắc đ ầu:

- Hông có ba à! Nội chỗ này không hà.

Giờ hai Cung hàm nôi xót xa:

- Con nghe trong mình có sao hôn?

Nường lắc đ ầu:

- Dạ, không.

Hai Cung tắc lưỡi:

- Nó hơi sưng lên đây nè. Đau hôn, con?

- Bóp bóp mới nghe đau, xách cái gì nặng mới nghe đau.

Hai Cung buông tay con ra và thỉnh lình nắm chặt tay đấm cái r ần xuống bàn, nghiến răng:

- Nó muốn gieo khỗ nã cho con tôi nữa đây mà! Được r ồi bác cứ để mặc tôi, để tôi ra tay trừng trị cái tên súc sanh đó. Nó ở đâu?

Hai Cung vụt đứng dậy và tiếp:

- Nó ở đâu? Bác chỉ nhà nó cho tôi. Tôi chém cho nó bay đ ầu r ồi tôi đi ra Côn đảo nữa!

Nường vội vàng nín thở tay cha:

- Ba! Thôi, ba bỏ qua đi ba.

Ông sáu Long bước lại ấn vai hai Cung xuống và đổi giọng chậm rãi, ôn tồn:

- Thôi, Cung! Tao khuyên mày hãy bớt nóng giận. Chính tao đây cũng phải sôi máu lên nữa, đâu có thể làm ngơ để nó yên thân được. Nhưng mà, bây giờ mày có cảm hờn đến đâu đi nữa, mày nên ráng dần nén, đừng liều mạng. Tao cũng thừa biết, mày vì vợ con, mà mày muốn cuồn trí lộn, chớ chẳng phải vừa. Mày còn lại nữa đời người đây là mày phải dành hết cho con Nương.

Hai Cung hậm hực:

- Tay này đã vấy máu rồi, tim óc này là đá sỏi của Côn đảo, nó không còn biết sợ tù tội là gì nữa khi mà oán thù của vợ con còn đeo nặng trên đầu như non, như núi!

Ông sáu Long còn đặt một bàn tay trên vai hai Cung, khuyên tiếp:

- Mày hãy nhìn lại mặt con mày kia.

Nương liều tiếp theo câu nói của ông sáu Long:

- Con ao ước muốn sống vui vẻ bên cạnh ba hơn là để ba đi trả thù cho con, rồi ba với con phải chia ly thêm lần nữa. Ba nên nghe lời nội đẹp bỏ hết oán thù.

Ông sáu Long nói nhanh:

- Đó, mày nghe con Nương nó nói chưa?

Tia mắt bùng bùng của hai Cung tự nhiên dịu dần sau câu nói của Nương.

Thấy hai Cung có vẻ nguôi giận, ông sáu Long tiếp:

- Phải biết mày như vậy thì hễ này tao đâu có thềm nói chuyện này cho mày nghe. Tao cũng tính cho nó một bài học đặng cho nó thụt mặt luôn, bỏ cái làng này luôn, chớ đâu có làm thình được.

Hai Cung chận hỏi:

- Thằng hai Định mặt mày nó ra làm sao? Nhà nó ở trong trại này hay ở ngoài làng.

Ông sáu Long đáp:

- Nó ở luôn trong này. Hồi nãy tao quẩn kiếm nó nát đất mà không gặp nó. Nghe mấy thầy trên văn phòng nói nó bỏ buổi làm sáng, trốn đi đâu không biết. Chắc là nó không dám về đây nữa đâu. Nhục nhã, xấu hổ quá mà còn dám chường cái mặt ngó ai nữa.

Hai Cung phản hỏi:

- Còn thầy giáo Hậu mà bác nói ông đã đến cứu con Nương thoát nạn đó là người ở đâu?

Ông sáu Long trở về chỗ cũ và đáp:

- Con trai năm Diễm làm quản lý trại gà này nè. Thầy dạy học ở trên Gò Đen á.

- Bộ nhà cửa thầy giáo Hậu ở gần đây nên thầy mới hay thằng Định tới đây làm ầu?

Ông sáu Long hất hàm:

- Đây nè! Mày để ý, ngoài cổng trại đi vô, ngó bên trái thấy dãy nhà cửa sơn xanh, hai căn ngoài đầu là nhà của Năm Diễm, ông già thầy giáo Hậu.

Ông sáu Long dừng lời hớp miếng nước, đoạn nghiêm nghị nói tiếp:

- Tao nói thiệt cho mày biết, năm Diễm đang sửa soạn đi hỏi con Nương cho thầy giáo Hậu...

Nghe ông sáu Long nói đến đây, Nương then thò mắt. Nàng bỏ đi xuống nhà bếp. Tuy vậy mà nàng vẫn lắng tai nghe ông sáu Long tiếp:

- Tao không biết mày sắp trở về, nên tao đã tự ý hứa gã con Nương. Tao chắc mày không nỡ trách tao.

Hai Cung nhanh miệng chận lời ông:

- Không, không đâu bác. Tôi đã coi bác như cha đẻ của tôi. Con Nương nó kêu bác bằng ông nội, là bác có quyền đứng ra định đoạt việc gả bán, dẫu có tôi không có tôi ở nhà cũng vậy. Xin bác đừng nghĩ gì hết. Và để đền đáp lại chút công ơn bác dưỡng dục con Nương ròng rã hơn hai mươi năm trời, bây giờ tôi xin phép được kêu bác bằng ba và phụng dưỡng bác cho đến ngày bác trăm tuổi.

Nói đến đây, hai Cung liền bước qua quỳ xuống ngay trước mặt ông sáu Long:

- Ba! Con xin ba nhận lấy này...

Ông sáu Long lật đật nắm tay hai Cung đỡ dậy. Rồi vì quá cảm xúc, ông run run giọng mà chỉ thốt được có một tiếng gọi tình thương thấm thiết:

- Con...!

- Ba cho con lạy ba.

- Thôi, đứng dậy, đi con. Một lời nói của con cũng đủ vui dạ ba lắm rồi.

LONG ĐONG

Nghiêm Lệ Quân

dtv-ebook.com

Đoạn Kết -

Qua lời giới thiệu của ông sáu Long, hai Cung được năm Diễn nhận vào giúp việc cho trại gà, phụ trách việc tải trứng hằng ngày từ trại lên chợ Chợ Lớn.

Từ đó, với tình sui gia thân thiện, hai Cung và Năm Diễn thường đi lại với nhau, chén thù chén tạc với nhau để bàn bạc chuyện trăm năm của hai con.

Chọn được ngày lành tháng tốt, Hậu và Nương được hợp hôn giữa trường.

Chiều hôm ấy, Hậu đưa Nương đi dạo qua khắp các dãy trại để xem các giống gà ngoại quốc mới nhập cảng về.

Hậu tính toán với Nương.

- Anh định dạy hết năm nay rồi anh xin nghỉ em à. Anh có hỏi ý kiến ba má anh và nội rồi, ba má anh với ba bên nhà và nội đều bằng lòng.

Nương nhìn chàng thẳng thốt:

- Sao anh lại xin thôi dạy? Nghỉ dạy rồi làm nghề gì?

Hậu chậm rãi giải bày:

- Anh đã đề nghị với ba, bây giờ ba đã có vốn rồi, ba nên kiếm đất mở trại chăn nuôi. Vấn đề chăn nuôi thì ba đã rành quá rồi, ba cứ bỏ tiền lập trại, mua gà giống rước ba bên nhà với nội về hợp tác, khuyến khích trưng dấn dấn.

Nường chận hỏi:

- Rồi ba đã tính sao chưa mà anh định thôi dạy học?

Hậu đáp nhanh:

- Ba anh, ba em, nội đã bàn tính với nhau xong hết rồi, nên anh mới có ý định bỏ cái nghề gõ đầu trẻ đó chớ, nhưng mà ba người còn giữ bí mật, không dám cho ai trong này hay hết.

Nường mỉm cười:

- Ba em với nội làm gì có vốn mà hùn hạp?

- Thì kẻ có công, người có của. Mình làm cho mình, mình làm chủ lấy mình mà. Em thử nghĩ, nếu anh không tính toán thì ba anh cứ làm quản lý hoài suốt đời, còn ba em với nội phải đổ mồ hôi xót con mắt gánh vác về cho người ta hưởng, làm công suốt kiếp cũng vẫn hoàn tay trắng. Nghề nghiệp mình rành quá, tại sao mình không cố tìm cách làm chủ lấy mình? Hơn nữa, khi chương trình của anh mà được thực hiện rồi, em sẽ thấy cha mẹ, ông bà mình sống gần như sum họp một nhà. Có phải vui vẻ bao nhiêu không, em.

Nường không đáp sao hết, mà nàng chỉ bộc lộ nỗi vui sướng của mình qua nụ cười, qua ánh mắt nhìn chòng;

Hậu nắm tay vợ dắt đi qua một dãy chuồng khác, vừa nói tiếp:

- Và em thử nghĩ xa hơn một chút. Nếu anh còn đi dạy học, em phải ở nhà làm dâu ba má, phải lui tới thăm viếng nội khi nội đau yếu vì nội già rồi mà, chớ em đâu có được đi theo anh. Như vậy, hai đứa mình phải sống xa cách nhau, mỗi đứa một nơi, chỉ được gần gũi nhau trong ngày cuối tuần thôi.

Nghe Hậu nói đến đây, Nường lườm ngang chàng và cười chúm chím:

- Mưu kế dữ ha!

- Chàng siết chặt bàn tay nàng:

- Chớ sao.

- Như vậy thì chính là anh tính toán cho anh, chớ đâu phải vạch con đường lập nghiệp cho ba.

Chàng phì cười:

- Em muốn hiểu cách nào cũng được hết.

- Đi dạy xa, mỗi tuần về một lần, rồi chết à?

Hậu các có hỏi vợ:

- Anh hỏi em, trong suốt sáu ngày xa cách nhau, em có thấy nhớ nhớ anh hay không? Em hãy thành thật trả lời cho anh biết đi.

Nương ỡm ờ hỏi lại:

- Nhớ ai?

Hậu bật cười và hát hàm:

- Còn phải hỏi ngặt. Chẳng lẽ anh muốn hỏi em có nhớ con gà trống Vancres đứng thò mỏ ra chuồng kia hay con gà tây đang ngóng cổ kêu cà cọt cà cọt đó hay sao?

Nương nguýt chàng:

- Nói vô duyên à!

- Đừng khóa lắp, trả lời câu hỏi của anh đi, rồi anh nói chuyện tới cho nghe.

Nương giả bộ ngoảnh mặt gạt ngang:

- Hồng biết.

Hậu tìm cách chọc tức nàng:

- Anh có chuyện này... quan trọng lắm, anh định nói cho em nghe, mà em nói hồng biết, thì thôi.

Nàng nhẹ cau mày:

- Nói cho em nghe đi.

Chàng buột khó lại nàng:

- Trả lời câu hỏi của anh đi.

- Kể như trả lời r ồi.

- Đâu có được.

Nương ra dáng bức dọc giật tay lại:

- Khi không mà hỏi chuyện gì đâu không hà! Cứ hỏi... thương hôn... nhớ hôn... hoài! Kỳ cục!

- Kỳ cục thì thôi.

Nàng nhăn mặt hờn dỗi:

- Tức quá! Thà đừng nói, hể nói thì đừng úp mở. Ừ thôi, hỏi lại đi r ồi em ráng mà trả lời cho.

Hậu cười sung sướng, lặp lại câu hỏi:

- Chừng tựu trường, anh đi dạy học. Ở nhà, em có nhớ anh không?

Nàng gật đầu nhanh để thay câu đáp.

Hậu lắc đầu:

- Không được, em phải trả lời chứ.

Nường nói lí nhí:

- Anh sao thì em vậy.

- Cũng không được, em phải trả lời một cách rõ ràng. biết đâu anh khác, em khác.

Thấy chồng còn buộc khó mình, Nường buộc lòng đáp cụt một tiếng:

- Nhớ!

Sau lời đáp của Nường, chàng liền nắm tay nàng siết chặt lại như lúc nãy, để thẫn nói lên tiếng nói yêu đương mặn nồng của đôi vợ chồng mới cưới, mới động phòng vừa đủ bảy đêm.

Thế rồi, Hậu lặng thinh luôn, Nường sốt ruột lay tay chàng:

- Chuyện gì quan trọng đó? Anh nói cho em nghe đi. Bộ buộc người ta trả lời rồi tính làm lơ luôn sao?

Hậu muốn chọc tức nàng thêm nữa, giọng chàng thản nhiên:

- Nói chơi với em vậy chứ có chuyện gì quan trọng đâu.

Nàng bực tức nhăn mặt:

- Trời ơi! Nói gạt em hả?

- Nói gạt mà có lợi, người ta mới gạt.

Nàng điếm mặt chàng:

- Từ hôm đám cưới tới nay, gạt em không biết mấy chuyện rồi nha. Sống gần anh, chắc có ngày em phải tức hộc máu mà chết. Thấy ghét ghê!

Chàng cười cợt:

- Ghét người ta mà sao h ồi đó ba với nội hỏi: Nương à, con ưng thằng Hậu không con? Em lại gật đầu lia lịa.

Nương dấm nụng nịu lên vai ch ồng:

- Nội với ba hỏi em như vậy h ồi nào đâu? Em gật đầu lia lịa h ồi nào đâu? Không ai hay biết vụ gì hết, nội với ba muốn gả là gả đại hà. Đừng nói xấu người ta.

- Mê muốn chết mà còn làm bộ.

Nương bĩu môi:

- Ủ, mê anh nhờ anh bị sún cái răng.

&&&

Thấm thoát lại đến ngày tựu trường, Hậu phải trở lên Gò Đen đăng tiếp tục đi dạy. Bây giờ Nương mới nhớ thương thăm thía trong những ngày xa ch ồng.

Thấy đôi vợ ch ồng mới cưới mà phải sống ngăn cách như vậy, mà Hậu chỉ về thăm nhà có một ngày chú nhựt r ồi lại đi, vợ ch ồng năm Diễm mới cho phép nàng đi thăm Hậu vào ngày thứ năm mỗi tuần. Thường thường là sáng thứ năm nàng ng ồi xe đồ đi Gò Đen, r ồi sáng thứ sáu Hậu đưa nàng ra xe trở về Tân hiệp, có khi nàng theo xe vận tải trứng của trại.

Trong một dịp đi thăm Hậu, nàng đón xe Mỹ Tho - Sài gòn để đi Gò Đen, vừa leo lên xe thì bỗng có giọng đàn ông quen thuộc gọi đúng tên nàng:

- Nương!

Nàng lột nón lá xuống, xoáy mắt nhìn chàng thanh niên vừa gọi mình, đoạn buộc miệng thẳng thốt:

- Anh Thái!

Thái tươi cười và vội vàng ng ửi nhích vào trong, chừa cho Nương chỗ bên ngoài:

- Em ng ửi đây.

Nương còn đứng lom khom trong xe, ngại ngùng nên chưa dám ng ửi vào chỗ bên cạnh Thái. Phải chi lúc xe vừa ngừng mà nàng thấy Thái ng ửi đây, thì nàng đã lách mặt, ra ng ửi ở băng sau cùng r ửi.

Hiểu ý nàng, Thái lặp lại lời mời lần nữa:

- Em ng ửi đây đi, có chi đâu mà ngại.

Nàng buộc lòng ng ửi bên cạnh Thái, nhưng nàng cố nép sát vào cửa xe để tránh sự đụng chạm với Thái. Còn dưới chân thì nàng ém chiếc nón lá vào khoảng trống giữa chân Thái với chân nàng.

Chờ nàng ng ửi yên, Thái hỏi:

- Em đi đâu đây?

Nàng rút mù xoa lau mặt và đáp gọn:

- Đi Gò Đen.

Thái bắt đầu phăn d ần:

- Em với ông sáu ở trại Hiệp Thành mà, phải hôn?

- Sao anh biết?

Thái cười nhẹ:

- Vậy mà anh biết được, mặc dù tất cả đều giữ... bí mật.

Nương li ền hỏi khỏ lấp:

- Còn anh đi đâu dưới Mỹ Tho mà về sớm vậy?

- Anh về dưới nội anh, thăm nội anh đau.

Nàng hỏi nhanh:

- Ai đau? Ông nội hay bà nội?

- Ông nội;

- Đau sao?

- Bệnh già mà, hễ trời trở gió là đau.

- Cậu mợ trên nhà cũng khỏe hả anh?

- Mạnh, cảm ơn em.

Sợ Nương hướng sang những chuyện vu vơ, Thái liền hỏi nhanh:

- Em đi Gò Đen chi vậy?

Nàng còn ấp úng:

- Tôi... đi thăm... chồng tôi?

Thái sửng sốt:

- Ủa! Em có chồng rồi sao? thiệt hay chơi đó?

Nương cúi nhìn xuống dưới chân và đáp nhỏ:

- Thiệt chớ chơi sao được.

Nét mặt chàng sa sầm lại và giọng lẳng u buồn:

- Chừng nào mới làm đám cưới?

Nương bấm vành nón lá:

- Cưới đã hai ba tháng rồi.

Thái ngạc nhiên:

- Sao Nương còn đi thăm?
- Ảnh đi dạy học trên Gò Đen.

Thái gượng cười héo hắt:

- à! thì ra ch ồng của Nương làm th ầy giáo!

Nàng nhẹ gật đầu:

- Dạ.

Thái thiếu nảo thờ dài, nhưng vì tiếng động cơ rú đầu chắc Nương không nghe được. Giọng chàng chán chường:

- Thôi, thế là hết... Tôi đã tuyệt vọng rồi!

Nương quay lại nhìn chàng ngờ ngác:

- Hả? Anh nói gì?

Thái thả mắt ra đ ồng hoang trước mặt, lặng im một lúc lâu lắm, chàng mới chậm rãi đáp:

- Trong lúc tôi định đi tìm Nương thì tình cờ gặp lại Nương, gặp lại đề nghe Nương nói Nương đã có ch ồng,

Nương rần giọng:

- Anh có vợ, tôi có ch ồng, còn tìm kiếm nhau chi nữa? Anh có thể lừa tôi một lần thôi, chớ đâu có thể gạt tôi đến lần thứ hai.

Thái chớp mắt xúc động:

- Nương chưa hiểu được những gì bí ẩn trong cuộc hôn nhân của tôi và Tuyệt Nhung nên Nương trách tôi, tôi cam chịu. Nhưng trên con đường

tình ái, định mệnh đã bắt buộc chúng ta phải chia tay nhau đi về hai ngã rẽ, thì trước khi chúng ta quay lưng, Nương cũng nên nghe tôi giải bày hết uẩn khúc trong lòng tôi.

Giọng Thái ghen ngào:

- Dù Nương có tin hay không tin, xin Nương cũng để cho tôi nói... tôi van Nương... Nương Đừng xua đuổi tôi như xua đuổi một con chó nhày nhựa ghẻ lở.

Liếc thấy đôi mắt Thái ứa lệ, Nương lấy làm xúc động trước những lời tha thiết của chàng Nàng nói nhỏ nhẹ:

- Anh muốn nói gì?

Thái nhìn ngang nàng:

- Chắc Nương còn nhớ cái ngày má tôi xuống tại nhà Nương tìm tôi và nói chuyện với ông sáu về.. vụ cưới hỏi Tuyết Nhung cho tôi?

Nương nhẹ gật đầu:

- Nhớ chứ, quên sao được, anh.

Thái chép miệng:

- Câu chuyện giữa má tôi và ông sáu trong hôm đó, mãi về sau này, khi cuộc hôn nhân của tôi với Tuyết Nhung đổ vỡ rồi, thì má tôi mới chịu nói thật....

Nương ngạc nhiên:

- Vì sao mà đổ vỡ?

Thái đổi giọng chậm rãi nghiêm trọng:

- Để tôi nói hết cho Nương nghe, rồi Nương sẽ hiểu lòng dạ tôi đối với Nương như thế nào. Chính vì má tôi đeo nặng thành kiến lỗi thời về vấn

đề hôn nhân mà tôi với Nương không thành vợ thành chồng, Tôi tin chắc rằng Nương vẫn còn nhớ rõ từng lời, từng câu nói của má tôi hôm đó.

Nương quay mặt ra đằng:

- Quên làm sao được!
- Nương có tin lời má tôi hay không?
- Tin lắm chứ, mợ hai nói mà không tin thì còn tin ai.

Thái lại mỉm cười héo hắt:

- Và Nương đau đớn vì tuyệt vọng, Nương uất ức vì cho rằng mình đã bị... người ta gạt tình, nên mới cứa dao đâm lủng một tấm vách buồng, phải không, Nương?

Nương ngoảnh lại nhìn thẳng mặt chàng:

- Tôi không muốn anh nhắc tới chuyện đó nữa.
- Nương đừng buồn, đừng giận tôi. Tôi thấy cần phải nhắc lại để giải bày.... với Nương những uẩn khúc trong mối tình đầu, cho có đầu có đuôi... Nương mới hiểu được.

Nương tỏ ra sốt ruột:

- Tôi muốn anh cứ nói thẳng ra đi, đừng dong dài.

Thái trở bộ ngẩng nghiêng, quay mặt qua phía Nương, như có ý để nàng trông thấy rõ từng nét thống thiết hằn sâu trên gương mặt chàng.

Đôi mắt chàng như sắp ứa lệ:

- Vì má tôi nằng nằng quyết cưới một nàng dâu giàu sang, ép buộc tôi phải ưng Tuyết Nhung, nhưng tôi cũng quyết chống đối một cuộc hôn nhân chỉ dựa đầy tiền bạc mà trống rỗng tình yêu, nên má tôi mới tìm cách làm

cho tôi với Nương phải ly tán. Chính cái hôm tôi về gặp Nương lần cuối là tôi bỏ trốn đi đó Nương à.

Nương cau mày:

- Vậy sao? Sao lúc đó anh không nói thật cho tôi biết?

- Tôi sợ Nương phải lo buồn.

- Rồi sao nữa?

- Má tôi biết chắc là tôi trốn về quê nội và đang quẩn quít bên cạnh Nương, nên má tôi cố dựng lên một chuyện tưởng tượng mà má tôi cố ý để lọt vào tai Nương. Má tôi nói với ông sáu rằng tôi đã yêu, mê đắm con Tuyết Nhung và đòi cưới Tuyết Nhung cho bằng được... Có phải má tôi đã nói như vậy hay không, Nương?

Nương khẽ gật:

- Phải rồi.

- Thế là má tôi đã đánh một ngọn đòn tâm lý rất đúng đích, mà cái đích là lòng tự trọng của ông sáu và sự ghen tuông lẫn tự ái của Nương. Má tôi đã thành công với độc kế trong lúc tôi phải trừng đôi mắt uất ức để cho Nương đâm tôi... Nhưng sao Nương không chịu đâm cho lọt trông tôi đi...., để tôi phải còn chứng kiến mãi những phủ phàng tiếp diễn hoài trong đời tôi như thế này!

Giọng Nương hàm xúc động:

- Thôi, bỏ chuyện đó đi, anh.

- Rồi Nương có biết vì sao ông nội tôi đưa ông sáu và Nương về trại chăn nuôi Hiệp Thành hay không?

Dù có biết, Nương cũng lắc đầu:

- Không biết.

Thái giảng giải:

-Ông nội tôi chịu ý má tôi. Má tôi muốn tống Nương đi khỏi cái làng Phú Thành, để cắt đứt mọi liên lạc giữa tôi với Nương.

Nàng chép miệng:

- Tôi không ngờ...
- Còn nhiều chuyện ly kỳ... nữa Nương ạ.
- Anh cứ nói hết đi.

Thái đặt tay hờ hững trên vành nón của Nương:

- Ông sáu và Nương đi r ồi, tôi có v ề tìm mấy lần, nhưng không ai cho tôi biết chỗ Nương ở cả, ngay cả những người trong xóm họ cũng cố giấu tăm tích của Nương. Một tháng sau, ba má tôi cử hành hôn lễ, mà ngày rước dâu chú rể phải thay thế chàng rể chánh trong tất cả các lễ.

Nương sững sốt:

- Sao lạ vậy?

Thái đáp nhanh:

- Tôi giả đau, tôi xin vô bệnh viện tư tôi nằm cho qua cái đám cưới.
- R ồi bao lâu anh mới v ề.. với vợ anh?
- Chỉ hôm sau thôi, ba má tôi đem xe vô bệnh viện bắt tôi v ề. Nói ra đây, Nương đừng cười. Hôm đó, tôi có cảm tưởng như mình là con chó đi hoang ngoài phố, r ồi bị người ta cầm gậy v í, chộp đầu ném lên xe chở v ề trại giam chó!
- Anh nói cái gì kỳ cục vậy?
- Thật vậy Nương à. Ba má tôi làm tôi xấu hổ quá!

- Ai biểu anh chống cự làm chi.

- Nương hỏi, tôi câu đó, tức là Nương đã trả lời rồi, phải vậy hôn, Nương?

Nàng lặng thinh không đáp. Lòng nàng hơi xót đau vì chuyện cũ tình đời.

Thái nghiêm trang tiếp:

- Tự ái của thằng con trai lớn lắm Nương à. Vì vậy mà sức chịu đựng nhục nhã của tôi có thể nói là trong nhất thời thôi. Tôi xét thấy, đối với Nương, tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, dù có chống đối cha mẹ mãi cũng chẳng ích lợi gì, mà chỉ gây thêm xáo trộn trong nhà giữa mẹ với con.

Thế là tôi đành nhắm mắt trâu cay, nuốt đắng để sống chung chẵn gối với Tuyết Nhung, Sự thật thì tôi với Tuyết Nhung... chưa có gì... có thể gọi là.... mặn nồng chồng vợ cả. Có lẽ vì nguyên nhân đó mà người con gái đài các kia mới sanh tâm ngoại tình...

Nghe Thái nói đến đây, Nương xoáy nhìn sâu vào đáy mắt chàng như ngạc nhiên lắm, nhưng nàng không nói, không hỏi sao hết.

Thái cười nhếch nửa môi:

- Chắc Nương chưa mấy tin lời tôi?

Nương hỏi nhỏ chỉ cho Thái vừa đủ nghe:

- Anh có bắt được bằng cứ hay không mà anh nói vợ anh ngoại tình? Có lý đâu...

Thái chận lời nàng:

- Có chứ, rất nhiều bằng cứ. Mà việc đi đi lại lại với người đàn ông kia, gần như là Tuyết Nhung công khai, chứ không cần che dấu ai hết. Không biết mấy lần tôi đã bắt quả tang vợ tôi đang chia ân xẻ ái với người đàn

ông kia. Nhưng tôi không ghen tuông Nương à. Tôi còn mong có cơ hội như vậy để tôi đoạn tuyệt với Tuyết Nhung.

Nương phản tới:

- Bây giờ vợ chồng anh không còn ăn ở với nhau nữa?

Chàng khẽ gật:

- Đường ai nấy đi!

- Vợ anh đã lấy chồng khác rồi?

- Đã hơn bốn tháng, tức là ngày Tuyết Nhung ra khỏi nhà tôi. Tôi có cảm tưởng như tôi vừa được cởi cái ách.

Bổng Thái cúi mặt, chớp mắt, tiếp bằng giọng ghen ngào:

- Khi má tôi biết ăn năn... thì đã muộn màng. Khi mà tôi mang tình yêu tha thiết quay về tìm bên cũ... thì dò xưa đã tách bên sang bên bờ tình ái rồi!

Nương chép miệng:

- Chẳng ai cái được số phần trời định anh à. Mình không hiệp vì mình chẳng duyên, chẳng nợ gì với nhau.

Xe còn cách Gò Đen một cây số, Nương liền gọi bảo tài xế ngừng xe lại cho nàng xuống.

Thái giật mình, thẳng thốt:

Nương xuống tại đây à?

Nương gật nhanh:

- Dạ, anh về mạnh giỏi ghen. Cho tôi gửi lời thăm cậu hai, mợ hai, nghe anh Thái.

Chàng van lơn bên tai nàng:

-Nương cho tôi xin cái bắt tay lần cuối.

Nương nhôm dậy sửa soạn xuống xe, vừa lắc đầu gạt phăng:

- Không, như vậy thành ra tôi có tội... ngoại tình đối với chồng tôi.

Nàng cậ̀n nón, vội vàng bước xuống xe đi thẳng vào con đường làng mà không ngoảnh nhìn lại phía sau lưng.

Trên quan lộ, trên đường tình, chàng và nàng phải nuốt lệ ngậm ngùi từ biệt nhau tại trạm này.